„UN DEBUT DE EXCEPȚIE,
PLIN DE TOT CE ÎMI PLACE MAI MULT."
SARAH J. MAAS

SHELBY MAHURIN

CORINTEENS

virtual-project.eu

SHELBY MAHURIN

(Serpent & Dove #1)

ŞARPE & PORUMBEL

Original: *Serpent & Dove* (2019)

Traducere din limba engleză şi note:
ADINA RAŢIU

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2020 —

Mamei mele, *care iubeşte cărţile,*
tatălui meu, *care mi-a dat încrederea să scriu,*
şi lui RJ, *care nu a citit-o încă pe aceasta*

PARTEA 1

Un malheur ne vient jamais seul.
Un necaz nu vine niciodată singur.

– proverb franţuzesc

BELLEROSE

Lou

ORICE CORP NEÎNSUFLEŢIT ATINS DE MAGIE LASĂ O impresie de neşters. Majoritatea oamenilor remarcă mai întâi mirosul din nări – nu de putreziciune şi hoit, ci un parfum greţos de dulce – şi gustul înţepător din gură. Unii indivizi aparte simt şi o vibraţie în aer. O aură ce persistă pe pielea cadavrului. De parcă vraja e încă acolo, urmăreşte, pândeşte.

E vie.

Fireşte, nesăbuiţii care făceau imprudenţa de a vorbi despre asemenea lucruri sfârşeau arşi pe rug.

În ultimul an, în Belterra fuseseră găsite treisprezece cadavre – de două ori mai multe decât în toţi anii dinainte. În ciuda eforturilor Bisericii de a ascunde împrejurările misterioase ale fiecărui deces, toţi morţii fuseseră îngropaţi în sicrie închise.

— Uite-l! a zis Coco, arătând spre bărbatul din colţ.

Deşi lumina lumânărilor îi ascundea jumătate din chip, nu aveai cum să nu recunoşti mantia de brocart auriu şi lanţul greu de la gât. Stătea ţeapăn pe scaun, vizibil stingherit, în vreme ce o femeie mai mult dezbrăcată se lipise de burta lui rotofeie. Nu mi-am putut stăpâni un rânjet.

Doar *madame* Labelle ar fi în stare să lase un aristocrat ca Pierre Tremblay să aştepte în mijlocul unui bordel.

— Vino, a spus Coco, făcând semn spre masa din colţul îndepărtat. Trebuie să apară şi Babette imediat.

— Ce dobitoc fudul se găteşte cu *brocarturi* când e în doliu? am zis.

Coco a aruncat o privire spre Tremblay, peste umăr, şi a pufnit ironic.

— Un dobitoc fudul cu mulţi bani.

Fiica lui, Filippa, fusese al şaptelea cadavru descoperit.

După dispariţia ei, în miez de noapte, toată aristocraţia

se cutremurase în momentul în care aceasta reapăruse – cu gâtul tăiat – pe malul râului L'Eau Mélancolique. Dar asta n-a fost cel mai grav. Se dusese vorba în tot regatul că fata ar fi avut părul alb, pielea zbârcită, ochii sticloşi şi degetele noduroase. La cei douăzeci şi patru de ani ai ei, fusese transformată într-o babă. Nobilii de-alde Tremblay nu pricepeau de ce. Tânăra nu avusese duşmani, astfel că asemenea violenţă era inexplicabilă.

Dar, dacă despre Filippa nu se ştia să fi avut duşmani, dobitocul fudul de taică-său strânsese destui, din cauză că făcea trafic de obiecte magice.

Moartea fiicei lui se voia un avertisment: nimeni nu profita de pe urma vrăjitoarelor fără să suporte consecinţele.

— *Bonjour, messieurs!*

O curtezană cu părul de culoarea mierii a venit spre noi, fluturând din gene, în speranţa că se va alege şi ea cu ceva. M-a pufnit râsul, văzând ocheada neruşinată pe care i-a aruncat-o lui Coco. Deşi deghizată în bărbat, Coco era izbitor de frumoasă. În ciuda cicatricelor care îi brăzdau pielea ciocolatie a mâinilor – pe care le acoperea cu mănuşi – avea obrazul neted, iar ochii negri îi sticleau chiar şi în semiîntuneric.

— Te-ar tenta să vii cu mine?

— Scuze, scumpo, am zis pe cel mai linguşitor ton al meu, mângâind mâna curtezanei aşa cum văzusem că făceau unii bărbaţi. Nu suntem disponibili în dimineaţa asta. O aşteptăm pe *mademoiselle* Babette.

Femeia s-a bosumflat câteva clipe, apoi i-a făcut aceeaşi invitaţie bărbatului de la masa vecină, care a acceptat numaidecât.

— Crezi că îl are la el? a întrebat Coco, măsurându-l pe Tremblay din creştetul capului său chel până în vârful pantofilor lustruiţi, zăbovind ceva mai mult asupra degetelor fără podoabe. Poate că Babette ne-a minţit şi e o capcană.

— Babette e mincinoasă, dar proastă nu e. N-o să ne trădeze înainte să-şi primească plata.

Le priveam pe celelalte curtezane cu o fascinaţie morbidă. Cu taliile strânse în cingători şi sânii plini revărsaţi din bluze, se învârteau cu supleţe printre clienţi, prefăcându-se că nu sunt sufocate de corsete.

E drept că multe dintre ele nu purtau corset. Mai exact, nu purtau nimic.

— Ai dreptate, a zis Coco, scoţând o pungă de bani din haină şi aruncând-o pe masă. O să ne vândă după aceea.

— Ah, *mon amour,* m-ai rănit.

Babette a apărut brusc lângă noi şi, zâmbind cu gura până la urechi, mi-a tras un bobârnac peste borul pălăriei. Spre deosebire de colegele ei de breaslă, îşi ascundea mare parte a trupului sub mătase purpurie. Un strat gros de fard alb îi acoperea restul de piele – şi cicatricele. Acestea îi desenau zigzaguri pe braţe şi piept, asemănătoare cu ale lui Coco.

— Mai pune zece coroane de aur şi *jur* că nici prin gând n-o să-mi treacă să vă trădez.

— Bună dimineaţa, Babette!

Chicotind, m-am proptit cu un picior de masă şi m-am lăsat cu scaunul pe spate, în echilibru.

— E uluitor cum întotdeauna apari la câteva secunde după ce scoatem banii. Îi adulmeci? am întrebat şi m-am întors spre Coco, văzând-o că se chinuie să rămână serioasă. Parcă le simte mirosul, zău aşa!

— *Bonjour,* Louise!

Babette m-a sărutat pe obraz, apoi s-a aplecat spre Coco şi a şoptit:

— Eşti răpitoare, ca de obicei, Cosette.

Coco şi-a dat ochii peste cap.

— Ai întârziat.

— Mă scuzaţi, a spus Babette, plecând capul, cu un zâmbet mieros. Nu v-am recunoscut. Nu pricep de ce nişte femei atât de frumoase vor să se deghizeze în bărbaţi.

— Femeile neînsoţite atrag atenţia, ştii foarte bine.

Am bătut darabana în masă cu nonşalanţă exersată, silindu-mă să rânjesc.

— Oricare dintre noi poate fi vrăjitoare.

— Aiurea! a zis Babette, făcându-mi cu ochiul. Doar un tâmpit ar putea gândi că două făpturi încântătoare ca voi sunt nişte creaturi abjecte şi violente.

— Bineînţeles, am spus, dând din cap, şi mi-am tras pălăria mai jos pe ochi.

Dacă cicatricele lui Coco şi ale lui Babette le trădau adevărata identitate, Dames Blanches – Vrăjitoarele Albe – puteau circula după bunul plac, fără a fi recunoscute. Femeia cu piele arămie, care stătea călare pe Tremblay, putea fi una dintre ele. Sau curtezana cu părul ca mierea, care dispăruse puţin mai devreme, la etaj.

— Din păcate, pentru Biserică e mai important rugul decât interogatoriul. E periculos să fii femeie în vremuri ca astea.

— Nu şi aici, a replicat Babette, desfăcând braţele şi arcuindu-şi buzele într-un zâmbet larg. Aici suntem protejate. Preţuite. Propunerea stăpânei mele e încă în picioare...

— Stăpâna ta ne-ar da foc cu mâna ei – şi ţie, şi nouă – dacă ar şti adevărul.

Am întors privirea către Tremblay, a cărui bogăţie bătătoare la ochi atrăsese alte două curtezane. Bărbatul le-a respins politicos, nepermiţându-le să-i descheie pantalonii.

— Pe noi ne interesează el, am adăugat.

Coco a răsturnat punga de bani pe masă.

— Zece coroane de aur, cum ne-am înţeles.

Babette a pufnit şi şi-a ridicat nasul.

— Hm... Din ce ţin eu minte, era vorba de douăzeci.

— Poftim? am exclamat, revenind cu un bufnet pe toate cele patru picioare ale scaunului.

Ceilalţi clienţi s-au uitat curioşi la noi, dar nu le-am dat atenţie.

— *Zece* e suma pentru care ne-am înţeles.

— Asta înainte să mă ofensaţi.

— Fir-ar să fie de treabă, Babette! a răbufnit Coco, înşfăcând monedele înainte să pună Babette mâna pe ele. Ai idee cât ne ia să strângem atâţia bani?

— Nici măcar nu ştim dacă inelul este, *într-adevăr,* la Tremblay, am spus, străduindu-mă să-mi păstrez calmul.

Babette a ridicat din umeri şi a întins palma.

— Nu-i vina mea că voi preferaţi să buzunăriţi oamenii pe stradă ca nişte infractoare de rând. Aţi câştiga de trei ori mai mulţi bani într-o singură noapte aici, la Bellerose, dar prea ţineţi nasul pe sus.

Coco a tras aer în piept şi a încleştat pumnii pe masă.

— Uite care-i treaba, îţi cerem scuze dacă ţi-am rănit sentimentele delicate, dar am căzut de acord să-ţi plătim zece. Nu ne permitem...

— Aud cum îţi zornăie monedele în buzunar, Cosette.

M-am uitat la Babette, uluită.

— *Eşti* mai rău decât un ogar!

I-au sticlit ochii.

— Ei, haide, v-am invitat aici pe riscul meu, ca să trageţi cu urechea la discuţiile stăpânei mele cu *monsieur* Tremblay, iar voi mă insultaţi ca pe o...

Exact în clipa aceea, o femeie înaltă, de vârstă mijlocie, a coborât graţios treptele. Rochia de culoarea smaraldului îi accentua părul roşu şi silueta clepsidră. Tremblay a sărit în picioare la vederea ei, iar curtezanele din jur – inclusiv Babette – au întâmpinat-o cu plecăciuni adânci.

Ciudată privelişte, să vezi nişte femei despuiate făcând plecăciuni.

Cu un zâmbet larg, *madame* Labelle l-a luat pe Tremblay de braţ, l-a sărutat pe ambii obraji şi i-a şoptit ceva. M-a cuprins panica în momentul în care şi-a strecurat mâna pe sub braţul lui şi l-a tras după ea, spre scări.

Babette ne privea cu coada ochiului.

— Hotărâţi-vă repede, *mes amours.* Stăpâna mea e o femeie ocupată. Discuţia cu *monsieur* Tremblay n-o să dureze mult.

I-am aruncat o privire furioasă, abia abţinându-mă s-o apuc de gâtul subţire şi s-o sugrum.

— Poţi măcar să ne spui ce anume vrea să cumpere stăpâna ta? Sigur ţi-a şoptit *ceva.* E vorba de inel? E la Tremblay?

Babette ne-a aruncat un rânjet satisfăcut.

— Probabil... pentru încă zece coroane.

Am schimbat o privire încruntată cu Coco. Dacă Babette mai forţa mult nota, avea să afle pe pielea ei cât de *abjecte* şi *violente* eram.

Bellerose avea douăsprezece saloane în care curtezanele îşi primeau vizitatorii, dar Babette nu ne-a condus în vreunul dintre acestea. A deschis o uşă mascată din capătul coridorului şi ne-a făcut semn să intrăm.

— Bun venit, *mes amours,* în camera secretă! Aici sunt ochii şi urechile Bellerose-ului.

Am clipit de câteva ori, ca să mă obişnuiesc cu întunericul de pe noul hol îngust. Prin cele douăsprezece ferestre – mari, dreptunghiulare şi înşirate la distanţe egale – pătrundea o lumină difuză. Uitându-mă mai bine însă, am băgat de seamă că nu erau ferestre, ci portrete.

Am atins cu degetul nasul celui mai apropiat: o femeie frumoasă, cu un zâmbet ispititor şi corp voluptuos.

— Cine sunt?

— Curtezane renumite din trecut, a răspuns Babette, oprindu-se să admire femeia cu un surâs visător. Într-o zi, în locul ei, o să atârne portretul meu.

M-am aplecat încruntată să o examinez mai bine pe femeia în cauză. Imaginea părea cumva în oglindă şi culorile şterse, de parcă acesta era spatele tabloului. După care... Ei, drăcie!

Două căpăcele de aur îi acopereau ochii.

— Pe aici iscodiţi clienţii? a întrebat Coco, şocată. Ce spectacol grotesc mai e şi ăsta, Babette?

— Sst! a zis Babette, ducând repede un deget la buze. Ochii şi *urechile,* ai uitat? *Urechile.* Aici se vorbeşte numai în şoaptă.

Nici nu voiam să-mi imaginez care era scopul acelei ciudăţenii arhitecturale. În schimb, *voiam* să-mi imaginez baia lungă pe care urma să o fac imediat ce mă întorceam la teatru. Trebuia să mă spăl. Să mă frec bine. Nu-mi rămânea decât să mă rog să nu-mi sară ochii din orbite.

Înainte de a apuca să-mi exprim dezgustul, am zărit două umbre cu coada ochiului. M-am răsucit şi am dus mâna la cuţitul din cizmă, mai înainte ca umbrele să capete formă. Am încremenit la vederea celor doi bărbaţi, foarte familiari şi foarte nesuferiţi, care se uitau chiondorâş la mine.

Andre şi Grue.

I-am aruncat o căutătură furioasă lui Babette şi mi-am încleştat mâna pe cuţit.

— Ce caută *ăştia* aici?

Auzindu-mi vocea, Andre s-a aplecat în faţă şi a clipit de câteva ori în întuneric.

— Mi se pare mie sau e...?

Grue mi-a studiat faţa, ignorând mustaţa şi stăruind asupra sprâncenelor negre, a ochilor de peruzea, a nasului pistruiat şi a tenului bronzat. Gura i s-a strâmbat într-un rânjet diabolic. Dintele din faţă era ciobit. Şi galben.

— Salutare, Lou Lou!

Nu i-am dat atenţie, ci m-am întors, iritată, la Babette.

— Nu aşa ne-a fost învoiala.

— Calmează-te, Louise! Muncesc şi ei, a replicat ea, trântindu-se pe unul dintre scaunele de pe care se ridicaseră ei. Stăpâna mea i-a angajat pentru protecţie.

— Protecţie? a pufnit Coco dispreţuitor, ducând mâna la cuţitul din buzunarul hainei.

Andre a rânjit larg, dezvelindu-şi dinţii.

— Mai nou, voaierismul se consideră protecţie?

— În caz că ne supără vreun client, nu trebuie decât să batem aici de două ori şi aceşti doi gentlemani încântători intervin, a spus Babette, arătând leneş spre portretele din perete cu piciorul pe a cărui gleznă albă se vedeau o mulţime de cicatrice. Astea sunt uşi, *mon amour.* Acces imediat.

Madame Labelle era idioată. Altfel nu se explica o asemenea... idioţenie.

Andre şi Grue, doi dintre cei mai tâmpi hoţi pe care mi-a fost dat să-i cunosc vreodată, intrau frecvent pe teritoriul nostru din East End. Oriunde mergeam noi, hop şi ei – de

regulă, la doi paşi în spate –, şi oriunde mergeau *ei,* inevitabil apărea şi poliţia. Mătăhăloşi, urâţi şi guralivi, nu aveau discreţia şi abilităţile necesare pentru a răzbi în East End. Nici inteligenţa.

Nici nu îndrăzneam să mă gândesc de ce erau în stare dacă li se permitea *acces imediat* la ceva. Mai ales când era vorba de sex şi violenţă. Iar acestea erau, probabil, păcatele cele mai benigne care se petreceau între pereţii bordelului, dacă judecam după tranzacţia care avea loc chiar atunci.

— Nu-ţi face griji, a spus Babette, parcă ghicindu-mi gândurile, şi le-a aruncat celor doi un zâmbet fugitiv. Stăpâna îi omoară dacă divulgă vreo informaţie. Nu-i aşa, *messieurs?*

Le-a dispărut imediat rânjetul de pe faţă. Abia atunci am remarcat că aveau pete gălbui în jurul ochilor. Vânătăi. Dar n-am lăsat cuţitul din mână.

— Şi ce-i opreşte să divulge stăpânei vreo informaţie?

— Ei bine...

Babette s-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de unul dintre portrete. A dus mâna la butonul auriu de lângă acesta.

— Depinde ce sunteţi dispuse să le oferiţi.

— Ce-ar fi să vă ofer eu *tuturor* un cuţit în...

— Uşurel, uşurel!

Văzându-mă că vin spre ea cu cuţitul, Babette a apăsat pe buton, iar căpăcelele aurii de la ochii curtezanei s-au deschis. În cămăruţa de pândă au pătruns vocile înfundate a lui *madame* Labelle şi a lui Tremblay.

— Gândeşte-te bine, *mon amour,* a şoptit Babette. Se poate ca preţiosul tău inel să fie chiar în camera alăturată. Vino să vezi cu ochii tăi.

S-a dat la o parte, fără să ia degetul de pe buton, făcându-mi loc în faţa portretului.

Am tras o înjurătură printre dinţi şi m-am ridicat pe vârfuri, ca să mă uit prin ochii curtezanei din tablou.

Tremblay făcea potecă în covorul gros şi înflorat din salon, plimbându-se în sus şi-n jos. Părea mai palid decât

de obicei – în camera aceea pastelată, unde soarele dimineţii îmbrăca totul într-o lumină aurie, blândă – şi pe frunte avea broboane de sudoare. Îşi umezea buzele agitat şi se uita la *madame* Labelle, care îl privea de pe divanul de lângă uşă. Chiar şi aşezată, avea o graţie regală în felul în care-şi ţinea gâtul drept şi mâinile împreunate în poală.

— Linişteşte-te, *monsieur* Tremblay! Te asigur că o să obţin fondurile necesare într-o săptămână. Cel mult două.

Tremblay a scuturat nemulţumit din cap.

— Durează prea mult.

— Dimpotrivă, durează chiar foarte puţin, ţinând seama de preţul pe care îl ceri. Doar un rege îşi permite o asemenea sumă astronomică, iar el n-are ce face cu inelele magice.

Cu inima în gât, am întors capul şi m-am uitat la Coco. Încruntată, ea s-a apucat să mai caute nişte coroane prin haină. Andre şi Grue le-au vârât imediat în buzunar, cu rânjete satisfăcute.

Jurându-mi că o să-i jupoi de vii după ce pun mâna pe inel, mi-am reîndreptat atenţia spre discuţia din salon.

— Dar… dacă ţi-aş spune că a mai apărut un cumpărător? a întrebat Tremblay.

— Ţi-aş răspunde că eşti un mincinos, *monsieur.* E cam greu să te lauzi cu mărfurile pe care le deţii, după ceea ce a păţit fiica dumitale.

Tremblay s-a răsucit imediat spre ea.

— Nu pomeni de fiica mea!

Madame Labelle şi-a netezit rochia, fără să-l bage în seamă.

— Chiar mă surprinde că încă te mai ocupi cu traficul de obiecte magice. Mai ai o fată, nu-i aşa?

Văzând că nu primeşte răspuns, pe chipul ei a apărut un zâmbet meschin şi crud. Triumfător.

— Vrăjitoarele sunt feroce. Dacă află că ai inelul, urgia care se va abate asupra familiei dumitale va fi… neplăcută.

Roşu la faţă, Tremblay a făcut un pas spre ea.

— Nu-mi place deloc ce insinuezi.

— Atunci, poate preferi să te ameninţ, *monsieur.* Nu te

pune cu mine, dacă ţii la viaţa dumitale.

Stăpânindu-mi un pufnet, m-am uitat iar la Coco – se scutura de râs. Babette ne privea duşmănoasă. Lăsând la o parte inelul magic, conversaţia aia merita chiar patruzeci de coroane. Până şi teatrul pălea în comparaţie cu melodrama la care asistam.

— Ia zi, a spus *madame* Labelle, pe un ton pisicos, mai ai alt cumpărător?

— *Putain*[1], a mormăit el, fixând-o cu o privire mânioasă, înainte de a clătina în silă din cap. Nu, n-am alt cumpărător. De luni întregi mă chinuiesc să rup legăturile cu intermediarii şi să lichidez stocul, dar inelul ăsta…

A înghiţit în sec şi furia din priviri i s-a stins.

— Mi-e frică şi să vorbesc despre el, ca nu cumva să afle drăcoaicele că e la mine.

— Ai greşit lăudându-te că vinzi obiectele lor.

Tremblay tăcea. Privirea ochilor tulburaţi îi rămăsese undeva departe, uitându-se parcă la ceva ce numai el vedea. Am simţit un nod în gât. Nepăsătoare la suferinţa lui, *madame* Labelle a reluat fără milă:

— Dacă dădeai dovadă de mai multă prudenţă, poate că biata Filippa încă ar mai fi fost printre noi…

Tremblay a ridicat capul la auzul numelui fiicei sale şi, în locul fricii, în ochi i-a sclipit acum o hotărâre aprigă.

— O să am grijă ca drăcoaicele să plătească scump pentru fapta lor.

— Mare prostie.

— Poftim?

— Una dintre priorităţile mele, *monsieur,* e să ştiu ce învârt duşmanii mei, a răspuns ea şi s-a ridicat graţios, făcându-l pe Tremblay să se dea un pas înapoi. Cum, în momentul de faţă, aceştia sunt şi duşmanii dumitale, mă simt obligată să-ţi dau un sfat: e periculos să te amesteci în treburile vrăjitoarelor. Uită de răzbunare. Uită tot ce ştii despre lumea aceasta de umbre şi de magie: Eşti mult prea slab şi neajutorat ca să te poţi măsura cu aceste femei. Moartea este cel mai blând dintre chinurile la care te-ar

[1] Târfă (lb. fr.).

putea supune – un dar oferit doar celor care îl câştigă. Credeam că ţi-ai învăţat lecţia, după cele întâmplate Filippei.

Cu un rictus pe faţă, Tremblay şi-a îndreptat spatele cât era de înalt. Chiar şi aşa, *madame* Labelle îl depăşea cu câţiva centimetri.

— Ai întrecut m-măsura... a bolborosit el furios.

Madame Labelle nici n-a tresărit. În schimb, şi-a trecut o mână peste corsajul rochiei, absolut impasibilă, şi a scos un evantai dintre faldurile fustei. În mânerul acestuia se vedea un cuţit.

— Dacă am terminat cu politeţurile, să trecem la lucruri mai serioase.

A desfăcut evantaiul dintr-o mişcare şi a început să-l legene. Zărind vârful cuţitului, Tremblay a mai făcut un pas înapoi.

— Dacă vrei să te scap de inel, mi-l dai aici şi acum – cu cinci mii de coroane mai puţin decât preţul pe care mi l-ai cerut.

Din gâtul bărbatului a ieşit un icnet ciudat.

— Ţi-ai pierdut minţile...

— Dacă nu, a reluat ea, pe un ton mai tăios, o să pleci de aici cu ştreangul la gâtul fiicei dumitale. O cheamă Célie, dacă nu mă înşel. La Dame des Sorcières[2] abia aşteaptă să-i soarbă tinereţea, bujorii din obraji şi strălucirea din păr. Nici n-o s-o recunoşti după ce-şi termină treaba cu ea. Va fi secătuită. Distrusă. Exact ca Filippa.

— Eşti... eşti... a bâiguit Tremblay, cu ochii cât cepele, şi o venă a început să i se zbată pe fruntea lac de sudoare. *Fille de pute!*[3] Nu poţi să-mi faci aşa ceva! Nu *poţi*...

— Hotărăşte-te, *monsieur,* că n-am toată ziua la dispoziţie. Prinţul s-a întors de la Amandine şi nu vreau să ratez sărbătorirea.

Tremblay a ridicat bărbia, îndărătnic.

— Nu-l am la mine.

Fir-ar să fie! Am simţit un junghi de dezamăgire. Coco a

[2] Regina Vrăjitoarelor (lb. fr.).

[3] Lepădătură (vulgar, injurios) (lb. fr.).

tras o înjurătură.

— Nu te cred, a spus *madame* Labelle, apropiindu-se de fereastră şi aruncând o privire în stradă. Vai, *monsieur* Tremblay, cum e posibil ca un gentleman ca dumneata să-şi lase fiica să aştepte în faţa unui bordel? E o pradă atât de uşoară!

Lac de sudoare, Tremblay a început să se scotocească prin buzunare.

— Jur că nu-i la mine! Uite, uite!

M-am apropiat mai mult de ochii tabloului, în timp ce el îşi golea buzunarele: o batistă brodată, un ceas de buzunar din argint, un pumn de coroane de aramă. Dar nici urmă de inel.

— Te rog, lasă-mi fata în pace! N-are niciun amestec.

Avea o figură atât de jalnică, încât poate că mi-ar fi fost milă de el, dacă nu mi-ar fi stricat toate planurile. În situaţia de faţă însă, imaginea mâinilor lui tremurânde şi a feţei pământii îmi oferea o satisfacţie răutăcioasă.

Madame Labelle părea să-mi împărtăşească sentimentul. A scos un oftat teatral, a luat mâna de pe pervazul ferestrei şi – curioasă treabă – s-a uitat fix la portretul în spatele căruia mă aflam. M-am grăbit să mă dau înapoi şi am căzut în fund, abia abţinându-mă să înjur.

— Ce-i? a întrebat Coco, lăsându-se pe vine lângă mine.

Încruntată, Babette a luat degetul de pe buton.

— Sst! am zis, gesticulând frenetic şi arătând spre salon. Cred că m-a văzut, am adăugat în şoaptă.

Coco a făcut ochii mari de spaimă.

Am încremenit cu toţii la auzul vocii ei tot mai aproape, înăbuşită, dar perceptibilă, prin peretele subţire.

— În acest caz, *monsieur,* fii amabil şi spune-mi unde este.

Drăcia dracului! Am schimbat o privire şocată cu Coco. Deşi nu îndrăzneam să mă apropii de portret, m-am lipit de perete, simţindu-mi respiraţia fierbinte pe faţă. *Răspunde-i,* l-am rugat în gând. *Spune-ne.*

Ca prin farmec, Tremblay s-a supus, răspunsul lui mânios gâdilându-mi urechile ca o muzică plăcută.

— La loc sigur, acasă la mine, *salope ignorate*[4] ce eşti…

— E tot ce voiam să ştiu, *monsieur.*

În momentul în care am auzit că se deschide uşa salonului, parcă o şi vedeam pe *madame* Labelle zâmbind cu gura până la urechi. Şi eu zâmbeam.

— Spre binele fetei dumitale, sper să nu minţi. Trec pe la dumneata mâine, în zori, cu banii. Nu mă face să aştept.

[4] Târfă proastă (vulgar, injurios) (lb. fr.).

VÂNĂTORUL

Lou

— TE ASCULT.

În patiseria aglomerată, Bas a dus la gură o lingură de *chocolat chaud,* atent să nu verse vreo picătură pe eşarfa de mătase. Abia mă abţineam să nu-i arunc ciocolata mea în faţă. Pentru ca planul nostru să dea rezultate, aveam nevoie de Bas binedispus.

Nimeni nu reuşea să păcălească un aristocrat mai bine ca el.

— Lucrurile stau în felul următor, am zis, îndreptând lingura spre el. Poţi să iei orice doreşti din seiful lui Tremblay, dar inelul e al nostru.

Bas s-a aplecat peste masă, uitându-se fix la buzele mele. A aşteptat să-mi şterg mustaţa de ciocolată şi a rânjit.

— A, da, inelul magic. Trebuie să recunosc, mă surprinde că te interesează un asemenea obiect. Parcă ziceai că ai renunţat la magie.

— Inelul ăsta e altceva.

Şi-a îndreptat din nou privirile spre buzele mele.

— Mda, cum spui tu.

— Bas, am zis, pocnind din degete în faţa lui. Te rog să te concentrezi. E o treabă importantă.

Odinioară, când de-abia venisem în Cesarine, Bas mi se păruse un bărbat atrăgător. Suficient de atrăgător cât să-l curtez. Cu siguranţă suficient de atrăgător, încât să-mi vină să-l sărut. Din partea opusă a mesei înghesuite, am aruncat o privire la linia maxilarului său acoperit de barbă. Încă se vedea o cicatrice micuţă – acolo, chiar sub ureche, ascunsă sub favoriţi – unde îl muşcasem într-una dintre nopţile noastre de pasiune.

Am oftat cu tristeţe la acea amintire. Avea o piele chihlimbarie superbă. Şi un funduleţ tare ca piatra.

Bas a chicotit de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Gata, Louey, promit să mă concentrez, dacă faci şi tu la fel.

Cu un rânjet larg, s-a lăsat pe spătarul scaunului, amestecând în ciocolată.

— Aşadar, vrei să jefuieşti un nobil şi, bineînţeles, ai venit să ceri sfatul unui maestru.

Am pufnit în râs, dar m-am abţinut de la comentarii. În calitate de verişor de gradul al treilea al unui baron, Bas se afla în poziţia unică de a fi şi deopotrivă de a *nu* fi din aristocraţie. Averea rudei sale îi permitea să poarte cele mai elegante haine şi să se prezinte la cele mai simandicoase petreceri, chiar dacă aristocraţii nu se oboseau să-i reţină numele. O desconsiderare care-i convenea de minune, având în vedere că, de cele mai multe ori, mergea la petreceri tocmai pentru a-i uşura de lucruri preţioase.

— Înţeleaptă decizie, a continuat el, pentru că dobitocii ca Tremblay se înconjoară cu măsuri peste măsuri de protecţie: porţi, zăvoare, paznici şi câini, iar astea sunt doar câteva. Probabil şi-a mai luat vreo câteva în plus, după ce-a păţit fiică-sa. Vrăjitoarele au răpit-o în toiul nopţii, nu-i aşa? Trebuie să-şi fi sporit paza.

Filippa devenise o adevărată pacoste pentru mine.

M-am uitat încruntată în vitrina patiseriei. Erau etalate o mulţime de bunătăţi ispititoare: torturi glazurate, pâini de zahăr şi minitarte cu ciocolată, pricomigdale şi ştrudele cu fructe de toate culorile. Eclerele cu zmeură şi o *tarte Tatin* cu mere desăvârşeau expoziţia. Din toată acea abundenţă de produse însă, singurele după care îmi lăsa gura apă erau rulourile cu scorţişoară şi smântână dulce.

Ca la un semn, Coco s-a trântit pe scaunul liber de lângă noi şi mi-a împins în faţă o farfurie cu rulouri.

— Poftim.

Îmi venea s-o pup.

— Eşti un înger, am zis.

— Ştiu. Dar să nu mă rogi să-ţi ţin părul când o să vomiţi, mai târziu. Şi, să nu uit, îmi datorezi o coroană de argint.

— S-o crezi tu. Sunt şi banii mei...

— Da, dar tu poţi oricând să obţii un rulou de la Pan. Coroana e comisionul meu.

Am aruncat o privire peste umăr, la bărbatul scund şi dolofan din spatele tejghelei. Johannes Pan, maestru cofetar şi idiot notoriu. Dar, cel mai important, prietenul apropiat şi confidentul lui *mademoiselle* Lucinda Bretton.

Eu eram *mademoiselle* Lucinda Bretton. Cu perucă blondă.

Câteodată, n-aveam chef să port haine bărbăteşti – pe lângă asta, descoperisem că Pan avea o slăbiciune pentru reprezentantele sexului frumos. De cele mai multe ori, era suficient să flutur din gene. Alteori, trebuia să fiu puţin mai... inventivă. M-am uitat pe furiş la Bas. Nici nu-şi închipuia la ce tratamente odioase o supunea pe *mademoiselle* Bretton de doi ani încoace.

Pan era foarte uşor impresionabil de lacrimile unei femei.

— Azi m-am costumat în bărbat, am zis şi am muşcat jumătate de rulou, uitând de bunele maniere. Şi, oricum, preferă blondele, am adăugat, înghiţind dumicatul, cu ochi umeziţi.

Bas mă urmărea cu o privire fierbinte.

— Înseamnă că domnul are gusturi foarte proaste.

— *Pfui*! a exclamat Coco, dându-şi ochii peste cap. Las-o moartă! Tânjitul cu dor nu te prinde.

— Nici pe tine nu te prinde costumul ăsta...

I-am lăsat să se ciondănească şi mi-am văzut de rulourile mele. Deşi Coco adusese cât să sature cinci persoane, nu mă deranja să le mănânc eu pe toate. După trei însă, până şi eu mă simţeam sătulă. Am împins farfuria deoparte.

— Timpul ne presează, Bas, am intervenit, tocmai când Coco părea că mai are puţin şi sare la el, peste masă. Trebuie să punem mâna pe inel la noapte, altfel ne luăm adio de la el. Deci, ne ajuţi sau nu?

Bas s-a încruntat, nemulţumit de tonul meu.

— Sincer să fiu, nu văd de ce faceţi atât tam-tam. N-aveţi nevoie de inelul invizibilităţii când ştiţi că vă pot proteja

eu.

Haida-de! Promisiuni deşarte. Poate tocmai de-asta nu-l mai iubeam.

Despre Bas puteai spune multe – că e şarmant, viclean, nemilos –, dar nu că ar fi genul ocrotitor. În niciun caz. El era mult prea preocupat de chestiuni mai importante, ca de pildă să-şi salveze pielea la primul semn de primejdie. Nu-i purtam pică din cauza asta. În fond, *era* bărbat şi săruta îndeajuns de bine cât să mă facă să-i uit cusururile.

Coco i-a aruncat o privire duşmănoasă.

— Cum ţi-am explicat – de mai multe ori –, nu ne oferă doar invizibilitate.

— Recunosc, *mon amie,* că n-am fost foarte atent la ce spuneai.

A rânjit şi i-a trimis o bezea peste masă. Coco şi-a încleştat pumnii.

— *Bordel!*[5] Pe cuvântul meu că într-o zi o să te…

Am intervenit înainte să se lase cu vărsare de sânge.

— Cel ce îl poartă devine imun la orice vrajă. Cam ca Balisardele Vânătorilor, am zis, uitându-mă la Bas. Îţi dai seama că m-ar ajuta enorm.

Rânjetul i-a dispărut. A întins încet mâna spre eşarfa mea şi a mângâiat locul în care aveam cicatricea. M-au trecut fiori pe şira spinării.

— Până acum, nu ţi-a dat de urmă. Eşti încă în siguranţă.

— Deocamdată.

M-a privit lung, fără să ia mâna de la gâtul meu. Într-un final, a oftat.

— Eşti dispusă să faci orice ca să obţii inelul?

— Da.

— Chiar şi… vrăji?

Am înghiţit în sec, mi-am împletit degetele cu ale lui şi am încuviinţat din cap. El a aşezat mâinile noastre împreunate pe masă.

— Bine, atunci. O să v-ajut.

---

[5] Bordel (de merdre) – vulgar, pentru emfază: la naiba! mama dracului! (lb. fr.).

A întors privirea spre fereastră. Oamenii începeau să se adune la parada prinţului. Deşi majoritatea râdeau şi sporovăiau cu înflăcărare, se simţea neliniştea mocnind sub faţada aceasta de veselie – în zâmbetele crispate şi în ochii care urmăreau atent tot ce se întâmpla în jur.

— Astă-seară e bal la palat, a spus Bas, pentru a sărbători întoarcerea prinţului de la Amandine. Au fost invitaţi toţi nobilii, inclusiv *monsieur* Tremblay.

— Excelent, a murmurat Coco.

Toţi trei am tresărit în clipa când s-a stârnit rumoare în stradă, privirile căzându-ne imediat pe bărbaţii care îşi făcuseră apariţia în mulţime. Îmbrăcaţi în uniforme regale, albastre, mărşăluiau pe trei rânduri – *buf, buf, buf,* tropăind perfect sincronizat –, cu Balisardele de argint la piept. Îi flancau poliţiştii care strigau şi împingeau spectatorii spre trotuare.

Vânătorii.

Închinându-şi viaţa prin jurământ Bisericii, ordinul Vânătorilor avea rolul de a proteja regatul Belterra de magie – respectiv, de Dames Blanches, temutele vrăjitoare care chinuiau minţile meschine şi intolerante din Belterra. Simţeam cum clocoteşte furia în mine la vederea Vânătorilor. De parcă *noi* eram intrusele. De parcă pământul ăsta nu fusese cândva *al nostru.*

Nu e treaba ta. M-am calmat şi am ridicat sfidătoare bărbia. Vechea vrajbă dintre Biserică şi vrăjitoare nu mă mai afecta – cel puţin, de când nu mai aveam de-a face cu lumea magiei.

— Eşti expusă aici, Lou, a zis Coco, uitându-se la Vânătorii aliniaţi pe stradă, pentru a ţine mulţimea la distanţă de familia regală.

În curând, avea să înceapă parada.

— Mai bine ne întoarcem la teatru. O gloată ca asta e periculoasă. Sigur o să iasă scandal.

— Sunt deghizată, am bolborosit, chinuindu-mă să înghit restul de rulou din gură. N-o să mă recunoască nimeni.

— Andre şi Grue te-au recunoscut imediat.

— Din cauză că mi-au auzit vocea…

— Eu nu merg nicăieri până când nu se termină parada.

Bas mi-a dat drumul la mână, s-a ridicat de la masă şi şi-a netezit vesta, cu un rânjet lacom.

— O gloată ca asta e o minunată cloacă de bani şi intenţionez să mă bălăcesc în ea. Mă scuzaţi.

Ne-a salutat ridicându-şi pălăria şi a plecat, strecurându-se printre mese. Coco a sărit în picioare.

— Ticălosul ăsta o să-şi încalce cuvântul imediat ce iese de-aici. Nu m-ar mira să ne pârască poliţiei sau, mai rău, Vânătorilor. Nu ştiu de ce avem încredere în el.

Era un veşnic subiect de discordie faptul că îi dezvăluisem lui Bas adevărata mea identitate. Numele meu adevărat. Mai ales că se întâmplase după o noapte de băutură şi sărutări. Ca să evit privirea lui Coco, am înfulecat şi ultimul rulou şi m-am străduit să nu regret decizia luată.

Regretele erau zadarnice. Nu-mi rămânea decât să am încredere în el. Eram legaţi irevocabil.

Coco a oftat, resemnată.

— Mă ţin după el. Tu fugi de-aici. Ne vedem la teatru peste o oră, bine?

— S-a făcut.

★

Am dat să plec din patiserie la câteva minute după Coco şi Bas. Deşi afară se strânseseră câteva zeci de fete aproape isterice la gândul de a-l vedea pe prinţ, ieşirea îmi era blocată de un bărbat.

Un colos de om, cu spatele lat şi braţe voinice care abia încăpeau în mânecile paltonului din lână maro. Şi el stătea cu faţa spre stradă, dar nu părea să urmărească parada. Ţinea umerii încordaţi şi picioarele bine înfipte în pământ, de parcă se pregătea de bătaie.

Am tuşit uşor şi i-am tras un ghiont în spate. Nici n-a tresărit. L-am înghiontit din nou. S-a dat puţin la o parte, dar nu suficient cât să mă strecor.

Bun. Mi-am dat ochii peste cap şi mi-am înfipt umărul în coastele lui, încercând să-mi fac loc printre corpul lui mătăhălos şi tocul uşii. Aparent, atingerea *asta* a simţit-o,

pentru că s-a întors brusc şi mi-a tras un cot direct în nas.

— Rahat!

Cu mâinile la nas, am făcut câţiva paşi înapoi şi am căzut în fund, pentru a doua oară într-o singură dimineaţă. Mi-au dat lacrimile.

— Ce naiba ai? Eşti nebun?

Bărbatul mi-a întins imediat mâna.

— Îţi cer iertare, *monsieur!* Nu te-am văzut.

— Evident!

I-am refuzat mâna şi m-am ridicat singură. După ce mi-am scuturat pantalonii, am mai încercat o dată să trec pe lângă el, dar s-a pus iar în calea mea. În momentul acela, i s-a desfăcut paltonul jerpelit, scoţând la iveală o bandulieră în care sticleau cuţite de toate formele şi mărimile. Dar cel care mi-a băgat spaima în suflet era prins în teacă, în dreptul inimii. Lucios şi argintiu, era împodobit cu un safir mare, care scânteia ameninţător pe plăsele.

Vânător.

M-am făcut mică. Drace!

Am tras aer în piept, încercând să mă liniştesc. Deghizată cum eram, nu reprezenta o ameninţare pentru mine. Nu greşisem cu nimic. Miroseam a scorţişoară, nu a magie. Pe lângă asta, nu există o camaraderie nerostită care îi uneşte pe toţi bărbaţii? O înţelegere reciprocă a importanţei lor colective?

— Ai păţit ceva, *monsieur?*

Curaj. Azi eram bărbat. Mă descurcam.

M-am silit să-mi ridic privirea.

În afara înălţimii lui incredibile, primele lucruri pe care le-am observat au fost nasturii de alamă de la palton – se asortau cu blondul-arămiu al părului său, care strălucea ca un far în soare. Împreună cu nasul drept şi gura cu buze pline, făceau din el un bărbat surprinzător de chipeş pentru un Vânător. *Enervant* de chipeş. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la el. Genele dese îi încadrau ochii de culoarea mării.

Ochi ce mă priveau sincer şocaţi.

Rahat. Am dus repede mâna la mustaţa care mi se desprinsese în cădere.

Ei bine, a fost un gest vitejesc din partea mea. Bărbaţii sunt mândri, dar femeile ştiu că, în situaţii de criză, e mai bine să-ţi iei tălpăşiţa.

— N-am nimic.

Am lăsat iute capul în jos şi am încercat să trec pe lângă el, căci abia aşteptam să scap de acolo. Chiar dacă nu greşisem cu nimic, n-aveam chef să-mi forţez norocul. Uneori, te părăseşte când ţi-e lumea mai dragă.

— Ai grijă să nu mai loveşti pe cineva, am zis.

Bărbatul nu s-a clintit.

— Eşti femeie.

— Ai ghicit.

Am încercat iarăşi să trec de el – de data asta, cu ceva mai multă forţă decât era necesar –, dar m-a prins de cot.

— De ce eşti îmbrăcată în haine bărbăteşti?

— Ai idee cum e să porţi corset?

M-am întors cu faţa la el şi mi-am lipit mustaţa la loc cu toată demnitatea de care eram în stare.

— Dacă ştiai, nu-mi puneai asemenea întrebare. Pantalonii sunt mult mai lejeri.

Se holba la mine de parcă îmi crescuse un nas în frunte. I-am aruncat o privire furioasă. A scuturat uşor din cap, vrând parcă să-şi limpezească mintea.

— Îţi... îţi cer scuze, *mademoiselle.*

Lumea se uita la noi de-acum. Mi-am smucit disperată braţul, căci începea să mă cuprindă panica.

— Dă-mi drumul...

M-a strâns şi mai tare.

— Te-am jignit cumva?

Ajunsă la capătul răbdării, m-am smuls din strânsoare cu toată forţa.

— Mi-ai rupt noada curului!

Probabil consternat de vulgaritatea mea, bărbatul mi-a dat drumul de parcă l-aş fi muşcat şi mi-a aruncat o privire profund dezgustată.

— În viaţa mea n-am auzit o doamnă să vorbească aşa.

Ah, Vânătorii ăştia erau nişte sfinţi! Mă credea, probabil, un diavol.

N-ar fi fost departe de adevăr.

I-am aruncat un zâmbet mieros şi m-am tras înapoi, fluturând din gene cum o văzusem pe Babette făcând. Descoperind că nu intenţionează să mă oprească, mi-a mai venit inima la loc.

— N-ai întâlnit tu doamnele potrivite, Vânătorule.

— Să înţeleg că eşti curtezană?

M-aş fi zbârlit la el, dacă nu cunoşteam câteva curtezane absolut respectabile – printre care nu se număra neapărat şi Babette. A naibii şantajistă!

— Din păcate, nu, am zis, oftând teatral, şi inimile din Cesarine suspină din cauza asta.

A încleştat maxilarul.

— Cum te cheamă?

Uralele spectatorilor m-au scutit de un răspuns. În sfârşit, apăruse familia regală. Vânătorul a întors capul preţ de o secundă, dar nici n-aveam nevoie de mai mult. M-am furişat în spatele unui grup de tinere înflăcărate – scandau numele prinţului pe tonuri atât de ascuţite, încât doar câinii le-ar fi putut auzi – şi am dispărut, înainte să îşi reîndrepte atenţia către mine.

N-am ajuns prea departe totuşi, căci mă înghionteau coate din toate părţile şi curând mi-am dat seama că sunt prea mică – prea scundă şi prea slabă – ca să înaintez prin mulţime. Cel puţin, nu fără să înţep pe cineva cu cuţitul. Am tras şi eu câţiva ghionţi şi am căutat un loc mai ferit, în care să aştept sfârşitul procesiunii. Un loc în care să nu mă vadă nimeni.

Iată-l.

Dintr-un salt, m-am cocoţat pe pervazul ferestrei unei vechi clădiri de gresie şi am urcat pe burlan până pe acoperiş. Acolo, m-am rezemat cu coatele de balustradă şi am urmărit spectacolul de la picioarele mele. La fiecare uşă flutura steagul auriu cu blazonul casei regale, iar la fiecare colţ vedeai tarabele vânzătorilor de mâncare. În ciuda aromelor apetisante de cartofi prăjiţi, cârnaţi şi

croasanţi cu brânză, oraşul încă duhnea a peşte. A peşte şi a fum. Am strâmbat din nas. Una dintre plăcerile de a trăi pe o peninsulă cenuşie şi mohorâtă.

Cesarine era întruchiparea cenuşiului. Case mizere şi cenuşii, ridicate claie peste grămadă, precum sardelele, şi străzi pline de gropi, care şerpuiau printre pieţele murdare şi cenuşii şi printre docurile chiar şi mai murdare şi cenuşii. Iar toate acestea erau învăluite în fumul omniprezent care se înălţa din hornuri.

După un timp, cenuşiul devenea sufocant. Apăsător. Monoton.

Dar erau lucruri mai rele decât monotonia. Şi fumuri mai periculoase decât ale caselor.

Uralele au atins apogeul în momentul în care familia Lyon a trecut prin dreptul clădirii pe care mă aflam.

Regele Auguste făcea cu mâna din caleaşca sa poleită, iar cârlionţii aurii îi fluturau în vânt. Lângă el, şedea fiul lui, Beauregard. Nu semănau câtuşi de puţin. În vreme ce primul avea tenul şi ochii deschişi la culoare, al doilea moştenise pleoapele căzute, pielea cafenie şi părul negru ale mamei sale. Zâmbetele lor însă erau aproape la fel de fermecătoare.

Prea fermecătoare, după părerea mea. Emanau aroganţă prin toţi porii.

Soţia lui Auguste stătea în spatele lor, încruntată. Nu puteam s-o condamn. Şi eu aş fi fost încruntată, dacă soţul meu ar fi avut mai multe amante decât degetele de la mâini şi de la picioare – nu că m-aş fi gândit vreodată să mă mărit. Mai bine muream, decât să mă leg de cineva pe viaţă.

Nici n-am apucat să întorc capul – deja plictisită –, când s-a produs un freamăt în stradă. Ceva subtil, ca şi când vântul şi-ar fi schimbat brusc direcţia. Un zumzet aproape imperceptibil a reverberat din caldarâm şi toate sunetele mulţimii – toate mirosurile, gusturile şi atingerile – s-au evaporat în eter. Lumea a încremenit. M-am tras înapoi de la marginea acoperişului şi am simţit un fior pe şira spinării. Ştiam ce se petrece. Am recunoscut adierea

uşoară pe piele, ţiuitul bine-cunoscut din urechi.

Magia.

Atunci, au izbucnit ţipetele.

PĂCĂTOASE SUNT CĂILE FEMEILOR

Reid

MIROSUL LE ÎNSOŢEA ÎNTOTDEAUNA PE VRĂJITOARE. Dulce şi floral, dar intens – prea intens. Precum tămâia pe care o ardea arhiepiscopul la liturghie, dar mai înţepător. Trecuseră ani de când fusesem hirotonisit, dar tot nu mă obişnuisem cu el. Chiar şi acum – deşi abia se simţea – parcă mă ardea pe gât. Mă sufoca. Mă tachina.

Uram mirosul magiei. Am scos Balisarda din banduliera de la piept şi am cercetat chipurile petrecăreţilor din jur. Jean Luc mi-a aruncat o privire circumspectă.

— E vreo problemă?

— Nu simţi mirosul? am murmurat. E slab, dar se simte. Au început deja.

A scos şi el pumnalul. Îi fremătau nările.

— Îi avertizez şi pe ceilalţi.

S-a avântat prin mulţime, fără să mai spună ceva. Cu toate că nici el nu purta uniformă, gloata s-a dat la o parte din calea lui precum Marea Roşie în faţa lui Moise. Probabil din cauza safirului de pe Balisardă. Lumea şuşotea în urma lui, iar câţiva spectatori mai isteţi s-au întors spre mine. Au făcut ochii mari. Ne-au recunoscut.

Vânători.

Prevăzuserăm acest atac. Cu fiecare zi care trecea, creştea agitaţia în rândul vrăjitoarelor. Tocmai de-aceea jumătate dintre tovarăşii mei erau aliniaţi pe stradă în uniforme, iar cealaltă jumătate – îmbrăcaţi ca mine – se ascundeau în mulţime. Aşteptam. Pândeam.

Vânam.

Un bărbat între două vârste s-a apropiat de mine. Ţinea de mână o fetiţă. Aceeaşi culoare a ochilor. Trăsături asemănătoare. Fiica lui.

— Suntem în pericol, domnule?

La auzul întrebării, s-au întors şi alte capete. Frunţi

încruntate. Priviri temătoare. Fetiţa a tresărit, a strâmbat din nas şi a scăpat steguleţul din mână. Acesta a plutit prin aer un pic mai mult decât ar fi trebuit, după care a căzut pe pământ.

— Mă doare capul, tată, a murmurat ea.

— Taci, copilă, a spus tatăl, apoi, văzându-mi pumnalul din mână, s-a mai înseninat. Domnul acesta e Vânător. O să ne apere, nu-i aşa, domnule?

Spre deosebire de fiica lui, bărbatul nu simţise încă mirosul magiei. Dar avea să-l simtă. Cât de curând.

— Trebuie să eliberaţi imediat zona! am zis, pe un ton mai aspru decât mi-aş fi dorit.

Fetiţa a mai tresărit o dată, iar tatăl ei a cuprins-o de umeri. Cuvintele arhiepiscopului îmi răsunau în minte. *Liniştеşte-i, Reid. Trebuie să le insufli calm*, *încredere şi siguranţă.* Am scuturat din cap şi am adăugat:

— Vă rog să mergeţi acasă, *monsieur.* Presăraţi sare la uşi şi la ferestre. Şi nu ieşiţi până când...

Un ţipăt ascuţit mi-a curmat vorba.

Toată lumea a încremenit.

— Plecaţi! am zis şi l-am împins, împreună cu fiica lui, în patiseria din spatele nostru.

Nici n-a apucat bine să intre că s-au repezit şi alţii pe urmele lui, îmbrâncindu-i pe cei care le stăteau în cale. Oamenii se îmbulzeau să scape, care-ncotro. Ţipetele s-au înteţit şi un râs diabolic a răsunat din toate părţile odată. Cu pumnalul lipit de corp, m-am năpustit printre petrecăreţii cuprinşi de panică şi m-am împiedicat de o bătrână.

— Păzea!

Am scrâşnit din dinţi şi i-am prins trupul firav, înainte să se prăbuşească şi să-şi găsească sfârşitul călcată în picioare. S-a uitat la mine cu ochii săi lăptoşi, iar pe buzele zbârcite i-a apărut un zâmbet ciudat.

— Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, tinere, a murmurat.

Apoi s-a întors cu o graţie nefirească şi a dispărut în gloata ce alerga înnebunită. A durat câteva momente până să remarc mirosul greţos, de ars, pe care l-a lăsat în urmă.

Parcă m-a izbit ceva în moalele capului.

— Reid! a strigat Jean Luc, în picioare, în trăsura regală.

Câteva zeci dintre tovarăşii noştri o împresuraseră, cu safirele scânteindu-le pe plăselele Balisardelor, şi îi dădeau la o parte pe cetăţenii înspăimântaţi. Am dat să mă duc spre ei – dar mulţimea din faţa mea s-a risipit şi, în sfârşit, le-am văzut.

Vrăjitoarele.

Pluteau pe stradă cu zâmbete senine şi părul fluturând în vântul inexistent. Erau trei la număr. Râdeau, văzând trupurile care se prăbuşeau în jurul lor la un simplu pocnet din degete.

Deşi mă rugam ca victimele lor să fie încă în viaţă, m-am întrebat deseori dacă nu cumva moartea era o soartă mai blândă. Cei mai puţin norocoşi se trezeau şi nu-şi mai aminteau de propriul copil ori se pomeneau stăpâniţi de o poftă teribilă de carne umană. Luna trecută, un copil fusese găsit fără ochi. Un bărbat îşi pierduse capacitatea de a dormi. Iar altul tânjise tot restul zilelor lui după o femeie pe care doar el o vedea.

Fiecare caz era diferit. Şi fiecare nou caz era mai tulburător decât cel dinainte.

— REID!

Jean Luc gesticula frenetic, dar nu i-am dat atenţie. Mă uitam la vrăjitoarele care se îndreptau spre familia regală şi simţeam cum, în spatele raţiunii, începe să se instaleze panica. Se apropiau tacticos, fără grabă, nepăsându-le de ceata de Vânători care porniseră în fugă către ele. Trupurile posedaţilor se ridicau precum marionetele, formând un scut uman în jurul vrăjitoarelor. Am văzut cu groază cum un bărbat îşi ia avânt şi se înfige în pumnalul unuia dintre tovarăşii mei. Vrăjitoarele chicoteau şi îşi contorsionau degetele nefiresc – la fiecare zvâcnire, se mai ridica un trup neputincios. Exact ca nişte păpuşari.

Apariţia lor nu avea nicio noimă. Vrăjitoarele acţionau în secret. Atacau din umbră. O asemenea etalare din partea lor – asemenea *spectacol* – era o nesăbuinţă. Doar dacă nu cumva…

Dacă nu cumva noi pierdeam astfel din vedere imaginea de ansamblu.

Am rupt-o la fugă spre clădirile de gresie din dreapta, de pe acoperişul cărora puteam vedea mai bine ce se petrece. M-am prins de zid cu mâini tremurânde şi mi-am forţat picioarele să urce. Fiecare piatră de care mă agăţam era mai sus şi mai sus decât ultima. Mi s-a înceţoşat vederea. Mi se învârtea capul. Simţeam că am o gheară în piept. Urechile îmi vâjâiau. *Nu privi în jos. Uită-te doar în sus...*

O faţă mustăcioasă şi cunoscută s-a iţit la marginea acoperişului. Ochi albaştri-verzui. Nas pistruiat. Fata de la patiserie.

— Drace! a exclamat ea şi s-a făcut nevăzută.

M-am uitat fix la locul de unde dispăruse. Corpul meu şi-a regăsit energia. În câteva secunde, mă ridicam peste margine, dar ea sărise deja pe acoperişul vecin. Cu o mână îşi ţinea pălăria, iar cu cealaltă mi-a făcut un gest obscen. M-am uitat încruntat la ea. Nu era treaba mea să alerg după puşlamaua asta obraznică.

M-am întors să mă uit în stradă, cu mâinile încleştate pe marginea de piatră, şi am simţit cum se învârte pământul cu mine.

Oamenii se înghesuiau în prăvăliile de-a lungul străzii. Prea mulţi. Mult prea mulţi. Vânzătorii se străduiau să menţină ordinea, în vreme ce persoanele aflate în apropierea uşilor erau călcate în picioare. Patronul patiseriei izbutise să-şi baricadeze uşa. Cei rămaşi afară urlau şi loveau cu pumnii în vitrine, îngroziţi de vrăjitoarele care veneau spre ei.

M-am uitat prin mulţime, căutând ceva ce mi-ar fi putut scăpa. Peste douăzeci de posedaţi pluteau acum în jurul vrăjitoarelor – unii inconştienţi, cu capetele bălăbănindu-se moi, alţii, dureros de lucizi. Un bărbat atârna cu braţele desfăcute, parcă răstignit pe o cruce imaginară. Din gura care se închidea şi se căsca într-un ţipăt mut îi ieşea fum. Hainele şi părul unei femei pluteau în jurul ei, ca şi când era scufundată în apă, iar ea dădea neputincioasă din braţe. Era vânătă la faţă. Se îneca.

Cu fiecare nouă oroare, apăreau şi mai mulţi Vânători.

Deşi mă aflam la distanţă, le vedeam pe chipuri dorinţa aprigă de a proteja. Dar, în graba lor de a ajuta victimele, uitaseră care este adevărata noastră misiune: familia regală. Doar patru oameni mai rămăseseră lângă trăsură. Doi Vânători şi două gărzi regale. Jean Luc o ţinea pe regină de mână, iar regele împărţea ordine – nouă, gărzilor sale, oricui avea urechi să audă –, însă vacarmul îi acoperea glasul.

Prin spatele lor, fără să iasă în evidenţă prin nimic, se furişa cotoroanţa.

Mi s-a tăiat răsuflarea când mi-am dat seama ce se petrece. Vrăjitoarele şi blestemele erau o mascaradă. O simplă *diversiune.*

Fără să mă gândesc la distanţa înfiorătoare care mă despărţea de pământ, m-am agăţat de burlan şi am sărit peste marginea acoperişului. Tabla a scos un scrâşnet şi s-a îndoit sub greutatea mea. Pe la jumătatea coborâşului, burlanul s-a desprins complet de perete. Cu inima cât un purice, mi-am dat drumul, pregătindu-mă de impactul cu solul. Durerea m-a fulgerat prin tot corpul când am aterizat, dar nu m-am oprit.

— Jean Luc! În spatele tău!

S-a răsucit şi ochii i-au căzut pe cotoroanţă. Şi-a dat seama ce se întâmplă.

— Jos! a strigat şi l-a trântit pe rege pe podeaua trăsurii.

Auzindu-l, Vânătorii rămaşi în preajmă s-au strâns în jurul trăsurii.

Cotoroanţa mi-a aruncat o privire peste umărul ei ghebos şi pe chip i-a apărut acelaşi rânjet ciudat de dinainte. Dintr-o mişcare a mâinii, mirosul înăbuşitor din jur a devenit şi mai puternic. O rafală de aer i-a ţâşnit din degete, dar vraja nu ne putea atinge. Nu cât timp aveam Balisardele la noi. Fiecare era făurită dintr-o bucăţică topită a moaştelor Sfântului Constantin, ceea ce ne făcea imuni la vrăji. Am simţit aerul greţos de dulce trecând peste mine, dar asta nu m-a descurajat. Nici pe tovarăşii mei.

Gărzile şi cetăţenii din apropiere n-au fost la fel de norocoşi. Au zburat cât colo şi s-au izbit, care de trăsură, care de zidurile şi prăvăliile de pe marginea străzii. Pe chipul cotoroanţei s-a ivit o expresie victorioasă în momentul în care tovarăşii mei şi-au părăsit postul pentru a le sări în ajutor. S-a apropiat – nefiresc de repede – de portiera trăsurii. Curios să vadă ce se petrece, prinţul Beauregard şi-a înălţat capul. Cu gura schimonosită într-un rânjet, femeia a scos un mârâit. M-am repezit asupra ei şi am trântit-o la pământ, mai înainte de a apuca să ridice mâinile.

Se zbătea cu vigoarea unei femei de două ori mai tinere – a *unui bărbat* de două ori mai tânăr –, muşcându-mă şi lovindu-mă cu pumnii şi cu picioarele. Dar eram prea solid ca să-mi facă faţă.

Am strivit-o sub corpul meu şi i-am sucit braţele deasupra capului, gata să i le disloc din umeri. Apoi i-am pus cuţitul la gât.

S-a potolit şi mi-am apropiat gura de urechea ei. Tăişul a pătruns mai adânc în carne.

— Dumnezeu să aibă milă de sufletul tău!

Atunci a izbucnit în râs – un hohot strident, care îi scutura tot corpul. M-am tras înapoi, încruntat, şi am încremenit. Femeia de sub mine nu mai era o cotoroanţă. Am văzut cu groază cum chipul zbârcit se transformă într-o piele de porţelan. Părul rar şi subţire îi cădea acum des şi negru pe umeri.

S-a uitat la mine cu ochii mijiţi şi a ridicat capul. Nu mai gândeam – nu mă puteam mişca, nici măcar nu ştiam dacă *vreau* s-o fac –, dar am reuşit cumva să mă feresc înainte ca buzele ei să-mi atingă gura.

Şi atunci am simţit.

Pântecul ei tare şi rotunjor, lipit de abdomenul meu.

Dumnezeule mare!

Parcă mi s-a golit mintea. Am sărit cât colo – departe de ea, departe de *monstruozitatea* aceea – şi m-am ridicat cu greu în picioare. În depărtare, răsunau ţipete tremurânde. Trupurile de pe jos au început să se mişte. Femeia s-a

ridicat încet.

Înveşmântată în haine sângerii, a pus o mână pe pântecul umflat şi a zâmbit.

Şi-a îndreptat ochii de smarald spre membrii familiei regale, care stăteau pitiţi în trăsură, galbeni la faţă şi cu ochii holbaţi de spaimă.

— O să ne recâştigăm pământurile, Maiestăţile Voastre! a strigat ea. V-am avertizat în nenumărate rânduri. Dar nu ne-aţi luat în seamă. În curând, vom dansa pe mormintele voastre, cum şi voi aţi dansat pe ale strămoaşelor noastre.

Apoi s-a uitat la mine. Pielea de porţelan s-a zbârcit din nou, iar, în locul părului negru, au reapărut şuviţele cânepii. Nu mai era femeia frumoasă şi însărcinată. Redevenise cotoroanţă. Mi-a făcut cu ochiul. Un gest înfiorător pe chipul ei ofilit.

— Sper să ne mai întâlnim, frumosule!

Îmi pierise graiul. În viaţa mea nu mai văzusem asemenea magie neagră – asemenea pângărire a corpului omenesc. Dar vrăjitoarele nu erau fiinţe omeneşti. Erau nişte vipere. Demoni în carne şi oase. Şi eu, care fusesem cât pe ce să...

Parcă citindu-mi gândurile, râjetul ştirb de pe faţa cotoroanţei s-a lărgit până la urechi. N-am apucat să mă mişc – să scot pumnalul din teacă şi s-o trimit în infern, unde-i era locul –, căci s-a răsucit pe călcâie şi a dispărut într-un nor de fum.

Dar nu înainte de a-mi trimite o bezea.

Câteva ore mai târziu, covorul verde şi gros din camera de lucru a arhiepiscopului îmi înăbuşea paşii. Lambriuri ornamentate îmbrăcau pereţii încăperii fără ferestre. Flăcările din şemineu proiectau umbre săltăreţe pe hârtiile de pe masă. Aplecat asupra lor, arhiepiscopul mi-a făcut semn să iau loc pe unul dintre scaunele de lemn din faţa lui.

M-am supus, străduindu-mă să-l privesc în ochi şi să nu mă las copleşit de umilinţa care-mi ardea sufletul.

Deşi regele şi familia sa scăpaseră vii şi nevătămaţi,

mulţi alţii nu avuseseră acelaşi noroc. Două persoane muriseră – o fată ucisă de chiar fratele ei şi alta care îşi pusese singură capăt zilelor. Alte câteva zeci erau legate de paturi în infirmeria palatului, două etaje mai sus, deşi nu suferiseră răni vizibile. Zbierau ca din gură de şarpe. Vorbeau în dodii. Se uitau cu ochi goi la tavan. Preoţii făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a-i ajuta, dar, în următoarele două săptămâni, majoritatea aveau să fie transportaţi la ospiciu. Medicina era neputincioasă în faţa vrăjilor.

Arhiepiscopul şi-a împreunat degetele şi s-a uitat la mine. Privire ca de oţel. Buze strânse. Păr cărunt la tâmple.

— Ai făcut treabă bună azi, Reid.

M-am foit stânjenit pe scaun.

— Cum?

S-a aplecat peste masă, cu un zâmbet mohorât.

— Dacă nu erai tu, numărul victimelor ar fi fost şi mai mare. Regele Auguste îţi este profund îndatorat. Nu ştie cum să te mai laude, a zis el, arătând spre plicul de pe masă. Vrea să organizeze un bal în onoarea ta.

Ruşinea mă ardea ca fierul încins. M-am forţat să descleştez pumnii. Nu meritam laude – nici din partea regelui şi în niciun caz din partea patriarhului meu. Nu-mi făcusem datoria. Încălcasem cea mai importantă regulă a ordinului nostru: *Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască.*

Eu lăsasem patru.

Mai rău, voisem să...

M-am cutremurat, neîndrăznind să-mi duc gândul la capăt.

— Nu pot accepta, domnule.

— De ce nu? a întrebat arhiepiscopul, ridicând din sprâncenele sale negre şi lăsându-se pe spătarul scaunului, cu o privire sfredelitoare. Eşti singurul care nu şi-a uitat misiunea. Singurul care a recunoscut vrăjitoarea.

— Jean Luc...

Arhiepiscopul a fluturat din mână exasperat.

— Ţi-am remarcat smerenia, Reid, dar nu-i nevoie de

falsă modestie. Azi ai salvat multe vieţi.

— Domnule, sunt... sunt...

Negăsindu-mi cuvintele, mă uitam ţintă la mâinile din poală, care s-au încleştat din nou în pumni.

Ca întotdeauna, arhiepiscopul a înţeles fără alte explicaţii.

— Mda, a spus el şi vocea i s-a mai îndulcit.

Când am ridicat ochii, mă examina cu o privire impenetrabilă.

— Jean Luc mi-a povestit despre întâlnirea ta nefericită.

În ciuda cuvintelor blânde, se simţea dezamăgirea în ele. M-a copleşit iar ruşinea. Mi-am plecat fruntea.

— Vă cer iertare, domnule. Nu ştiu ce m-a apucat.

Arhiepiscopul a oftat prelung.

— Nu te frământa, fiule. Păcătoase sunt căile femeilor şi mai ales ale vrăjitoarelor! Viclenia lor e nemăsurată.

— Să-mi fie iertat, domnule, dar n-am mai pomenit asemenea magie. Vrăjitoarea era o hoaşcă, dar s-a... preschimbat, am zis, privindu-mi pumnii, hotărât să nu mă mai bâlbâi. S-a preschimbat într-o femeie frumoasă. O femeie frumoasă şi însărcinată, am adăugat, strângând din dinţi.

— Mama, a spus arhiepiscopul, schimonosindu-se.

— Poftim?

S-a ridicat în picioare şi a început să se plimbe prin cameră, cu mâinile împreunate la spate.

— Ai uitat învăţăturile spurcate ale vrăjitoarelor?

Am clătinat scurt din cap, simţind cum îmi ard urechile, şi mi-am amintit de diaconii severi din copilărie. Clasa micuţă de pe lângă biserică. Biblia îngălbenită din mâinile mele.

Vrăjitoarele nu se închină la Dumnezeu, nici nu recunosc Sfânta Treime: Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh. Ele se închină altei treimi, una păgână. Tripla Zeiţă.

Deşi nu crescusem în sânul Bisericii, fusesem obligat, ca orice Vânător, să învăţ concepţiile diavoleşti ale vrăjitoarelor înainte de a depune jurământul de credinţă.

— Fecioara, Mama şi Baba, am murmurat.

Arhiepiscopul a dat aprobator din cap, iar asta mi-a umplut sufletul de mulţumire.

— Întruchiparea feminităţii în ciclul naştere, viaţă şi moarte... printre altele. E o blasfemie, fireşte, a pufnit el, clătinând din cap. De parcă Dumnezeu ar putea să fie femeie.

M-am încruntat, evitându-i privirea.

— De bună seamă, domnule.

— Vrăjitoarele cred că regina lor, La Dame des Sorcières, a primit binecuvântarea zeiţei. Cred că ea – *creatura* – poate lua după bunul plac orice formă a treimii.

A făcut o pauză şi s-a uitat la mine, strângând din buze.

— Bănuiesc că azi te-ai întâlnit cu nimeni alta decât La Dame des Sorcières.

Am rămas cu gura căscată.

— Morgane le Blanc?

— Chiar ea, a răspuns arhiepiscopul.

— Dar, domnule...

— Aşa se explică atracţia. Neputinţa ta de a-ţi stăpâni instinctele primare. La Dame des Sorcières este incredibil de puternică, Reid, îndeosebi în acea formă. Vrăjitoarele susţin că Mama simbolizează fertilitatea, împlinirea şi... sexualitatea, a zis el, cu o figură scârbită, ca şi când cuvântul îi lăsase un gust amar în gură. Un bărbat mai slab de înger ar fi cedat ispitei.

Dar am vrut. Îmi ardea faţa atât de tare, încât o resimţeam ca pe o durere fizică. S-a lăsat tăcerea în cameră. Am auzit paşi şi mâna arhiepiscopului s-a oprit pe umărul meu.

— Şterge această amintire din minte, altminteri îţi va otrăvi gândurile şi-ţi va pângări sufletul.

Am înghiţit nodul din gât şi m-am uitat la el.

— N-o să vă mai dezamăgesc, domnule, am zis.

— Sunt convins.

Niciun strop de ezitare. Niciun strop de îndoială. Mi-a mai venit inima la loc.

— Viaţa pe care am ales-o noi – o viaţă de cumpătare şi de abstinenţă – nu e lipsită de greutăţi, a spus el,

strângându-mă de umăr. Suntem tot oameni. Încă din cele mai vechi timpuri, asta-i povara bărbatului – să fie ispitit de femei. Până şi în puritatea din Grădina Raiului, Eva l-a ademenit pe Adam în păcat.

Văzând că nu spun nimic, mi-a dat drumul la umăr şi a oftat. De oboseală, de data aceasta.

— Vorbeşte cu Dumnezeu, Reid, şi El te va ierta. Iar dacă... în timp... nu reuşeşti să-ţi astâmperi tulburarea, poate că ar trebui să-ţi găsim o soţie.

Vorbele lui m-au lovit ca o palmă peste faţă. Simţeam cum se răspândeşte furia în mine. Sălbatică. Năvalnică. Oribilă. Foarte puţini dintre tovarăşii mei îşi luaseră neveste, de când regele apelase la serviciile ordinului nostru, şi majoritatea acestora renunţaseră, în cele din urmă, la funcţie şi părăsiseră Biserica.

Fusese o vreme când mă gândisem şi eu la soluţia asta. Ba chiar tânjisem după ea. Dar lucrurile se schimbaseră.

— Nu e nevoie, domnule, am spus.

Parcă ghicindu-mi gândurile, arhiepiscopul a continuat, precaut:

— Nu e cazul să-ţi reamintesc de greşelile tale anterioare, Reid. Ştii prea bine că Biserica nu poate impune nimănui un jurământ de celibat – nici măcar Vânătorilor. Aşa cum Petru însuşi a spus: „Dacă nu se pot stăpâni, să-i lăsăm să se însoare; căci e mai bine să se însoare decât să-i mistuie poftele trupeşti...” Dacă doreşti să te căsătoreşti, nu te putem opri nici eu, nici fraţii tăi, a spus el, apoi a făcut o pauză, sfredelindu-mă cu privirea. Crezi că domnişoara Tremblay te mai primeşte înapoi?

Vorbele lui mi-au redeşteptat în minte chipul lui Célie. Delicat. Frumos. Ochii verzi, plini de lacrimi. Îi udaseră rochia neagră de doliu.

Nu-mi poţi dărui inima ta, Reid. Nu pot avea aşa ceva pe conştiinţă.

Te rog, Célie...

Bestiile care au ucis-o pe Pip sunt încă libere. Trebuie pedepsite. Nu vreau să-ţi distrag atenţia de la misiunea ta. Dacă trebuie să-ţi dăruieşti inima cuiva, dăruieşte-o frăţiei

Vânătorilor. Uită-mă, te rog. Te rog!

Cum aş putea să te uit vreodată?

Trebuie.

Mi-am alungat amintirea din minte, înainte să-mi întunece judecata.

Nu. Nu mă voi căsători niciodată. După moartea surorii ei, Célie îmi spusese asta cât se poate de limpede.

— „Celor neînsuraţi şi văduvelor", am încheiat eu citatul din Petru, cu voce coborâtă şi calmă, „le spun că e mai bine pentru ei să rămână ca mine."

Mă uitam fix la pumnii strânşi în poală, încă jelind viitorul – familia – pe care nu aveam să-l cunosc vreodată.

— Să nu vă închipuiţi că mi-aş risca vreodată cariera de Vânător căsătorindu-mă. Nimic nu-mi doresc mai mult decât să-L mulţumesc pe Dumnezeu… şi pe Domnia Ta.

Am ridicat ochii şi i-am văzut zâmbetul crud.

— Mă bucur să văd cât de devotat îi eşti Domnului. Acum, dă fuga şi adu-mi trăsura. Trebuie să ajung la balul în onoarea prinţului. O inepţie, dar Auguste nu ştie cum să-şi mai răsfeţe fiul…

O bătaie timidă la uşă i-a curmat vorba. Zâmbetul i-a dispărut de pe faţă şi mi-a făcut semn să plec dintr-o mişcare a capului. M-am ridicat, iar el a ieşit din spatele biroului.

— Intră!

Un tânăr deşirat a apărut în prag. Ansel. În vârstă de şaisprezece ani. Rămas orfan încă din faşă, ca mine. Îl întâlnisem numai de câteva ori, în treacăt, deşi amândoi crescuserăm în sânul Bisericii. Era prea mic ca să umble cu mine şi Jean Luc.

A făcut o reverenţă şi a dus pumnul drept la inimă.

— Mă iertaţi că vă întrerup, Eminenţă, a spus el şi a înghiţit anevoie, întinzându-i un plic. Aţi primit o scrisoare. A adus-o adineauri o femeie. Zicea că, diseară, o să vină o vrăjitoare în West End, aproape de parcul Brindelle.

Am înlemnit. Acolo locuia Célie.

— O femeie? a întrebat arhiepiscopul şi s-a aplecat să ia scrisoarea.

Purta un sigiliu în formă de trandafir. Arhiepiscopul a scos un cuţitaş din sutană.

— Cum o chema?

— Nu ştiu, Eminenţă, a zis Ansel, îmbujorându-se. Avea un păr roşu-aprins şi era... a tuşit, ruşinat, cu ochii în podea. Era foarte frumoasă.

Arhiepiscopul s-a întunecat şi mai tare la faţă în momentul în care a desfăcut plicul.

— Nu e bine să dai prea mare atenţie frumuseţii lumeşti, Ansel, l-a mustrat pe băiat, apoi şi-a îndreptat atenţia spre scrisoare. Să vii să te spovedeşti mai...

A făcut ochii mari, vizibil şocat de ceea ce citea.

— S-a întâmplat ceva, domnule? am întrebat, apropiindu-mă.

Se uita fix la hârtie, fără să îmi răspundă. Am mai făcut un pas spre el şi atunci a înălţat capul. A clipit de câteva ori.

— Sunt...

A clătinat din cap, şi-a dres glasul şi a continuat să citească.

— Domnule? am mai spus o dată.

Auzindu-mi vocea, s-a dus repede la şemineu şi a aruncat scrisoarea în foc.

— Sunt bine! a răspuns el, răstit, şi şi-a împreunat mâinile la spate, ca să le ascundă tremurul. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Dar îmi făceam griji. Îl cunoşteam pe arhiepiscop mai bine ca oricine – nu era genul de om care să tremure. M-am uitat la flăcările care mistuiau scrisoarea. Am strâns pumnii. Dacă vreo vrăjitoare îndrăznea s-o atace pe Célie, cum se întâmplase cu Filippa, aveam s-o fac bucăţi. Avea să se roage să fie arsă pe rug.

Parcă simţindu-mi privirea, arhiepiscopul s-a întors spre mine.

— Adună un detaşament, căpitane Diggory.

Glasul său îşi recăpătase calmul. Fermitatea. S-a uitat la şemineu, cu o expresie dârză.

— Deşi mă îndoiesc profund de adevărul spuselor

acestei femei, trebuie să ne facem datoria. Cercetaţi zona şi daţi-mi raportul cât mai repede.

Am dus pumnul la inimă, am făcut o plecăciune şi am dat să plec, dar m-a prins de braţ. Nu-i mai tremura mâna.

— Dacă, într-adevăr, e o vrăjitoare în West End, vreau să mi-o aduceţi *vie.*

Am încuviinţat din cap şi am mai făcut o plecăciune. Vrăjitoarele supravieţuiau şi fără câteva mădulare. Chiar şi fără cap. Până când nu le ardeai, puteau reînvia. Nu aveam să nesocotesc vreuna dintre dispoziţiile arhiepiscopului. Iar, dacă o vrăjitoare *vie* i-ar mai alina supărarea, atunci aveam să-i aduc nu una, ci trei. Una pentru el. Una pentru Célie. Şi una pentru *mine.*

— Cum porunciţi.

SPARGEREA

Lou

SEARA, NE-AM ÎMBRĂCAT ÎN GRABĂ COSTUMAŢIILE, LA soleil et Lune. Refugiul şi locul nostru de întâlnire, podul teatrului ne punea la dispoziţie o recuzită nesfârşită – rochii, mantii, peruci, pantofi, şi chiar lenjerie de toate mărimile, formele şi culorile. În seara aceasta, Bas şi cu mine am ieşit la lumina lunii, ca un cuplu de tineri îndrăgostiţi – cu Coco după noi, pe post de însoţitoare.

M-am cuibărit la braţul lui musculos şi i-am aruncat o privire drăgăstoasă.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Ah, Louey, ştii că nu suport cuvântul ăsta. *Ajutor* sugerează că-ţi fac un serviciu.

Am zâmbit afectat şi am dat ochii peste cap.

— Ferească Dumnezeu să faci tu ceva din mărinimie.

— Nu există mărinimie în inima mea.

Bas mi-a făcut şmechereşte cu ochiul, m-a tras lângă el şi şi-a lipit gura de urechea mea. Îi simţeam respiraţia fierbinte pe gât.

— Doar aur.

Corect. L-am înghiontit aparent prieteneşte cu cotul şi m-am desprins de braţul lui. După parada de coşmar, petrecuserăm mare parte a după-amiezii plănuind cum să străpungem liniile de apărare ale lui Tremblay, de existenţa cărora ne-am convins după o plimbare rapidă prin dreptul casei lui din oraş. Cum vărul lui Bas locuia aproape de Tremblay, sperasem că prezenţa noastră n-o să trezească suspiciuni.

Totul era exact cum spusese Bas: curtea îngrădită şi gărzi care patrulau la fiecare cinci minute. Mi-a garantat că înăuntru sunt şi alţi paznici, dar şi câini dresaţi să ucidă. Deşi servitorii lui Tremblay cel mai probabil dormeau la ora la care am fi dat spargerea, erau o variabilă asupra căreia nu puteam avea vreun control. La

toate acestea se adăuga problema localizării seifului – operaţiune care putea dura câteva zile, nu câteva ore, cât aveam la dispoziţie până să se întoarcă Tremblay acasă.

Am înghiţit în sec şi am început să mă joc cu peruca – o claie de păr blond şi pomădat –, după care mi-am aranjat panglica de catifea de la gât. Simţindu-mi neliniştea, Coco mi-a pus o mână pe spate.

— Calmează-te, Lou! O să fie bine. Copacii din Brindelle o să mascheze magia.

Am încuviinţat din cap, silindu-mă să zâmbesc.

— Da, ştiu.

Am luat-o tăcuţi pe strada lui Tremblay. Copacii subţiratici din parcul Brindelle luminau discret pe lângă noi. Cu sute de ani în urmă, copacii aceştia alcătuiau crângul sacru al strămoaşelor noastre. În momentul în care Biserica pusese stăpânire pe Belterra, oficialităţile încercaseră să-i ardă şi eşuaseră lamentabil. Crescuseră la loc, parcă însetaţi de răzbunare. În câteva zile, recuceriseră terenul, iar coloniştii se văzuseră nevoiţi să construiască în jurul lor. Magia lor încă vibra în pământ, străveche şi neschimbată.

După câteva clipe, Coco a oftat şi m-a atins iar pe spate. Aproape şovăielnic.

— Şi totuşi *trebuie* să fii precaută.

Bas s-a întors spre ea, încruntat.

— Pardon?

Coco nu i-a dat atenţie.

— Te... pândeşte ceva acasă la Tremblay. Poate e inelul, poate altceva. Nu-mi dau seama foarte bine.

— Poftim? am exclamat, oprindu-mă brusc, şi m-am întors la ea. Ce vrei să spui?

Se uita la mine cu o privire îndurerată.

— Aşa cum am spus, nu-mi dau seama. Totul e înceţoşat şi neclar, dar sigur e ceva acolo.

A lăsat capul într-o parte, examinându-mă – sau, mai bine zis, examinând ceva ce eu nu vedeam. Am simţit un fior cald gonindu-mi pe sub piele.

— E posibil să fie malefic, dar nu cred să-ţi facă rău. Un

lucru ştiu sigur, e foarte puternic.

— De ce nu mi-ai zis mai devreme?

— Pentru că mai devreme n-am simţit nimic.

— Coco, am discutat despre asta *toată ziua...*

— Nu depinde de mine, Lou! s-a burzuluit ea. Văd doar ce-mi arată sângele tău.

În ciuda protestelor lui Bas, Coco insistase să ne înţepăm cu acul în degete înainte de a pleca. Pe mine nu mă deranja. Fiind Dame Rouge, Coco nu îşi canaliza magia prin pământ, cum făceam eu şi celelalte Dames Blanches. Magia ei venea din interior.

Venea din sânge.

Bas şi-a trecut mâna prin păr, agitat.

— Poate era mai bine să alegem altă vrăjitoare de sânge. Cred că Babette era mai potrivită...

— Vezi să nu, a mârâit Coco.

— Nu te poţi bizui pe Babette, am spus.

Bas ne-a aruncat o privire curioasă.

— Dar aţi avut suficientă încredere în ea cât să-i spuneţi despre misiunea asta...

Am pufnit dispreţuitor.

— Pentru că am plătit-o.

— În afară de asta, îmi e datoare, a adăugat Coco, cu o figură dezgustată, strângându-şi mai bine pelerina pe lângă corp, împotriva vântului rece de toamnă. Eu am ajutat-o să se acomodeze la Cesarine, după ce a părăsit clanul Vrăjitoarelor Roşii, dar asta se întâmpla acum un an. Parcă n-aş vrea să-i pun la încercare loialitatea.

La acestea, Bas a înclinat capul, politicos, a arborat un zâmbet larg şi ne-a şoptit printre dinţi:

— Nu-i momentul pentru o astfel de discuţie. N-am chef să fiu pus la proţap astă-seară.

— Pe tine nu te-ar pune nimeni la proţap, am bombănit, după ce ne-am reluat drumul. Nu eşti vrăjitoare.

— Ai dreptate, a spus el, dând din cap, gânditor, deşi mi-ar prinde bine. Dintotdeauna mi s-a părut nedrept ca voi, femeile, să aveţi parte de toată distracţia.

Coco l-a lovit cu o pietricică în spate.

— Pentru că e o plăcere să fii persecutat, nu?

El s-a întors să se uite urât la ea, sugându-şi vârful degetului arătător, în care abia se mai vedea înţepătura ei de ac.

— Ce-ţi mai place s-o faci pe victima, scumpo!

I-am mai tras un cot. Mai tare, de data asta.

— Ţine-ţi gura, Bas!

Când a dat să protesteze, Coco i-a luat-o înainte, cu un zâmbet pisicos:

— Ai grijă! Sângele tău e încă în mine.

Bas s-a uitat la ea, indignat.

— Pentru că mi l-ai luat cu forţa!

Coco a ridicat din umeri cu nepăsare.

— Trebuia să văd dacă o să ţi se întâmple ceva interesant în seara asta.

— Şi? a întrebat Bas, nerăbdător. O să mi se întâmple?

— E secret.

— Incredibil! Atunci, ce rost avea să-mi sugi sângele, dacă nu vrei să-mi spui…

— Ţi-am spus deja, a replicat Coco, dând ochii peste cap, exasperată, în timp ce îşi examina cicatricea de la încheietura mâinii. Văd doar frânturi. Viitorul se modifică permanent. Divinaţia nu e punctul meu forte. Mătuşa mea, pe de altă parte, vede mii de posibilităţi într-o singură picătură…

— Fascinant. N-ai idee cât de mult îmi plac povestioarele astea, dar aş prefera să *nu* aflu detaliile ghicitului în sânge. Sper că mă înţelegi.

— Tu ziceai că ţi-ar prinde bine să fii vrăjitor, am ţinut să precizez.

— Din politeţe!

— Fii serios! a pufnit Coco şi a mai aruncat cu o pietricică în el, rânjind larg în momentul în care l-a nimerit în pieptul său lat. Eşti cea mai nepoliticoasă persoană pe care o cunosc.

Ne-a aruncat o privire tăioasă, dar n-a reuşit să ne stăvilească hohotele de râs.

— Deci asta mi-e răsplata că vă ajut! Poate ar fi mai bine

să mă întorc la vărul meu şi să vă las să vă descurcaţi singure.

— Termină, Bas!

L-am ciupit de braţ, iar el şi-a întors spre mine privirea ameninţătoare. Am scos limba la el.

— Tu ai acceptat să ne ajuţi şi nu e ca şi când o faci pe gratis. De altfel, ea nu ţi-a luat decât o picătură de sânge, aşa că o să-şi piardă efectul cât de curând.

— Sper.

Drept răspuns, Coco a pocnit din degete. Bas a tras o înjurătură şi a tresărit de parcă îi luaseră foc pantalonii.

— Nu-i amuzant!

Eu am râs oricum.

Casa lui Tremblay ne-a apărut în faţă mai devreme decât mi-aş fi dorit. Construită dintr-o piatră frumoasă, de culoare deschisă, domina vilele elegante ale vecinilor, deşi lăsa o impresie distinctă de opulenţă apusă. Mucegaiul acoperise fundaţia, iar vântul spulbera frunzele moarte prin grădina împrejmuită. Hortensiile şi trandafirii uscaţi împestriţau răzoarele – între care trona, extravagant, un portocal. Unul dintre câştigurile din comerţul lui clandestin.

Oare Filippei îi plăceau portocalele?

— Sedativul e la tine? a întrebat-o Bas în şoaptă pe Coco.

Ea s-a apropiat din spatele nostru, dând din cap, şi a scos un pachet din pelerină.

— Bun. Eşti pregătită, Lou?

Nu i-am răspuns, ci am apucat-o pe Coco de braţ.

— Sigur nu omoară câinii?

Bas a scos un mormăit nerăbdător, dar Coco l-a redus la tăcere pocnind iarăşi din degete. A mai dat o dată din cap şi s-a înţepat cu unghia ascuţită în antebraţ.

— Adaug o picătură de sânge în pulbere pentru fiecare câine. E levănţică uscată, nimic altceva, a adăugat, ridicând pachetul. O să-i adoarmă.

I-am dat drumul la braţ.

— Bine. Hai să mergem!

Am tras gluga mantiei pe cap şi m-am furişat spre gardul din fier forjat care împrejmuia proprietatea. Deşi nu le auzeam paşii, ştiam că şi ceilalţi doi vin după mine, tiptil, la adăpostul tufelor gardului viu.

Încuietoarea porţii era simplă şi rezistentă, făcută din acelaşi fier ca şi gardul. Am tras aer în piept. Puteam s-o deschid. Trecuseră, ce-i drept, doi ani de când nu mai făcusem asta, dar sigur, *sigur* puteam sparge o încuietoare banală. Pe când o examinam, un firicel auriu s-a înălţat din pământ şi s-a încolăcit în jurul ei. A palpitat câteva secunde, apoi s-a înfăşurat şi în jurul arătătorului meu, unindu-ne. Am răsuflat uşurată şi am tras din nou aer în piept, ca să-mi potolesc emoţiile. Parcă simţindu-mi şovăiala, au mai apărut două firicele, au plutit până în locul unde se aflau Bas şi Coco şi au pătruns în pieptul fiecăruia. M-am încruntat la drăcoveniile ticăloase.

Nu primeşti nimic pe gratis, ştii, mi-a şoptit în minte o voce nesuferită. O *ruptură pentru o ruptură. Osul tău pentru încuietoare... ori, poate, relaţia ta. Universul cere echilibru.*

Universul să se ducă naibii!

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Bas şi s-a apropiat prudent, uitându-se când la poartă, când la mine, fără să vadă firicelele aurii.

Proiecţia apărea numai în mintea mea. M-am întors spre el, abia abţinându-mă să-i spun ceva de dulce.

Laş ordinar. Normal că nu te-aş putea iubi.

Tu eşti deja îndrăgostit de tine.

Şi nici la pat nu eşti prea grozav.

Cu fiecare insultă, firicelul dintre el şi încuietoare strălucea mai tare. Dar... ah, ce greşeală! M-am mişcat prea devreme şi mi-am dat peste cap arătătorul. Durerea m-a fulgerat prin toată mâna. Scrâşnind din dinţi, am văzut cum firicelele se rup şi dispar în pământ, într-un vârtej de pulbere aurie. Am simţit o imensă satisfacţie în clipa în care s-a auzit un clinchet şi încuietoarea s-a deschis.

Reuşisem!

Prima etapă a misiunii era îndeplinită.

Dar nu aveam timp să sărbătoresc. Am împins numaidecât poarta, atentă să îmi feresc arătătorul care rămăsese strâmb, şi le-am făcut loc celorlalţi. Coco a trecut pe lângă mine şi s-a dus spre uşa principală. Bas o urma îndeaproape.

Mai devreme, pe când ne alcătuiam planul de acţiune, socotiserăm că Tremblay avea şase gărzi care patrulau pe proprietate. Trei erau sigur postate în casă, iar de ele avea să se ocupe Bas. Era maestru în folosirea cuţitului. M-am cutremurat şi am păşit tiptil peste peluză. Victimele mele de la exterior urmau să aibă o soartă mult mai blândă. Cel puţin, aşa speram.

N-a trecut nicio secundă şi, de după colţul casei, a apărut primul paznic. În loc să mă ascund, mi-am dat gluga jos şi am aşteptat să se uite la mine. A observat poarta deschisă şi a dus imediat mâna la sabie. Cerceta curtea cu o figură îngrijorată, căutând ceva suspect. M-a văzut. Am rostit o rugăciune în gând şi am zâmbit.

— Bună seara!

Reverberau zeci de voci în glasul meu, iar cuvintele sunau straniu şi minunat, amplificate de prezenţa persistentă a strămoaşelor mele. Cenuşa lor, înghiţită de pământ până ce devenise una cu acesta – şi cu aerul, copacii şi apa –, trepida sub tălpile mele. Prin mine. Ochii îmi sclipeau mai puternic decât de obicei. Pielea îmi lucea în razele lunii.

Pe faţa bărbatului a apărut o expresie visătoare şi degetele i s-au descleştat de pe mânerul sabiei. I-am făcut semn să se apropie. S-a supus şi a venit spre mine ca hipnotizat. S-a oprit la câţiva paşi distanţă, uitându-se lung la mine.

— Vrei să-mi ţii de urât? l-am întrebat, cu aceeaşi voce stranie.

A înclinat capul, încuviinţând. A deschis gura şi i-am simţit bătăile inimii crescând sub privirile mele. Îmi cânta. Mă încuraja. Am continuat să ne uităm unul la altul până când a apărut al doilea paznic. Mi-am îndreptat privirea spre acesta şi am repetat procedeul atât de plăcut. Până să

vină şi cel de-al treilea, îmi strălucea pielea mai puternic decât luna.

— Aţi fost foarte drăguţi.

Am întins rugătoare mâinile spre ei. Paznicii mă urmăreau cu priviri lacome.

— Vă cer scuze pentru ce o să vă fac.

Am închis ochii, m-am concentrat şi, pe sub pleoape, mi-a explodat o lumină aurie, ca o urzeală sinuoasă şi infinită. Am prins un fir şi l-am urmat până la o amintire a chipului lui Bas – cicatricea lui, noaptea pasională pe care o petrecuserăm împreună. Un troc. Am strâns pumnii şi amintirea s-a evaporat odată cu lumea care s-a răsturnat în spatele pleoapelor mele. Paznicii s-au prăbuşit la pământ, fără cunoştinţă.

Dezorientată, am deschis încet ochii. Urzeala aurie dispăruse. M-a pălit greaţa şi am vomitat în tufele de trandafiri.

Aş fi rămas, probabil, acolo toată noaptea – asudând şi vărsând, copleşită de propria magie reprimată –, dacă nu auzeam chelălăielile stinse ale câinilor lui Tremblay. Pesemne Coco le dăduse de urmă. M-am şters cu mâneca la gură, m-am recules şi am luat-o furiş spre uşa din faţă. În seara asta, nu era loc de nazuri.

În casă domnea liniştea. Nu ştiam pe unde erau Bas şi Coco, nu-i auzeam pe nicăieri. Am înaintat prin vestibul, uitându-mă în jur – pereţi întunecaţi, mobilier scump, nenumărate ornamente. Podelele din lemn de mahon erau acoperite cu covoare mari, cu modele stridente, iar pretutindeni se vedeau vase de cristal, perne cu ciucuri şi taburete de catifea. Foarte plictisitor, după părerea mea. Încărcat. Îmi venea să smulg draperiile groase din galerie, ca să las să pătrundă lumina argintie a lunii.

— Lou! s-a auzit şoapta lui Bas dinspre scări.

M-a speriat de moarte. Prevestirea lui Coco mi-a răsărit în minte, limpede ca lumina zilei. *Te pândeşte ceva acasă la Tremblay.*

— Trezeşte-te din visare şi treci încoace!

— Ce moment mai bun să visez, dacă nu noaptea?

Am luat-o la fugă spre el, făcând abstracţie de fiorii reci de pe şira spinării.

Spre surprinderea şi încântarea mea, Bas descoperise o manetă pe rama unui portret mare din biroul lui Tremblay – o tânără cu ochi verzi şi pătrunzători şi păr negru ca abanosul. I-am atins faţa, cuprinsă de un sentiment de vinovăţie.

— Filippa. Cât de previzibil!

— Într-adevăr, a spus Bas. Prostia e deseori confundată cu sentimentalismul.

A tras de manetă şi tabloul s-a deschis ca o trapă, dând la iveală un seif.

— Aici a fost primul loc pe care l-am verificat. Poţi să-l deschizi? a întrebat, arătând spre seif.

M-am uitat la degetul meu rupt şi am oftat.

— Nu poţi să-l deschizi tu?

— Hai odată! a zis el, pierzându-şi răbdarea. Paznicii se pot trezi în orice clipă.

Adevărat. Am aruncat o privire duşmănoasă firicelului auriu, deja întins între mine şi încuietoare, înainte să mă apuc de treabă. De data asta, apăruse spontan, de parcă mă aştepta. Cu toate că mi-am muşcat buza până la sânge, nu mi-am putut stăpâni un geamăt în momentul în care mi-am rupt şi al doilea deget. Încuietoarea a scos un clinchet şi Bas a deschis seiful.

Înăuntru se aflau câteva obiecte banale. După ce a dat la o parte sigiliul, un teanc de documente juridice, de scrisori şi de titluri de valoare, Bas a ochit grămăjoara de bijuterii ascunse în spatele lor. În mare parte erau rubine şi granate, dar, printre ele, am remarcat şi un colier de diamante deosebit de atrăgător. Interiorul seifului scânteia de coroanele de aur îngrămădite pe lângă pereţi.

Am dat totul la o parte, ignorând vociferările lui Bas. Dacă Tremblay minţise şi *nu* avea inelul...

În fundul seifului se găsea un mic album cu coperte din piele. L-am deschis – recunoscând vag portretele schiţate ale unor fete ce nu puteau fi decât Filippa şi sora ei – şi, dintre paginile lui, a căzut un inel de aur. A picat pe covor,

fără să scoată un sunet. Un obiect absolut banal, aş fi zis, dacă n-aş fi simţit zvâcnetul sacadat, aproape imperceptibil, din piept.

Cu răsuflarea tăiată, m-am aplecat să-l iau de jos. Era cald în palma mea. Palpabil. Mi-am stăpânit cu greu lacrimile. De-acum ea n-avea să mă mai găsească niciodată. Eram… ferită de primejdii. Mai bine zis, mai ferită decât până acum. Pus pe deget, inelul avea să alunge vrăjile. Ţinut în gură, avea să mă facă invizibilă. Nu ştiam de ce – poate dintr-o bizarerie a magiei ori a Angelicăi însăşi –, dar nici nu-mi păsa. Eram gata să-mi rup dinţii în metalul lui, dacă în felul acesta rămâneam ascunsă.

— L-ai găsit? a întrebat Bas, în timp ce îndesa ultimele bijuterii şi coroane în sacul lui. Nu e foarte impresionant, a adăugat, după ce s-a uitat la inel.

La parter au răsunat trei bătăi grăbite. Un semnal. Bas a mijit ochii şi s-a dus la fereastră, să vadă ce se petrece în curte. Am profitat de faptul că era cu spatele la mine şi mi-am pus inelul pe deget. Mi s-a părut că a scos un uşor oftat.

— Drace! a exclamat Bas, cu o privire speriată. Avem „musafiri”!

În clipa aceea am uitat de inel.

M-am repezit la fereastră. Toată peluza era înţesată de poliţişti care se apropiau de conac, dar nu asta m-a îngrozit cel mai tare. Ci vestoanele albastre care-i însoţeau.

Vânătorii.

Drace! Drace, drace, *drace!*

Ce căutau *ei* aici?

Tremblay, soţia şi fiica lui stăteau lângă paznicii leşinaţi. M-am blestemat în gând că nu îi ascunsesem undeva. O greşeală de începător, dar mă zăpăcise magia. Nu mai aveam antrenament.

Spre spaima mea, unul dintre paznici începea deja să-şi revină. Eram convinsă că o să le povestească totul Vânătorilor de cum îşi va recăpăta cunoştinţa.

Bas se pregătea să fugă. A închis seiful şi a împins tabloul la loc.

— Ştii cum ieşim de aici?

Avea ochii holbaţi de teamă – se citea disperarea în ei. Îi auzeam pe poliţiştii şi Vânătorii care înconjurau casa. În scurt timp, toate ieşirile aveau să fie blocate.

Mi-am privit mâinile. Tremurau, şi nu doar din cauza degetelor rupte. Eram slăbită, *prea* slăbită după efortul din seara asta. De ce ajunsesem atât de neputincioasă? De teamă să nu fiu descoperită, mi-am răspuns singură. Riscul fusese prea mare...

— Lou! a zis Bas, prinzându-mă de umeri şi zgâlţâindu-mă uşor. Poţi să ne scoţi de aici?

— Nu, am gemut, cu lacrimi în ochi. Nu pot.

Bas a clipit. Respira gâfâit. I-am auzit pe Vânători strigând ceva, dar nu mai conta. Nu mai conta decât hotărârea apărută în ochii lui Bas, în timp ce ne priveam.

— Am înţeles, a spus, strângându-mă de umeri o dată. Baftă!

După care mi-a întors spatele şi a ieşit în goană din cameră.

UN NUME DE BĂRBAT

Reid

CASA LUI TREMBLAY DUHNEA A MAGIE. SE AŞTERNEA PESTE peluză, agăţată de paznicii leşinaţi pe care Tremblay, în genunchi, încerca să-i trezească. O femeie înaltă, de vârstă mijlocie, a îngenuncheat lângă el. Roşcată. Uimitor de frumoasă. Deşi n-o cunoşteam, şuşotelile tovarăşilor mei mi-au confirmat bănuielile.

Madame Labelle. Curtezană faimoasă şi matroana de la Bellerose.

În mod normal, nu avea ce să caute aici.

— Căpitane Diggory!

Am întors capul spre vocea încordată din spatele meu. Am dat cu ochii de o blondă mlădioasă, cu mâinile strâns împreunate şi o verighetă scumpă pe inelar. Încruntarea îi desena riduri fine la colţurile ochilor – ochi arzători, aţintiţi în ceafa lui *madame* Labelle.

Era soţia lui Tremblay.

— Bună seara, căpitane Diggory! a răsunat atunci glasul blând al lui Célie, care a făcut un pas din spatele mamei sale ca să-mi iasă înainte.

Am înghiţit în sec. Încă purta haine de doliu, iar ochii verzi îi luceau trişti în lumina torţelor. Umflaţi. Roşii. Lacrimile îi scânteiau pe obraji. Mi-aş fi dorit să mă apropii de ea şi să i le şterg. Să şterg întreaga scenă de coşmar – atât de asemănătoare cu noaptea în care o descoperiserăm pe Filippa.

M-am abţinut însă şi am salutat-o sobru din cap, foarte conştient de privirile tovarăşilor mei. Îndeosebi de a lui Jean Luc.

— *Mademoiselle* Tremblay. Arăţi... bine.

Am minţit. Avea o figură abătută. Temătoare. Slăbise de la ultima noastră întâlnire. Era trasă la faţă, de parcă nu dormise de câteva luni. Nici eu nu-mi mai găseam odihna de la o vreme încoace.

— Mulţumesc, a răspuns, cu un zâmbet firav. Şi tu.

— Îţi cer scuze pentru această situaţie neplăcută, *mademoiselle,* dar îţi promit că, dacă o vrăjitoare s-a făcut vinovată de această faptă, va arde pe rug.

Mi-am îndreptat atenţia spre Tremblay. El şi *madame* Labelle stăteau unul lângă altul şi păreau să poarte o discuţie febrilă cu paznicii. M-am apropiat de ei, încruntat. *Madame* Tremblay a tuşit uşor şi m-a fixat cu o privire indignată.

— Te asigur, domnule, că prezenţa respectabilului ordin al Vânătorilor nu este necesară aici. Eu şi soţul meu suntem oameni cu frica lui Dumnezeu şi nu tolerăm vrăjitoria...

Lângă mine, Jean Luc a lăsat capul în jos, spunând:

— Departe de noi asemenea gând. Am venit doar din precauţie, doamnă Tremblay.

— Cu toate acestea, *madame,* v-am găsit paznicii fără cunoştinţă, am subliniat. Iar casa miroase puternic a magie.

Jean Luc a oftat şi mi-a aruncat o privire iritată.

— Aşa miroase *tot timpul* aici, a replicat *madame* Tremblay, cu ochii mijiţi şi buzele strânse, vizibil nemulţumită. E din cauza afurisitului de parc din apropiere. Otrăveşte întreaga stradă. Dacă nu aveam priveliştea spre Doleur, ne mutam demult.

— Regret, doamnă. Dar chiar şi aşa...

— Vă înţelegem reacţia, a intervenit Jean Luc, postându-se în faţa mea, cu un zâmbet împăciuitor. Şi ne cerem iertare că v-am speriat. De regulă, poliţia anchetează furturile, dar... a adăugat şovăitor şi i-a mai dispărut zâmbetul, am primit informaţia că ar fi o vrăjitoare în zonă, în seara asta. O să verificăm rapid proprietatea, după care dumneavoastră şi familia dumneavoastră o să vă puteţi relua liniştiţi...

— Căpitane Diggory, Vânător Toussaint!

Vocea care ne-a întrerupt era caldă. Dulce. Prietenoasă. Ne-am întors toţi ca la un semn şi am văzut-o pe *madame* Labelle venind spre noi. Tremblay a urmat-o grăbit,

părăsindu-i pe paznicii încă buimaci.

— Am vorbit cu paznicii, ne-a anunţat ea, cu un zâmbet larg, dezvelindu-şi dinţii orbitor de albi în contrast cu stacojiul buzelor. Din păcate, bieţii oameni nu-şi amintesc nimic.

— Dacă nu te superi că te întreb, Helene, a zis *madame* Tremblay printre dinţii strânşi, tu ce cauţi aici?

Madame Labelle s-a întors spre ea, cu nepăsare politicoasă.

— Eram în trecere prin zonă şi am văzut agitaţia.

— În trecere? Ce te-a adus în *acest* cartier, scumpo? Aş fi crezut că, la ora asta din noapte, ai *treabă* pe strada ta.

Madame Labelle a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ai dreptate, a zis, cu un zâmbet şi mai larg, şi s-a uitat la Tremblay înainte de a-i răspunde soţiei lui, cu o privire de gheaţă. *Chiar* am multă treabă.

Célie a lăsat capul în pământ, stânjenită, iar Tremblay s-a grăbit să intervină până să apuce soţia lui să mai spună ceva.

— Dacă doriţi, puteţi interoga paznicii, domnilor.

— Nicio grijă, domnule Tremblay. O vom face, am răspuns, aruncându-i o privire aspră, în contul lui Célie, apoi m-am adresat poliţiştilor şi Vânătorilor. Împrăştiaţi-vă şi închideţi un perimetru. Blocaţi toate ieşirile. Fiecare poliţist să facă pereche cu un Vânător. Dacă *este,* într-adevăr, vreo vrăjitoare, să nu vă prindă nepregătiţi.

— Nu-i nicio vrăjitoare, a insistat *madame* Tremblay, uitându-se temătoare în jur.

Pe la ferestrele caselor învecinate au început să se aprindă luminile. Câţiva curioşi se strânseseră deja la poarta deschisă. Unii încă purtau pijamale. Alţii erau gătiţi, ca familia Tremblay. Toţi aveau aceeaşi expresie îngrijorată.

— A fost un hoţ, nimic altceva...

Madame Tremblay s-a oprit brusc şi ochii i-au fugit spre casă. I-am urmărit privirea la una dintre ferestrele de la etaj. Draperia s-a mişcat şi au apărut două capete.

Unul dintre ele îmi părea cunoscut, deşi purta perucă.

Ochi albaştri-verzui – vizibili chiar şi de la distanţă –, holbaţi de spaimă. Draperia a căzut imediat la loc.

Am rânjit, cuprins de un sentiment de satisfacţie lăuntrică. *„Judecata 'ntocmai precum apa se va rostogoli şi dreptatea 'ntocmai ca şuvoiul ce nu se poate trece."*

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jean Luc, uitându-se la fereastră.

Judecată.

— Sunt încă în casă – un bărbat şi o femeie.

El şi-a scos Balisarda, cu un gest teatral.

— Pe femeie o lichidez într-o clipă.

M-am încruntat, amintindu-mi de femeia cu mustaţă. Pantalonii largi, cămaşa cu mâneci suflecate şi faţa pistruiată. Mirosul ei, când se ciocnise de mine la paradă – vanilie şi scorţişoară. Nici urmă de magie. Am clătinat viguros din cap. Dar vrăjitoarele nu degajă tot timpul un miros demonic. Ci doar când practică magia. Arhiepiscopul ne-a explicat limpede – orice femeie este o potenţială ameninţare. Totuşi…

— Nu cred să fie vrăjitoare.

Jean Luc a ridicat din sprâncenele lui negre şi a adulmecat aerul.

— Serios? N-are cum să fie o coincidenţă că am primit informaţia în *această* seară, chiar înainte ca *aceşti* hoţi să spargă *această* casă.

M-am uitat din nou la fereastră, cu o privire posomorâtă.

— Pe femeie am întâlnit-o azi-dimineaţă. Este… am tuşit, încurcat, simţind că îmi ard obrajii. Nu mi-a lăsat impresia că ar fi vrăjitoare.

Explicaţia a sunat ridicol chiar şi în urechile mele. Simţeam privirea fierbinte a lui Célie, aţintită în ceafa mea.

— Hm. Deci n-are cum să fie vrăjitoare pentru că nu *arăta* a vrăjitoare. Greşeala mea, a zis Jean Luc.

— Avea mustaţă, am mormăit.

Cu greu m-am stăpânit să nu-l pun la pământ, în momentul în care l-am auzit că pufneşte ironic. Ştia şi el că Célie nu ne scapă din ochi.

— Trebuie să ţinem seama că parcul Brindelle e la doi paşi. Poate că, în ciuda aparenţelor, bărbatul şi femeia sunt doar nişte hoţi obişnuiţi. Merită trimişi la închisoare, dar nu arşi pe rug.

— Cum spui tu, a zis Jean Luc, dându-şi ochii peste cap, şi a pornit spre uşă, fără să aştepte ordinul meu. Hai să terminăm odată! Îi interogăm şi hotărâm pe urmă ce facem – îi băgăm la răcoare sau îi prăjim.

Am strâns din dinţi la această impertinenţă şi le-am făcut semn poliţiştilor să meargă după el. Eu am rămas pe loc, cu privirile aţintite la fereastră şi acoperiş. Văzând că femeia nu mai apare, m-am furişat pe lângă casă şi m-am pus la pândă. Cu toate că prezenţa lui Célie îmi dădea o stare de agitaţie, mă străduiam s-o ignor. Ea îmi ceruse să mă dedic Vânătorilor. Şi asta trebuia să fac.

Au mai trecut câteva minute. Apoi altele.

Uşiţa unei pivniţe, mascată de hortensii, s-a deschis brusc, în dreapta mea. Jean Luc şi un bărbat au dat năvală afară, cu pumnalele lucind în lumina lunii. S-au luat la trântă, iar Jean Luc a reuşit să-şi doboare adversarul şi să-i pună cuţitul la gât. În urma lor, au mai ieşit trei poliţişti, cu cătuşe şi cu funii. În câteva secunde, l-au legat de mâini şi de picioare. Bărbatul bodogănea şi se zvârcolea, aruncând o ploaie de insulte. Şi un nume.

— Lou! urla, încercând zadarnic să se elibereze de funii, cu faţa vânătă de furie.

Unul dintre poliţişti a dat să-i pună căluş.

— LOU!

Lou. Nume masculin. Deloc surprinzător.

Am continuat să supraveghez ferestrele şi acoperişul. Aşa cum mă aşteptasem, în scurt timp, am zărit o umbră care urca pe perete. Se mişca încet. M-am uitat mai cu atenţie. De data asta, purta o pelerină. Aceasta i s-a deschis şi, dedesubt, a ieşit la iveală o rochie la fel de elegantă ca a doamnei Tremblay. Probabil furată. Dar nu rochia îi stânjenea mişcările, ci mâna.

Ori de câte ori atingea zidul, şi-o retrăgea repede, ca şi când o durea. Am mijit ochii, încercând să depistez sursa

problemei, dar era prea sus. *Mult* prea sus. Parcă pentru a-mi confirma temerile, piciorul i-a alunecat şi femeia a căzut vreo câţiva metri, înainte de a reuşi să se agaţe de pervazul unei ferestre. Mi s-a făcut un gol în stomac la vederea căderii.

— Hei! am strigat şi am luat-o la fugă.

În spate, răsunau paşii Vânătorilor şi poliţiştilor care veneau după mine. Jean Luc l-a trântit pe prizonierul legat fedeleş la pământ.

— Eşti înconjurată! L-am prins deja pe iubitul tău! Coboară până nu mori!

Femeia a alunecat din nou, dar a izbutit să rămână agăţată. De data asta, i-a căzut peruca de pe cap, dezvelindu-i părul lung şi castaniu. Cuprins de o furie inexplicabilă, m-am repezit în direcţia ei.

— Coboară IMEDIAT...

Prizonierul a reuşit să-şi scoată căluşul din gură.

— AJUTOR, LOU!

Un poliţist i-a pus căluşul la loc. Femeia s-a oprit la strigătul lui, s-a cocoţat pe un pervaz şi s-a uitat la noi. M-a recunoscut şi a dus mâna teafără la frunte, salutându-mă în batjocură.

Mă uitam la ea năucit.

Îndrăznise să mă *salute.*

Am încleştat pumnii.

— Urcaţi după ea şi prindeţi-o!

Jean Luc a strâmbat din nas la auzul ordinului, dar s-a conformat.

— Vânători, după mine!

Tovarăşii mei şi-au scos Balisardele şi au luat-o la fugă.

— Poliţişti, rămâneţi la sol. N-o lăsaţi să scape.

Poate că Vânătorii s-au mirat că nu urc odată cu ei, dar n-au scos o vorbă. Înţeleaptă decizie. Asta însă nu i-a împiedicat pe poliţişti să-mi arunce priviri curioase.

— Ce-i? m-am răstit, încruntat.

Şi-au reîndreptat atenţia spre acoperiş.

— Mai era cineva înăuntru?

La capătul a câteva secunde interminabile, unul dintre ei

a făcut un pas în faţă. Îl cunoşteam vag. Îl chema Dennis. Ba nu, Davide.

— Da, căpitane. Geoffrey şi cu mine am găsit pe cineva în bucătărie.

— Şi?

Alt poliţist – Geoffrey, presupun – şi-a dres glasul. Cei doi au schimbat o privire neliniştită, iar Geoffrey a înghiţit în sec.

— Era o femeie, dar a reuşit să fugă.

Am scos un pufnet de frustrare.

— Bănuim că era vrăjitoarea pe care o căutai, a adăugat Davide, optimist. Mirosea a magie… oarecum, şi… şi a otrăvit câinii. Aveau sânge la bot şi miroseau… ciudat.

— Nu ştiu dacă te ajută informaţia, dar avea… cicatrice pe piele, a adăugat Geoffrey.

Davide a confirmat, dând energic din cap.

Mi-am reîntors atenţia spre acoperiş, fără să scot un cuvânt, străduindu-mă să-mi descleştez pumnii. Să respir.

Nu era vina celor doi. Nu erau antrenaţi să prindă vrăjitoare. Dar, chiar şi aşa, poate-i explicau ei arhiepiscopului cum de fuseseră atât de incompetenţi. Poate acceptau ei pedeapsa. Umilinţa. Încă o vrăjitoare care scăpase. Încă o vrăjitoare liberă să terorizeze cetăţenii nevinovaţi ai Belterrei. Să o terorizeze pe Célie.

Prin vălul roşu al furiei, mi-am aţintit ochii asupra hoaţei.

Lou.

Ea o să-mi spună unde a dispărut vrăjitoarea. O să-i smulg informaţia cu cleştele, dacă va fi nevoie. O să îndrept lucrurile.

În ciuda mâinii rănite, reuşea să se caţăre mai repede decât Vânătorii. A ajuns la acoperiş înainte ca urmăritorii să treacă măcar de primul etaj.

— Împrăştierea! le-am strigat poliţiştilor.

Aceştia s-au răspândit care încotro la ordinul meu.

— Trebuie să coboare pe undeva. Păziţi copacul de-acolo! Şi burlanele! Găsiţi orice locşor prin care s-ar putea fofila!

După care am aşteptat, plimbându-mă în sus şi-n jos, clocotind de furie, în vreme ce tovarăşii mei îşi continuau ascensiunea. Vocile lor ajungeau până la mine. O ameninţau. Aşa-i trebuia, dacă s-a înhăitat cu vrăjitoarele. Să tremure sufletul în ea de frică.

— Se vede ceva? le-am strigat poliţiştilor.

— Aici nu, căpitane!

— Nici aici!

— Nici urmă de hoaţă!

Mi-am stăpânit un mârâit exasperat. Până la urmă – după aşteptări interminabile – Jean Luc a ajuns pe acoperiş. L-au urmat încă trei Vânători. Am aşteptat. Şi am aşteptat.

Şi am aşteptat.

L-am auzit pe Davide dând alarma, în spatele meu. Când m-am întors, am văzut hoţul legat la jumătatea distanţei dintre peluză şi şosea. Cum, necum, izbutise să-şi desfacă funia de la picioare. Cu toate că poliţiştii au luat-o la goană în direcţia lui, erau mult prea departe. Pentru că aşa le ordonasem eu. Mi-am reţinut o înjurătură şi am ţâşnit pe urmele lui, dar strigătul lui Jean Luc m-a oprit.

— Nu-i aici! m-a anunţat de pe marginea acoperişului, gâfâind de oboseală.

În ciuda distanţei care ne despărţea, îi vedeam furia din ochi. Era la fel de intensă ca a mea.

— A dispărut.

Cu un mârâit de frustrare, m-am întors spre şosea, după prizonier.

Dar şi acesta se făcuse nevăzut.

INELUL ANGELICĂI

Lou

ÎNCĂ AUZEAM STRIGĂTELE VÂNĂTORILOR ÎN TIMP CE goneam pe stradă, uitându-mă la locul în care ar fi trebuit să-mi fie tălpile, picioarele şi *corpul.* Nu pricepeau unde dispărusem. Nici eu nu înţelegeam prea bine.

Adineauri mă trezisem împresurată pe acoperiş, pentru ca, o clipă mai târziu, să simt Inelul Angelicăi arzându-mi pe deget. *Aha.* Din cauza panicii, uitasem ce poate *să facă* inelul. Fără să stau pe gânduri, am scos inelul de pe deget şi l-am băgat în gură.

Am dispărut.

N-a fost uşor să escaladez peretele casei, cu două degete rupte şi cu spectatori. Dar să cobor cu două degete rupte, cu spectatori, cu un inel între dinţi şi… invizibilă a fost de-a dreptul infernal, în două rânduri a fost cât pe ce să înghit inelul, iar o dată am fost convinsă că un Vânător a auzit când mi-am trosnit degetele rupte.

Cu toate acestea, reuşisem.

Dacă, înainte, Vânătorii nu se gândiseră că sunt vrăjitoare – şi dacă, printr-un miracol, paznicii nu mă pârâseră –, acum sigur intraseră la bănuieli. Trebuia să fiu prudentă. Vânătorul cu părul arămiu îmi ştia faţa şi, din cauza imbecilului de Bas, îmi aflase şi numele. Avea să mă caute.

Exista riscul ca vestea să ajungă la urechile unora mai periculoşi, care, la rândul lor, să pornească în căutarea mea.

Când am considerat că m-am îndepărtat suficient, am scuipat inelul din gură. Corpul mi-a reapărut imediat şi l-am pus înapoi pe deget.

— Grozav truc, a zis Coco.

M-am răsucit pe-un călcâi auzindu-i vocea. Stătea rezemată de zidul murdar al unui gang, cu sprâncenele ridicate, făcând semn din cap spre inel.

— Văd că ai găsit seiful lui Tremblay.

Când m-am uitat speriată în lungul străzii, a râs.

— Stai liniştită. Voinicii noştri prieteni în uniforme albastre scotocesc acum prin casa lui Tremblay. Sunt mult prea ocupaţi să te caute ca să te şi găsească.

Am chicotit, dar m-am oprit repede şi m-am uitat uluită la inel.

— Nu-mi vine să cred că l-am găsit! Vrăjitoarele şi-ar ieşi din minţi, dacă ar şti că e la mine.

Coco îl privea, uşor încruntată.

— Ştiu ce poate să facă inelul, dar nu mi-ai spus niciodată de ce-l venerează surorile tale. Presupun că există şi alte obiecte care... au puteri chiar mai mari.

— Ăsta e Inelul Angelicăi.

Se uita la mine, neimpresionată.

— Eşti vrăjitoare, i-am spus, nedumerită. N-ai auzit povestea Angelicăi?

Coco şi-a dat ochii peste cap.

— Sunt vrăjitoare roşie, în caz că ai uitat. Scuză-mă că n-am învăţat toate superstiţiile voastre aberante. A fost o rudă de-a ta, cumva?

— Da, a fost, am răspuns exasperată. Dar nu asta-i important. A fost o vrăjitoare solitară care s-a îndrăgostit de un cavaler.

— Un Făt-Frumos, îmi imaginez.

— Exact. I-a dăruit inelul ăsta ca pe o promisiune că se vor căsători... dar el a murit. Angelica a suferit atât de tare, încât lacrimile ei au inundat pământul şi au creat o nouă mare. A primit numele de L'Eau Mélancolique.

— Apa Melancolică.

Atunci, Coco mi-a luat mâna şi a examinat inelul, dispreţul transformându-se într-o admiraţie reţinută. L-am scos de pe deget şi i l-am întins. N-a vrut să-l ia.

— Un nume atât de frumos şi trist!

Am încuviinţat, îngândurată.

— Şi locul e frumos şi trist. După ce Angelicăi i-au secat lacrimile, a aruncat inelul în apă, apoi s-a aruncat şi ea. S-a înecat. Iar când inelul a ieşit la suprafaţă, era impregnat

de tot soiul de puteri magice...

M-am oprit brusc, căci dinspre stradă s-au auzit nişte glasuri răguşite. A trecut un grup de bărbaţi care zbierau cât îi ţinea gura un cântec de petrecere.

Când gălăgia s-a stins în depărtare, mi-a venit inima la loc.

— Cum ai reuşit să fugi? am întrebat-o pe Coco.

— Pe fereastră.

Amuzată de figura mea curioasă, a rânjit.

— Căpitanul şi oamenii lui erau prea atenţi la tine ca să mă observe.

— Aşa? am zis, strâmbând din buze şi rezemându-mă de perete, lângă ea. Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Cum m-ai găsit?

Şi-a suflecat mâneca. O reţea de cicatrice îi brăzdau braţele şi încheieturile mâinilor, iar o tăietură proaspătă de pe antebraţ încă sângera. Un stigmat al fiecărei vrăji pe care o făcuse vreodată. Din puţinele informaţii pe care mi le dăduse Coco despre Dames Rouges, ştiam că sângele lor era un ingredient esenţial în majoritatea farmecelor, dar, pentru mine, era de neînţeles. Spre deosebire de Dames Blanches, ele nu erau constrânse de niciun fel de legi şi reguli. Magia lor nu impunea echilibrul. Putea fi nestăpânită şi imprevizibilă... unele dintre surorile mele o considerau chiar periculoasă.

Dar mă lămurisem eu de ce sunt în stare Dames Blanches. O şleahtă de ipocrite.

Coco a ridicat din sprâncene şi şi-a frecat puţin sânge între degete.

— Eşti sigură că vrei să ştii?

— Cam bănuiesc ce s-a întâmplat.

Am oftat şi m-am lăsat pe lângă zid în jos, aşezându-mă pe caldarâm, cu ochii închişi.

S-a aşezat lângă mine, cu picioarele lipite prieteneşte de ale mele. După câteva secunde de tăcere, m-a înghiontit cu genunchiul şi am deschis un ochi. Avea o expresie neobişnuit de gravă pe chip.

— M-au văzut poliţiştii, Lou.

— Poftim? am zis, tresărind, şi am deschis ochii. Cum?

— Am mai aşteptat un timp, ca să fiu sigură că ai reuşit să fugi. Între noi fie vorba, am avut noroc că m-au văzut poliţiştii. Mai aveau puţin şi făceau pe ei când şi-au dat seama că sunt vrăjitoare. În felul ăsta, am reuşit să fug pe fereastră.

La naiba. Am simţit cum mi se duce tot curajul.

— Înseamnă că ştiu şi Vânătorii. Probabil te caută deja. Trebuie să pleci din oraş cât mai repede cu putinţă. Chiar în seara asta. Acum. Trimite-i veste mătuşii tale. Ea o să ştie cum să te găsească.

— Şi *pe tine* o să te caute. Chiar dacă nu dispăreai fără nicio urmă, te-ar fi suspectat că eşti în cârdăşie cu o vrăjitoare.

S-a aplecat şi şi-a cuprins genunchii cu braţele, fără să-i pese de sângele de pe braţ. Îi mânjea rochia cu pete roşii.

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu, am recunoscut cu voce stinsă. Am Inelul Angelicăi. Trebuie să mă descurc cu el.

— Ai nevoie de protecţie, a oftat ea şi mi-a strâns mâna nevătămată. Vino cu mine. Mătuşa mea o să...

— O să mă omoare.

— N-am s-o las, a zis Coco, clătinând atât de vehement din cap, încât îi săltau cârlionţii în toate părţile. Ştii ce părere are despre La Dame des Sorcières. Nu le-ar ajuta pe Dames Blanches nici în ruptul capului.

Ştiam că nu are rost să o contrazic, aşa că am oftat adânc.

— Poate că ea nu, dar se găseşte întotdeauna cineva. E doar o chestiune de timp până când vreuna dintre surorile tale mă înjunghie în somn – sau mă dă pe mâna *ei.*

Ochii lui Coco au scânteiat.

— I-aş smulge beregata.

Am zâmbit amar.

— Până una-alta, îmi fac griji pentru beregata mea.

— Şi atunci ce facem?

Mi-a dat drumul la mână şi s-a ridicat în picioare.

— O să te întorci, pur şi simplu, la Soleil et Lune?

— Deocamdată, am zis şi am ridicat din umeri, cu nonşalanţă aş fi vrut eu, dar eram prea crispată ca să fiu convingătoare. Doar Bas ştie că locuiesc acolo, iar el a reuşit să scape.

— Rămân cu tine.

— În niciun caz. N-am chef să arzi pe rug din cauza mea.

— Lou…

— Nu.

Coco a pufnit nerăbdătoare.

— Bine. E viaţa ta. Dar lasă-mă măcar să-ţi îndrept degetele.

— Ajunge cu magia pe seara asta.

— Dar…

— Coco.

M-am ridicat şi i-am strâns mâinile, cu lacrimi în ochi. Ştiam amândouă că încerca, de fapt, să amâne momentul despărţirii.

— O să fiu bine. Sunt doar două degete rupte. *Fugi!* Ai grijă de tine!

Şi-a tras nasul şi a dat capul pe spate, abia stăpânindu-şi plânsul.

— Doar dacă-mi promiţi că şi tu o să ai de tine.

Ne-am îmbrăţişat scurt, căci niciuna dintre noi nu voia să spună adio. Adio suna atât de definitiv, iar noi aveam să ne revedem, fără îndoială, într-o bună zi. Nu ştiam când şi unde, dar aveam să mă asigur că se va întâmpla.

Fără să mai spună altceva, Coco mi-a dat drumul din braţe şi a dispărut în întuneric.

Nici n-am apucat bine să ies din gang, şi două siluete masive mi-au tăiat calea. Am tras o înjurătură în momentul în care m-au îmbrâncit – fără pic de delicateţe – cu spatele de un zid al gangului. Andre şi Grue. Cine altcineva? Degeaba m-am zbătut să scap din mâinile lor. Erau cu câteva zeci de kilograme mai solizi decât mine.

— Ce mai faci, păpuşă? a întrebat Andre, cu un rânjet libidinos.

Era mai scund decât Grue şi avea un nas lung şi subţire

şi atât de mulţi dinţi, galbeni, ciobiţi şi strâmbi, încât parcă nu-i încăpeau în gură. Îngreţoşată de respiraţia lui, mi-am ferit capul, dar Grue şi-a îngropat nasul în părul meu.

— Ah, ce frumos miroşi, Lou Lou!

În replică, i-am tras un cap în gură. I-a trosnit nasul şi s-a clătinat pe picioare, înjurând cu foc. Apoi s-a repezit la gâtul meu.

— Javră nenorocită...

L-am lovit cu piciorul în genunchi şi, în acelaşi timp, i-am înfipt un cot în burtă lui Andre. Imediat ce-a slăbit strânsoarea, am ţâşnit spre stradă, dar m-a prins de pelerină în ultima clipă. Am simţit cum îmi fuge pământul de sub picioare şi am aterizat pe caldarâm, cu o bufnitură dureroasă. M-a răsucit pe burtă cu piciorul, apoi mi-a pus o gheată pe spinare, ţintuindu-mă la pământ.

— Dă-ne inelul, Lou!

Mă zvârcoleam sub talpa lui, doar-doar să îl dezechilibrez, dar el apăsa şi mai tare. Durerea mă înjunghia prin tot spatele.

— Nu am niciun...

S-a aplecat, înainte să-mi termin vorba, şi m-a izbit cu capul de pământ. Mi-a spart nasul şi am simţit gustul greţos de sânge în gură. Mă sufocam, vedeam stele verzi, dar încercam să nu-mi pierd cunoştinţa.

— Ne-a prins poliţia, dobitocilor! am zis şi abia atunci m-a fulgerat un gând deloc plăcut. Voi sunteţi de vină, nu-i aşa? Voi ne-aţi turnat, scârbelor?

Grue a mârâit şi s-a ridicat în picioare, încă ţinându-se de genunchi. Din nasul borcănat îi curgea sângele şuvoi pe bărbie. În ciuda durerii cumplite, simţeam o satisfacţie răutăcioasă. Ştiam că nu e înţelept să rânjesc, dar era greu – *atât de greu* – să mă abţin.

— Eu nu-s turnător. Percheziţioneaz-o, Andre!

— Dacă mai pui mâna pe mine, jur că-ţi scot ochii...

— Nu eşti în măsură să ne ameninţi, Lou Lou, a zis Andre, înfigând mâna în părul meu şi smucindu-mi capul pe spate, ca să-mi mângâie obrazul cu lama cuţitului. O să fie o percheziţie foarte minuţioasă. Nu care cumva să-mi

scape vreun locşor. Cine ştie pe unde l-ai ascuns.

Cuvintele lui mi-au redeşteptat o amintire, limpede ca lumina zilei.

Gâtul meu aplecat peste o chiuvetă. Totul alb.

Apoi roşu.

Am explodat sub apăsarea lui, într-o învălmăşeală de mâini, picioare, unghii şi dinţi, zgâriindu-l, muşcându-l şi lovindu-l pe unde apucam. Andre s-a împleticit înapoi, cu un ţipăt. Cuţitul mi-a crestat bărbia, dar nici n-am simţit usturimea. Nu mai simţeam nimic – răsuflarea din plămâni, tremurul mâinilor, lacrimile de pe obraji. Nu m-am oprit până când degetele mele nu i-au găsit ochii.

— Stai, te rog!

Mi-a strâns degetele cu forţa, dar am continuat să apăs cu încheieturile degetelor, pe sub pleoape, în orbite.

— Iartă-mă! Te... te cred!

— Opreşte-te! a strigat Grue şi a venit spre mine. Opreşte-te sau te...

— Dacă mă atingi, îi scot ochii!

S-a oprit şi l-am auzit înghiţind în sec.

— Dă-ne... dă-ne ceva, dacă vrei să ne ţinem gura, Lou. Ceva pentru osteneală. Ştiu că n-ai şterpelit doar inelul de la dobitocul ăla.

— Nu sunt obligată să vă dau ceva.

Am început să merg cu spatele spre stradă, cu o mână înfăşurată bine pe după gâtul lui Andre şi cealaltă înfiptă într-unul dintre ochi. Cu fiecare pas, mi se dezmorţeau picioarele. Mintea mi se limpezea. Degetele rupte mă ardeau de durere. Am clipit de câteva ori şi mi-am înghiţit gustul de fiere din gât.

— Nu veniţi după mine, altfel termin ce-am început.

Grue a rămas neclintit. Andre scâncea uşor.

Odată ajunsă în dreptul străzii, n-am mai stat pe gânduri. L-am îmbrâncit pe Andre în braţele deschise ale lui Grue şi am rupt-o la fugă spre Soleil et Lune.

★

Nu m-am oprit să-mi şterg rănile de sânge ori să-mi îndrept degetele până când nu m-am văzut la adăpost, în

podul teatrului. Pentru că nu aveam apă ca să mă spăl pe faţă, m-am şters cât am putut de bine cu poalele rochiei. Nu-mi mai simţeam degetele, dar am strâns pelerina între dinţi şi mi-am pus oasele la loc, folosind o bucată de os de balenă de la un corset vechi pe post de atelă.

Deşi eram extenuată, nu puteam să dorm. Tresăream la cel mai mic zgomot, iar întunericul din pod mă înfricoşa. Unica fereastră, şi aceea spartă – singura mea cale de acces –, lăsa să pătrundă razele lunii. M-am ghemuit sub ea, străduindu-mă să-mi ignor faţa şi mâinile care zvâcneau de durere. La un moment dat, m-am gândit chiar să urc pe acoperiş. Petrecusem multe nopţi acolo, deasupra oraşului, tânjind să simt lumina stelelor pe obraz şi adierea vântului în păr.

Dar nu şi în seara asta. Vânătorii şi poliţia încă mă căutau. Şi, mai rău, Coco plecase, iar Bas mă abandonase imediat ce apăruse o problemă. Am închis ochii, năpădită de amărăciune. Ce dezastru!

Dar cel puţin pusesem mâna pe inel – iar *ea* nu mă găsise încă. Alinată de acest gând, am reuşit, în cele din urmă, să adorm.

VRAJBA ŞI INVIDIA

Reid

TERENUL DE ANTRENAMENT RĂSUNA DE ZĂNGĂNITUL săbiilor. Soarele dimineţii ne dogorea – alungând frigul de toamnă – şi toate frunţile erau lac de sudoare. Spre deosebire de ceilalţi Vânători, eu nu-mi scosesem cămaşa. Mi se lipise de piept, iar pânza udă îmi rodea pielea. Ca o pedeapsă.

Iar lăsasem o vrăjitoare să scape. Mult prea distras de hoaţa pistruiată de afară, uitasem de demonul care pândea înăuntru. Célie fusese dezamăgită. Nici nu putuse să se uite la mine în momentul în care tatăl ei o condusese în casă. Gândul acesta mă făcea să clocotesc de mânie. Încă un eşec.

Jean Luc îşi scosese primul cămaşa. Ne antrenam de câteva ore, iar pielea lui cafenie lucea de transpiraţie. Pieptul şi braţele îi erau pline de urme roşii de lovituri – câte una pentru fiecare obrăznicie care-i ieşise din gură.

— Tot la vrăjitoarele tale îţi stă gândul, căpitane? Sau, poate, la *mademoiselle* Tremblay?

L-am plesnit peste braţ cu sabia de lemn. I-am parat contralovitura şi i-am tras un cot în abdomen. Cu toată forţa. I-am mai adăugat două semne roşii la colecţie. Speram să se învineţească.

— Am s-o iau ca pe o confirmare.

Stătea îndoit şi se ţinea de burtă, dar rânjea la mine. Era clar că nu-l lovisem suficient de tare.

— Fii pe pace. În câteva zile, nimeni n-o să-şi mai amintească de fiascoul de aseară.

Strângeam sabia atât de tare, încât mi se albiseră încheieturile degetelor. Îmi zvâcnea maxilarul. Nu se cuvenea să-mi atac cel mai vechi prieten. Chiar dacă prietenul ăsta era un ticălos şi-un…

— Până la urmă, ai salvat familia regală.

S-a îndreptat de spate, încă ţinându-se de coaste, şi a

rânjit mai larg.

— Între noi fie vorba, te-ai făcut de râs şi cu vrăjitoarea aia. Şi chiar nu pricep de ce. Nu mă tentează deloc să fiu tată. Hoţomanca de-aseară, pe de altă parte... *Aia* da bucăţică...

M-am repezit la el, dar mi-a blocat atacul, râzând şi lovindu-mă cu pumnul în umăr.

— Uşurel, Reid! Glumeam şi eu.

De când înaintasem în grad, glumele lui nu mai erau la fel de amuzante.

Jean Luc fusese abandonat la uşa bisericii, la vârsta de trei ani. Fiecare dintre amintirile mele îl includea şi pe el, într-un fel sau altul. Am copilărit împreună. Am împărţit acelaşi dormitor. Aceiaşi prieteni. Aceeaşi furie.

Ne-am purtat mereu un respect reciproc. Dar vremurile acelea s-au dus.

M-am îndepărtat, iar Jean Luc s-a şters pe pantaloni de sudoarea mea, cu un gest teatral. Câţiva dintre tovarăşii noştri au pufnit în râs. Râsul li s-a curmat brusc, când mi-au văzut expresia.

— În orice glumă se ascunde un adevăr.

A lăsat capul într-o parte, continuând să rânjească. Ochilor săi verzi nu le scăpa nimic.

— Se prea poate... Dar nu ne porunceşte Domnul nostru să ne lepădăm de prefăcătorie? a zis şi apoi a citat, fără să aştepte un răspuns din partea mea – niciodată nu aştepta: „Grăiţi adevărul fiecare cu aproapele său, căci unul altuia ne suntem mădulare”.

— Cunosc Scriptura.

— Atunci de ce vrei să-mi înăbuşi adevărul?

— Vorbeşti prea mult.

A râs şi mai tare, apoi a deschis gura, dând să ne uluiască încă o dată cu isteţimea lui. Dar l-a întrerupt Ansel, gâfâind de efort. Părul ciufulit îi lucea de sudoare şi era roşu ca racul la faţă.

— Doar pentru că *poţi* spune un lucru nu înseamnă că *trebuie* să-l spui. În afară de asta, a adăugat, aruncându-mi o privire, Reid n-a fost singur la parada de ieri. Nici

aseară, la conac.

Mă uitam îndârjit în pământ. Ansel nu trebuia să se amestece în discuţia noastră, Jean Luc ne cerceta pe amândoi cu o curiozitate nedisimulată. Şi-a înfipt sabia în pământ şi s-a sprijinit în ea. Şi-a trecut degetele prin barbă.

— E adevărat, dar eşecul ăsta pare să-l usture mai rău pe el decât pe noi, ceilalţi, nu-i aşa?

— Cineva trebuie să sufere, mi-a scăpat mie din gură.

Am strâns din dinţi şi i-am întors spatele, înainte să mai fac ori să mai spun ceva ce puteam regreta.

— Aha! a făcut Jean Luc, luminându-se la faţă, apoi s-a îndreptat de umeri, uitând de sabie şi de barbă. Acum îmi dau seama ce te roade. Ţi-e teamă că l-ai dezamăgit pe arhiepiscop. Ori, poate, pe Célie?

Unu.

Doi.

Trei.

Ansel se uita agitat când la unul, când la celălalt.

— Toţi ne facem vinovaţi în egală măsură, a spus el.

— Posibil, a zis Jean Luc.

Îi dispăruse zâmbetul, dar în ochi îi lucea o emoţie pe care preferam să nu o numesc.

— Însă Reid este căpitanul. El e singurul care se bucură de privilegiile acestui titlu. Corect şi echitabil ar fi ca tot el să suporte şi consecinţele.

Am pus sabia în rastel.

Patru.

Cinci.

Şase.

Am tras aer în piept, străduindu-mă să-mi înăbuş furia. Muşchii încă mi se zbăteau pe falcă.

Şapte.

Tu deţii controlul, îmi răsunau în minte îndemnurile arhiepiscopului, din copilărie. *Nu te lăsa condus de furie, Reid. Respiră adânc. Numără până la zece. Stăpâneşte-ţi impulsurile.*

I-am urmat sfatul. Încetul cu încetul, am simţit cum

tensiunea mi se ridică de pe umeri. Obrajii nu-mi mai ardeau. Am început să respir mai uşor. L-am prins pe Jean Luc de umăr şi rânjetul insolent i s-a şters.

— Ai dreptate, Jean. A fost vina mea. Îmi asum întreaga responsabilitate.

N-a apucat să-mi răspundă, căci arhiepiscopul şi-a făcut apariţia pe terenul de antrenament. S-a uitat la mine cu ochii lui de gheaţă. Am dus imediat pumnul la inimă şi am făcut o plecăciune. Ceilalţi mi-au urmat exemplul.

Arhiepiscopul ne-a salutat înclinând fruntea.

— Pe loc repaus, Vânători.

Când mi-a făcut semn să mă apropii, încruntarea de pe chipul lui Jean Luc s-a adâncit.

— Tot Turnul vorbeşte despre proasta ta dispoziţie în această dimineaţă, căpitane Diggory.

— Vă cer scuze, domnule.

Arhiepiscopul a fluturat din mână.

— N-ai de ce să-mi ceri scuze. Strădaniile tale n-au fost zadarnice. O să prindem vrăjitoarele şi o să ştergem orice urmă a existenţei lor infecte de pe faţa pământului, a zis, încruntându-se uşor. Nu eşti vinovat pentru cele întâmplate aseară.

În ochii lui Jean Luc a apărut o sclipire de ură, dar arhiepiscopul n-a observat.

— Trebuie să merg la un matineu, cu unul dintre demnitarii străini ai regelui. Deşi nu suport teatrul – o activitate josnică, demnă doar de vagabonzi şi pungaşi –, vreau să mă însoţeşti.

Mi-am şters transpiraţia de pe frunte.

— Dar, domnule...

— Nu e o rugăminte. Mergi şi te spală. Să fii gata de plecare peste o oră.

— Am înţeles, domnule!

Emoţia fără nume din ochii lui Jean Luc îmi sfredelea spatele în momentul în care l-am urmat pe arhiepiscop în clădire. Abia mai târziu, pe când stăteam în trăsură, în faţa teatrului Soleil et Lune, mi-am îngăduit să-i spun pe nume. Mi-am îngăduit să simt gustul amar al regretului.

Cândva, ne respectaserăm reciproc. Dar asta înainte să apară invidia.

O ÎNŢELEGERE RECIPROC AVANTAJOASĂ

Lou

A DOUA ZI, CÂND M-AM TREZIT, RAZELE PALIDE ALE soarelui pătrundeau pe fereastra podului. Am clipit de câteva ori, rătăcită în momentul acela plăcut dintre somn şi trezie, când nu îţi aduci aminte nimic. Subconştientul însă mi-a tras un ghiont. Din teatru răzbăteau strigătele artiştilor şi ale personalului, iar pe fereastră veneau glasuri vesele. M-am încruntat, încă ameţită de somn.

Era o gălăgie neobişnuită în teatru, în dimineaţa asta.

M-am ridicat anevoie în capul oaselor. În fiecare sâmbătă se ţineau spectacole de matineu la Soleil et Lune. Cum de uitasem?

Am simţit cum îmi zvâcneşte faţa de durere în momentul în care m-am trântit la loc pe pat. Oh, da – mi-am amintit ce se întâmplase. Nasul îmi fusese făcut praf şi fusesem silită să fug, ca să scap cu viaţă.

Dedesubt, zarva a crescut odată ce a început uvertura.

Am scos un geamăt. Acum trebuia să rămân aici până la încheierea spectacolului şi simţeam că fac pe mine. De regulă, nu era o problemă să mă furişez la toaleta de la parter, înainte să sosească artiştii şi membrii echipei, dar, de data asta, dormisem prea mult. Am coborât din pat, icnind din cauza durerilor de spate, şi mi-am evaluat rapid rănile. Nasul era evident spart, iar degetele se umflaseră dublu faţă de dimensiunea normală în cursul nopţii. Dar purtam o rochie îndeajuns de elegantă încât să mă strecor printre spectatori fără să bat la ochi... dacă n-ar fi fost pătată de sânge. Mi-am umezit cu salivă degetele sănătoase şi am frecat furioasă materialul, dar n-a fost chip să scot petele.

Cu un oftat de exasperare, am aruncat o privire la costumele prăfuite, înşirate pe umeraşe, şi la cufărul de lângă pat, pe care-l împărţeam cu Coco. Era plin de pantaloni de lână, fulare, mănuşi cu un deget şi şaluri,

precum şi câteva pături jerpelite pe care le găsiserăm în gunoi, săptămâna trecută. Am atins uşurel jumătatea de pat pe care dormea de obicei Coco.

Speram din tot sufletul să fi ajuns cu bine la mătuşa ei.

Am clătinat din cap şi mi-am reîndreptat atenţia către costumele de pe umeraşe, dintre care am luat unul la întâmplare. Coco putea să-şi poarte singură de grijă. Eu, pe de-altă parte...

După trei încercări chinuitoare, am renunţat să mă mai dezbrac. Degetele rupte refuzau să mă ajute şi nu mă puteam contorsiona încât să ajung la nasturii dintre omoplaţi. Dintr-un coş de gunoi, am cules o pălărie de paie şi o pereche de ochelari cu rame de sârmă. Panglica de catifea purtată noaptea trecută încă îmi ascundea cicatricea, iar pelerina acoperea mare parte din petele de sânge de pe rochie. Altă soluţie nu aveam.

Vezica mea ameninţa să explodeze, dar n-aveam de gând să urinez într-un colţ, ca un câine.

De altfel, în cazul în care trebuia să dispar rapid, aveam varianta de a-mi băga Inelul Angelicăi în gură. Bănuiam că e foarte aglomerat în foaier şi nu mă puteam deplasa la adăpostul invizibilităţii, căci sigur m-aş fi dat de gol. S-ar fi iscat agitaţie mare, dacă se auzea că o fantomă a călcat pe cineva pe picior.

Mi-am tras pălăria pe ochi şi am coborât scara ce ducea în culise. Majoritatea artiştilor nu m-au băgat în seamă, cu excepţia...

— N-ai voie aici! mi-a zis o fată arogantă, cu nasul cârn.

Avea faţa rotundă şi părul de culoarea şi textura mătăsii de porumb.

— Dumnezeule mare, ce-ai păţit la faţă? m-a întrebat îngrozită, când m-am întors spre ea.

— Nimic, am răspuns, lăsând capul în pământ, dar răul era deja făcut.

Aroganţa ei s-a transformat în îngrijorare.

— Te-a rănit cineva? a întrebat, apropiindu-se de mine. Vrei să chem poliţia?

— Nu, nu, am spus, aruncându-i un zâmbet stânjenit.

Căutam toaleta şi m-am rătăcit.

— E în foaier, a răspuns, mijind ochii la mine. Ai *sânge* pe rochie? Sigur eşti bine?

— Sunt în regulă, am zis, dând viguros din cap. Mersi!

Graba cu care am plecat de lângă ea nu avea cum să nu-i trezească suspiciuni. Deşi ţineam capul plecat, simţeam acum şi alţi ochi aţintiţi asupra mea. Arătam, probabil, înfiorător. Poate era mai bine să fi folosit Inelul Angelicăi.

În foaier era mult mai rău decât în culise. Peste tot se înghesuiau nobili şi negustori bogaţi, care nu-şi găsiseră încă locurile. Am luat-o pe la marginea încăperii, pe lângă pereţi, pentru a evita să atrag atenţia. Din fericire, spectatorii erau mult prea preocupaţi să se studieze unii pe alţii ca să mă observe pe mine. În definitiv, Soleil et Lune era mult mai căutat pentru bârfe, decât pentru reprezentaţiile de pe scenă.

Am auzit un cuplu şuşotind cum că însuşi arhiepiscopul asista la matineul de azi – un motiv în plus să mă întorc în pod cât mai repede cu putinţă.

În calitate de părinte al Vânătorilor, arhiepiscopul îi călăuzea în războiul lor spiritual împotriva răului din Belterra, declarând că Dumnezeu îi încredinţase misiunea de a stârpi forţele oculte. Arsese pe rug zeci de vrăjitoare – mai multe decât oricare dintre predecesorii săi – şi nu avea de gând să se oprească. Îl văzusem o singură dată – de la distanţă –, dar recunoscusem sclipirea crudă din ochii lui: obsesie.

Am intrat în toaletă înainte să-i mai atrag atenţia cuiva. După ce m-am uşurat, mi-am scos pălăria caraghioasă de pe cap şi m-am studiat în oglindă. Nu era de mirare că oamenii din culise se zgâiseră la mine. Faţa mea era un dezastru, ochii învineţiţi şi, pe obraji, sânge uscat. M-am spălat cu apă rece de la robinet până când mi s-a roşit toată pielea. Nu m-a ajutat prea mult la îmbunătăţirea aspectului general.

Cineva a bătut politicos la uşă.

— Scuze! am spus timid. Sunt deranjată la stomac!

Ciocănitul s-a oprit imediat. Am auzit bombănelile

indignate ale femeii care se îndepărta. Bine că am scăpat de ea! Trebuia să aştept să se împrăştie mulţimea, iar o toaletă încuiată era cea mai bună ascunzătoare. Profund nemulţumită de imaginea din oglindă, m-am apucat să-mi curăţ sângele de pe rochie.

Vocile de afară s-au stins treptat şi au răsunat acordurile muzicii, semn că începea spectacolul. Am întredeschis uşa şi m-am uitat în foaier. Rămăseseră doar trei plasatori. M-au salutat când am trecut pe lângă ei, fără a-mi observa faţa tumefiată în semiîntuneric.

Mi-a mai venit inima la loc când m-am apropiat de uşa care ducea în culise. Mai aveam câţiva metri până la ea, când, în spatele meu, s-a deschis uşa sălii de teatru.

— Pot să vă ajut, domnule? a întrebat unul dintre plasatori.

Necunoscutul a murmurat ceva. M-a trecut un fior când i-am auzit glasul. Trebuia să-mi fi văzut de drum. Trebuia s-o fi luat la goană – instinctul îmi striga „Fugi, *fugi, fugi!”* –, dar n-am făcut-o.

Ba, mai mult, am întors capul să-l privesc pe bărbatul ieşit din sală. Vânătorul cu păr arămiu, foarte înalt, cu veston albastru.

— Hei! a strigat.

S-a repezit la mine înainte să apuc să fac vreo mişcare. Mi-a strâns mâinile – ca într-o menghină – şi m-a răsucit spre el, aşezându-se cu spatele la ieşire. Mi-am dat seama imediat că n-aveam şanse să scap oricât m-aş fi zbătut. Era prea puternic. Prea *solid*. Îmi rămăsese o singură soluţie.

I-am tras un genunchi între picioare.

S-a îndoit, gemând, şi a slăbit strânsoarea.

M-am smuls din mâinile lui – i-am mai aruncat şi pălăria în faţă – şi am luat-o la fugă pe culoarele teatrului. Mai era o uşă care ducea în spatele scenei. Angajaţii au rămas cu gura căscată când am trecut în goană pe lângă ei, trântind în urmă lăzi şi alte obiecte de recuzită. În momentul în care urmăritorul m-a înşfăcat de tivul pelerinei, mi-am rupt agăţătoarea de la gât şi am fugit mai departe. Degeaba. Vânătorul venea după mine, cu paşi de aproape trei ori mai

lungi decât ai mei...

Exact când m-a prins de încheietură, am văzut-o pe fata cu nasul cârn. M-am smucit din răsputeri – mi-au zburat până şi ochelarii de la ochi –, dar el m-a strâns şi mai tare. Îmi şiroiau lacrimile pe faţa tumefiată.

— Ajută-mă, te rog!

Cârna a făcut ochii mari.

— Dă-i drumul!

La strigătul ei, vocile de pe scenă au tăcut şi toată lumea a încremenit.

Drace! Nu, nu, *nu!*

Profitând de şovăiala Vânătorului, am dat să mă eliberez, dar, din greşeală, mi-a atins sânul cu mâna. Şi-a retras-o, vizibil stânjenit, dar m-a prins de guler, imediat ce-am încercat să fug. Consternată, am văzut cu încetinitorul cum stofa subţire se rupe, în momentul în care i s-a încurcat piciorul în faldurile fustei mele. Ne-am agăţat unul de altul, chinuindu-ne zadarnic să ne păstrăm echilibrul.

Ne-am rostogolit prin cortină, direct pe scenă.

Din public s-a înălţat o exclamaţie colectivă, apoi s-a lăsat liniştea. Nimeni nu îndrăznea să răsufle. Nici măcar eu.

Vânătorul, peste care mă prăvălisem, se uita la mine cu ochi mari. Am privit înmărmurită emoţiile care i se perindau pe chip. Oroare. Panică. Ruşine. Furie.

Cârna a venit după noi şi vraja s-a destrămat.

— Porcule! Neruşinatule!

Vânătorul m-a zvârlit cât colo, de parcă l-aş fi muşcat, şi am căzut pe spate. Din sală au izbucnit strigăte indignate, în momentul în care mi s-a desfăcut rochia. Se holbau la vânătăile de pe faţa mea, la corsajul rupt, şi presupunerile înfloreau. Dar nu de asta îmi păsa mie. Uitându-mă la ei, mi-am dat seama cu groază că s-ar putea să mă vadă cineva anume. M-am albit la faţă.

Cârna m-a luat în braţe, m-a ajutat să mă ridic şi m-a scos binişor de pe scenă. Imediat şi-au făcut apariţia doi angajaţi solizi, care l-au imobilizat pe Vânător. Publicul a

izbucnit în urale în momentul în care l-au scos cu forţa, după noi. Am întors capul, mirată că nu opune rezistenţă, dar şi el era la fel de palid ca mine.

Fata a luat un cearşaf dintr-o ladă şi m-a înfăşurat în el.

— Te simţi bine?

Am ignorat întrebarea ridicolă. Normal că nu mă simţeam bine. Nici măcar nu pricepeam prea bine *ce se întâmplase.*

— Sper să-l bage la închisoare! a spus ea, aruncându-i o privire duşmănoasă Vânătorului, care se uita năucit în jur.

Publicul continua să îl huiduie.

— N-o s-o facă, am zis, posomorâtă. E Vânător.

— O să depunem mărturie toţi cei care am fost de faţă, a replicat ea pe un ton hotărât şi le-a făcut semn celorlalţi angajaţi.

Aceştia se învârteau încurcaţi de colo până colo, neştiind ce altceva să facă.

— Am văzut întregul incident. Mare noroc ai avut că s-a întâmplat aici, a reluat ea, uitându-se scandalizată la rochia mea sfâşiată. Altminteri, cine ştie ce se putea întâmpla.

N-am contrazis-o. Nu voiam decât să plec de acolo. Întregul dezastru se petrecuse din cauza încercării mele stângace de a fugi, iar asta era ultima mea şansă. Vânătorul nu mă putea opri acum, dar, în scurt timp, aveau să apară poliţaii. Pe ei nu-i va interesa părerea publicului. Aveau să mă ducă la închisoare, fără să le pese de rochia mea ruptă şi de vânătăile de pe faţă. Şi asta ar fi însemnat ca Vânătorii să pună mâna pe mine mult prea uşor, după ce se clarifica toată povestea.

Ştiam care va fi deznodământul. Rugul şi un băţ de chibrit.

Exact când mă hotărâsem să las naibii prudenţa şi s-o şterg – eventual să bag în gură Inelul Angelicăi în momentul în care ajungeam la scări –, s-a deschis uşa din dreapta scenei.

Mi-a stat inima când am văzut că apare arhiepiscopul.

Era mai scund decât îmi imaginasem, deşi mai înalt decât mine, avea părul grizonant şi ochii albaştri, ca gheaţa. I-au sticlit puţin în timp ce mă examina – faţa tumefiată, părul ciufulit, cearşaful în care eram înfăşurată –, apoi s-au făcut mici, parcă revoltaţi de dezastrul din jur. Şi-a pungit buzele cu dispreţ.

— Lăsaţi-ne singuri, a zis, făcând semn spre uşă.

Angajaţii teatrului s-au conformat imediat. La fel şi eu. Mă grăbeam atât de tare să plec, încât a fost cât pe ce să mă împiedic în propriile picioare. Vânătorul a întins mâna şi m-a prins de braţ.

— Tu nu! a zis arhiepiscopul.

Cârna se uita la noi trei şi nu ştia ce să facă. Dar a fost suficient ca arhiepiscopul să-i arunce o privire tăioasă şi a tulit-o imediat după ceilalţi.

Vânătorul mi-a dat drumul imediat după plecarea ei şi a făcut o plecăciune în faţa arhiepiscopului, cu pumnul la piept.

— Aceasta e femeia pe care am găsit-o în casa lui Tremblay, Eminenţă.

Arhiepiscopul a dat scurt din cap şi şi-a întors atenţia asupra mea. M-a studiat din nou, şi din nou a luat o mină severă – ca şi când m-ar fi evaluat şi ar fi ajuns la concluzia că lăsam de dorit. Şi-a împreunat mâinile la spate.

— Aşadar, tu eşti hoaţa care a reuşit să scape.

Am încuviinţat din cap, neîndrăznind nici să respir. Zisese *hoaţă.* Nu vrăjitoare.

— Ne-ai pus pe jar, draga mea.

— N-am…

— Linişte!

Am închis gura numaidecât. Nu eram într-atât de neroadă, încât să mă cert cu arhiepiscopul. Dacă exista cineva deasupra legii, el era acela.

S-a apropiat de mine cu paşi mărunţi, ţinând în continuare mâinile la spate.

— Eşti o hoaţă isteaţă, nu-i aşa? Şi foarte abilă, dacă ai reuşit să scapi. Ia zi, cum ai fugit de pe acoperiş, aseară? Din spusele căpitanului Diggory, casa era înconjurată.

Am înghiţit în sec. Zisese din nou hoaţă, nu vrăjitoare. Îmi sălta inima de bucurie. M-am uitat la Vânătorul cu păr arămiu, dar nu se citea nimic pe faţa lui.

— M-a ajutat... prietena mea, am bâiguit.

A ridicat o sprânceană.

— Prietena ta, vrăjitoarea.

Mi-a îngheţat sângele în vene. Dar Coco era deja departe – ascunsă în La Forêt des Yeux. Pădurea Ochilor. Vânătorii n-aveau s-o găsească în veci. Şi, dacă totuşi o găseau, ar fi protejat-o surorile ei.

M-am uitat în ochii arhiepiscopului, cu grijă să nu fac niciun gest care să-mi trădeze neliniştea.

— Recunosc, e vrăjitoare.

— Cum anume?

Ştiam că nu e bine să-l provoc, dar nu m-am putut abţine.

— Cum anume e vrăjitoare? Păi, din câte ştiu eu, când o vrăjitoare şi un bărbat se iubesc foarte mult...

Mi-a tras o palmă. Pocnitura a reverberat în sala goală. În mod curios, publicul o ştersese la fel de repede ca angajaţii. Am dus mâna la obraz şi i-am aruncat o privire furioasă. Vânătorul se foia stânjenit lângă mine.

— Copil neruşinat! a zis arhiepiscopul, cu ochii bulbucaţi alarmant. Cum te-a ajutat să fugi?

— Refuz să-i divulg secretele.

— Îndrăzneşti să tăinuieşti informaţii?

Din partea dreaptă a scenei s-a auzit un ciocănit şi a apărut imediat un poliţist.

— Preasfinţia Voastră, s-a strâns lumea afară. O parte dintre îngrijitori şi membrii trupei de teatru nu vor să plece până când nu află ce se întâmplă cu fata şi căpitanul Diggory. Atrag... tot mai multă atenţie.

— Ieşim imediat, a răspuns arhiepiscopul.

S-a stăpânit, şi-a aranjat odăjdiile şi a inspirat adânc. Poliţistul a făcut o plecăciune şi s-a retras.

Arhiepiscopul s-a întors spre mine. A urmat un lung moment de tăcere, în care ne-am aruncat priviri încruntate.

— Ce să fac cu tine, asta-i întrebarea.

N-am îndrăznit să răspund, de teamă să nu mai primesc o palmă.

— Eşti o infractoare care s-a înhăitat cu *demonii.* Ai pus la cale această mascaradă, ca să acuzi public un Vânător de violenţă fizică, printre... *alte* lucruri.

S-a strâmbat şi mi-a aruncat o privire profund dezgustată. Zadarnic am încercat să ignor ruşinea pe care o simţeam ca un nod în stomac. Fusese un accident. Nu o făcusem intenţionat. Pe de altă parte... dacă interpretarea greşită a publicului mă ajuta să scap de rug...

N-am susţinut niciodată că aş fi o persoană de onoare.

— Reputaţia căpitanului Diggory e distrusă, a reluat arhiepiscopul. Voi fi nevoit să-l eliberez din funcţie, ca să nu fie pusă la îndoială virtutea Vânătorilor. Virtutea *mea.*

Mă sfredelea cu privirea. Am luat o mutră pocăită, de teamă să nu-l mănânce iar palma. Satisfăcut de căinţa mea, a început să se plimbe în sus şi-n jos.

— Ce să fac cu tine? Cum să procedez?

Cu toate că îi trezeam o repulsie evidentă, ochii lui de gheaţă se tot întorceau la mine. Ca un fluture atras de flacăra lumânării. Îmi cerceta faţa, părând să caute ceva, zăbovind asupra ochilor, a nasului, a gurii. A gâtului.

Spre disperarea mea, mi-am dat seama că, în încăierarea cu Vânătorul, mi se desfăcuse panglica. Am legat-o imediat. Arhiepiscopul a strâns din buze, dar nu m-a slăbit din ochi.

Cu greu m-am abţinut să nu-mi dau ochii peste cap, agasată, la absurdele lui frământări lăuntrice. Azi nu aveam să sfârşesc nici în închisoare, nici pe rug. Dintr-un motiv sau altul, arhiepiscopul şi protejatul lui ajunseseră la concluzia că nu sunt vrăjitoare. Iar mie nu-mi trecea prin gând să-i contrazic.

Rămânea totuşi întrebarea... *Ce* voia arhiepiscopul? Pentru că era evident că voia *ceva.* Aviditatea din privirea lui era inconfundabilă şi, cu cât aflam răspunsul mai repede, cu atât îl puteam folosi în avantajul meu. A durat câteva secunde până să-mi dau seama că îşi reluase

monologul.

— ...datorită dexterităţii tale, a zis şi s-a răsucit pe călcâie, cu o expresie victorioasă pe chip. Poate reuşim să ajungem la o înţelegere reciproc avantajoasă.

S-a oprit şi s-a uitat la noi, aşteptând un răspuns.

— Vă ascult, am zis.

Vânătorul a dat ţeapăn din cap.

— Minunat! E chiar foarte simplu – căsătorie.

M-am holbat la el, cu gura căscată.

Arhiepiscopul a chicotit, dar era un râs lipsit de veselie.

— În calitate de soţie, fiinţa aceasta dezagreabilă ţi-ar aparţine. Ai avea tot dreptul s-o urmăreşti şi s-o pedepseşti, îndeosebi după o nesăbuinţă precum cea de aseară. Ba chiar s-ar cădea s-o faci. Ar fi absolut necesar. În felul acesta, nimeni nu te poate blama sau acuza de fapte necuviincioase. Şi ai rămâne în continuare Vânător.

Am pufnit în râs. A ieşit ca un sunet sugrumat şi deznădăjduit.

— Nu mă mărit cu nimeni.

Arhiepiscopul nu mi-a împărtăşit amuzamentul.

— Ba o să te măriţi, dacă nu vrei să fii biciuită în piaţa publică şi trimisă la închisoare. N-oi fi eu şeful poliţiei, dar sunt bun prieten cu el.

Mă uitam la el stupefiată.

— Nu mă puteţi şantaja...

A fluturat din mână, de parcă voia să alunge o muscă nesuferită.

— Niciun hoţ nu scapă nepedepsit. Sfatul meu e să te gândeşti bine înainte de a lua o decizie, copilă.

Hotărâtă să-mi păstrez mintea limpede, în ciuda spaimei care mă gâtuia, am apelat la sprijinul Vânătorului.

— Nu cred că vrei să faci asta. Spune-i, te rog, să găsească altă soluţie.

— Nu există altă soluţie, a intervenit arhiepiscopul.

Vânătorul stătea ca o stană de piatră. Parcă nici nu mai respira.

— Eşti ca un fiu pentru mine, Reid.

Arhiepiscopul l-a apucat prieteneşte de umăr – un

şoarece care încerca să consoleze un elefant. Partea iraţională a creierului meu abia se abţinea să râdă.

— Nu-ţi rata viaţa, cariera promiţătoare şi jurământul faţă de *Dumnezeu* pentru o păgână. Odată ce o să fie soţia ta, n-ai decât s-o încui în pivniţă şi să uiţi de ea. Ai dreptul legal să faci orice doreşti cu ea, a zis el, aruncându-i o privire cu subînţeles. De asemenea, aranjamentul acesta ar rezolva şi... alte probleme.

În sfârşit, Vânătorului i-a revenit sângele în obraji. Mai bine zis, i-a *inundat* faţa. I-a urcat în viteză pe gât până în obraji, arzând chiar mai fierbinte decât privirile lui. Şi-a încleştat maxilarul.

— Domnule, sunt...

N-am auzit ce-a spus. Aveam gura plină de salivă şi vedeam ca prin ceaţă. Căsătorie. Cu un Vânător. Trebuia să existe altă soluţie, *oricare* altă soluţie...

Am simţit cum mi se întoarce stomacul pe dos şi, înainte să apuc să mă controlez, am lansat un jet spectaculos de vomă la picioarele arhiepiscopului. S-a ferit iute, cu o exclamaţie de dezgust.

— Cum îndrăzneşti...?

A ridicat pumnul să mă mai lovească o dată, dar Vânătorul a intervenit cu viteza fulgerului şi l-a prins pe arhiepiscop de încheietură.

— *Dacă* femeia asta o să-mi fie soţie, a spus el, stânjenit, nu aveţi voie să vă mai atingeţi de ea.

Arhiepiscopul şi-a dezvelit dinţii într-un rânjet satisfăcut.

— Atunci, eşti de acord?

Vânătorul i-a dat drumul la mână şi s-a uitat la mine, roşu ca racul.

— Doar dacă acceptă şi ea.

Vorbele lui îmi aminteau de Coco.

Ai grijă de tine!

Doar dacă-mi promiţi că şi tu o să ai de tine.

Coco îmi spusese că trebuia să găsesc pe cineva care să mă protejeze. M-am uitat la Vânătorul cu păr arămiu, apoi la arhiepiscopul care îşi freca încheietura. Poate că mă găsise protectorul pe mine.

Andre, Grue, poliţia, *ea*... Niciunul nu-mi mai putea face vreun rău, dacă eram măritată cu un Vânător. Nici măcar Vânătorii nu aveau să mai reprezinte o ameninţare – dacă reuşeam să-mi joc rolul. Şi să evit să fac magie în preajma lor. Nu aveau să afle niciodată că am fost vrăjitoare. Urma să mă ascund chiar sub nasul lor.

Dar, de asemenea... urma să am un soţ.

Nu voiam un soţ. Nu voiam să fiu legată de cineva prin căsătorie, mai ales de un moralist rigid cum era Vânătorul aici de faţă. Însă, dacă altă şansă de a scăpa de închisoare nu aveam, poate că era cea mai agreabilă variantă. În mod cert, era singura variantă de a ieşi din teatru fără cătuşe la mâini.

La urma urmelor, încă mai aveam Inelul Angelicăi. Puteam oricând să dispar *după* ce semnam certificatul de căsătorie.

Bine. Mi-am îndreptat umerii şi mi-am ridicat bărbia.

— Sunt de acord.

CEREMONIA

Reid

STRIGĂTELE S-AU ÎNTEŢIT LA IEŞIREA DIN TEATRU, DAR EU de-abia le auzeam. Sângele îmi vuia în urechi şi acoperea toate sunetele din jur: protestele mulţimii, vorbele binevoitoare ale arhiepiscopului.

Dar nu şi paşii ei. Pe aceştia îi auzeam cât se poate de limpede.

Uşori. Mai uşori decât ai mei. Dar mai neregulaţi. Mai puţin cadenţaţi.

M-am concentrat asupra lor şi vâjâitul din urechi s-a stins, treptat. Acum i-am putut auzi pe directorul teatrului şi pe poliţişti, încercând să calmeze spiritele.

Mi-am înfrânat impulsul de a-mi scoate Balisarda din teacă în momentul în care arhiepiscopul a deschis uşile. Mi-au înţepenit picioarele şi îmi simţeam pielea deopotrivă fierbinte şi rece... şi parcă neîncăpătoare. Mult prea strâmtă. Mă înţepa şi mă furnica la fiecare privire care se întorcea după noi. O mână micuţă şi caldă mi s-a aşezat pe braţ.

Palme aspre. Degete subţiri – două dintre ele bandajate. M-am uitat la ele. Erau rupte.

Nu le-am îngăduit ochilor mei să urce mai sus pe braţ. Pentru că, de la braţ, aş fi ajuns la umăr, iar, de la umăr, la faţă. Şi ştiam ce voi găsi acolo. Doi ochi învineţiţi şi o umflătură proaspătă pe obraz. O cicatrice deasupra sprâncenei. O alta de-a curmezişul gâtului. I se vedea pe sub panglica neagră, în pofida strădaniei sale de-a o ascunde.

În minte mi-a răsărit chipul lui Célie. Imaculat şi pur.

Oh, Doamne! *Célie.*

Arhiepiscopul a făcut un pas înainte şi mulţimea a amuţit imediat. Încruntat, m-a tras în faţa lui. Femeia – *păgâna* – nu mi-a dat drumul la mână. Încă nu îndrăzneam să mă uit la ea.

— Fraţilor!

Glasul arhiepiscopului a răsunat pe strada acum cufundată în tăcere, atrăgând şi mai multă atenţie. Toate capetele s-au întors către noi, iar femeia s-a refugiat lângă mine. Abia atunci m-am uitat îmbufnat la ea. Avea ochii mari şi pupilele dilatate. Se citea spaima în ei.

Mi-am întors capul.

Nu-mi poţi dărui inima ta, Reid. Nu pot avea aşa ceva pe conştiinţă.

Te rog, Célie...

Bestiile care au ucis-o pe Pip sunt încă libere. Trebuie pedepsite. Nu vreau să-ţi distrag atenţia de la misiunea ta. Dacă trebuie să-ţi dăruieşti inima cuiva, dăruieşte-o frăţiei Vânătorilor. Uită-mă, te rog! Te rog!

Cum aş putea să te uit vreodată?

De disperare, mi s-au înmuiat genunchii. N-avea să mă ierte niciodată.

— Dumnezeu v-a auzit şi apreciază grija pe care i-o purtaţi acestei femei, a zis arhiepiscopul, deschizând braţele larg, într-un gest rugător. Dar nu vă lăsaţi amăgiţi! După ce a încercat să jefuiască un nobil ca Domniile Voastre, aseară, a avut neobrăzarea de a fugi de lângă soţul ei, când acesta a vrut să o pedepsească, azi-dimineaţă. Nu o compătimiţi, prieteni, ci *rugaţi-vă* pentru ea.

O femeie aflată în primele rânduri s-a uitat la arhiepiscop cu ură nedisimulată. Zveltă. Păr de culoare deschisă. Nas în vânt. M-am crispat, căci am recunoscut-o pe femeia din culise.

Porcule! Neruşinatule!

Parcă simţindu-mi privirea, s-a întors spre mine şi a mijit ochii. Mă uitam la ea şi încercam zadarnic să-mi şterg din minte învinuirile şoptite.

Sper să-l bage la închisoare. Cine ştie ce se putea întâmpla?

Am înghiţit cu greu nodul din gât şi mi-am ferit privirea. Nu era de mirare că se lăsase păcălită. Păgâna era vicleană, iar eu, ca un caraghios, nu făcusem decât să-i

uşurez sarcina. Căzusem în capcana ei. M-am blestemat în gând, abţinându-mă cu greu să-mi smulg braţul din strânsoarea ei. N-ar fi fost înţelept. Prea mulţi oameni ne priveau şi nu puteam nesocoti ordinele arhiepiscopului.

— Trebuie să ne mărturisim duplicitatea imediat ce ne întoarcem acasă, spusese el, în timp ce se plimba încruntat. Lumea trebuie să creadă că sunteţi deja căsătoriţi. Nu-i aşa că sufletul tău e nemântuit? adăugase, întorcându-se brusc spre ea.

Văzând că nu primeşte răspuns, îi aruncase o privire furioasă.

— Exact cum îmi imaginam. Trebuie să îndreptăm ambele situaţii cât mai repede şi să mergem direct la Doleur, ca să-ţi primeşti botezul. Iar tu, Reid, trebuie să-ţi joci rolul de soţ până când oficializăm legătura. Mută-i inelul de pe mâna dreaptă pe stânga. Mergi alături de ea. Farsa asta se poate încheia de îndată ce se împrăştie mulţimea. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, adu-i pelerina!

Acum, păgâna îşi rotea pe deget, neliniştită, inelul în cauză. A început să se foiască. A dus mâna la o şuviţă care-i cădea pe lângă faţă. Îşi prinsese părul la ceafă, într-un coc dezordonat şi rebel – exact ca ea. Îl dispreţuiam.

— Vă rog să vedeţi învăţăturile Domnului în această femeie, a continuat arhiepiscopul, ridicând tonul. Învăţaţi din ticăloşia ei. Nevestelor, ascultaţi-vă bărbaţii. Căiţi-vă pentru sufletele voastre păcătoase. Doar aşa veţi cunoaşte adevărata uniune cu Dumnezeu!

Mai multe persoane din mulţime au dat din cap, murmurând aprobator.

E adevărat. Eu întotdeauna am spus-o.

În vremurile astea, femeile sunt la fel de rele ca vrăjitoarele.

Ca să-şi bage minţile-n cap, e nevoie de lemn – varga sau rugul.

Femeia din culise părea dornică să-l ia la bătaie pe arhiepiscop. Şi-a dezvelit dinţii, a strâns pumnii, după care s-a întors cu spatele şi a plecat.

Păgâna s-a încordat toată lângă mine, înfigându-şi

degetele în braţul meu. I-am aruncat o privire furioasă, dar nu mi-a dat drumul. Şi atunci am simţit mirosul – vag, subtil, atât de slab, încât era aproape imposibil să îl distingi. Totuşi, persista în adierea vântului. Magie.

Arhiepiscopul a scos un geamăt.

Am întors capul, exact când s-a îndoit, ţinându-se cu mâinile de burtă.

— Domnule, sunteţi...

M-am oprit, pentru că a tras un vânt surprinzător de sonor. A holbat ochii şi s-a înroşit la faţă. S-a stârnit rumoare în mulţime. Oamenii erau şocaţi. Dezgustaţi. Arhiepiscopul s-a îndreptat repede, a dat să-şi aranjeze sutana, dar numaidecât s-a încovoiat iar. A urmat o nouă rafală de vânturi. I-am pus o mână pe spate, neştiind ce să fac.

— Domnule...

— Dă-mi pace! a mârâit el.

M-am retras şi m-am uitat furios la păgână, care se zgâlţâia de râs pe înfundate.

— Nu mai râde!

— Nu mă pot abţine.

Cu o mână în şold, hohotea. La un moment dat, a scos un fornăit. I-am aruncat o privire scârbită şi m-am aplecat, ca să-i adulmec mirosul. Scorţişoară, nu magie. M-am îndepărtat rapid, dar ea râdea şi mai tare.

— Pentru întâmplarea asta, aproape că merită să mă mărit cu tine, Vânătorule. Va fi o amintire de neuitat.

Arhiepiscopul a insistat ca eu şi păgâna să mergem pe jos până la Doleur, pentru botezul ei. El a plecat cu trăsura.

Femeia a pufnit batjocoritor imediat ce am rămas singuri şi a dat cu piciorul într-o piatră de lângă un container de gunoi.

— Omul ăsta e un dobitoc şi jumătate.

Am strâns din dinţi. *Nu riposta. Păstrează-ţi calmul.*

— Nu-ţi permit să vorbeşti urât despre el.

A rânjit şi a lăsat capul pe spate, ca să mă vadă mai

bine. După care – incredibil – s-a ridicat pe vârfuri şi mi-a tras un bobârnac peste nas. M-am dat îndărăt, consternat. Mi s-au încins obrajii. Ea a rânjit şi mai larg şi mi-a întors spatele.

— Fac ce vreau eu, Vânătorule.

— O să-mi fii soţie.

Am prins-o din urmă din doi paşi, am întins mâna s-o apuc de braţ, dar m-am oprit, înainte de a o atinge.

— Ceea ce înseamnă că eşti obligată să mi te supui.

— Nu, zău? a replicat ea, încă rânjind, şi a ridicat din sprâncene. Atunci, dacă tot ne ghidăm după legile patriarhale învechite, asta înseamnă că şi tu o să mă protejezi şi o să mă tratezi cu respect?

Mi-am scurtat pasul, ca să nu mă îndepărtez prea mult.

— Da.

A bătut din palme.

— Minunat. Cel puţin, va fi distractiv. Am o mulţime de duşmani.

M-am uitat dinadins la vânătăile de pe faţa ei şi nu m-am putut abţine să o ironizez.

— Cine s-ar fi gândit?

— Mai bine să nu te gândeşti, a zis ea, pe un ton amical, degajat, de parcă vorbeam despre vreme. O să ai coşmaruri câteva săptămâni.

Mă mânca limba să-i pun mai multe întrebări, dar am refuzat să le rostesc cu glas tare. Ea părea mulţumită să tacă. Ochii îi alergau dintr-o parte în alta. La rochiile şi pălăriile din vitrinele magazinelor. La caisele şi alunele din cărucioarele negustorilor. La ferestrele murdare ale unei cârciumi micuţe şi la feţele mânjite de funingine ale copiilor care fugăreau porumbeii pe stradă. La fiecare colţ, chipul i se lumina de o nouă emoţie. Admiraţie. Nostalgie. Încântare.

Era bizar de obositor să o urmăresc.

La capătul a câteva minute, n-am mai rezistat. Am tuşit uşor, ca să-mi dreg glasul.

— Unul dintre ei ţi-a făcut vânătăile astea?

— Care ei?

— Duşmanii despre care vorbeai.

— A, da, a răspuns. Au fost doi, mai exact.

Doi? Mă uitam la ea şi nu-mi venea să cred. Încercam să mi-o imaginez pe făptura mărunţică de lângă mine luptându-se cu doi bărbaţi odată, dar apoi mi-am adus aminte de capcana pe care mi-o întinsese la teatru şi cum convinsese publicul că am agresat-o. M-am întunecat la faţă. Era mai abilă decât lăsa impresia.

Străzile s-au lărgit în momentul în care am ajuns la marginea cartierului East End. În scurt timp, ne-au apărut înainte apele râului Doleur, scânteind în soarele după-amiezii. Arhiepiscopul ne aştepta lângă trăsură. Spre mirarea mea, am dat cu ochii de Jean Luc.

Normal. El avea să ne fie martor.

La vederea prietenului meu, realitatea m-a izbit ca o cărămidă în moalele capului. Chiar aveam să mă căsătoresc cu această femeie. Cu această... *creatură.* Păgâna asta, care se căţăra pe acoperişuri şi jefuia bogătaşi, care sărea la bătaie, purta haine bărbăteşti şi un nume pe măsură.

Nu avea nimic în comun cu Célie. Era exact opusul ei. Célie era graţioasă şi delicată. Politicoasă. Cuviincioasă. Amabilă. Ea nu m-ar fi făcut niciodată de râs, nu s-ar fi dat niciodată în spectacol.

Am aruncat o privire furioasă spre femeia care urma să-mi fie soţie. Rochie sfâşiată şi plină de sânge. Faţă tumefiată şi degete rupte. Cicatrice pe gât. Şi un rânjet obraznic, care lămurea în mare măsură cum se alesese cu toate acele răni.

Femeia a ridicat din sprâncene.

— Îţi place ce vezi?

Am întors capul. Célie ar suferi enorm, dacă ar afla ce-am făcut. Merita o viaţă mai bună. Merita un soţ mai bun decât mine.

— Haideţi, ne-a spus arhiepiscopul, arătând spre malul pustiu al râului.

Singurii noştri martori erau un peşte mort şi porumbeii care se hrăneau din el. I se vedeau oasele prin carnea

putrezită şi un singur ochi era aţintit spre cerul de noiembrie.

— Să terminăm odată cu asta. Dumnezeu porunceşte ca păgâna să fie, mai întâi, botezată. „Nu vă înjugaţi la un jug străin cu necredincioşii. Căci ce însoţire are lumina cu întunericul?”

Aveam plumb în picioare. Cu fiecare pas, parcă înaintam prin nisip şi mâl. Jean Luc ne urma îndeaproape. Îi simţeam rânjetul în ceafă. Nici nu îndrăzneam să-mi imaginez ce crede despre mine – despre întreaga poveste.

Arhiepiscopul a stat o clipă pe gânduri, înainte de a intra în apa tulbure. S-a uitat la păgână şi, pentru prima oară, i-am citit şovăiala pe chip. Nu părea foarte convins că femeia va intra după el. *Răzgândeşte-te, te rog!* l-am implorat în gând. *Uită de această nebunie şi trimite-o la închisoare, unde-i este locul.*

Dar, în acest caz, mi-aş fi pierdut Balisarda. Viaţa. Jurămintele. Rostul.

O voce nesuferită mi-a răsunat în minte. *Te-ar putea ierta, dacă ar dori cu adevărat. Nimeni nu i-ar pune decizia la îndoială. Ai putea rămâne Vânător şi fără să te însori cu o infractoare.*

Atunci, de ce nu făcea asta?

M-a copleşit amărăciunea. Cum ar fi putut să mă ierte? Oamenii credeau că eu o acostasem. Nu conta că nu e adevărat. Conta doar că aşa *credeau.* Chiar dacă le-ar fi explicat arhiepiscopul, chiar dacă femeia ar fi mărturisit adevărul, lumea ar fi continuat să şuşotească pe la colţuri. Ar fi avut bănuieli. Ar fi pus la îndoială integritatea Vânătorilor. Mai rău de atât – ar fi pus la îndoială cinstea arhiepiscopului. Intenţiile sale.

Eram deja prinşi în această minciună. Oamenii credeau că e soţia mea. Dacă se afla că nu e adevărat, l-ar fi acuzat pe arhiepiscop de înşelăciune. Nu puteam permite aşa ceva.

Că-mi plăcea sau nu, trebuia să mă însor cu păgâna.

Femeia s-a dus la arhiepiscop cu paşi apăsaţi şi ostentativi. Acesta s-a încruntat şi şi-a şters de pe faţă apa

cu care îl împroşcase.

— Ce întorsătură interesantă, a zis Jean Luc, uitându-se la păgână cu o privire amuzată.

Femeia părea să se certe cu arhiepiscopul. Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ei.

— M-a păcălit.

Mărturisirea mă ustura.

Văzând că nu-i dau alte detalii, Jean Luc s-a întors spre mine. Zâmbetul i-a dispărut de pe faţă.

— Cum rămâne cu Célie?

— Célie ştia că nu ne vom căsători, am zis în silă, detestându-mă că rostisem acele cuvinte.

Nu-i povestisem despre refuzul ei. N-aş fi putut suporta ironiile lui. Sau mai rău – compătimirea. Mă întrebase, la un moment dat, după moartea Filippei, ce planuri am. Îmi venea să mor de ruşine. Îl minţisem, spunându-i că ţin prea mult la jurământul făcut Domnului. Că nu o să mă însor niciodată.

Şi iată-mă aici.

Jean Luc a strâns din buze şi m-a studiat cu o privire şireată.

— Îmi pare rău, a zis, uitându-se la păgâna care ridicase unul dintre degetele rupte la nasul arhiepiscopului. N-o să fie uşor să fii căsătorit cu o fiinţă ca ea.

— E vreodată uşor să fii căsătorit?

— Poate că nu, dar ea mi se pare din cale-afară de insuportabilă, a răspuns, aruncându-mi un zâmbet forţat. Presupun că o să se mute în Turn, nu-i aşa?

— Da, am spus, fără să-i întorc zâmbetul.

— Păcat, a oftat el.

Priveam în tăcere cum pe chipul arhiepiscopului se aşterne o expresie din ce în ce mai crispată. Într-un final, ajuns la capătul răbdării, a prins-o de ceafă şi a tras-o spre el. A vârât-o cu capul sub apă şi a ţinut-o acolo o secundă mai mult decât necesar.

Nu-l condamnam. Sufletul ei avea nevoie de o curăţire temeinică.

Două secunde mai mult.

În sufletul arhiepiscopului părea să se ducă o luptă. Tremura din tot corpul, chinuindu-se să o ţină sub apă, iar în ochii holbaţi avea o privire de om nebun. Doar nu avea de gând s-o...

Trei secunde mai mult.

Am sărit în apă. Jean Luc a venit după mine. Degeaba ne-am repezit spre cei doi, temerile noastre s-au dovedit a fi neîntemeiate. Arhiepiscopul i-a dat drumul imediat ce am ajuns în dreptul lor, iar femeia a ţâşnit la suprafaţă, scuipând şi mârâind ca o pisică furioasă. Apa îi şiroia pe păr, faţă şi rochie. Am întins mâna s-o sprijin, dar m-a îmbrâncit. M-am dat un pas înapoi, iar ea s-a răsucit spre arhiepiscop, bolborosind.

— *Fils de pute!*

S-a repezit spre el înainte să apuc s-o opresc. Arhiepiscopul a făcut ochii mari, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut pe spate în apă, dând neputincios din mâini şi picioare. Jean Luc i-a sărit în ajutor. Am prins-o pe femeie şi i-am imobilizat mâinile, înainte să-l mai atace o dată.

Parcă nici n-a observat.

— *Connard! Salaud!*[6]

Se zbătea şi împroşca apă în toate părţile.

— Te omor! Îţi smulg sutana de pe tine şi te spânzur cu ea, pocitanie infectă şi...

O priveam toţi trei, cu ochii mari şi gurile căscate. Arhiepiscopul şi-a venit primul în fire. S-a făcut vânăt la faţă, iar, din gât, i-a ieşit un icnet sugrumat.

— Cum *îndrăzneşti* să-mi vorbeşti aşa?

A ţâşnit de lângă Jean Luc, fluturând un deget prin faţa femeii. Mi-am dat seama că era o greşeală cu o fracţiune de secundă înainte ca aceasta să sară la el. Am strâns-o mai tare şi am reuşit s-o opresc, chiar înainte de a-şi înfige dinţii în degetul lui.

Eram blestemat să mă căsătoresc cu o sălbăticiune.

— Dă-mi *drumul*! a scrâşnit ea printre dinţi şi mi-a tras un cot în burtă.

— Nu.

[6] Nemernicule! Ticălosule! (lb. fr.)

A fost mai degrabă un geamăt decât un cuvânt. Dar nu i-am dat drumul.

Femeia a scos un sunet încărcat de frustrare – ceva între un mârâit şi un ţipăt – şi, din fericire, s-a potolit. I-am mulţumit în gând Domnului şi am tras-o după mine, la mal.

Arhiepiscopul şi Jean Luc ne-au urmat.

— Mulţumesc, Reid!

Arhiepiscopul şi-a tras nasul, şi-a stors sutana şi şi-a aranjat crucea la gât. Pe chip i se citea un dispreţ profund, în momentul în care s-a adresat pisicii turbate.

— E nevoie să-ţi punem cătuşe pe durata ceremoniei? Eventual şi o botniţă?

— Ai vrut să mă *omori.*

Arhiepiscopul i-a aruncat o privire sfidătoare.

— Copilă dragă, dacă voiam să te omor, erai moartă acum.

— Şi reciproca e valabilă, a replicat femeia, cu o sticlire în ochi.

Jean Luc şi-a înăbuşit un hohot de râs.

Arhiepiscopul a făcut câţiva paşi în faţă, cu ochii mijiţi strâns, ca două linii subţiri.

— Dă-i drumul, Reid. Vreau să încheiem odată afacerea asta sordidă.

Cu mare plăcere.

— Nu te lungi prea mult, a bombănit femeia.

Arhiepiscopul şi-a plecat capul.

— Voi doi, veniţi în faţă şi ţineţi-vă de mâini.

Ne-am uitat unul la altul. Niciunul nu s-a clintit.

— Hai mai repede!

Jean Luc m-a îmbrâncit din spate şi am cedat, făcând un pas. Am văzut, clocotind de furie în tăcere, că femeia refuza să vină după mine. Am aşteptat.

După câteva secunde interminabile, şi-a dat ochii peste cap şi s-a apropiat.

Când i-am întins mâinile, s-a uitat la ele de parcă aveam lepră.

Unu.

M-am forţat să respir. Inspir pe nas. Expir pe gură.

Doi.

Pe fruntea femeii a apărut o cută de încruntare. S-a uitat la mine cu o figură nedumerită – ca şi când avea dubii în privinţa sănătăţii mele mintale.

Trei.

Patru.

M-a luat de mâini. S-a strâmbat de parcă o durea.

Cinci.

Prea târziu mi-am dat seama că durerea ei era reală. I-am dat drumul imediat la degetele rănite.

Şase.

Arhiepiscopul şi-a dres glasul.

— Să începem, a zis şi s-a întors către mine. Reid Florin Diggory, o iei de soţie pe această femeie, pentru a trăi împreună după voia lui Dumnezeu, în sfânta uniune a căsătoriei? Juri să o iubeşti, să o mângâi, să o respecţi şi să rămâi alături de ea la bine şi la rău, să te lepezi de alte femei şi să-i fii credincios până la sfârşitul zilelor?

M-am concentrat pe un punct alb în mijlocul stolului de porumbei – o porumbiţă. Mi se învârtea capul. Toată lumea se uita la mine, aşteptând să spun ceva, dar nu puteam să scot niciun cuvânt. Aveam senzaţia că mă sufoc.

Nu mă puteam căsători cu femeia asta. Era imposibil. Odată încolţit, gândul acesta s-a agăţat cu şi mai mare îndârjire, înfigându-şi ghearele în fiecare fibră a fiinţei mele. Trebuia să existe altă soluţie – *orice* altă soluţie.

Nişte degete mici şi calde mi-au strâns mâna. Am întors privirea şi am întâlnit doi ochi pătrunzători, de peruzea. Mai mult albaştri decât verzi, în momentul acesta. Reflectau apa metalică din spatele nostru. A înghiţit anevoie şi a dat din cap, aproape imperceptibil.

În acea fracţiune de secundă, am înţeles. Îndoiala, ezitarea, mâhnirea pentru viitorul pe care nu-l voi avea niciodată – şi ea simţea acelaşi lucru. Pisica turbată dispăruse. În locul ei, rămăsese o femeie. Mică. Speriată. Dar puternică.

Şi mă ruga să fiu la fel.

Nu ştiu de ce-am făcut-o. Era o hoaţă, o infractoare

căreia nu-i datoram nimic. Îmi distrusese viaţa în momentul în care mă târâse pe scena teatrului. Dacă acceptam, eram convins că se va purta la fel şi de aici înainte.

I-am strâns şi eu mâna. Am simţit cum îmi urcă pe buze un cuvânt mititel şi nepoftit.

— Jur.

Arhiepiscopul s-a întors spre ea. O ţineam în continuare de mână, atent la degetele rănite.

— Cum te numeşti? a întrebat-o cu voce tăioasă. Numele complet.

— Louise Margaux Larue.

M-am încruntat. *Larue.* Un nume destul de frecvent printre delincvenţii din East End, dar, în general, fals. Însemna *stradă.*

— Larue? a întrebat arhiepiscopul, cu o privire bănuitoare, dând glas suspiciunilor mele. Ţine seama că, dacă numele se dovedeşte a fi fals, căsătoria va fi anulată. Nu cred că e nevoie să-ţi reamintesc ce păţeşti, în acest caz.

— Cunosc legea.

— Bine, a zis el, fluturând din mână. Louise Margaux *Larue,* îl iei de bărbat pe acest om, pentru a trăi împreună după voia lui Dumnezeu, în sfânta instituţie a căsătoriei? Juri să i te supui, să-l slujeşti, să-l iubeşti, să-l respecţi şi să rămâi alături de el la bine şi la rău, să te lepezi de alţi bărbaţi şi să-i fii credincioasă până la capătul zilelor?

Vedeam cum îi joacă un rânjet ironic pe faţă, dar s-a stăpânit. A lovit cu piciorul într-un bulgăre de nisip, aruncându-l spre stolul de păsări. Acestea s-au risipit, scoţând sunete de alarmă. Mi s-a pus un nod în gât în momentul în care porumbiţa şi-a luat zborul.

— Jur.

Arhiepiscopul a reluat imediat.

— Prin puterea cu care sunt învestit, vă declar soţ şi soţie, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh.

A făcut o scurtă pauză şi toţi muşchii din corp mi s-au încordat, în aşteptarea următoarelor cuvinte. Parcă

citindu-mi gândurile, arhiepiscopul mi-a aruncat o privire aspră. Am simţit cum îmi ard iar obrajii.

— Aşa cum spune Dumnezeu, a continuat el, cu capul plecat şi mâinile împreunate, „doi sunt mai buni decât unul... căci, dacă ar cădea, se ridică unul pe altul. Dar vai celui ce este singur când cade, pentru că el nu are pe altul să îl ridice. Iar, dacă cineva îl învinge pe unul, doi i se vor împotrivi. O frânghie împletită în trei nu se rupe repede”.

Apoi a înălţat capul, cu un zâmbet sumbru.

— S-a isprăvit. Fie să nu despartă omul ceea ce a unit Domnul. Amin! Vom semna certificatul de căsătorie la întoarcere şi, cu asta, am încheiat.

A pornit spre trăsură, dar s-a oprit brusc şi s-a uitat la mine, încruntat.

— Căsătoria trebuie consumată pentru a deveni oficială.

Femeia s-a crispat lângă mine. Se uita fix la arhiepiscop, cu buzele strânse şi ochii furioşi. Simţeam că-mi ard obrajii. Mai tare decât înainte.

— Da, Eminenţa Voastră.

Arhiepiscopul a dat mulţumit din cap şi a urcat în trăsură. Jean Luc l-a urmat, dar nu înainte de a-mi face cu ochiul. Nu crezusem că era posibil, dar umilinţa mea parcă s-a amplificat.

— Bravo, a zis arhiepiscopul, trântind portiera trăsurii. Îndepliniţi-vă sarcina cât mai repede. O să trimit un martor mai târziu, în dormitorul vostru, ca să confirme.

Am simţit un gol în stomac în momentul în care trăsura a dispărut în zare.

PARTEA A 2-A

Petit à petit, l'oiseau fait son nid.
Încetul cu încetul, pasărea îşi face cuibul.

– proverb franţuzesc

CONSUMAREA CĂSĂTORIEI

Lou

CATHÉDRAL SAINT-CÉCILE D'CESARINE SE ÎNĂLŢA ÎNAINTEA noastră ca un spectru sinistru de turle, turnuri şi arcuri butante. Vitraliile scânteiau în lumina soarelui ca nişte nestemate. Uşile din lemn de trandafir – sculptate şi încastrate în zidul alb – s-au deschis în clipa în care am urcat treptele şi a ieşit un grup de Vânători.

— Poartă-te frumos, mi-a şoptit proaspătul meu soţ.

Am zâmbit ironic, dar n-am zis nimic.

Unul dintre Vânători s-a oprit în faţa mea.

— Actele la control.

— Ăă... păi...

Soţul meu a clătinat rigid din cap.

— E soţia mea, Louise.

M-am uitat la el, şocată că reuşise să rostească acele cuvinte printre dinţii încleştaţi. Ca de obicei, el m-a ignorat.

Vânătorul din faţa mea a clipit, parcă nevenindu-i a crede. A mai clipit o dată.

— Soţia... soţia ta, căpitane Diggory?

Soţul meu a încuviinţat scurt din cap. Mă temeam să nu-şi sfărâme dinţii. Dacă mai scrâşnea mult, nu aveau cum să scape întregi.

— Întocmai.

Vânătorul mi-a aruncat o privire timidă.

— E ceva... neobişnuit. Arhiepiscopul ştie de...?

— Chiar la el mergem.

— Desigur.

Vânătorul s-a întors către pajul care tocmai venise.

— Anunţă-l pe arhiepiscop că au sosit căpitanul Diggory şi... soţia sa.

După ce băiatul a luat-o la fugă, mi-a mai aruncat o privire furişă. I-am făcut cu ochiul. Soţul meu a scos un mârâit iritat, m-a înşfăcat de braţ şi m-a condus cu forţa

spre uşă.

Mi-am smucit braţul.

— Nu-i nevoie să mă schilodeşti.

— Ţi-am zis *să te porţi frumos.*

— Ce mare scofală? I-am făcut *cu ochiul.* Nu e ca şi cum m-am dezbrăcat în pielea goală şi am cântat „Ţâţoasa Liddy”.

În spatele nostru, s-a stârnit agitaţie. Ne-am întors amândoi odată. Am văzut alt grup de Vânători care duceau ceea ce părea a fi un cadavru. Deşi, din respect, îl înfăşuraseră în cearşafuri, nu aveai cum să nu recunoşti mâna care atârna dintre acestea.

Nici lujerii care-i crescuseră între degete. Nici scoarţa care-i acoperea pielea.

M-am aplecat – deşi soţul meu m-a tras înapoi – şi am inspirat parfumul dulceag pe care-l emana cadavrul. Curioasă treabă.

Fără să scoată o vorbă, soţul meu a făcut semn din cap spre aleea de lângă biserică, iar Vânătorii s-au îndepărtat imediat.

Cu toate că m-a tras înăuntru, am întins gâtul şi m-am uitat după ei.

— Ce-a fost asta?

— Nu te priveşte.

— Unde-l duc?

— Am zis că nu...

— Linişte!

Arhiepiscopul a intrat în hol, uitându-se dezgustat la noroiul şi apa de la picioarele mele. Bineînţeles că el se schimbase deja într-o sutană curată şi îşi spălase mâlul şi nisipul de pe faţă. M-am abţinut să îmi aranjez cât de cât rochia zdrenţuită sau să-mi trec degetele prin părul ciufulit. Nu conta cum arăt. Arhiepiscopul n-avea decât să se ducă naibii.

— Certificatul de căsătorie e în biroul meu. Unde să trimit după lucrurile tale?

Mi-am stors părul cu un aer nepăsător.

— N-am nimic.

— Nu ai... nimic, a repetat el încet, măsurându-mă cu o privire nemulţumită.

— Da, asta am zis. Dacă vrei, poţi să-ţi trimiţi slugoii să scotocească în podul teatrului Soleil et Lune. De câţiva ani mă îmbrac în costumele de acolo.

Arhiepiscopul s-a întunecat.

— Nu mă surprinde. Trebuie totuşi să-ţi găsim nişte haine mai potrivite. Nu vreau să-l înjosesc pe Reid, permiţând miresei lui să iasă în lume ca o păgână, chiar dacă asta este.

— Nu ţi-e ruşine? am zis şi mi-am strâns rochia sfâşiată pe lângă corp, prefăcându-mă ofensată. Sunt creştină cu frica lui Dumnezeu...

Soţul meu m-a luat pe sus înainte să mai adaug ceva.

Puteam să jur că am auzit când i-a pocnit un dinte.

După ce am semnat în grabă certificatul de căsătorie, soţul meu m-a condus pe un coridor îngust şi prăfuit, evident pentru a evita mulţimea din hol. Doamne fereşte să-i vadă cineva proaspăta soţie! Vestea scandalului ajunsese, probabil, deja la Turn.

Mi-a atras atenţia o scară în spirală, din capătul coridorului. Spre deosebire de scările vechi, din lemn de trandafir, care împânzeau catedrala, aceasta era din metal şi, evident, adăugată după construcţia iniţială. Dar mai era ceva... în aerul de pe casa scării... Mi-am oprit soţul trăgându-l de braţ şi am adulmecat pe ascuns.

— Unde duce scara aia?

S-a uitat în direcţia arătată de mine şi a clătinat scurt din cap.

— Într-un loc în care tu n-o să calci. Accesul în afara zonei dormitoarelor e strict interzis. Doar personalul autorizat are voie la etajele superioare.

Aşa, deci. Crezi că asta o să mă oprească?

M-am abţinut de la comentarii şi l-am lăsat să mă conducă pe altă scară, până la o uşă simplă, de lemn. A deschis-o fără să se uite la mine. M-am oprit în prag şi am citit cuvintele scrijelite pe tocul de sus.

M-am înfiorat. Deci acesta era faimosul Turn al Vânătorilor. Deşi nu se observau modificări mari pe coridorul acesta, avea, totuşi, un aer... auster. Îi lipseau căldura, bunătatea – atmosfera era la fel de sumbră şi rigidă ca oamenii care locuiau acolo.

O secundă mai târziu, soţul meu a scos capul pe uşă şi s-a uitat la inscripţia oribilă, apoi la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Am intrat repede după el, neluând în seamă sudoarea rece care mi se prelingea pe şira spinării. Nu mai exista cale de întoarcere acum. Mă aflam în burta bestiei.

În curând, urma să fiu în *patul* bestiei.

Nici de-a dracu'!

M-a condus pe hol, atent să nu mă atingă.

— Pe aici.

A arătat spre una dintre nenumăratele uşi înşirate de-o parte şi de alta a coridorului. M-am strecurat pe lângă el şi am intrat – dar m-am oprit brusc.

Era o cutie de chibrituri. O cutie de chibrituri dureros de banală şi tristă, fără nicio trăsătură distinctivă. Pereţii erau albi, duşumeaua închisă la culoare. Singurele obiecte din cameră erau un pat şi un birou. Dar cel mai groaznic era că nu avea niciun obiect personal. Nicio zorzoană. Nicio carte. Nici măcar un coş pentru rufele murdare. Când am văzut fereastra îngustă – mult prea sus ca să pot admira asfinţitul – am simţit că moare ceva din mine.

Soţul meu era, fără îndoială, cea mai insipidă persoană de pe faţa pământului.

Uşa s-a închis în urma mea. Un zăngănit sinistru, ca atunci când se trage zăvorul unei celule.

Cu coada ochiului, mi-am zărit soţul mişcând şi m-am răsucit imediat, dar el a ridicat mâinile, vrând parcă să calmeze o pisică sălbatică.

— Voiam doar să-mi scot haina, a zis.

S-a dezbrăcat de vestonul ud şi l-a întins pe birou, după care s-a apucat să-şi desfacă banduliera.

— Te rog să te opreşti, am spus. Altceva nu mai scoţi de pe tine.

Şi-a încleştat maxilarul.

— N-am de gând să te siluiesc, Louise, a spus el, strâmbând dezgustat din nas.

— Prefer Lou.

A tresărit vizibil la auzul numelui.

— Te deranjează numele meu?

— Mă deranjează toată fiinţa ta, a zis, trăgând scaunul de la birou şi aşezându-se, cu un oftat prelung. Eşti o infractoare.

— N-o mai face pe moralistul, Vânătorule. Ai ajuns în situaţia asta din vina *ta,* nu a mea.

S-a încruntat.

— Tu eşti de vină.

Am ridicat din umeri şi m-am aşezat pe patul impecabil. A făcut o grimasă în momentul în care i-am pătat cuvertura cu rochia mea udă.

— Trebuia să mă fi lăsat să fug, când ne-am întâlnit la teatru.

— N-am ştiut că o să... că o să-mi întinzi o *capcană...*

— Sunt infractoare, am spus, fără a mă obosi să-l corectez, fiindcă oricum nu mai avea importanţă. Mă port ca o infractoare. Trebuia să fii mai prudent.

A arătat furios spre vânătăile şi degetele mele rupte.

— Observ că-ţi prieşte viaţa de infractor.

— Sunt vie, nu? Asta-i tot ce contează.

— Serios? a zis el, ridicând din sprâncenele lui roşcovane. Din câte îmi dau seama, ai scăpat ca prin urechile acului.

Am fluturat dispreţuitor din mână şi am rânjit.

— Riscurile meseriei.

— N-o să se mai repete.

— Poftim?

Îi scânteiau ochii.

— Eşti soţia mea acum, fie că-ţi place sau nu. Nimeni n-o

să te mai atingă aşa.

Tensiunea – grea şi palpabilă – s-a instalat între noi imediat ce a rostit aceste cuvinte.

Am înclinat capul şi m-am apropiat de el, cu un zâmbet larg. Mi-a aruncat o căutătură piezişă, dar i s-a tăiat răsuflarea când m-am aplecat peste el. Ochii i-au fugit imediat la buzele mele. Chiar şi aşezat pe scaun, era puţin mai înalt decât mine.

— Mă bucur.

Am încleştat degetele pe unul dintre cuţitele din banduliera lui. I l-am pus la gât înainte să apuce să reacţioneze şi i-am apăsat tăişul pe piele, suficient cât să dea un strop de sânge. M-a prins de încheietură – ca într-o menghină –, dar nu mi-a îndepărtat mâna. M-am aplecat şi mai mult peste el. Buzele noastre erau despărţite de un spaţiu cât firul de păr.

— Dar ţin să te avertizez, i-am şoptit, că, dacă un bărbat mă atinge, în *oricare* fel, fără voia mea, îl spintec ca pe un peşte.

Am făcut o pauză, ca să cresc suspansul, coborând cuţitul de la gât la buric şi apoi mai jos. Vânătorul a scos un icnet.

— Chiar dacă bărbatul cu pricina e soţul meu.

— Trebuie să consumăm căsătoria, a spus el, cu o voce joasă, răguşită – furioasă. Amândoi avem prea mult de pierdut dacă ar fi anulată.

M-am retras cu o mişcare brutală şi mi-am ridicat mâneca, dezvelindu-mi pielea de pe interiorul braţului. Fără să-mi dezlipesc ochii de la el, mi-am implântat vârful cuţitului şi am făcut o tăietură. A dat să mă oprească, dar era prea târziu. Sângele a ţâşnit. Am tras cuvertura de pe pat şi am lăsat să cadă câţiva stropi pe cearşafuri.

— Poftim! am zis, intrând în baie sub privirile lui stupefiate. Căsătorie consumată!

Savuram durerea rănii din braţ. Părea atât de reală, spre deosebire de restul evenimentelor din ziua aceasta blestemată. Am curăţat rana încet, dinadins, după care mi-

am legat-o cu un bandaj pe care l-am găsit în dulăpiorul din colţ.

Eram femeie măritată.

Dacă mi-ar fi zis cineva, dimineaţă, că o să fiu măritată până la apus, aş fi râs. Aş fi râs, apoi l-aş fi scuipat, probabil, în faţă.

Vânătorul a bătut la uşă.

— Eşti bine?

— Doamne, lasă-mă şi pe mine puţin în pace!

Uşa s-a întredeschis.

— Eşti îmbrăcată?

— Nu, am minţit.

— Intru.

A vârât mai întâi capul şi a făcut ochii mici la vederea sângelui împrăştiat peste tot.

— Chiar era nevoie să faci asta?

— Îmi place să fiu meticuloasă.

Mi-a dat la o parte bandajul, ca să examineze rana, forţându-mă astfel să mă uit la pieptul lui. Nu îşi schimbase hainele, iar cămaşa era încă udă. I se lipea de piept, ceea ce mă tulbura profund. Am întors capul spre cadă, dar gândurile îmi tot zburau la el. Era extrem de înalt. Nefiresc de înalt. Mult prea mare pentru un spaţiu atât de mic. Mă întrebam dacă suferea de vreo boală. Privirile mi-au fugit înapoi la pieptul lui. Era foarte probabil.

— Vor crede că te-am omorât.

Mi-a pus bandajul la loc, apoi a deschis dulăpiorul şi a scos o cârpă ca să şteargă podeaua şi chiuveta. După ce am terminat de pansat rana, m-am dus la el.

— Ce facem cu dovada? am întrebat, ştergându-mi mâinile pe poalele fustei.

— Îi dăm foc. E un incinerator la parter.

Mi s-au luminat ochii.

— Excelent! Mai demult am dat foc unui depozit. Un singur băţ de chibrit şi s-a făcut scrum.

Vânătorul mă privea oripilat.

— Ai incendiat o clădire?

Oamenii ăştia erau tari de urechi.

— Asta am spus. Trebuie să repet?

A clătinat din cap şi a împăturit prosopul.

— Rochia, a zis, fără să se uite la mine.

— Ce-i cu ea? am întrebat, examinând-o.

— E plină de sânge. Trebuie să scăpăm şi de ea.

— Haida-de! am pufnit, dând ochii peste cap. N-am alte haine.

— Asta-i problema ta. Dă-o încoace!

I-am aruncat o căutătură piezişă. Mi-a aruncat şi el una la fel.

— N-am alte haine, am repetat rar.

Clar era surd.

— Trebuia să te gândeşti la asta înainte să te tai, a replicat, întinzând mâna spre mine.

A mai trecut o secundă.

— Bine, atunci! am chicotit, agitată. Să nu zici că nu-ţi fac pe plac!

Ţi-o plătesc eu. Am încercat să-mi scot rochia peste cap, dar degetele mele – încă amorţite şi dureroase – nu voiau să mă asculte. Pânza udă mi s-a încolăcit în jurul gâtului, strangulându-mă, şi era cât pe ce să-mi rup şi degetele sănătoase în încercarea disperată de a mă elibera.

Două mâini puternice mi-au sărit în ajutor. M-am retras instinctiv şi rochia s-a rupt la fel de uşor cum o făcuse şi la teatru.

Ruşinată, i-am aruncat-o în faţă.

Nu am rămas în pielea goală. Lenjeria elastică şi moale îmi acoperea zonele intime, dar nu era suficient. În momentul în care a scos capul din rochia mea, Vânătorul avea obrajii roşii ca focul. A lăsat repede privirea în pământ.

— Găseşti o cămaşă acolo, a zis, arătând spre dulap, apoi s-a uitat la rana de pe braţul meu. O să-i spun unei menajere să-ţi aducă o cămaşă de noapte. Ai grijă să nu-ţi vadă braţul.

Am dat încă o dată ochii peste cap, în urma lui, şi am îmbrăcat una dintre cămăşile sale uriaşe. Îmi ajungea până

sub genunchi.

Imediat ce m-am convins că a plecat, am intrat în dormitor. Lumina aurie a amurgului pătrundea prin fereastra mică şi îndepărtată. Am tras biroul în dreptul ei, am pus scaunul pe el şi m-am căţărat. M-am rezemat cu coatele pe pervaz, am lăsat bărbia în mâini şi am oftat.

Soarele era încă superb. Şi, în ciuda tuturor celor întâmplate, îşi urma, imperturbabil, drumul. Am închis ochii şi m-am bucurat de căldura lui.

În scurt timp, a intrat o cameristă, trimisă să verifice cearşafurile pătate cu sânge. Mulţumită, le-a strâns de pe pat, fără să scoată o vorbă. Îi priveam spinarea rigidă şi simţeam cum mă cuprinde deznădejdea. Ea nu se uita la mine.

— Ai cumva o cămaşă de noapte? am întrebat-o, nemaiputând suporta tăcerea.

A făcut o plecăciune respectuoasă, dar tot nu s-a uitat în ochii mei.

— Piaţa se deschide abia mâine-dimineaţă, *madame.*

A ieşit din cameră fără să adauge altceva. M-am uitat după ea cu inima apăsată de o presimţire. Slabe şanse să găsesc un aliat în Turnul acesta afurisit. Până şi servitorii erau spălaţi pe creier. Dar, dacă îşi imaginau că mă vor dresa prin tăcere – şi izolare –, îi aştepta o surpriză de proporţii.

Am coborât din turnul meu de mobilă şi m-am apucat să scotocesc prin cameră, în căutarea unui obiect pe care să-l pot folosi împotriva temnicerului meu. Ceva cu care să-l pot şantaja. O armă. Orice. Mi-am frământat mintea şi am recapitulat toate şiretlicurile pe care le folosisem împotriva lui Grue şi Andre de-a lungul anilor. După ce am spart încuietoarea sertarului de la birou, am cotrobăit prin el, cu tot respectul cuvenit pentru un soţ. Nu prea aveam ce vedea: câteva pene de scris, o călimară, o Biblie decolorată şi... un carneţel cu coperte din piele. În momentul în care l-am luat şi am început să-l răsfoiesc, din el au zburat câteva foi. Scrisori. M-am aplecat să le văd mai bine şi am zâmbit cu gura până la urechi.

Scrisori *de dragoste.*

În aceeaşi seară, Vânătorul cu păr arămiu m-a trezit, cu o figură nedumerită. Dormeam în cadă – înfăşurată în cămaşa lui caraghioasă –, când a dat buzna şi m-a împuns cu un deget în coaste.

— Ce-i? am întrebat, lovindu-l nervoasă peste mână, orbită de lumina îndreptată spre faţa mea.

— Ce faci aici?

S-a ghemuit pe vine lângă cadă şi a pus lumânarea pe podea.

— Nu te-am găsit în pat şi m-am gândit… m-am gândit că ai…

— Că am plecat? am zis. E încă în plan.

Faţa i s-a înăsprit.

— Ar fi o mare greşeală.

— Totul e relativ, am zis, căscând, şi am dat să mă culc la loc.

— Ce cauţi în cadă?

— Doar nu credeai că o să dorm în patul tău. Mi s-a părut cea mai bună soluţie.

A urmat un moment de tăcere.

— Nu-i nevoie să dormi aici, a mormăit el, într-un final. Te las pe tine să dormi în pat.

— Nu, mersi. Nu e vorba că n-am încredere în tine, dar… Ba da, exact despre asta e vorba.

— Şi ai impresia că în cadă eşti protejată?

— Nu prea, am zis, abia reuşind să ţin pleoapele deschise. Dar pot să încui uşa…

Stai o clipă.

M-am trezit de-a binelea.

— *Am încuiat* uşa. Cum ai intrat?

A zâmbit şi mi-am blestemat inima slabă, care a şi început să palpite. Când zâmbea, i se lumina tot chipul – ca un soare. I-am aruncat o privire încruntată, mi-am pus mâinile în sân şi m-am înfofolit mai bine în cămaşa lui. Mă străduiam să nu fac *acea* comparaţie, dar nu-mi puteam scoate imaginea din minte. Părul lui arămiu – ciufulit, de

parcă dormise unde nu se cuvenea – complica şi mai mult situaţia.

— Pe unde-ai umblat? l-am luat la rost.

Zâmbetul i-a dispărut.

— Am adormit în biserică. Simţeam nevoia... să fiu singur.

M-am încruntat şi s-a lăsat tăcerea între noi.

— Cum ai intrat aici? l-am întrebat, în cele din urmă.

— Nu eşti singura care ştie să spargă o încuietoare.

— Zău? am spus curioasă, ridicându-mă în capul oaselor. Şi, mă rog, de unde ar învăţa un cuvios Vânător o asemenea şmecherie?

— De la arhiepiscop.

— Nu mă surprinde. Ipocritul naibii!

Fragila amiciţie dintre noi s-a rupt imediat. Vânătorul s-a ridicat în picioare.

— Nu vorbi urât de el. Cel puţin, nu de faţă cu mine. E cel mai bun om pe care l-am cunoscut. Şi cel mai curajos. Când aveam trei ani...

L-am întrerupt, dându-mi ochii peste cap – începea să devină un tic în preajma lui.

— Uite care-i treaba, Vânătorule. Eşti soţul meu şi consider că trebuie să fiu sinceră cu tine, aşa că te anunţ că l-aş omorî bucuroasă pe arhiepiscop cu prima ocazie.

— Te-ar ucide înainte să apuci să mişti un deget.

Se citea o convingere fanatică în ochii lui. Am ridicat din sprâncene, sceptică, dar politicoasă.

— Nu glumesc. E cel mai destoinic conducător din istoria ordinului Vânătorilor. Niciun altul n-a omorât atâtea vrăjitoare ca el. Iscusinţa lui e legendară. El însuşi e o legendă...

— E un *moş.*

— Îl subestimezi.

— Din câte-am observat, e o practică frecventă pe aici.

Am căscat şi i-am întors spatele, chinuindu-mă să găsesc o poziţie mai comodă în cadă.

— A fost o discuţie interesantă, dar eu trebuie să-mi fac somnul de frumuseţe. Vreau să arăt bine, mâine.

— Ce se întâmplă mâine?

— Mă întorc la teatru, am murmurat, pe jumătate adormită. N-am prins mult din spectacolul de azi-dimineaţă, dar mi s-a părut fascinant.

A urmat un nou moment de tăcere, mai lung decât cel dinainte. I-am aruncat o privire peste umăr. A mutat de câteva ori lumânarea dintr-o mână în alta, după care a tras aer în piept.

— Acum, că eşti soţia mea, e mai bine să locuieşti în Turnul Vânătorilor.

M-am ridicat în capul oaselor, trează de-a binelea.

— Eu nu cred că e bine deloc.

— Oamenii te-au văzut la teatru…

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Iar acum ştiu că eşti soţia mea. Vei fi urmărită la tot pasul. Orice spui se va reflecta asupra mea… şi asupra Vânătorilor. Arhiepiscopul nu are încredere în tine. Consideră că e mai bine să stai aici, până înveţi să te comporţi, a zis el, cu o privire tăioasă. Sunt de acord cu el.

— Îmi pare rău să aud asta. Te credeam mai cu capul pe umeri decât arhiepiscopul, am replicat. Nu mă poţi ţine închisă în această *trou à merdre*[7].

M-ar fi pufnit râsul la vederea mutrei lui indignate, dacă n-aş fi fost atât de nervoasă.

— Ai grijă cum vorbeşti, a spus, strângând din buze şi fremătând din nări. Eşti soţia mea…

— Mi-ai mai spus! Sunt *soţia* ta. Nu sclava ta, nici *proprietatea* ta. Am semnat certificatul ăla nenorocit ca *să scap* de închisoare…

— Nu putem avea încredere în tine, a zis el, ridicând tonul ca să mă acopere. Eşti o infractoare. Eşti impulsivă. Nici nu vreau să mă gândesc ce ţi-ar putea ieşi pe gură, dacă ar fi să pleci de aici.

— Rahat! La dracu’! Fu…

— Încetează!

I se congestionase gâtul, iar pieptul îi tresărea ca după un efort imens.

[7] Hazna (lb. fr.).

— Dumnezeule mare, femeie! Cum poţi vorbi atât de urât? N-ai pic de ruşine?

— Nu rămân aici, am şuierat printre dinţi.

— O să faci ce ţi se spune, a răspuns pe un ton sec – definitiv.

Nici de-a dracu'. Am dat să-i spun exact aceste cuvinte, dar el ieşise deja din baie, trântind uşa în urma lui cu asemenea forţă, încât mi-au clănţănit dinţii în gură.

INTEROGATORIUL

Reid

M-am trezit cu mult înaintea soţiei mele. Înţepenit. Anchilozat. Mă durea tot corpul după o noapte agitată, petrecută pe podea. Oricât aş fi încercat să mă conving că ea *alesese* să doarmă în cadă, nu m-am îndurat să mă culc în pat. Nu câtă vreme ea era rănită. Nu câtă vreme exista riscul să se răzgândească.

Nu. I-am oferit patul. Era al ei.

Mi-am regretat cavalerismul imediat ce am pus piciorul pe terenul de antrenament. Evident se dusese vestea căsătoriei mele în tot Turnul. Vânător după Vânător se ridica să mă provoace la luptă, fiecare cu o sticlire hotărâtă în ochi. Fiecare îşi aştepta rândul, răbdător. Fiecare ataca, apoi, cu o ostilitate neobişnuită.

— Eşti obosit, căpitane? m-a ironizat primul meu adversar, după ce m-a lovit în umăr.

Următorul a reuşit să mă împungă în coaste. Apoi mi-a aruncat o privire duşmănoasă.

— Nu-i corect. Infractoarea doarme la trei uşi de camera mea.

Jean Luc rânjea.

— Nu cred că au dormit prea mult.

— Ar putea să ne taie beregata.

— E în cârdăşie cu vrăjitoarele.

— Nu-i corect.

— Nu-i cinstit.

— Am auzit că e o târfă.

Pe ultimul l-am izbit în cap cu mânerul sabiei şi l-am lăsat lat. Am întins braţele şi m-am învârtit încet. Provocându-i pe toţi odată. Pe frunte aveam o tăietură care-mi sângera.

— Mai are cineva vreo problemă cu situaţia mea actuală?

Jean Luc a izbucnit în hohote. El, mai mult ca oricine,

părea să se bucure de procesul, judecata şi execuţia mea din partea camarazilor – până când a păşit el însuşi în ring.

— Hai să te văd de ce eşti în stare, bătrâne!

Eram mai mare decât el cu trei luni.

Dar, oricât de rănit, epuizat sau *bătrân* aş fi fost, preferam să mor, decât să cedez în faţa lui Jean Luc.

Lupta a durat doar câteva minute. Cu toate că era rapid în mişcări şi agil, eu eram mai puternic. După o lovitură zdravănă, a căzut şi el la pământ, ţinându-se de coaste. Mi-am şters sângele de pe buza proaspăt spartă şi l-am ajutat să se ridice.

— Din păcate, trebuie să vă întrerupem luna de miere, ca s-o interogăm în legătură cu cele întâmplate acasă la Tremblay. Îţi convine sau nu, oamenii au dreptate în ceea ce spun, a zis el, pipăindu-şi uşurel o umflătură de sub ochi. E în cârdăşie cu vrăjitoarele. Arhiepiscopul crede că ne-ar putea conduce la ele.

Era cât pe ce să-mi dau ochii peste cap. Arhiepiscopul îmi împărtăşise deja planurile sale, dar nu i-am spus asta lui Jean Luc. Îi plăcea să se simtă superior.

— Ştiu.

Săbiile de lemn încă trosneau şi trupurile se încleştau, căci tovarăşii noştri îşi continuau antrenamentul. Niciunul nu se apropia de noi, dar, în pauze, toţi îmi aruncau priviri furişe. Oameni care altădată mă respectau. Oameni care altădată râdeau şi glumeau împreună cu mine şi mă considerau prietenul lor. În doar câteva ore, ajunsesem să fiu respins de soţie şi dispreţuit de prieteni. Ambele mă dureau mai tare decât aş fi vrut să recunosc.

La micul dejun, a fost chiar mai rău. Tovarăşii mei nu m-au lăsat să mă ating de mâncare. Jumătate dintre ei ardeau de curiozitate să afle cum fusese noaptea nunţii, ceilalţi mă ignorau cu obstinaţie.

Cum a fost?

Ţi-a plăcut?

Să nu-i spui arhiepiscopului... dar am încercat şi eu odată. Cu una, Babette.

Bineînţeles că nu îmi *dorisem* să consum căsătoria. Cu

ea. Cât despre fraţii mei, aveau să se dea pe brazdă. Odată ce se vor convinge că nu plec nicăieri. Pentru că nici prin gând nu-mi trecea aşa ceva.

Am traversat curtea şi am pus sabia în rastel. Oamenii s-au dat la o parte din calea mea. Le auzeam şuşotelile în spate. Spre enervarea mea, Jean Luc nu avea asemenea scrupule. Se ţinea după mine ca un tăune afurisit.

— Trebuie să recunosc că abia aştept să o văd din nou, a zis el, având grijă să-şi aşeze sabia peste a mea. După circul de pe malul râului, cred că tovarăşii noştri o să aibă parte de o distracţie pe cinste.

Aş fi preferat să mă urmărească un tăune.

— Te înşeli în privinţa ei, am zis, pe un ton scăzut.

Jean Luc s-a făcut că nu mă aude.

— De mult n-a mai fost o femeie în Turn, a reluat el. Cine-a fost ultima? Soţia căpitanului Barre, parcă? Dar la aia n-aveai ce vedea. A ta e mult mai frumuşică…

— Te rog să nu vorbeşti aşa despre soţia mea.

Şuşotelile s-au înteţit în spatele nostru, când ne-am apropiat de Turn. Hohote nestăpânite de râs au răsunat în toată curtea, în momentul în care am intrat. Am strâns din dinţi şi m-am făcut că nu le aud.

— Nu te priveşte pe tine ce fel de femeie e.

Jean Luc a ridicat din sprâncene.

— Hopa! Mi se pare mie sau eşti un pic gelos? Doar n-ai uitat-o aşa de repede pe dragostea vieţii tale?

Célie. Numele ei m-a străpuns ca un cuţit zimţat. Aseară, îi scrisesem ultima scrisoare. Se cuvenea să afle de la mine ce se întâmplase. Iar acum… se terminase totul între noi. Se terminase de-a binelea, de data asta. Am încercat să scap de nodul din gât, dar n-am izbutit.

Uită-mă, te rog!

N-aş putea să te uit niciodată.

Trebuie.

Trimisesem scrisoarea la prima oră a dimineţii.

— Ai anunţat-o? m-a întrebat Jean Luc.

Fiind suficient de înalt cât să ţină pasul cu mine, nu era chip să mă descotorosesc de el.

— Ai trecut pe la ea, astă-noapte? O ultimă întâlnire cu drăguţa ta?

Nu i-am răspuns.

— N-o să-i cadă bine, am dreptate? *Ai ales* să nu te căsătoreşti cu ea...

— Încetează odată, Jean Luc!

— ...dar te-ai însurat cu o vagaboandă, care te-a fraierit să ajungi într-o postură compromiţătoare. Sau n-a fost aşa?

I-au sticlit ochii şi m-a apucat de braţ. M-am crispat, dorindu-mi din tot sufletul să mă smulg din strânsoare sau să-i smulg lui dinţii din gură.

— N-ai cum să nu te întrebi... de ce te-a obligat arhiepiscopul să te însori cu ea, dacă eşti nevinovat?

Mi-am tras braţul. Mă străduiam din răsputeri să-mi controlez furia care ameninţa să explodeze.

— *Sunt* nevinovat.

Şi-a atins din nou umflătura de la ochi şi a rânjit.

— Sunt convins.

— Aici eraţi! s-a auzit vocea arhiepiscopului, înainte ca el să apară în hol.

Amândoi odată am dus pumnul la inimă şi am făcut o plecăciune. Când ne-am ridicat, privirea arhiepiscopului era aţintită asupra mea.

— Jean Luc m-a informat că azi o vei interoga pe soţia ta în legătură cu vrăjitoarea care i-a spart casa lui Tremblay.

Am încuviinţat din cap.

— Se înţelege, desigur, că îmi vei comunica orice informaţie nouă, a continuat el şi m-a prins amical de umăr, ceea ce probabil l-a scos pe Jean Luc din minţi. Fii cu ochii pe ea, căpitane Diggory, ca nu cumva să-şi facă rău... şi ţie, totodată. Aş participa şi eu la interogatoriu, dar...

Deşi nu şi-a dus ideea la capăt, ştiam ce vrea să spună. *Dar nu pot* s-o *suport.* Nu-l condamnam.

— Am înţeles, domnule.

— Mergi şi adu-o. Mă duc în birou, să mă pregătesc de slujba de seară.

Nu era în cameră.

Nici în baie.

Nici în Turn.

Nici în catedrală.

Aveam s-o strâng de gât când o găseam.

Îi spusesem clar să nu plece nicăieri. Îi explicasem de ce – îi oferisem motive logice şi uşor de înţeles –, şi totuşi nu mă ascultase. Plecase în ciuda sfaturilor mele. Iar acum cine ştie ce nerozii făcea – nerozii din cauza cărora aveam să fiu şi eu criticat. Un soţ incapabil să-şi ţină soţia în frâu.

Clocotind de furie, m-am aşezat la birou şi am aşteptat. Am recitat în minte toate versetele despre răbdare pe care le ştiam.

Taci înaintea Domnului şi nădăjduieşte în El! Nu te mânia pe cel ce izbuteşte în umbletele lui, pe omul care îşi vede împlinirea planurilor lui rele!

Normal că plecase. De ce să n-o facă? Era o infractoare. Nu-i păsa de un jurământ. Nu-i păsa de reputaţia mea. M-am rezemat cu coatele de masă şi mi-am apăsat ochii cu palmele, ca să scap de presiunea care simţeam că se adună în capul meu.

Lasă mânia, părăseşte iuţimea; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău! Fiindcă cei răi vor fi nimiciţi, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni pământul.

Totuşi, chipul *ei.* Vânătăile ei.

Am o mulţime de duşmani.

Cu siguranţă, să-mi fie soţie nu putea fi mai rău decât *asta.* Nu ar fi dus lipsă de nimic aici. Ar fi fost protejată. Tratată cu mai mult respect decât merita. Cu toate acestea, o voce îndârjită din minte îmi şoptea că poate-i mai bine că plecase. Poate că astfel se rezolva problema. Poate...

Nu. Îmi luasem un angajament faţă de această femeie. În faţa lui Dumnezeu. Nu aveam să mă lepăd de legământ. Dacă nu se întorcea în mai puţin de o oră, eram hotărât să plec în căutarea ei – să răscolesc tot oraşul, la nevoie. Dacă-mi pierdeam onoarea, pierdeam totul. N-avea să-mi răpească asta. Nu-i voi permite.

— Asta da surpriză!

Am întors capul la auzul vocii cunoscute. Am simţit o imensă uşurare, căci în faţa mea, rezemată de tocul uşii, cu un rânjet larg pe buze, apăruse soţia mea. Stătea cu braţele încrucişate la piept, iar pe sub pelerină purta... purta...

— Ce ai pe tine?

Am sărit de pe scaun, cu ochii aţintiţi la faţa ei şi nu... altundeva.

A coborât ochii, şi-a privit coapsele – coapsele extrem de vizibile şi zvelte – şi şi-a desfăcut mai mult pelerina cu o atingere a mâinii. Ca din întâmplare. Ca şi când nu-şi dădea seama ce face.

— Se numesc pantaloni şi sunt sigură că ai auzit de ei.

— Sunt...

Am scuturat din cap, ca să-mi limpezesc mintea, silindu-mă să privesc *oriunde,* mai puţin la picioarele ei.

— Despre ce surpriză e vorba?

A intrat în cameră, mângâindu-mă în trecere cu un deget pe braţ.

— Eşti soţul meu acum, *scumpule.* Ce fel de soţie aş fi dacă n-aş vorbi pe limba ta?

— Pe limba mea?

— Tăcerea. Eşti expert în ea.

După ce şi-a scos pelerina, s-a trântit pe pat şi a ridicat un picior, ca să-l admire mai bine. Eu nu-mi ridicam ochii din podea.

— Învăţ rapid. Te cunosc de numai câteva zile, dar observ deja tăcerea furioasă, uşor nesigură şi evident *îngrijorată* care te-a măcinat toată dimineaţa. Sunt sincer înduioşată.

Lasă mânia. Am descleştat dinţii şi m-am uitat nervos la birou.

— Pe unde-ai umblat?

— Am ieşit să cumpăr o chiflă.

Părăseşte iuţimea. M-am agăţat de spătarul scaunului. Prea tare. Lemnul îmi tăia buricele degetelor şi mi se albiseră încheieturile.

— O chiflă?

— Da, o chiflă, a răspuns ea, aruncându-şi cizmele din picioare.

Acestea au aterizat pe podea cu o bufnitură.

— Am dormit prea mult şi am ratat matineul, probabil pentru că m-a trezit *cineva* de-al dracului în miez...

— Vorbeşte frumos!

— ...de noapte.

S-a tolănit degajată pe perne. Strângeam scaunul cu atâta forţă, încât mă săgetau degetele. Am tras aer în piept şi am dat drumul spătarului.

— Un paj mi-a adus o rochie oribilă – a uneia dintre menajere, cu un guler până la urechi – pe care s-o port până când ajunge cineva la târg. Cum nimeni nu părea foarte grăbit să rezolve problema, l-am păcălit pe puşti să-mi dea mie banii pe care-i lăsase arhiepiscopul pentru garderoba mea şi am ieşit la cumpărături. Restul hainelor vor fi livrate diseară.

Rochii. Banii erau pentru *rochii* – nu pentru costumaţia aia neruşinată. Pantalonii de pe ea nu aveau nimic în comun cu perechea jerpelită pe care o purtase înainte. Era limpede că aceştia fuseseră croiţi la comandă, pe banii arhiepiscopului. Îi veneau turnaţi.

Mi-am dres glasul, fără să ridic ochii de la birou.

— Gărzile te-au lăsat să...

— Să ies? Bineînţeles. Nu ştiam că sunt prizonieră aici.

Lasă mânia. M-am întors încet spre ea.

— Ţi-am zis să rămâi în Turn.

Am îndrăznit să mă uit la ea. Mare greşeală. Stătea picior peste picior, cu genunchii ridicaţi. Etalându-şi toate rotunjimile de la mijloc în jos. Am înghiţit în sec şi mi-am plecat ochii.

O făcea înadins. Diavoliţa.

— Şi credeai că o să te ascult? a râs ea sau, mai bine zis, a chicotit. Zău aşa, Vânătorule, nici eu nu mă aşteptam să ies atât de uşor. Gărzile de la uşă aproape că m-au rugat să plec. Trebuia să le fi văzut mutrele când am venit înapoi!

— De ce te-ai întors? am întrebat pe negândite.

Am simţit o strângere de inimă. Nu voiam să-i dau impresia că *îmi păsa.* Chiar nu-mi păsa. Tot ce conta era că îmi ieşise din cuvânt. Cât despre tovarăşii mei… Trebuia să port o discuţie cu ei. Nimeni nu detesta prezenţa păgânei mai mult decât mine, dar astea erau ordinele arhiepiscopului.

Ea rămânea aici. La bine şi la rău.

— Ţi-am zis, Vânătorule.

Avea un glas neobişnuit de calm, astfel că am îndrăznit să îi mai arunc o privire. Se întorsese pe o rână şi se uita fix în ochii mei. Ţinea bărbia sprijinită în palmă şi un braţ îi odihnea molatic pe talie.

— Am o mulţime de duşmani.

Nu se citea niciun strop de şovăială în privirea ei. Faţa îi era impasibilă. Pentru prima oară de când o cunoscusem, nu degaja emoţii prin toţi porii. Chipul îi era… o mască goală. O mască făurită cu atenţie şi pricepere. A ridicat din sprâncene, văzându-mi surprinderea. O întrebare nerostită.

Nici nu era nevoie să întreb – să-i cer să-mi confirme ceea ce bănuiam deja. Oricât de naiv ar fi fost să mă încred în cuvântul unei hoaţe, nu exista o explicaţie mai bună a întoarcerii ei. Nu voiam să recunosc, dar era isteaţă. O maestră a evadărilor. Probabil, odată ascunsă, nu i-ar mai fi dat nimeni de urmă.

Ceea ce însemna că se afla aici de bunăvoie. Şi totodată pentru că nu avea încotro. Nu ştiam cine-i sunt duşmanii, dar sigur erau foarte periculoşi.

Am întors privirea spre stâlpul patului. *Concentrează-te!*

— Mi-ai ieşit din cuvânt, am repetat. Ţi-am zis să stai în Turn şi nu m-ai ascultat. Mi-ai înşelat încrederea.

A dat ochii peste cap şi masca a dispărut. Am încercat să-mi reaprind mânia de mai devreme, dar se mai domolise.

— Gărzile vor fi mai vigilente, mai ales după ce află arhiepiscopul despre nesăbuinţa ta. N-o să-i convină deloc…

— Priveşte faptul ca pe un bonus neaşteptat.

— Şi singurele zone în care vei putea circula vor fi parterul, am continuat, scrâşnind din dinţi, dormitoarele şi cantina.

S-a ridicat în capul oaselor, cu o privire curioasă în ochii ei albaştri-verzui.

— Ce ziceai că e la etajele superioare?

— Nu-i treaba ta.

M-am îndreptat către uşă, fără să mă uit la ea, şi am răsuflat uşurat în momentul în care m-am ciocnit de o menajeră.

— Bridgette, soţia mea, ăă, ar putea primi cu împrumut o rochie? Am s-o înapoiez mâine-dimineaţă, la prima oră.

După ce femeia a încuviinţat, stânjenită, şi şi-a văzut de drum, m-am întors spre Louise.

— Trebuie să te schimbi. Mergem în sala de consiliu şi nu poţi apărea aşa în faţa tovarăşilor mei.

Nu s-a clintit din pat.

— Ce treabă au tovarăşii tăi cu mine?

Femeia asta era atât de îndărătnică, încât nu se putea supune soţului ei.

— Vor să-ţi pună câteva întrebări despre amica ta, vrăjitoarea.

Replica nu s-a lăsat aşteptată.

— N-am chef.

— Nu-i după tine. Plecăm imediat ce te schimbi într-o ţinută adecvată.

— Nu.

I-am aruncat o privire lungă şi furioasă – doar-doar cedează şi dă dovadă de supunerea potrivită unei soţii – şi abia apoi mi-am reamintit cu cine am de-a face.

Lou. O hoaţă cu nume de bărbat. I-am întors spatele.

— Bine. Hai să mergem!

N-am aşteptat-o să vină după mine. Sincer să fiu, nu ştiu ce-aş fi făcut dacă se împotrivea. Mi-a revenit în minte scena în care o lovise arhiepiscopul şi m-am înfierbântat mai rău. Asta n-avea să se mai întâmple niciodată. Chiar dacă înjura, chiar dacă refuza să asculte orice i-aş fi spus

eu, nu aveam să ridic niciodată mâna asupra ei.

Niciodată.

Cu acest gând în minte, mi-am văzut de drum, sperând din tot sufletul să mă urmeze.

După câteva secunde, am auzit zgomot de paşi iuţi, mărunţi, în spatele meu. Slavă Domnului! Am încetinit, ca să mă ajungă.

— Pe aici, am murmurat şi am luat-o pe trepte, atent ca nu cumva s-o ating. Coborâm la subsol.

— La subsol? a întrebat ea, cu o figură îngrijorată.

Era cât pe ce să chicotesc. Cât pe ce.

— Acolo e sala de consiliu.

Am condus-o pe alt coridor. Apoi pe alte trepte, mai înguste şi mai abrupte decât primele. Pe măsură ce coboram, începeau să se desluşească nişte voci furioase. Am deschis o uşă grosolană din lemn de la baza scării şi i-am făcut semn să intre.

Doisprezece dintre tovarăşii mei stăteau în picioare şi se certau în jurul unei imense mese rotunde din mijlocul camerei. Pe aceasta erau împrăştiate bucăţi de pergament. Tăieturi din ziare. Schiţe în cărbune. Iar sub ele era întinsă o hartă enormă a Belterrei. Fiecare lanţ muntos – fiecare mlaştină, pădure ori lac – era reprezentat cu minuţiozitate. Fiecare oraş şi hotar.

— Iată că a apărut şi micuţa hoţomancă, a zis Jean Luc, măsurând-o cu mare curiozitate.

A dat ocol mesei, ca s-o examineze mai îndeaproape.

— În sfârşit, ne-a onorat cu prezenţa ei.

În scurt timp i-au urmat şi ceilalţi exemplul, ignorându-mă cu desăvârşire. Am strâns din buze, cuprins de o nervozitate neaşteptată. Nu ştiam cine mă enervează mai mult – soţia mea, pentru că purta pantaloni, tovarăşii mei, pentru că se zgâiau la ea, sau eu, pentru că puneam la suflet aceste lucruri.

— Uşurel, Jean Luc, am zis, postându-mă în spatele ei. E aici ca să ne ajute.

— Serios? Şi eu care credeam că vagabonzii pun preţ pe loialitate.

— Asta-i adevărat, a replicat ea sec.

Jean Luc a ridicat din sprâncene.

— Cu alte cuvinte, refuzi să ne ajuţi?

Poartă-te frumos, am implorat-o în gând. *Fii cooperantă.*

Bineînţeles că nu m-a ascultat. S-a apropiat de masă şi s-a uitat la hârtiile de pe ea. Chiar fără să verific, ştiam ce vede. O faţă desenată de câteva zeci de ori. În câteva zeci de ipostaze. O faţă care ne sfida.

La Dame des Sorcières. Regina Vrăjitoarelor.

Mă apuca furia numai când îi auzeam numele. Nu semăna deloc cu hoaşca de la paradă. Nici cu femeia însărcinată, cu părul negru ca pana corbului. În forma lui obişnuită, părul ei nici măcar nu era negru, ci o nuanţă rară de blond. Aproape alb. Sau argintiu.

— O cunoşti pe Morgane le Blanc? a întrebat Jean Luc, observând la ce se uită soţia mea.

— Toată lumea o cunoaşte, a răspuns ea, ridicând trufaş bărbia şi aruncându-i o privire duşmănoasă. Până şi vagabonzii.

— Dacă ne ajuţi s-o găsim şi s-o ardem pe rug, te iertăm, a zis Jean Luc.

— Mă iertaţi? a întrebat ea, aplecându-se peste masă şi punându-şi degetele bandajate exact peste nasul lui Morgane le Blanc. Pentru ce anume mă iertaţi?

— Pentru că l-ai umilit în public pe Reid, a răspuns Jean Luc, imitându-i postura, cu o figură mai aspră decât înainte. Pentru că l-ai obligat să-şi păteze numele şi *onoarea* de Vânător.

Tovarăşii mei au dat aprobator din capete, murmurând în barbă.

— Ajunge!

Spre groaza mea, am pus mâna pe umărul ei. O priveam înmărmurit – era o mână mare şi nepotrivită pe trupul ei delicat. Am clipit o dată. De două ori. Apoi mi-am retras-o şi am încercat să fac abstracţie de emoţia reflectată pe chipul lui Jean Luc. Mi-am dres glasul.

— Soţia mea se află aici pentru a depune mărturie împotriva vrăjitoarei care a pătruns în casa lui Tremblay.

Nimic altceva.

Jean Luc a ridicat din sprâncene – cu un scepticism politicos, ba chiar uşor amuzat –, după care i-a întins mâna.

— Desigur, *madame* Diggory. Te rugăm să ne luminezi.

Madame Diggory.

Am înghiţit în sec şi m-am dus mai aproape de ea. Era prima oară când cineva o numea astfel. Mi se părea ciudat să aud această titulatură. Foarte... real.

Soţia mea s-a încruntat şi i-a respins mâna.

— Mă cheamă Lou.

Iar şi-a dat în petic. Mă uitam la tavan şi încercam zadarnic să nu aud şuşotelile tovarăşilor mei.

— Ce ştii despre vrăjitoare? a întrebat-o Jean Luc.

— Nu prea multe, a răspuns ea, plimbându-şi degetul peste X-urile şi cercurile care împânzeau harta.

Majoritatea erau concentrate în La Forêt des Yeux. Fiecare cerc reprezenta o informaţie primită despre vrăjitoarele care trăiau în peşterile de acolo. X-urile reprezentau misiunile de recunoaştere din care ne întorseserăm cu mâna goală.

Pe buzele lui Jean Luc a apărut un rânjet sinistru.

— E în interesul tău, *madame,* să cooperezi. Doar prin bunăvoinţa arhiepiscopului te afli aici, vie şi nevătămată, în loc să-ţi fie cenuşa împrăştiată în toate colţurile regatului. E *ilegal* să fii părtaşă la faptele unei vrăjitoare.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare, în timpul căreia Lou a examinat fiecare chip în parte, evident nehotărâtă dacă să accepte sau nu. Exact când am deschis gura ca să-i sugerez direcţia bună, a scos un lung oftat.

— Ce vreţi să vă spun?

Am clipit, şocat de atitudinea ei prudentă, dar Jean Luc nu s-a oprit să savureze momentul. A început imediat s-o chestioneze.

— Unde se află?

— De parcă mi-ar fi spus mie.

— Ea cine e?

— O vrăjitoare, a răspuns soţia mea, cu un zâmbet

ironic.

— Cum o cheamă?

— Alexandra.

— Şi numele de familie?

— Nu ştiu. Discreţia e esenţială în East End, chiar şi între prieteni.

Am tresărit la auzul acelui cuvânt, profund dezgustat.

— Chiar poţi... să spui despre o vrăjitoare că îţi e prietenă?

— Da.

— Ce s-a întâmplat? a continuat Jean Luc.

Soţia mea s-a uitat în jur şi a devenit brusc recalcitrantă.

— Aţi apărut *voi.*

— Explică.

— Păi, când ne-aţi prins în casa lui Tremblay, am fugit cu toţii! s-a răstit ea. Habar n-am unde s-a dus. Habar n-am dacă o s-o mai văd vreodată.

Am schimbat o privire cu Jean Luc. Dacă acesta era adevărul, ne aflam în impas. Totuşi, din puţinul timp petrecut cu ea, ştiam că *nu* spune adevărul. Probabil nici nu era în stare. Dar mai exista o cale de a obţine informaţiile dorite. Îmi dădeam seama că nu era bine să întreb despre bărbatul din grupul lor – cel care reuşise să fugă şi pe care poliţia încă îl căuta. Duşmanii ei, pe de altă parte...

Dacă îmi cunoşteau soţia, poate că o cunoşteau şi pe vrăjitoare. Merita să purtăm o discuţie cu oricine o cunoştea pe vrăjitoare.

— Duşmanii tăi, am început cu prudenţă, sunt şi duşmanii ei?

— Posibil.

— Cine sunt aceste persoane?

S-a uitat furioasă la hartă.

— Ei nu ştiu că e vrăjitoare, dacă asta te interesează.

— Dă-ne totuşi numele lor.

— Bine, a zis ea, ridicând plictisită din umeri, şi s-a apucat să-i numere pe degete. E vorba de Andre şi Grue, *madame* Labelle...

— *Madame* Labelle? am întrebat, gânditor, amintindu-mi de familiaritatea cu care femeia se purtase faţă de Tremblay, în noaptea jafului.

Matroana declarase atunci că prezenţa ei era o pură coincidenţă, dar... Am tresărit în momentul în care am început să pun lucrurile cap la cap.

Sigiliul de pe răvaşul primit de arhiepiscop – scrisoarea pe care o aruncase în foc – înfăţişa un trandafir. Iar descrierea pe care Anselm i-o făcuse informatoarei era cât se poate de clară: *avea un păr roşu-aprins şi era foarte... foarte frumoasă.*

Poate că prezenţa lui *madame* Labelle nu fusese deloc o coincidenţă. Poate ştiuse că vrăjitoarea avea să fie acolo. În acest caz...

Am schimbat o privire sugestivă cu Jean Luc, care a strâns din buze, dând aprobator din cap. Cât de curând, urma să purtăm o discuţie şi cu *madame* Labelle.

— Întocmai, a zis păgâna, zgâriind cu unghia ochii lui Morgane le Blanc.

M-a surprins că nu i-a desenat o mustaţă.

— O dată la câteva săptămâni, încearcă să ne convingă să ne angajăm la Bellerose, iar noi o refuzăm mereu. Chestia asta o scoate din minţi.

Sincer amuzat, Jean Luc a curmat tăcerea stupefiată.

— Deci eşti târfă.

A întrecut măsura.

— Să *nu* îmi faci soţia târfă, am mârâit, cu voce joasă.

A ridicat mâinile împăciuitor.

— Scuze. Am fost bădăran. Te rog să continui tu interogatoriul, căpitane. Sau poate crezi că e cazul să aducem zdrobitorul de degete?

— Nu e nevoie, i-a răspuns soţia mea, cu un zâmbet glacial.

I-am aruncat o privire iscoditoare.

— Nu?

A întins mâna şi m-a mângâiat pe obraz.

— Răspund la întrebări cu cea mai mare plăcere... câtă vreme mă rogi frumos.

Dacă n-aş fi cunoscut-o, mi-ar fi părut un gest de afecţiune. Dar o cunoşteam suficient de bine. Nu era afecţiune. Era aroganţă. Chiar şi aici – înconjurată de tovarăşii mei, temuţii Vânători – avea tupeul să mă zgândărească. Să mă umilească. Soţia mea.

Nu, nu soţia mea, ci *Lou.* Nu mai puteam nega că numele i se potrivea de minune. Nume bărbătesc. Scurt. Puternic. Caraghios.

Am prins-o de mână şi i-am strâns-o – un avertisment temperat de obrajii mei îmbujoraţi.

— O să trimitem oameni să discute cu duşmanii pe care i-ai menţionat, dar, mai întâi, vrem să aflăm tot ce s-a întâmplat în noaptea respectivă. *Te rog,* am adăugat după o pauză, făcând abstracţie de bombănelile tovarăşilor mei.

Pe chipul ei a apărut un rânjet cu adevărat înfiorător.

INFIRMERIA INTERZISĂ

Lou

ÎMI AMORŢISE LIMBA DE ATÂTA VORBĂRIE CÂND, ÎN sfârşit, *scumpul* meu soţ m-a condus înapoi în cameră. Le oferisem versiunea prescurtată a poveştii – că eu şi Coco trăseserăm cu urechea la discuţia dintre Tremblay şi *madame* Labelle şi că puseserăm la cale să-l jefuim în acea noapte. Că îi spărseserăm seiful, dar Bas – nu m-am obosit să-i ascund numele, fiindcă nici imbecilul nu binevoise să-l păstreze secret pe al meu – şterpelise totul chiar înainte să apară Vânătorii. Că Andre şi Grue mă atacaseră într-un gang. Şi că fuseseră la un pas să mă *omoare.*

Am ţinut să subliniez acest lucru.

N-am pomenit de Inelul Angelicăi. Nici despre faptul că *madame* Labelle voia să pună mâna pe el. Nici despre afacerile ilegale ale lui Tremblay. Am omis orice detaliu care ar fi putut trăda legătura mea cu vrăjitoarele. Situaţia mea era şi aşa delicată, nu trebuia să le dau un motiv în plus să mă ardă pe rug.

Ştiam că *madame* Labelle şi Tremblay nu vor risca să vorbească despre inel. Speram ca Andre şi Grue să fie îndeajuns de isteţi încât să le urmeze exemplul. În caz contrar – chiar dacă, din prostie, mărturiseau că ştiuseră de Inelul Angelicăi, dar nu anunţaseră autorităţile – ar fi fost cuvântul lor împotriva cuvântului nostru. Onoarea lui *monsieur* Tremblay, *vicontele* regelui, cântărea mult mai greu decât onoarea unor infractori.

În afară de asta, era în avantajul meu faptul că soţul meu era îndrăgostit de fiica vicontelui.

Aşadar, oricum o întorceai – judecând după privirea mânioasă din ochii sus-menţionatului soţ –, Andre şi Grue aveau să încaseze o bătaie soră cu moartea.

Eşti soţia mea acum, fie că-ţi place sau nu. Nimeni n-o să te mai atingă aşa.

Mă pufnea râsul. Una peste alta, nu fusese deloc o după-

amiază proastă. Soţul meu era în continuare cel mai fudul dobitoc dintr-un turn plin cu dobitoci fuduli, dar, din nu ştiu ce motiv, trecusem foarte uşor peste asta în sala de la subsol. Spre mirarea mea... îmi luase apărarea. Sau, cel puţin, se străduise, atât cât îi permitea virtutea.

Când am ajuns în cameră, m-am dus direct în baie, abia aşteptând să rămân singură şi să-mi limpezesc mintea. Să-mi construiesc un plan.

— Fac o baie, l-am anunţat.

Dacă bănuielile mele erau corecte – şi, în general, erau –, omul-copac de ieri fusese transportat la etajele superioare interzise. Posibil la o infirmerie? Un laborator? Sau crematoriu?

Exclus. Vânătorii n-ar omorî oameni nevinovaţi, deşi cam tot asta făceau când ardeau pe rug femei şi copii. Auzisem de nenumărate ori argumentul Vânătorilor: că era o diferenţă între a omorî şi a asasina. Că asasinatul era impardonabil. Cât despre ce le făceau vrăjitoarelor... ei bine, ne meritam soarta.

Am dat drumul la apă şi m-am aşezat pe marginea căzii. Lăsând la o parte intoleranţa, nu m-am întrebat niciodată unde *ajung* victimele vrăjitoarelor şi de ce nu sunt cadavre pe străzi după fiecare atac. Atâtea atacuri... atâtea victime...

Dacă exista un loc anume pentru ele, sigur *mustea* de magie.

Exact acoperirea de care aveam nevoie.

— Aşteaptă puţin, a spus el şi i-am auzit paşii grei venind în spatele meu. Avem de discutat câteva chestiuni.

Chestiuni. Parcă niciodată nu sunase atât de plictisitor.

— Cum ar fi? am întrebat, fără să mă întorc.

— Noile dispoziţii în ceea ce te priveşte.

— Dispoziţii? am zis şi, de data asta, m-am întors, cu un nod în stomac. Te referi la noul meu paznic, nu?

A lăsat capul într-o parte.

— Se poate spune şi aşa. Mi-ai ieşit din cuvânt, azi-dimineaţă. Ţi-am spus să nu părăseşti Turnul.

Drace. Nu-mi convenea să fiu ţinută sub supraveghere.

Nu-mi convenea deloc. Aveam planuri pentru astă-seară – să dau o raită pe la etajele superioare interzise – şi nu admiteam să-mi stea în cale alt dobitoc fudul. Dacă aveam dreptate şi Turnul ascundea magie, era o vizită pe care trebuia s-o fac *singură.*

Nu m-am grăbit să răspund, chibzuind pe îndelete, în timp ce-mi dezlegam şireturile ghetelor, pe care le-am pus apoi la uşa băii. Mi-am prins părul în vârful capului. Mi-am desfăcut bandajul de la braţ.

El m-a aşteptat răbdător. Să-l ia naiba. După ce am analizat toate variantele, m-am întors spre el. Poate reuşeam să-l fac să se răzgândească. Doar nu *voia* ca proaspăta lui soţie să petreacă prea mult timp în compania altui bărbat? Nu-mi făceam iluzii că m-ar simpatiza, dar bărbaţii dedicaţi Bisericii erau, în general, extrem de posesivi faţă de bunurile lor.

— Haide, i-am zis, cu un zâmbet prietenos. Adu-l înăuntru. Spre binele tău, sper să fie chipeş.

Mi-a aruncat o privire aspră, după care m-a ocolit şi a oprit robinetul.

— De ce-ar trebui să fie chipeş?

M-am dus în cameră şi m-am trântit pe pat, apoi m-am întors pe burtă şi mi-am tras o pernă sub bărbie.

— Păi, pentru că vom petrece destul de mult timp împreună… nesupravegheaţi, am răspuns, fluturând cochet din gene.

A strâns atât de tare din dinţi, încât mă temeam că o să-şi disloce maxilarul.

— El e cel care te va supraveghea.

— Bine, bine, am zis, dând din mână. Continuă, te rog!

— Îl cheamă Ansel. Are şaisprezece ani…

— Hopa, am zis, dând din sprâncene şi rânjind. E un pic cam fraged, nu ţi se pare?

— E foarte capabil…

— Prefer tinerii.

M-am făcut că nu văd că se înroşise la faţă şi m-am bătut, gânditoare, cu un deget pe buze.

— Sunt mai uşor de dresat.

— ...şi are un mare potenţial să...

— Poate că o să-i fac cadou primul sărut din viaţa lui, am spus. Ba nu, am una şi mai bună. O să-i ofer prima partidă de sex din viaţa lui.

L-a apucat bâlbâială pe elocventul meu soţ, iar ochii ameninţau să-i iasă din orbite.

— Pof... poftim? Ce-ai zis?

Iar avea probleme cu auzul. Deja începea să mă îngrijoreze.

— Nu mai fi aşa pudic, Vânătorule.

Am sărit din pat, am traversat camera şi am deschis sertarul biroului din care am scos carnetul cu coperte din piele – un jurnal, plin de scrisori de dragoste de la nimeni alta decât *Mademoiselle* Célie Tremblay. Ce ironie a sorţii! Nu era de mirare că mă detesta.

— „12 februarie – Dumnezeu a fost un artist desăvârşit când a creat-o pe Célie."

A făcut ochii cât cepele şi s-a repezit să-mi smulgă jurnalul din mâini. M-am ferit – chicotind – şi am zbughit-o în baie, încuind uşa după mine.

— Dă-mi-l înapoi! a urlat, izbind cu pumnii în uşă.

Am rânjit şi am citit mai departe, cu voce ridicată:

— „Ard de nerăbdare să-i revăd chipul. Nu există lucru mai frumos pe lume decât zâmbetul ei – fireşte, cu excepţia ochilor ei. Ori a râsului ei. Ori a buzelor ei." Păi, bine, Vânătorule, nu e necuviincios să te gândeşti la buzele unei femei? Ce-ar zice arhiepiscopul dacă ar auzi de asta?

— Deschide... uşa!

Lemnul începea să trosnească sub pumnii lui.

— Deschide-o imediat!

— „Mă tem însă că sunt egoist. Célie mi-a spus clar că ţelul meu e în rândul ordinului Vânătorilor."

— DESCHIDE UŞA!

— „Deşi îi admir altruismul, nu reuşesc să fiu de acord cu ea. Orice soluţie care ne desparte nu este o soluţie acceptabilă."

— TE AVERTIZEZ...

— Tu mă avertizezi pe mine? Şi ce-o să faci? O să spargi

uşa? am zis, râzând şi mai tare. Hai, fă-o! Te provoc! am adăugat, apoi am citit mai departe din jurnal: „Trebuie să recunosc că încă îmi bântuie gândurile. Nu mai ştiu când e noapte ori zi, şi mă agăţ de orice, numai să uit de ea. Nu mă mai pot antrena ca altădată. Nu pot mânca. Nu pot dormi. Mă gândesc numai la ea.” Dumnezeule mare, Vânătorule, e de-a dreptul deprimant! Romantic, ce-i drept, dar prea melodramatic pentru gustul meu.

A urmat o bubuitură şi lemnul uşii a crăpat. Pumnii palizi ai soţului meu au continuat să lovească, lărgind spărtura, prin care îi vedeam faţa roşie ca racul. Am pufnit în râs şi am azvârlit carnetul prin spărtură, înainte să mă înşface de gât. L-a izbit în nas şi a ricoşat, căzând la picioarele mele, pe podea.

Dacă n-ar fi fost atât de insuportabil de pudic, cred că ar fi trântit o înjurătură. A vârât braţul prin gaură, ca să descuie uşa, şi a intrat, hotărât să recupereze jurnalul.

— Ia-l, am zis, înăbuşindu-mi cu greu hohotele de râs. Mi-a ajuns cât am citit. Foarte lacrimogen. Şi, oricât ar părea de incredibil, scrisorile ei sunt şi mai îngrozitoare.

A scos un mârâit şi s-a apropiat de mine.

— Ţi-ai băgat nasul în treburile mele personale... intime...

— Altfel cum puteam să te cunosc? am întrebat cu blândeţe, ferindu-mă de el şi ţopăind în jurul căzii.

Nările îi fremătau de furie. Nu-mi aminteam să fi întâlnit o persoană atât de aproape să scuipe foc. Şi am cunoscut câţiva „balauri” la viaţa mea.

— Eşti... eşti...

Nu-şi găsea cuvintele. M-am pregătit sufleteşte pentru ce urma să-mi zică.

— ...eşti diavolul în persoană!

Gata, i-a ieşit pe gură. Cel mai oribil lucru pe care-l putea rosti respectabilul meu soţ. *Diavolul.* N-am reuşit să-mi ascund zâmbetul.

— Vezi? Tu ai reuşit să mă cunoşti şi singur.

I-am făcut cu ochiul, în timp ce continuam să ne alergăm în jurul căzii.

— Eşti mai isteţ decât pari la o primă vedere, am adăugat, înclinând capul şi ţuguind meditativ din buze. Deşi, dacă stau bine şi mă gândesc, ai făcut prostia de a-ţi lăsa scrisorile intime la îndemâna oricui... *şi* să ţii un jurnal. Ceea ce înseamnă că nu eşti chiar atât de isteţ.

M-a săgetat cu privirea, respirând furibund. După alte câteva secunde, a închis ochii. Am privit fascinată cum buzele lui numărau pe muteşte: *unu, doi, trei...*

O, Doamne!

Nu m-am putut abţine. Chiar n-am putut. Am izbucnit în râs.

A deschis ochii brusc şi a apucat jurnalul cu asemenea brutalitate, încât era cât pe ce să-l rupă în două. S-a răsucit pe călcâie şi s-a întors vijelios în dormitor.

— Ansel o să vină curând şi-o să repare el uşa.

— Poftim? Ce-ai zis?

Mi-a trecut imediat pofta de râs şi m-am dus după el în cameră, cu grijă să nu mă zgârii în aşchiile de lemn.

— Chiar ai de gând să mă laşi în grija unui paznic? O să-l corup!

Şi-a îmbrăcat vestonul.

— Ţi-am zis ce se va întâmpla, a mârâit el. Mi-ai înşelat încrederea. Nu pot să stau cu ochii pe tine tot timpul. Aşa că o să te supravegheze Ansel.

A deschis smucit uşa care dădea în hol şi a strigat:

— Ansel!

Câteva secunde mai târziu, un tânăr Vânător a vârât capul înăuntru. Părul castaniu, cârlionţat şi rebel, îi cădea în ochi, iar corpul îi părea nefiresc de lung, ca şi când crescuse prea mult, prea repede. Totuşi, făcând abstracţie de statura lui deşirată, era chiar frumuşel – aproape androgin, din cauza tenului măsliniu şi catifelat şi a genelor lungi. Spre mirarea mea, purta o tunică bleu, nu bleumarin ca ale Vânătorilor.

— Da, căpitane?

— Eşti de gardă, i-a spus enervantul meu soţ şi s-a întors spre mine cu o privire tăioasă. Ai grijă să n-o scapi din ochi!

Ansel s-a uitat la el, cu o figură imploratoare.

— Cum rămâne cu interogatoriile?

— Am nevoie de tine aici, i-a răspuns, pe un ton răspicat.

Aproape că-mi era milă de băiat – mai bine zis, mi-ar fi fost, dacă prezenţa lui nu-mi strica planurile pentru seara asta.

— Mă întorc peste câteva ore. Nu asculta ce-ţi spune şi ai grijă să *nu* se mişte de-aici.

L-am privit amândoi cum închide uşa, într-o tăcere mohorâtă.

Bine. Aveam să mă descurc eu cumva. Eram o persoană adaptabilă. M-am întins pe pat, cu un oftat teatral, şi am mormăit:

— O să fie amuzant.

La auzul cuvintelor mele, Ansel s-a îndreptat de umeri.

— N-ai voie să vorbeşti cu mine.

Am pufnit.

— O să mor de plictiseală, dacă nu mă laşi să vorbesc!

— Nu te las, aşa că… încetează.

Minunat.

S-a lăsat tăcerea în cameră. Am lovit cu piciorul în cadrul patului. Băiatul evita să se uite la mine. După câteva minute interminabile, l-am întrebat:

— Nu-i nimic aici cu care să-mi ocup timpul?

— Ţi-am zis să nu mai vorbeşti, a spus el, strângând din buze.

— O bibliotecă?

— Nu mai vorbi.

— Mi-ar plăcea să ies la aer curat, la soare. Ar fi bine să-ţi pui o pălărie, am zis, arătând spre pielea lui frumoasă.

— De parcă aş ieşi cu tine, a pufnit el. Mă crezi prost?

M-am ridicat în capul oaselor, cu o figură serioasă.

— Nu, şi nici eu nu sunt. Îmi dau seama că nu pot să fug de *tine.* Eşti mult prea… înalt. Cu picioarele tale lungi şi vânjoase m-ai prinde din urmă într-o clipită.

Băiatul s-a încruntat, dar i-am aruncat un zâmbet victorios.

— Dacă nu vrei să ieşi cu mine la aer, măcar condu-mă

prin Turn, să mi-l prezinţi…

N-am apucat să-mi duc fraza la capăt şi el clătina deja din cap.

— Reid m-a avertizat că o să încerci să mă păcăleşti.

— Nu văd cum aş încerca să te păcălesc dacă te rog să-mi arăţi Turnul, Ansel…

— Nu! a răspuns băiatul categoric. Nu mergem nicăieri. Şi, de acum încolo, te rog să mi te adresezi cu cadet Diggory.

Mi-a dispărut zâmbetul.

— Suntem cumva verişori de-a şaptea spiţă?

Băiatul s-a încruntat.

— Nu.

— Adineauri ai spus că te cheamă Diggory, exact ca pe ghinionistul meu soţ. Sunteţi rude?

— Nu, a spus el, lăsând capul în jos. E numele pe care-l primesc toţi copiii nedoriţi.

— Nedoriţi? am întrebat, neputându-mi ascunde curiozitatea.

S-a întunecat la faţă.

— Adică orfani.

Dintr-un motiv neştiut, am simţit o strângere de inimă.

— Hm…

M-am oprit, căutând cuvintele potrivite, dar n-am găsit niciunul – niciunul cu excepţia…

— Nu ştiu dacă te încălzeşte cu ceva, dar nici eu n-am o relaţie grozavă cu mama.

Posomoreala lui s-a adâncit şi mai mult.

— Tu măcar *ai* mamă.

— Aş prefera să n-am.

— Exagerezi.

— Deloc.

Era cât se poate de adevărat. În ultimii doi ani, nu trecuse zi – minut, secundă – în care să nu-mi doresc să dispară din viaţa mea. Să mă fi născut din altcineva. Oricine altcineva.

— Fac schimb cu tine oricând, Ansel, am spus, cu un zâmbet larg. Doar de părinţi, nu şi de haine. Nuanţa asta

de bleu nu mă prinde deloc.

Şi-a aranjat ofensat vestonul.

— Ţi-am zis să nu mai vorbeşti.

M-am trântit la loc, resemnată, pe pat. Acum, că-i ascultasem mărturisirea, următoarea etapă a planului – etapa *perfidiei* – îmi lăsa un gust amar în gură. Dar nu mai conta.

Spre iritarea lui Ansel, am început să fredonez.

— Nu mai fredona!

L-am ignorat.

— „Ţâţoasa Liddy nu era prea frumoasă, dar avea pieptul cât casa," cântam eu. „Sânii ei albi zăpăceau bărbaţii, dar ea nu avea ochi pentru ei..."

— Termină! s-a răstit Ansel, la fel de roşu la faţă ca soţul meu. Ce înseamnă asta? E... e indecent.

— Normal. E cântec de cârciumă.

— Ai intrat într-o cârciumă? a întrebat Ansel, consternat. Eşti *femeie.*

Cu greu m-am abţinut să dau ochii peste cap. Nu ştiu cine şi ce îi învăţase pe aceşti bărbaţi despre femei, dar aveau o imagine complet ruptă de realitate. Parcă nu întâlniseră niciodată o femeie. O femeie *adevărată* – nu o fantasmă precum Célie.

Era de datoria mea să-i explic acestui băiat cum stau lucrurile.

— Sunt o *mulţime* de femei în cârciumi, Ansel. Nu suntem aşa cum îţi imaginezi tu. Putem face tot ce faceţi şi voi – poate chiar mai bine. Să ştii că există viaţă şi dincolo de zidurile acestei biserici. Dacă vrei, poţi să-ţi arăt.

A luat o figură gravă, deşi obrajii încă îi ardeau.

— Nu vreau. Gata cu vorbăria! Gata cu cântecele! Poartă-te şi tu normal, măcar câteva minute.

— Nu pot să-ţi promit nimic, am răspuns, pe un ton serios. Poate, dacă faci un tur cu mine prin Turn...

— Nici nu mă gândesc.

Treaba ta.

— „Billy cel cu puţa mare spunea multe prostioare," am zbierat, „dar avea ditamai scula-ntre picioare."

— Opreşte-te! GATA! a strigat Ansel, gesticulând vehement, roşu la faţă ca racul. Facem un tur, numai, te rog, *te rog* să nu mai cânţi… aşa ceva!

Am sărit din pat, aplaudând de bucurie.

Voilà!

Din păcate, Ansel a început turul cu marile săli de la Saint-Cécile. Şi mai trist era faptul că ştia o grămadă de amănunte despre fiecare element arhitectural al catedralei, precum şi istoria tuturor moaştelor, a efigiilor şi a vitraliilor. După ce i-am ascultat peroraţiile timp de un sfert de oră, trebuie să recunosc că am rămas oarecum impresionată. Evident, băiatul era inteligent. Însă, după alte patru ore, nu-mi doream decât să-i trântesc monstranţa în cap. Am răsuflat uşurată în momentul în care a întrerupt turul ca să mergem la masă, cu promisiunea că îl vom relua mâine.

Avea o expresie aproape… nerăbdătoare. Ca şi când, de la un punct încolo, începuse să-i placă. De parcă nu era obişnuit să se bucure de întreaga atenţie a unei persoane sau măcar să-l asculte cineva. Privirea entuziasmată din ochii lui de căprioară îmi potolise impulsul de a-l răni.

Cu toate acestea, nu mă puteam lăsa abătută de la ţinta mea.

Dimineaţa, când Ansel a bătut la uşă, soţul meu a plecat fără să scoată o vorbă, cine ştie unde. Seara trecută, după ce-mi sosise şi restul garderobei, o petrecuserăm într-o tăcere tensionată, până când mă retrăsesem în baie, la culcare. Jurnalul şi scrisorile lui Célie se făcuseră nevăzute.

— Vrei să încheiem turul? m-a întrebat Ansel timid.

— Dacă tot ai adus vorba, am zis, îndreptându-mă de spate, hotărâtă să nu mai pierd o zi întreagă ascultând poveşti despre un oscior care e posibil să-i fi aparţinut Sfântului Constantin. Oricât de *interesantă* a fost plimbarea de ieri, eu vreau să vizitez Turnul.

— Turnul? a spus el, clipind nedumerit. Dar ai văzut tot ce e de văzut. Dormitoarele, subsolul, cantina…

— Aiurea. Sunt convinsă că n-am văzut *totul.*

M-am făcut că nu-i văd fruntea încruntată şi l-am împins pe uşă afară, înainte să apuce să se împotrivească.

A durat o oră – timp în care m-am prefăcut interesată de grajdurile Turnului, terenul de antrenament şi cele douăzeci şi trei de debarale – până să-l conving pe Ansel să ne întoarcem, în sfârşit, la scara metalică în spirală.

— Ce e la etaj? am întrebat, oprindu-mă în loc în momentul în care a încercat să mă ducă înapoi în dormitor.

— Nimic, a răspuns el repede.

— Habar n-ai să minţi.

M-a tras mai tare de braţ.

— Nu ai voie acolo.

— De ce?

— Pentru că n-ai voie.

— Ansel…

Am luat o figură bosumflată şi m-am agăţat de bicepsul lui slăbuţ, fluturând din gene.

— Promit să mă port frumos.

Mi-a aruncat o privire furioasă.

— Nu te cred.

I-am dat drumul şi m-am încruntat. Nu pierdusem o oră întreagă, cutreierând prin Turn în compania unui băieţandru – oricât de drăgălaş ar fi fost –, ca să mă împiedic la final.

— Bine. În acest caz, n-am de ales.

S-a uitat la mine îngrijorat.

— Ce-ai de gând să…?

A amuţit când a văzut că o iau la fugă pe scară. Deşi era mai înalt, intuisem corect: încă nu se obişnuise cu noile sale dimensiuni şi era stângaci în mişcări. S-a repezit pe urmele mele, dar nu se putea spune că ne întreceam. I-o luasem deja cu mult înainte până să înveţe să-şi folosească picioarele.

Am derapat puţin în capul scării şi m-am uitat deznădăjduită la Vânătorul care stătea de strajă la uşă – scuze, *dormea* la uşă. Aşezat pe un scaun şubred, sforăia uşor, cu barba în piept, şi saliva i se scurgea pe tunica

albastru-deschis. Am ţâşnit pe lângă el şi am apăsat pe clanţă cu inima cât un purice. Pe coridoarele adiacente erau alte uşi, dar nu din cauza lor m-am oprit.

Aerul m-a izbit. Se învârtejea în jurul meu şi-mi gâdila nările. Avea un miros dulceag şi cunoscut... şi un vag iz sinistru. Necurat.

Ai venit ai venit ai venit, îmi şoptea.

Am zâmbit. Magie.

Dar zâmbetul mi-a dispărut rapid. Dacă până acum dormitoarele îmi păruseră neprimitoare, mi-am dat seama că locul acesta era mai rău. Mult mai rău. Aproape... ameninţător. Aerul dulceag era nefiresc de încremenit.

Paşi împiedicaţi au curmat liniştea supranaturală.

— Stai pe loc!

Ansel a dat buzna pe uşă, s-a dezechilibrat şi s-a izbit de spatele meu. Într-un final, s-a trezit şi paznicul de la uşă – mult mai tânăr decât m-aş fi aşteptat – şi a sărit în ajutor. Ne-am prăbuşit toţi trei, într-un ghem de înjurături şi trupuri contorsionate.

— Dă-te *jos,* Ansel...

— Asta *încerc*...

— *Cine* sunteţi? N-aveţi voie aici...

O voce domoală ne-a întrerupt:

— Mă scuzaţi!

Toţi trei ne-am ridicat ochii spre ea. Aparţinea unui bătrânel slab, care abia se ţinea pe picioare, îmbrăcat într-o robă albă şi cu ochelari groşi pe nas. Într-o mână ţinea o Biblie, iar în cealaltă un dispozitiv ciudat: un cilindru mic, metalic, cu un vârf ascuţit ca un ac.

I-am împins pe cei doi tineri la o parte de pe mine şi m-am ridicat în picioare, gândindu-mă disperată ce să spun, căutând o explicaţie plauzibilă a motivului pentru care ne luaserăm la trântă în locul acela... orice-o fi fost el, dar paznicul mi-a luat-o înainte.

— Mă iertaţi, Preasfinţia Voastră, a zis băiatul şi ne-a aruncat o privire duşmănoasă.

Gulerul îi lăsase o urmă pe obraz în timpul somnului, iar pe bărbie i se uscase saliva.

— Nu ştiu cine e fata asta. Ansel a lăsat-o să intre!

— Nu-i adevărat! a gâfâit Ansel, vânăt la faţă de indignare. Tu dormeai în post!

— O, Doamne! a exclamat bătrânelul, coborându-şi ochelarii pe nas şi privindu-ne cu ochii mijiţi. Nu e bine. Nu e bine deloc.

Uitând de orice prudenţă, am deschis gura să îi explic, când am auzit un glas familiar:

— Pe mine mă caută, părinte.

Am încremenit de mirare. Cunoşteam acel glas. Îl cunoşteam mai bine decât pe al meu. Dar nu avea ce să caute *aici* – în bârlogul Vânătorilor –, când ar fi trebuit să fie la sute de kilometri distanţă.

Doi ochi negri şi prefăcuţi s-au oprit asupra mea.

— Bună, Louise!

Am rânjit, clătinând din cap, nevenindu-mi să cred. *Coco.*

— E contrar regulamentului, *mademoiselle* Perrot, a gâjâit preotul, încruntat. Civilii nu au voie în infirmerie fără să se anunţe în prealabil.

Coco mi-a făcut semn să mă apropii.

— Dar Louise nu este civil, părinte Orville. E soţia căpitanului Reid Diggory.

Apoi s-a întors către paznic, care se holba la ea. Ansel, cu ochii mari şi gura căscată, arăta la fel de caraghios. Era stupefiat. Cu greu m-am abţinut să-i vâr limba la loc în gură. Oricum, băieţii nu-i distingeau silueta pe sub imensa robă albă. Pânza apretată a gulerului îi ajungea până sub bărbie, iar mânecile îi cădeau până aproape de vârfurile degetelor, care, la rândul lor, erau ascunse în mănuşi albe. O uniformă incomodă, dar o deghizare eficientă.

— După cum vezi, a reluat ea, săgetându-l pe paznic cu o privire tăioasă, prezenţa ta e de prisos. Te sfătuiesc să te întorci la post. Ar fi de preferat ca Vânătorii să nu afle despre această neînţelegere, nu crezi?

Paznicul s-a conformat imediat. S-a dus fuga la uşă şi nu s-a oprit până ce i-a trecut pragul.

— Aveţi grijă să semneze în registru, a spus el.

Am răsuflat uşurată în momentul în care am auzit uşa închizându-se.

— Ziceai că e soţia căpitanului Reid Diggory?

Preotul s-a apropiat de mine şi a lăsat capul pe spate, ca să mă examineze prin ochelari. Lentilele groase dădeau impresia că are nişte ochi imenşi.

— Am auzit de Reid Diggory şi soţia lui. Să-ţi fie ruşine, doamnă, că ai ademenit un bărbat neprihănit să se însoare cu dumneata! E o blasfemie...

— Părinte, a intervenit Coco, punându-i o mână pe braţ şi fixându-l cu o privire sfredelitoare, Louise a venit să mă ajute azi... ca penitenţă.

— Penitenţă?

— Da, da, am spus imediat, dând frenetic din cap.

Ansel se uita când la unul, când la altul, buimăcit. L-am călcat pe picior. Părintele Orville, huhurez bătrân, nici măcar n-a clipit.

— Trebuie să mă laşi să-mi ispăşesc păcatele, părinte. Mă căiesc amarnic pentru faptele mele şi m-am gândit îndelung ce pedeapsă să-mi dau.

Am scos din buzunar ultima dintre monedele arhiepiscopului. Slavă Domnului că părintele Orville nu băgase de seamă că port pantaloni. Probabil ar fi făcut atac de cord. I-am vârât moneda în palmă.

— Sper din tot sufletul să-mi oferi şansa de a-mi uşura pedeapsa. Preotul a bombănit ceva, dar a băgat moneda în buzunar.

— E, într-adevăr, lăudabil să-i îngrijeşti pe cei suferinzi.

— Minunat, a spus Coco şi m-a tras de lângă el, înainte ca bătrânul să se răzgândească.

Ansel se ţinea după noi, neştiind ce să facă.

— O să le citim din Proverbele lui Solomon.

— Aveţi grijă să respectaţi regulamentul!

Părintele Orville a arătat spre toaleta de lângă ieşire, unde se aflau două foi prinse de perete. Prima era, evident, un registru de nume. M-am apropiat şi am citit textul scris mărunt de pe a doua.

REGULAMENTUL INFIRMERIEI – INTRAREA DE VEST

Prin decretul EMINENŢEI SALE, ARHIEPISCOPUL BELTERREI, toţi vizitatorii infirmeriei catedralei sunt obligaţi să se înscrie în registru la cadetul de gardă. Cei care refuză vor fi obligaţi să părăsească incinta şi vor fi daţi în judecată.

Reprezentanţi ai Azilului Feuillemort –
Vă rugăm să vă prezentaţi la biroul părintelui Orville. Pachetele sunt distribuite la Intrarea de Est.

Membri ai clerului şi tămăduitori –
Vă rugăm să folosiţi registrul şi formularul de verificare de la Intrarea de Est.

Următoarele proceduri trebuie respectate în permanenţă:

1. Infirmeria trebuie să rămână curată, fără gunoaie şi resturi.
2. Limbajul şi comportamentul necuviincioase nu sunt tolerate.
3. Vizitatorii nu au voie să se îndepărteze de personal. Cei ce vor fi găsiţi fără însoţitor, vor fi evacuaţi din incintă. Pot fi daţi în judecată.
4. Toţi vizitatorii trebuie să poarte îmbrăcăminte adecvată. La intrare, tămăduitorii le vor înmâna robe albe, spre a fi purtate peste hainele de stradă. Aceste robe trebuie înapoiate unui membru al personalului, la plecare. Ele previn împrăştierea mirosurilor în Cathédral Saint-Cécile d'Cesarine şi în Turnul Vânătorilor. Sunt obligatorii. Celor care refuză să îmbrace robele li se va interzice definitiv accesul în clădire.
5. Toţi vizitatorii trebuie să se spele bine, înainte de a părăsi incinta. Formularul de verificare a vizitatorilor se află în baia de lângă Intrarea de Vest. Celor care nu vor fi găsiţi corespunzători la verificare li se va interzice definitiv

accesul în incintă.

Drăcia dracului! Locul ăsta era puşcărie.

— Nicio grijă, părinte Orville, a spus Coco, luându-mă de mână şi trăgându-mă din faţa foilor cu regulamentul. N-o să te deranjăm. Nici măcar n-o să ne simţi. Tu, a adăugat, întorcându-se spre Ansel, fugi la joacă! Nu mai avem nevoie de ajutorul tău.

— Dar Reid a...

— Fii ascultător, Ansel, a intervenit preotul, dând să-l prindă de umăr, dar apucându-l în schimb de cot. Lasă-le pe tinerele doamne să se ocupe de bolnavi. Noi doi mergem să ne rugăm, până termină dumnealor. Am făcut tot ce-a depins de mine pentru bieţii oameni, în această dimineaţă. Din nefericire, doi dintre ei vor pleca la Feuillemort, fiindcă sufletele lor nu răspund la mâna mea tămăduitoare...

S-a îndepărtat împreună cu Ansel şi vocea i s-a stins. Înainte să dispară pe alt coridor, băiatul mi-a aruncat o privire disperată.

— Ce e Feuillemort? am întrebat, curioasă.

— Sst! Nu-i momentul, a şoptit Coco.

A deschis o uşă la întâmplare şi m-a împins înăuntru. Auzindu-ne, capul unui bărbat s-a răsucit spre noi – şi a continuat să se răsucească. Ne uitam îngrozite cum coboară din pat, cu mâinile şi picioarele contorsionate, articulaţiile îndoindu-se şi dislocându-se în mod straniu. Cu o sticlire sălbatică în ochi, a scos un şuierat şi a venit spre noi ca un păianjen.

— Ce mama dra...?

— Ieşi, ieşi, ieşi! a strigat Coco, îmbrâncindu-mă afară din cameră şi trântind uşa după ea.

Corpul bărbatului s-a izbit de uşă, iar el a scos un vaiet ciudat. Coco a răsuflat adânc şi şi-a netezit roba.

— Hai să mai facem o încercare.

— E musai? am zis, uitându-mă temătoare la uşă.

A deschis altă uşă şi a aruncat o privire înăuntru.

— Aici e bine.

M-am uitat peste umărul ei şi am văzut o femeie care citea. În momentul în care a ridicat ochii la noi, am tresărit şi am dus palma la gură. I se *mişca* pielea – ca şi când mii de gângănii forfoteau pe sub ea.

— Nu pot, am zis, făcând repede un pas înapoi. Nu suport insectele.

Femeia a întins o mână spre noi.

— Nu plecaţi, vă rog...

Un roi de lăcuste i-a ieşit din gură, înăbuşind-o, iar pe obraji i se prelingeau lacrimi de sânge.

Am trântit uşa şi suspinele au încetat.

— *Eu* aleg următoarea uşă, am zis.

Gâfâind în mod inexplicabil, m-am uitat în jur, dar toate uşile erau identice. Cine ştie ce orori se ascundeau în spatele lor? Dinspre capătul coridorului răsunau voci de bărbaţi, acompaniate de un discret clinchet metalic. Măcinată de curiozitate, am dat să mă duc într-acolo, dar Coco m-a oprit cu o clătinare a capului.

— Până la urmă, ce e locul ăsta? am întrebat.

— Iadul pe pământ.

A aruncat o privire scurtă în spate, apoi m-a condus mai departe pe coridor.

— Nu vrei să te duci acolo, crede-mă. Acolo fac preoţii... experimente.

— Experimente?

— Am intrat peste ei, azi-noapte, tocmai când disecau creierul unui pacient.

A crăpat o altă uşă şi s-a uitat în cameră, înainte de a o deschide mai larg.

— Încearcă să-şi dea seama de unde vine magia.

Înăuntru, se afla un domn în vârstă, legat de unul dintre stâlpii metalici ai patului. Se uita în tavan cu ochii goi.

Clinc.

Pauză.

Clinc.

Pauză.

Clinc.

L-am privit mai bine şi am scos un geamăt. Avea

vârfurile degetelor negre şi unghii lungi precum ghearele. Se lovea ritmic cu arătătorul în antebraţ. La fiecare lovitură, îi ieşea un strop de sânge – mult prea negru ca să fie normal. Otrăvitor. Sute de alte plăgi îi acopereau corpul – şi chiar faţa. Din toate supura sânge negru.

Mirosul greţos, metalic, al sângelui se combina cu parfumul dulceag al magiei.

Clinc.

Pauză.

Clinc.

Mi s-a întors stomacul pe dos. Bărbatul semăna mai puţin a om şi mai mult a creatură de coşmar.

Coco a închis uşa după noi, iar bătrânul şi-a întors ochii alburii spre mine. Mi s-a făcut pielea de găină.

— El e *monsieur* Bernard, a spus Coco, traversând camera şi ridicând de jos una dintre cătuşe. A scăpat iar din lanţuri.

— Doamne, Dumnezeule mare!

M-am apropiat şi Coco i-a prins cătuşa de mâna liberă. Bărbatul continua să ne privească fix, cu ochii goi.

— Ce a păţit?

— Ce-au păţit toţi cei de aici, a răspuns Coco, dându-i părul moale la o parte de pe faţă. Vrăjitoarele.

Am înghiţit în sec şi m-am apropiat de pat, la căpătâiul căruia se afla o Biblie pe un scaun metalic. M-am uitat la uşă şi am spus în şoaptă:

— Poate reuşim noi să-l ajutăm.

Coco a oftat.

— N-are niciun rost. L-au adus Vânătorii, azi-dimineaţă. L-au găsit cutreierând prin La Forêt des Yeux, a zis, apoi i-a atins sângele de pe mână şi l-a dus la nas. Are unghiile otrăvite. O să moară curând. De-asta preoţii îl ţin aici şi nu l-au trimis la azil.

M-am uitat la bărbatul muribund cu inima strânsă.

— Ce era instrumentul ăla de tortură pe care-l avea părintele Orville la el?

— Te referi la Biblie? a spus Coco, rânjind.

— Haha. Nu, mă refeream la ţeava aia de metal. Părea...

ascuţită.

I-a dispărut rânjetul de pe faţă.

— Chiar e ascuţită. Se numeşte seringă. Preoţii le folosesc la injecţii.

— Injecţii?

Coco s-a rezemat de perete şi şi-a încrucişat braţele. Roba albă se confunda cu piatra de culoare deschisă, creând iluzia unui cap suspendat care mă privea peste trupul domnului Bernard. M-am cutremurat din nou. Locul acesta îmi dădea fiori.

— Aşa le numesc ei, a zis Coco, întunecându-se la faţă. Dar am văzut de ce sunt în stare. Preoţii lucrează mult cu otrăvuri, în special cucută. Fac experimente pe pacienţi, ca să găsească doza perfectă. Cred că vor să creeze o armă pe care s-o folosească împotriva vrăjitoarelor.

M-au trecut sudori reci.

— Dar, potrivit Bisericii, vrăjitoarele pot fi ucise doar de flăcări.

— Chiar dacă ne numesc demoni, ştiu că suntem muritoare. Sângerăm ca oamenii. Suferim ca oamenii. Dar injecţiile nu sunt făcute să ne ucidă, ci să ne paralizeze. Vânătorii nu trebuie decât să se apropie de noi ca să ne injecteze şi gata, s-a zis cu noi.

Au trecut câteva momente, timp în care am rumegat vestea tulburătoare. M-am uitat la *monsieur* Bernard, cu un gust amar în gură. Mi-am amintit de insectele care mişunau sub pielea femeii închise la doar câteva camere distanţă, de lacrimile sângerii de pe obrajii ei. Poate că nu doar preoţii erau de vină.

Unele sorţi erau chiar mai crude decât paralizia ori moartea pe rug.

— Tu ce treabă ai aici, *mademoiselle Perrot?* am întrebat, în cele din urmă.

Cel puţin nu-şi folosise numele adevărat. Familia Monvoisin avea o oarecare… notorietate.

— Nu ziceai că te duci la mătuşa ta?

Spre surprinderea mea, a avut tupeul să se bosumfle.

— Acelaşi lucru te-aş putea întreba şi eu. Cum de nu m-

ai invitat la nuntă?

M-a pufnit râsul. A sunat ciudat, în liniştea aceea. *Monsieur* Bernard a început să lovească acum cu unghia în cătuşă.

Clinc.

Clinc.

Clinc.

Nu i-am dat atenţie.

— Crede-mă că, dacă aveam vreun cuvânt de spus în privinţa listei de invitaţi, ai fi fost prezentă.

— Domnişoară de onoare?

— Bineînţeles.

Oarecum împăcată de răspunsul meu, Coco a oftat, clătinând din cap.

— Te-ai măritat cu un Vânător... Când am auzit, nu mi-a venit să cred, a spus, rânjind uşor. Ai boaşe, nu glumă!

Am râs şi mai tare.

— Porcoasă mai eşti, Coco.

— Bărbat-tu cum stă la capitolul boaşe? a întrebat, jucându-şi glumeţ sprâncenele. E mai dotat decât Bas?

— Ce ştii tu despre boaşele lui Bas?

Mă dureau fălcile de atâta râs. Îmi dădeam seama că nu se cade – sărmanul domn Bernard trăgea să moară sub ochii mei –, dar parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă în momentul în care eu şi Coco am revenit la discuţiile noastre glumeţe. Era plăcut să văd un chip prietenos, după două zile în care fusesem înconjurată doar de priviri duşmănoase – şi să ştiu că ea e vie şi nevătămată. Cel puţin, deocamdată.

A oftat teatral şi a aranjat pătura peste domnul Bernard. Bătrânul continua să bată în metal.

— Vorbeai în somn. În felul ăsta, am trăit şi eu experienţele tale.

S-a uitat la mine şi i-a dispărut zâmbetul. A făcut semn spre vânătăile mele.

— Soţul ţi le-a făcut?

— Asta-i opera lui Andre.

— Oare cum s-ar descurca dacă ar rămâne fără boaşe?

Poate-i fac o vizită, mai târziu.

— N-are rost. I-am asmuţit pe Vânători pe urmele lui – ale amândurora, mai exact.

— Serios? a spus ea, ascultându-mă încântată, în timp ce-i povesteam interogatoriul. Vrăjitoare afurisită ce eşti! a exclamat, la final.

— Sst!

M-am dus repede la uşă şi mi-am lipit urechea de ea, să verific dacă se aude ceva pe hol.

— Vrei să ne prindă? Ia spune, am zis, întorcându-mă spre ea, după ce m-am convins că nu ne aude nimeni, ce cauţi aici?

— Am venit să te salvez, fireşte.

Am dat ochii peste cap.

— Fireşte.

— Una dintre tămăduitoare a demisionat, săptămâna trecută, pentru că se mărită. Preoţii aveau nevoie de cineva care să-i ia locul.

— Şi cum ai aflat tu de toate astea? am întrebat, cu o privire aspră.

— Foarte simplu.

S-a trântit pe capătul patului. Domnul Bernard continua să bată în cătuşe, dar, din fericire, nu se mai uita la mine, ci îşi întorsese privirea goală spre ea.

— Am aşteptat să apară înlocuitoarea ei, ieri-dimineaţă, şi am convins-o că eu sunt mai potrivită pentru această slujbă.

— Poftim? Cum?

— Am rugat-o frumos, bineînţeles.

S-a uitat fix la mine, apoi şi-a dat ochii peste cap.

— Tu cum crezi? I-am furat scrisoarea de recomandare şi i-am făcut o vrajă ca să uite cine e. În momentul de faţă, *adevărata* Brie Perrot e în vacanţă, la Amaris, şi nimeni nu va afla vreodată ce s-a întâmplat.

— Vai, Coco! De ce să-ţi asumi un asemenea risc...?

— Toată ziua am încercat să găsesc o cale să iau legătura cu tine, dar preoţii sunt extrem de severi. Eu sunt în perioada de *instruire.*

A strâns din buze când a rostit cuvântul, apoi a scos o bucată şifonată de pergament din robă. Nu recunoşteam scrisul ascuţit, dar recunoşteam pata neagră de sânge. Mirosul înţepător de magie de sânge.

— I-am trimis o scrisoare mătuşii şi e de acord să te protejeze. Poţi să vii cu mine. Clanul îşi are tabăra aproape de oraş, dar n-o să rămână mult timp acolo. În două săptămâni, pleacă spre nord. O să fim departe, până observă cineva că ai dispărut.

Am simţit un gol în stomac.

— Coco, sunt...

Am oftat şi m-am uitat prin camera austeră, căutând o explicaţie. Nu-i puteam spune că nu am încredere în mătuşa ei – şi, de altfel, în nimeni, cu excepţia ei.

— Cred că, în momentul de faţă, aici sunt cel mai protejată. Vânătorul *a jurat* să mă apere.

— Nu-mi place deloc povestea asta.

A clătinat vehement din cap şi s-a ridicat în picioare.

— Te joci cu focul, Lou. Mai devreme sau mai târziu, tot o să te frigi.

Am zâmbit cu amărăciune.

— Să sperăm că se va întâmpla cât mai târziu.

Mi-a aruncat o privire furioasă.

— Nu-i de glumă. Îţi laşi siguranţa – *viaţa,* unde mai pui – pe mâna unor oameni care te vor arde pe rug, dacă descoperă cine eşti.

Mi-a dispărut zâmbetul.

— Nu-i adevărat.

Văzând că se pregăteşte să mă contrazică, am continuat:

— Crede-mă că e cum spun eu. De-asta am venit azi aici – şi o să tot vin aici, până când o să vină mama după mine. Şi nu am nicio îndoială că va veni după mine, Coco. N-o să mă pot ascunde la nesfârşit.

M-am oprit şi am tras aer în piept.

— Şi atunci voi fi pregătită. N-o să mă mai bazez pe şiretlicuri şi deghizări. Pe informaţiile lui Babette ori pe relaţiile lui Bas. Ori pe tine.

I-am zâmbit stânjenită şi am răsucit Inelul Angelicăi pe

deget.

— E momentul să preiau iniţiativa. Dacă nu găseam inelul în seiful lui Tremblay, o sfecleam. M-am lăsat pe tânjală. Riscul de a fi descoperită dacă părăsesc această clădire e mult prea mare. Aici... măcar pot să exersez fără să afle cineva.

Încet, încet, pe chipul lui Coco a apărut un zâmbet larg. M-a prins de braţ.

— Aşa mai vii de-acasă. Dar te înşeli într-o singură privinţă. Vei continua să te bazezi pe mine, fiindcă eu nu plec nicăieri. O să exersăm împreună.

M-am posomorât, cu inima împărţită între a o ruga să rămână şi a o forţa să plece. Dar nu era decizia mea şi ştiam deja ce-mi va spune dacă încercam s-o oblig să facă altceva decât voia. În fond, de la ea învăţasem înjurăturile mele preferate.

— Acestea fiind zise, o să ai nevoie de mine ca să-i golesc de sânge, a subliniat Coco.

O priveam înmărmurită.

— Poţi să faci asta?

— Nu ştiu încă, a spus, după care mi-a făcut cu ochiul şi şi-a luat adio de la domnul Bernard. Hai să aflăm!

EVADAREA

Lou

SPUMA CU PARFUM DE LAVANDĂ ŞI APA CALDĂ ÎMI mângâiau şoldurile în momentul în care soţul meu a venit acasă, în acea după-amiază. I-am auzit vocea prin perete.

— E înăuntru?

— Da, dar...

Tête carrée[8] n-a stat să-l asculte pe Ansel până la capăt ori să-şi pună întrebarea de ce era pe hol şi nu în cameră. Am rânjit la gândul surprizei care urma. Chiar dacă avea să-mi strice baia, abia aşteptam să văd ce mutră va face.

Într-adevăr, o secundă mai târziu, a dat buzna în dormitor. L-am urmărit cum îşi plimbă privirea prin cameră, căutându-mă.

Ansel demontase uşa băii, ca să cârpească spărtura făcută de soţul meu mai devreme, dar n-am mai aşteptat s-o pună la loc. Tocul stătea singur, ca o ramă perfectă a tabloului nudului meu plin de săpun. Şi al umilinţei lui. Nu i-a luat mult să mă descopere. A scos bine-cunoscutul geamăt gutural şi a holbat ochii la mine. L-am întâmpinat cu veselie:

— Salutare!

— Voiam... Ce faci... Ansel!

În graba de a fugi, era cât pe ce să se lovească de tocul uşii.

— Te-am rugat să repari uşa!

— N-am avut timp! a răsunat vocea îngrozită a lui Ansel.

Cu un mârâit furios, soţul meu a trântit uşa dormitorului.

Mi-am imaginat faţa lui într-o bulă de săpun şi i-am tras un bobârnac. Apoi alteia. Şi alteia.

— Te porţi foarte urât cu el, am zis.

N-a spus nimic. Se chinuia, probabil, să-şi stăpânească

[8] Cap pătrat (lb. fr.).

sângele care îi invada obrajii. Rămăsese cu spatele la mine, dar tot îl vedeam. Îi colora gâtul şi se contopea cu arămiul părului. M-am aplecat în faţă şi m-am rezemat cu coatele pe marginea căzii.

— Unde-ai fost?

I s-a încordat spatele, dar nu s-a întors spre mine.

— N-am reuşit să-i prindem.

— Pe Andre şi Grue?

A încuviinţat din cap.

— Şi acum?

— Am pus câţiva Vânători să urmărească tot ce se întâmplă în East End. Cu puţin noroc, o să-i găsim curând şi vor petrece câţiva ani buni în temniţă, pentru acte de violenţă.

— Asta după ce-ţi dau informaţiile dorite despre prietena mea.

— După ce-mi dau informaţiile dorite despre vrăjitoare.

Am dat ochii peste cap şi l-am împroşcat cu apă în ceafă. L-a udat pe părul arămiu şi i s-a prelins pe gulerul cămăşii. S-a răsucit indignat, cu pumnii încleştaţi – dar s-a oprit brusc şi a închis ochii.

— Pune, te rog, ceva pe tine.

A făcut semn cu o mână în direcţia mea, iar cu cealaltă şi-a acoperit ochii.

— Nu pot să vorbesc cu tine, dacă stai acolo... stai acolo în...

— În pielea goală?

— Da, a răspuns, scrâşnind din dinţi.

— Scuze, dar încă nu m-am spălat pe cap, am zis, cufundându-mă iar sub spumă, cu un oftat de exasperare.

Apa îmi ajungea până la claviculă.

— Poţi să te întorci. Toate părţile ruşinoase sunt ascunse.

A deschis şovăitor un ochi. Odată ce s-a convins că sunt acoperită de spumă, s-a relaxat – mai bine zis, s-a relaxat atât cât se putea relaxa o persoană ca el. Soţul meu avea veşnic un băţ în fund.

S-a apropiat prudent şi s-a sprijinit de tocul uşii. L-am

ignorat şi mi-am mai turnat puţin săpun cu lavandă în palmă. S-a lăsat tăcerea în timp ce mă spălam pe cap.

— De unde ai cicatricele alea? m-a întrebat.

Nu m-am oprit. Deşi ale mele nu se comparau cu ale lui Coco sau ale lui Babette, aveam şi eu o colecţie întreagă. Riscurile vieţii pe stradă.

— Care dintre ele?

— Toate.

I-am aruncat o privire şi am avut o strângere de inimă, în momentul în care am observat că se uită la gâtul meu. I-am îndreptat atenţia spre umăr, arătându-i urma lungă şi şerpuită de acolo.

— Am nimerit în vârful unui cuţit.

Apoi am ridicat cotul şi i-am arătat o împletitură de cicatrice.

— M-am agăţat într-un gard de sârmă ghimpată.

Am dus mâna la claviculă.

— Alt cuţit. Rana asta m-a durut al dracului de tare.

A făcut abstracţie de limbajul meu, fiind prea preocupat să mă examineze.

— Cine te-a rănit?

— Andre.

Mi-am afundat părul în apă şi am zâmbit văzându-l că îşi fereşte privirea. După ce m-am clătit, mi-am ridicat genunchii la piept şi mi-am rezemat bărbia pe ei.

— M-a atacat la scurt timp după ce am venit în oraş.

A scos un oftat prelung, de parcă îl cuprinsese brusc oboseala.

— Îmi pare rău că nu i-am prins.

— O să-i prindeţi până la urmă.

— Oare?

— Nu sunt foarte isteţi. Nu m-ar mira să vă treziţi cu ei la uşă, mâine-dimineaţă, curioşi să afle de ce i-aţi căutat.

A chicotit şi şi-a masat gâtul, ceea ce i-a scos în evidenţă bicepsul bombat. Îşi suflecase mânecile şi nu-mi mai puteam dezlipi ochii de la muşchiul lung dintre antebraţ şi palmă. De la degetele lui bătătorite. De la părul fin şi arămiu care îi acoperea pielea.

A tuşit uşor şi a coborât braţul.

— Trebuie să plec. Începe interogatoriul lui *madame* Labelle. După care mai urmează unul – al hoţului care a spart casa lui Tremblay. Bastien St. Pierre.

Mi-a stat inima. M-am aplecat brusc în faţă, împroşcând apă şi clăbuci în toate părţile.

— L-aţi prins pe Bas? Dar reuşise să fugă.

Soţul meu a dat din cap, cu ochii mijiţi.

— L-am găsit dând târcoale pe la intrarea de serviciu de la teatrul Soleil et Lune, a spus, pe un ton dezaprobator. Cu atât mai bine. Oricum l-ar fi arestat poliţia la un moment dat. L-a ucis pe unul dintre paznicii lui Tremblay.

Fir-ar a dracului de treabă! M-am lăsat pe spate, cu inima tremurându-mi în piept, şi am încercat să-mi calmez respiraţia.

— Ce-o să păţească?

A ridicat mirat din sprâncene.

— Va ajunge în şreang.

Drace!

Drace, drace, *drace!*

Bineînţeles că îl arestaseră pe Bas. *Bineînţeles* că omorâse un paznic, în loc să-l lase fără simţire. Ce naiba căuta imbecilul la Soleil et Lune? Ştia că îl caută poliţia. Ştia foarte bine. De ce nu fugise din oraş? De ce nu era pe mare, acum? De ce nu putea, măcar o dată, să nu se comporte ca... *Bas?*

În ciuda apei calde, m-a trecut un fior de gheaţă. Să se fi întors oare după mine? Speranţa şi deznădejdea îmi sfâşiau inima, deopotrivă de hidoase, dar panica le-a învins pe amândouă.

— Vreau să vorbesc cu el.

— Nici nu începe vorbă.

— Te rog!

Uram aceste cuvinte, dar, dacă mă refuza – dacă rugăminţile nu dădeau roade –, îmi rămânea o singură soluţie. Să fac vrăji în afara infirmeriei era un risc imens, dar trebuia să mi-l asum.

Pentru că Bas o cunoştea pe Coco şi, nu în ultimul rând,

mă cunoştea pe mine.

Oare cât de mult valorau informaţiile despre două vrăjitoare? Suficient cât să-i salveze viaţa? Să-l scape de închisoare? Dacă Vânătorii îi ofereau o înţelegere corectă, Bas ar fi acceptat-o. Chiar dacă se întorsese după mine, m-ar fi vândut fără să stea pe gânduri, ca să-şi salveze pielea.

Mă blestemam că avusesem încredere în el. Îi cunoşteam caracterul. Ştiam cine este şi, în ciuda acestui fapt, îmi deschisesem sufletul în faţa lui şi îi destăinuisem secretele mele. Unul dintre ele, dar era de ajuns. Iar acum aveam să plătesc scump pentru nesăbuinţa mea. La fel şi Coco.

Fusesem o proastă. Foarte, foarte proastă.

— Te rog, am insistat.

Soţul meu a clipit la auzul acelor cuvinte, evident şocat. Dar mirarea i s-a transformat rapid în suspiciune.

— De ce te interesează soarta lui? a întrebat, cu o figură mohorâtă.

— Mi-e prieten, am zis, fără să-mi pese dacă par disperată. Un prieten drag.

— Nu mă surprinde, a replicat.

Văzându-mi figura îndurerată, şi-a ridicat ochii spre tavan şi a adăugat, aproape în silă:

— O să aibă ocazia să se salveze.

— Cum?

Deşi ştiam răspunsul, i-am aşteptat cuvintele cu sufletul la gură.

— Prioritatea noastră este în continuare vrăjitoarea, a spus el, confirmându-mi bănuielile. Dacă ne oferă informaţii care duc la prinderea ei, o să ne mai gândim ce pedeapsă îi dăm.

M-am agăţat cu o mână de marginea căzii, străduindu-mă să-mi păstrez calmul. Cu cealaltă îmi mângâiam cicatricea de pe gât – un gest automat, de nervozitate.

După un lung moment de tăcere, i-am auzit vocea ca prin vis.

— Te simţi bine? Eşti foarte palidă.

Când nu i-am răspuns, s-a apropiat şi s-a lăsat pe vine

lângă cadă. Nu-mi păsa că spuma începea să se topească. Nici lui, din câte se părea. A întins mâna şi mi-a atins o şuviţă de păr din dreptul urechii. Când şi-a retras-o, avea săpun pe degete.

— Nu te-ai clătit bine aici.

Fără să scot o vorbă, l-am lăsat să ia apă în căuşul palmei şi să mi-o toarne pe păr. Dar m-am înfiorat când m-a atins în treacăt cu degetele pe gât.

— Pe asta de unde o ai? a murmurat.

Mi-am înghiţit nodul din gât şi am căutat o minciună, dar nu mi-a venit niciuna în minte.

— O să-ţi povestesc cu altă ocazie, Vânătorule.

S-a lăsat pe călcâie, cercetându-mi chipul cu ochii lui albaştri.

Mi-am acoperit instinctiv cicatricea, cu ochii la reflexia mea din apa înspumată. După toate prin câte trecusem – după tot ce îndurasem –, nu aveam să ard pe rug din cauza lui Bas. Nu eram ţapul ispăşitor al nimănui. Nici acum. Nici altădată.

Nu-mi rămânea decât un lucru de făcut.

Trebuia să-l salvez.

După câteva minute, soţul meu s-a întors la consiliu. Am sărit din cadă şi am căutat lumânarea pe care o ascunsesem în dulapul cu albituri. O subtilizasem din sanctuar în timpul plimbării de ieri, cu Ansel. Cu mişcări iuţi şi abile, am aprins-o şi am aşezat-o pe birou. Mirosul de ierburi s-a răspândit imediat în cameră şi am răsuflat uşurată. Nu era tocmai mirosul perfect, dar era pe aproape. Până când avea să se întoarcă soţul meu, magia va fi dispărut. Cel puţin, aşa speram.

M-am plimbat agitată prin cameră câteva minute, apoi m-am silit să iau loc pe pat. Şi am aşteptat cu nerăbdare să apară Ansel.

După o eternitate, a bătut, în sfârşit, la uşă.

— Intră!

A intrat prudent, cu ochii la baie. Evident, se asigura că sunt îmbrăcată decent.

M-am ridicat în picioare şi am tras aer în piept, pregătindu-mă sufleteşte pentru ce avea să urmeze. Speram ca Ansel să nu aibă Balisarda la el.

I-am zâmbit sfios şi m-am uitat în ochii lui, când a înaintat spre centrul camerei. Mă treceau fiori de emoţie.

— Mi-a fost dor de tine.

Băiatul a clipit, mirat de tonul meu ciudat, apoi s-a încruntat. Apropiindu-mă agale de el, i-am pus o mână pe braţ. A dat să şi-l retragă, dar s-a oprit în ultimul moment. A clipit din nou.

M-am lipit de pieptul lui şi i-am sorbit parfumul – esenţa lui. Îmi scânteia pielea pe albastrul-pal al tunicii sale. Priveam amândoi văpaia, cu buzele întredeschise.

— Atât de puternic, am şoptit.

Cuvintele au alunecat vii şi pătrunzătoare de pe buzele mele.

— Atât de vrednic. Au greşit subestimându-te.

Pe chipul lui se perindau o mulţime de emoţii la auzul vorbelor mele – la atingerea mea.

Nedumerire. Teamă. Dorinţă.

I-am dezmierdat obrazul cu degetul. Nu s-a ferit.

— Te aşteaptă un destin măreţ, Ansel. Vei ucide multe vrăjitoare.

A dat de câteva ori din gene şi cu asta s-a terminat totul. Al meu era. L-am cuprins de mijloc, strălucind şi mai intens.

— Mă ajuţi?

A încuviinţat din cap, privindu-mă cu ochi mari. L-am sărutat în palmă şi am închis ochii, respirând adânc.

— Mulţumesc, Ansel!

De aici încolo, a fost simplu.

L-am lăsat să mă conducă la subsol. Dar, în loc s-o luăm pe scara îngustă care ducea la sala de consiliu, am luat-o la dreapta, spre celule, unde era închis Bas. Vânătorii – printre care şi soţul meu – încă o interogau pe *madame* Labelle, astfel că, la uşa celulei, stăteau doar doi gardieni. Purtau tunici bleu, ca Ansel.

S-au întors miraţi spre noi şi au dus imediat mâna la

arme – dar nu la Balisarde. Am zâmbit la vederea proiecţiilor aurii şi strălucitoare care începeau să prindă formă înaintea mea. Îşi închipuiau că sunt protejaţi în Turn. Ce naivi! Ce nesăbuiţi!

După ce am prins un mănunchi de fire aurii, am strâns pumnii şi am oftat, lăsând amintirile tandre despre Bas – dragostea pe care i-o purtasem cândva, căldura pe care o adusese în viaţa mea – să se topească în negura uitării. Gărzile s-au prăbuşit la podea, iar firişoarele magice s-au spulberat într-un nor de praf scânteietor. *O amintire în schimbul unei amintiri,* răsuna vocea din mintea mea. *Un preţ corect. E mai bine aşa.*

Bas s-a luminat la faţă când m-a zărit. M-am apropiat de celulă şi am lăsat capul într-o parte, examinându-l cu atenţie.

Îi răseseră părul de pe cap şi din barbă, ca să nu facă păduchi. Nu-i stătea deloc bine.

— Lou! a exclamat, agăţându-se de zăbrele şi vârând capul printre ele.

I se citea spaima pe faţă.

— Slavă Domnului că ai venit! Vărul meu a încercat să mă scoată pe cauţiune, dar n-a fost chip să-i înduplece. Vor să mă spânzure, Lou, dacă nu le spun ce ştiu despre Coco…

A tăcut brusc, şi mai speriat de expresia distantă şi stranie de pe faţa mea. Pielea îmi lucea tot mai puternic. În spatele meu, Ansel a căzut în genunchi.

— Ce faci? a întrebat Bas, acoperindu-şi ochii cu palmele, ca să se apere de vraja mea. Nu face asta. Iartă-mă că te-am abandonat, acasă la Tremblay. Ştii că nu sunt la fel de deştept şi de curajos ca tine şi Coco. Am greşit. Trebuia să fi rămas alături de voi, să vă ajut…

S-a cutremurat din tot corpul în momentul în care m-am apropiat. I-am aruncat un zâmbet dispreţuitor şi rece.

— Te implor, Lou!

S-a cutremurat din nou, mai tare de data aceasta.

— Nu le-aş fi spus nimic despre tine! Ştii bine! Nu… te rog!

S-a încovoiat de umeri, mâinile i-au căzut pe lângă corp, iar pe chip i s-a zugrăvit o satisfacţie tâmpă.

— Ce şmecher eşti, Bas. Încerci să mă păcăleşti. Mereu te-ai priceput la vorbe, am zis, prinzându-i obrajii printre gratii. O să-ţi dau ceva şi tu o să-mi dai altceva în schimb. De acord?

A dat din cap, zâmbind. M-am aplecat spre el şi l-am sărutat pe gură. I-am gustat răsuflarea. A scos un oftat de mulţumire.

— O să te eliberez. Tot ce vreau de la tine e să-mi dai amintirile tale.

L-am strâns mai tare de obraji – cu vârtejul auriu care îi dansa pe faţa frumoasă. Nu s-a zbătut în clipa în care unghiile mele i-au pătruns în piele şi l-au înţepat în cicatricea micuţă şi argintie de pe maxilar. M-am întrebat în treacăt cum s-o fi ales cu ea.

După ce am terminat şi volbura aurie i-a şters din minte toate amintirile despre mine şi Coco, Bas s-a prăvălit la podea. Îi sângera faţa din cauza rănii pe care i-o zgândărisem, în rest era bine. M-am aplecat să iau cheile de la centironul unuia dintre gardieni şi le-am aruncat lângă el. Apoi m-am întors către Ansel.

— E rândul tău, scumpete.

Am îngenuncheat lângă el, l-am prins de umeri şi i-am mângâiat obrazul cu buzele.

— S-ar putea să te doară un pic.

Concentrându-mă asupra scenei din faţa noastră, am furat una dintre amintirile lui Ansel. Câteva secunde mai târziu, s-a prăvălit şi el la podea.

Am încercat să-mi păstrez luciditatea, dar mi s-a înceţoşat mintea în momentul în care am repetat procedeul pe una dintre gărzi. Trebuia să plătesc şi eu cumva. Luasem, iar acum era rândul meu să dau. Universul cerea să fie restaurat echilibrul.

M-am clătinat pe picioare şi am căzut peste Ansel, copleşită de întuneric.

★

M-am dezmeticit la scurt timp. Îmi zvâcnea capul, dar m-

am ridicat iute în picioare, fără să-i dau atenţie. Uşa celulei era deschisă şi Bas dispăruse. Ansel, pe de altă parte, nu dădea semne de viaţă.

Mi-am muşcat buzele, neştiind ce să fac. Avea să fie pedepsit, dacă era găsit în faţa unei celule goale, cu doi gardieni leşinaţi lângă el. Mai rău decât atât, n-avea să-şi aducă aminte cum ajunsese acolo şi, prin urmare, nu se va putea apăra.

Mi-am frecat tâmplele, încruntată, şi am încercat să mă gândesc la o soluţie. Nu aveam timp de pierdut – trebuia să scap de mirosul de magie de pe piele înainte să mă descopere Vânătorii –, dar nu mă înduram să-l las acolo. Neavând o alternativă, l-am apucat de subsuori şi l-am târât pe culoar. Am făcut câţiva paşi şi mi s-au înmuiat genunchii. Băiatul era mai greu decât îmi imaginasem.

Nici n-am ajuns bine la scări şi am auzit glasuri furioase. Cu toate că Ansel începea, în sfârşit, să se trezească, nu aveam suficientă forţă să-l car pe trepte. Vocile răsunau tot mai aproape. Am tras o înjurătură în gând, l-am împins pe Ansel pe prima uşă care ne-a ieşit în cale şi am închis-o încet după noi.

Am scos un oftat de uşurare când m-am întors şi m-am uitat în jur. Ne aflam într-o bibliotecă. Micuţă şi modestă – ca tot ce găseai în locul ăsta insuportabil –, dar era o bibliotecă.

De pe hol răzbătea tropăit de paşi, iar vocile se înmulţiseră.

— A dispărut!

— Căutaţi-l în tot Turnul!

Ca prin minune, nimeni nu s-a atins de uşa bibliotecii. Rugându-mă să rămână închisă, l-am aşezat pe Ansel pe un scaun. S-a uitat la mine, a clipit de câteva ori, ca să-şi limpezească vederea, după care a bolborosit:

— Unde suntem?

— În bibliotecă.

M-am trântit pe scaunul de lângă el şi am luat o carte la întâmplare, de pe etajeră. *Douăsprezece disertaţii despre exterminarea forţelor oculte.* Altceva nici că se putea. Mă

stăpâneam cu atâta efort să nu rup paginile monstruoase, încât îmi tremurau degetele.

— Mai devreme, am fost la infirmerie, cu părintele Orville şi Co... ăă, *mademoiselle* Perrot. M-ai adus aici ca să... ca să...

Am aruncat *Douăsprezece disertaţii* pe masa alăturată şi am luat Biblia cu coperte din piele.

— Ca să mă educi. Asta e.

— P... poftim?

Am scos un geamăt în momentul în care s-a deschis uşa şi au dat buzna soţul meu şi Jean Luc.

— Tu eşti vinovata, nu-i aşa? a zis Jean Luc, venind spre mine, cu o privire ucigătoare.

Soţul meu a dat să intervină, dar Ansel sărise deja în apărarea mea. Se clătina uşor pe picioare, dar îşi regăsise luciditatea, văzându-l pe Jean Luc că vine spre noi.

— Despre ce vorbeşti? Ce s-a întâmplat?

— A evadat prizonierul, a mârâit Jean Luc.

Soţul meu stătea nemişcat lângă el şi adulmeca. Drace. Mirosul. Se agăţase de mine şi de Ansel şi lăsase o dâră de la celula goală până la noi.

— Celula e goală. Gardienii şi-au pierdut cunoştinţa.

Până aici mi-a fost. De data asta, mi s-a înfundat. Am strâns Biblia cu putere, ca să-mi ascund tremurul mâinilor, şi m-am uitat în ochii lor, cu un calm prefăcut. Cel puţin, Vânătorii o să mă ardă pe rug. N-o să-mi verse nicio picătură de sânge. O victorie mică era mai bună decât niciuna.

Soţul meu mă privea cu ochii mijiţi.

— Ce e cu mirosul ăsta?

Pe coridor s-a auzit din nou zgomot de paşi, iar Coco a intrat în cameră, înainte să apuc să răspund. Odată cu ea, a pătruns şi un parfum dulceag, înecăcios. Mi-a sărit inima din piept.

— I-am auzit pe preoţi spunând că a evadat prizonierul! a spus ea, gâfâind şi ţinându-se cu mâinile de coaste.

Imediat ce ni s-au intersectat privirile însă, a dat încurajator din cap şi s-a îndreptat de spate, având grijă ca

roba albă de tămăduitor să-i acopere pielea.

— Am venit să văd dacă vă pot ajuta cu ceva.

Jean Luc a strâmbat din nas, dezgustat de mirosul pe care îl emana Coco.

— Tu cine eşti?

— Brie Perrot, a spus ea, cu o reverenţă, regăsindu-şi repede cumpătul. Am fost angajată de curând ca tămăduitor la infirmerie.

Jean Luc s-a încruntat, nu foarte convins de spusele ei.

— În acest caz, ştii că tămăduitorii n-au voie să umble prin Turn după bunul plac. N-ai ce căuta aici, mai ales când avem un prizonier evadat.

Coco l-a săgetat cu o privire tăioasă, apoi a apelat la ajutorul soţului meu.

— Căpitane Diggory, soţia ta m-a însoţit mai devreme, când le-am citit pacienţilor din Proverbele lui Solomon. Ansel a venit împreună cu ea. Nu-i aşa, Ansel?

Deşteaptă mai era.

Ansel s-a uitat la noi, cu o figură nedumerită.

— Păi... da.

S-a încruntat şi a scuturat din cap, evident chinuindu-se să umple golul din amintirile sale.

— Ai făcut baie, după care... ne-am dus, într-adevăr, la infirmerie, a zis el, strângând concentrat din pleoape. M-am rugat împreună cu părintele Orville.

Am răsuflat uşurată, sperând ca amintirile lui Ansel să rămână la fel de tulburi.

— Părintele poate confirma acest lucru? a întrebat soţul meu.

— Da, domnule.

— Minunat. Dar tot nu se explică de ce mirosea a magie în celulă, a spus Jean Luc, evident iritat de intervenţia lui Coco. Nici de ce şi-au pierdut gardienii cunoştinţa.

Coco i-a aruncat un zâmbet glacial.

— Din păcate, a trebuit să mă ocup de un pacient înainte s-o învăţ pe doamna Diggory cum să se spele corespunzător. Ea şi Ansel au plecat la scurt timp după aceea.

Privirea soţului meu aproape că-mi ardea faţa.

— Şi, fireşte, ai venit aici, în loc să te întorci în camera ta.

M-am străduit să iau o figură smerită şi am pus Biblia la loc pe masă. Cu puţin noroc, aveam să scăpăm cu viaţă şi din încurcătura asta.

— Ansel a ţinut să mă înveţe nişte versete, iar eu... eu m-am dus să-l văd în celulă. Pe Bas.

Învârtind pe deget o şuviţă de păr, m-am uitat la soţul meu printre gene.

— Ai zis că e posibil să fie spânzurat şi am vrut să vorbesc cu el... înainte. Pentru ultima oară. Îmi pare rău.

El tăcea şi se uita furios la mine.

— Dar ce s-a întâmplat cu gardienii? a insistat Jean Luc.

M-am ridicat de pe scaun şi am arătat spre fizicul meu firav.

— Credeţi că am atâta forţă încât să lovesc doi bărbaţi în toată firea şi să-i las fără simţire?

Răspunsul soţului meu a sosit imediat:

— Da.

În alte împrejurări, m-aş fi simţit măgulită. Acum însă, încrederea lui în abilităţile mele nu făcea decât să mă încurce.

— I-am găsit leşinaţi, am minţit. Iar Bas fugise deja.

Jean Luc a mijit ochii palizi şi s-a apropiat atât de mult de mine, încât a trebuit să ridic capul şi să-i înfrunt privirea.

— De ce nu ne-ai anunţat imediat? De ce ai fugit de acolo?

M-am încruntat.

Bine. Dacă el ţinea să mă intimideze, puteam să-i intru în joc.

Am plecat capul, cu bărbia tremurând de suspine.

— Re... recunosc că, uneori, mă ruşinez de slăbiciunea sexului meu, *monsieur.* Când am văzut că Bas a evadat, am intrat în panică. Îmi dau seama că nu e o scuză.

— Dumnezeule mare! a exclamat Jean Luc dezgustat de lacrimile mele şi i-a aruncat o privire exasperată soţului

meu. N-ai decât să-i explici tu asta Eminenţei Sale, *căpitane.* Fără îndoială, va fi încântat de un nou eşec!

A pornit spre uşă, sătul să ne descoasă, adăugând din mers:

— Întoarce-te la infirmerie, *mademoiselle* Perrot, şi altădată nu-ţi mai depăşi atribuţiile. Tămăduitorii au voie doar în perimetrul desemnat – infirmeria, dormitoarele care ţin de ea şi scara din spate. Dacă doreşti să vizitezi altă parte a Turnului, trebuie să te speli şi să te prezinţi la verificare. Pentru că eşti nou venită în Turn, îţi trec cu vederea abaterea, de data asta, dar o să am o discuţie cu preoţii. Să aibă grijă ca astfel de fapte să nu se mai repete.

Iar Coco, dacă ar fi putut să stoarcă pe cineva de sânge, sunt convinsă că ar fi făcut-o chiar în clipa aceea. M-am grăbit să intervin.

— A fost vina mea, nu a ei.

Jean Luc a ridicat din sprâncenele lui negre şi a lăsat capul într-o parte.

— Greşeala mea. Ai dreptate. Dacă nu ieşeai din cuvântul lui Reid, nu ajungeam în situaţia asta.

Deşi eu îmi asumasem vina, reproşul nu mi-a picat deloc bine. Evident, soţul meu nu era cel mai fudul dobitoc dintre toţi dobitocii fuduli – titlul îi aparţinea lui Jean Luc. N-am apucat să deschid gura şi să i-o spun, căci m-a întrerupt nesuferitul meu soţ.

— Vino încoace, Ansel.

Ansel a înghiţit în sec şi s-a dus spre el, strângându-şi mâinile tremurânde la spate. M-a trecut un fior.

— De ce i-ai permis să intre în infirmerie?

— Cum am mai spus, eu am *invitat-o*... a dat să spună Coco, dar s-a oprit, văzând expresia de pe chipul soţului meu.

Roşu la faţă, Ansel s-a întors spre mine şi mi-a aruncat o privire imploratoare.

— Am... am dus-o pe doamna Diggory acolo, pentru că... pentru că...

— Pentru că avem o datorie faţă de acele suflete chinuite, am spus eu. Tămăduitorii nu-şi mai văd capul de

treabă – sunt prea puţini şi muncesc până la epuizare. Abia dacă au timp să se ocupe de nevoile pacienţilor, darămite să se mai gândească şi la bunăstarea lor spirituală.

Văzând că tot n-am reuşit să-l conving, am adăugat:

— În afară de asta, m-am apucat să cânt un cântec obscen şi i-am promis că nu mă opresc până când nu mă duce acolo.

Mi-am dezgolit dinţii, încercând să zâmbesc.

— Vrei să ţi-l cânt şi ţie? E despre o femeie încântătoare, numită Ţâţoasa...

— Încetează!

Îi lucea furia în ochi – furie adevărată de data aceasta. Nu umilinţă. Nu iritare. Furie. Ne-a măsurat pe toţi trei, încet şi scrutător.

— Dacă aflu că vreunul dintre voi a minţit, n-o să aveţi parte de milă. Veţi fi aspru pedepsiţi.

— Domnule, jur că...

— Ţi-am explicat că nu ai ce căuta în infirmerie, a spus soţul meu, pe un ton aspru şi neiertător, uitându-se la Ansel. Mă aşteptam ca soţia mea să nu mă asculte, dar de la tine nu mă aşteptam. Eşti liber.

— Am înţeles, domnule, a răspuns Ansel, cu capul în jos.

Am luat foc de indignare, privindu-l cum se îndreaptă deznădăjduit spre uşă. Am dat să-l urmez – tânjind să-l iau în braţe, să-l consolez cumva –, dar soţul meu căpos m-a prins de braţ.

— Mai rămâi. Am ceva de discutat cu tine.

Mi-am smuls braţul din strânsoare şi am răbufnit.

— Şi eu am ceva de discutat cu *tine!* Cum îndrăzneşti să dai vina pe Ansel? De parcă are el vreun amestec în toată treaba asta!

Jean Luc a scos un oftat prelung.

— Te conduc la infirmerie, *mademoiselle* Perrot.

I-a întins braţul, vizibil plictisit de turnura pe care o luase discuţia. Privirea ostilă din ochii lui Coco i-a tăiat elanul. Nemulţumit, a dat să plece fără ea, dar Ansel se oprise în prag, blocând ieşirea. Avea lacrimi în gene când s-a întors spre mine cu ochii mari – şocat că îi luase cineva

apărarea. Jean Luc l-a împins cât colo, bolborosind ceva. Clocotea sângele în mine de furie.

— Era datoria lui să te supravegheze, a replicat soţul meu, uitând de toţi cei din jur, în afară de mine. Şi nu şi-a îndeplinit-o.

— Ah, mai tacă-ţi fleanca! am strigat, încrucişându-mi braţele, ca să nu-l strâng de gât. Sunt femeie în toată firea şi pot să iau singură decizii. E numai vina mea. Dacă vrei să chinuieşti pe *cineva,* chinuieşte-mă pe mine, nu pe Ansel. Bietul copil nu-ţi intră în voie orice ar face.

S-a făcut vânăt la faţă.

— Nu e copil! Se pregăteşte să devină Vânător, iar, dacă se va întâmpla asta, trebuie să înveţe să-şi asume responsabilitatea...

— Dă-te la o parte, Ansel! s-a răstit Jean Luc, întrerupându-ne disputa. Oricât de distractiv ar fi spectacolul lor, cineva trebuie să muncească, să găsească evadaţi, să ardă vrăjitoare... lucruri de genul ăsta. *Mademoiselle* Perrot, eşti aşteptată la infirmerie în zece minute. O să verific dacă eşti acolo.

Apoi ne-a aruncat o ultimă privire exasperată şi a părăsit camera. Coco a dat ochii peste cap şi a plecat după el, dar s-a oprit în prag. În ochii ei se citea o întrebare nerostită.

— E în regulă, i-am şoptit.

Ne-a salutat din cap, i-a aruncat şi ea o privire iritată soţului meu şi a ieşit.

În bibliotecă s-a instalat o tăcere apăsătoare. Aproape că mă aşteptam să ia foc cărţile. N-ar fi fost deloc surprinzător, ţinând seama că toate cărţile din locul acesta infernal erau diabolice. M-am uitat la *Douăsprezece disertaţii despre exterminarea forţelor oculte* cu o curiozitate reînnoită şi am luat-o de pe masă, în vreme ce proiecţii aurii începeau să se închege în jurul meu. Dacă n-aş fi fost atât de nervoasă, m-aş fi speriat. De mult nu-mi mai apăruseră în minte proiecţii spontane. Simţeam cum se trezeşte magia în mine, tânjind să se elibereze după atâţia ani de încătuşare.

Nu-i nevoie decât de o scânteie, încerca ea să mă

ispitească. *Renunţă la furie. Dă foc paginii.*

Dar nu voiam să renunţ la furie. Voiam să-mi sugrum soţul cu ea.

— Ne-ai minţit, a răsunat glasul lui, în tăcerea deplină.

Deşi continuam să mă uit la carte, îmi imaginam vena de pe gâtul lui, muşchii încordaţi ai maxilarului.

— *Madame* Labelle ne-a spus că numele vrăjitoarei e Cosette Monvoisin, nu Alexandra.

Ai dreptate şi, chiar în momentul ăsta, se gândeşte cum să te stoarcă de sânge. Poate că ar trebui să-i dau o mână de ajutor. N-am spus asta, dar i-am azvârlit *Douăsprezece disertaţii* în cap.

— Ştiai că sunt un şarpe când m-ai luat de pe străzi!

A prins cartea înainte să-i spargă nasul şi mi-a aruncat-o înapoi. M-am ferit şi a aterizat pe podea, unde-i era locul.

— Nu e o glumă! a răcnit el. Datoria noastră e *să protejăm* regatul. Ai văzut ce e în infirmerie. Vrăjitoarele sunt periculoase...

Am strâns pumnii şi proiecţiile din jurul meu au început să pâlpâie violent.

— De parcă Vânătorii ar fi mai breji!

— Noi încercăm să vă protejăm!

— Să nu te aştepţi să-mi cer scuze, pentru că n-am de gând.

Au început să-mi ţiuie urechile şi m-am năpustit spre el – i-am proptit ambele mâini în piept şi l-am împins. Văzând că nu-l clintesc din loc, am scos un mârâit de frustrare.

— Eu o să-i protejez *mereu* pe cei la care ţin. Pricepi? *Mereu!*

L-am împins din nou, mai tare de data asta, dar m-a apucat de mâini şi mi le-a strâns la piept. S-a aplecat spre mine şi a ridicat din sprâncenele lui arămii.

— De-asta ţi-ai ajutat iubitul să scape?

Iubitul? Buimăcită, am ridicat ochii şi i-am aruncat o privire duşmănoasă.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Aşadar, negi? Nu recunoşti că e iubitul tău?

— Ţi-am zis, am repetat, uitându-mă fix la mâinile lui

care mă cuprindeau, că nu ştiu despre ce vorbeşti. Bas nu este şi nu a fost niciodată iubitul meu. Dă-mi drumul!

Spre mirarea mea, s-a conformat – repede, ca şi când s-ar fi speriat brusc că m-a atins – şi s-a dat un pas înapoi.

— Nu te pot apăra, dacă mă minţi.

M-am repezit spre uşă, fără să mă uit la el.

— Va au diable!

Du-te dracului!

DOAMNE, MILUIEŞTE

Lou

VOCI REŢINUTE PLUTEAU SPRE NOI DINSPRE SANCTUAR, IAR focul desena umbre pe chipurile icoanelor din jur. Am căscat şi m-am uitat la cea mai apropiată de mine – o femeie banală, cu o figură teribil de plictisită. O înţelegeam perfect.

— Mi-aduc aminte şi acum prima încercare. Am nimerit ţinta imediat, a chicotit arhiepiscopul, relaxându-se, cum fac deseori bătrânii când deapănă poveşti din trecut. Ţineţi seama că fusesem cules de pe străzi – doar ce împlinisem şapte ani –, nu aveam un ban în buzunar şi nu mă pricepeam la nimic. Nici măcar nu ţinusem vreodată în mână un arc, darămite să trag o săgeată. Bătrânul episcop a spus că a fost o minune de la Dumnezeu.

— Îl cred, a spus soţul meu, strângând din buze.

Am căscat din nou. Discursul era searbăd, iar rochia de lână pe care o purtam – modestă, sărăcăcioasă şi minunat de călduroasă – nu făcea decât să-mi amplifice toropeala. Mi se închideau ochii.

Ar fi fost un miracol dumnezeiesc să nu adorm până la finalul slujbei.

După dezastrul de la bibliotecă, am considerat... *prudent* să accept invitaţia soţului meu de a participa la mesa de seară. Deşi nu ştiam cât era de convins de povestea mea şi a lui Ansel, cum că voiam să studiez Scriptura, se agăţase de această idee, astfel că petrecuserăm ultimele ore din zi memorând versete. O penitenţă mai diabolică nici că se putea.

— „O picurare continuă într-o zi ploioasă şi o soţie cicălitoare sunt totuna”, îmi recitase el, cu o figură morocănoasă, aşteptând să repet.

Era încă ofuscat după cearta de mai devreme...

— Şi ploaia, şi bărbaţii sunt o pacoste, am zis.

S-a încruntat, dar a mers înainte.

— „Cine o opreşte, parcă opreşte vântul şi parcă ţine untdelemnul în mâna dreaptă.”

— Cine o opreşte… Mai era ceva despre untdelemn şi o mână… am zis, dând poznaş din sprâncene. *Quel risqué!*[9] Ce carte mai e şi…

M-a întrerupt înainte să-i lezez şi mai mult onoarea şi tonul i s-a înăsprit.

— „După cum ascute fierul pe fier, tot astfel şi omul îl face mai ager pe semenul său.”

— După cum ascute fierul pe fier… deci te porţi ca un măgar, pentru că şi eu sunt o bucată de metal.

Lucrurile continuaseră astfel la nesfârşit.

Să fiu sinceră, invitaţia la slujbă fusese o pauză binevenită.

Arhiepiscopul l-a prins de umeri şi a râs din nou.

— Fireşte, a doua oară, am ratat ţinta complet.

— Oricum, v-aţi descurcat mai bine decât mine. Mie mi-a luat o săptămână s-o nimeresc.

— Aiurea! a zis arhiepiscopul, zâmbind nostalgic. Îmi aduc aminte perfect talentul tău înnăscut. Erai mult mai abil decât ceilalţi cadeţi.

Dangătul clopotului m-a salvat de la a mă arunca în foc.

— Ah, a zis arhiepiscopul, trezindu-se din reverie şi aranjându-şi gulerul. Mai e puţin şi începe slujba. Mă scuzaţi, dar mă aşteaptă asistenţii mei.

S-a oprit în prag şi s-a întors spre noi, cu o privire aspră.

— Ţine minte ce-am discutat azi după-amiază, căpitane Diggory. E nevoie de mai mare vigilenţă.

— Da, domnule, a spus soţul meu, roşind.

L-am luat la întrebări imediat ce a ieşit arhiepiscopul.

— Mai mare vigilenţă? Ce dracu’ vrea să însemne asta?

— Nimic, a zis el, dregându-şi glasul şi oferindu-mi grăbit braţul. Mergem?

Am intrat împreună în sanctuar.

— Vigilenţă pe dracu’.

Luminat de sute de lumânări, sanctuarul de la Saint-Cécile părea o imagine de vis – sau de coşmar. Mai bine de

[9] Ce deocheat! (lb. fr.)

jumătate din populaţia oraşului se adunase în sala imensă ca să asculte predica arhiepiscopului. Bogătaşii stăteau pe scaune, gătiţi în toate culorile nestematelor: rochii şi costume rubiniu-intens, violet-ametist şi verde-smarald, tivite cu fir de aur, cu mâneci de dantelă, cu manşoane de blană şi cu eşarfe de mătase. Perlele scânteiau la urechi, iar diamantele licăreau ostentativ la gâturi şi mâini.

În fundul sanctuarului stăteau enoriaşii săraci, cu feţe grave şi murdare. Cu mâinile împreunate. Tot acolo stăteau şi câţiva Vânători în vestoane albastre, printre care şi Jean Luc. Ne-a făcut semn să venim la el.

Am tras o înjurătură în minte, în momentul în care soţul meu a acceptat.

— O să stăm *în picioare* până la sfârşitul slujbei?

Mi-a aruncat o privire bănuitoare.

— N-ai fost niciodată la mesă?

— Bineînţeles că am fost, am minţit, împotrivindu-mă din toate puterile, în timp ce el mă împingea înainte.

Regretam că nu aveam glugă. Nu mă aşteptasem să văd atât lumet. Probabil nu era nicio vrăjitoare printre cei prezenţi, dar nu puteai fi niciodată sigur... În fond, *eu* eram acolo.

— O dată sau de două ori.

Văzându-i figura şocată, am arătat spre mine.

— Ai uitat că sunt infractoare? Iartă-mă că n-am învăţat pe dinafară toate Proverbele şi Poruncile.

A dat ochii peste cap şi m-a împins pe ultimii metri.

— Vânătorii stau în picioare, în semn de smerenie.

— Dar eu nu sunt Vânător...

— Slavă Domnului!

Jean Luc s-a tras într-o parte, ca să ne facă loc, iar *autoritarul* meu soţ m-a forţat să stau între ei. S-au salutat, strângându-şi antebraţele cu zâmbete încordate.

— Nu eram sigur că vii, după dezastrul de azi după-amiază. Cum a reacţionat Eminenţa Sa când a aflat vestea?

— Nu ne-a învinuit pe noi.

— Atunci, pe cine a învinuit?

Soţul meu mi-a aruncat o privire fugitivă, apoi s-a întors

spre Jean Luc.

— Pe cadeţii de gardă. Au fost daţi afară.

— Pe bună dreptate.

Nu era înţelept să-l contrazic. Din fericire, discuţia s-a încheiat, căci în momentul acela credincioşii s-au ridicat şi au început să cânte. Soţul meu şi Jean Luc li s-au alăturat într-o armonie perfectă, iar arhiepiscopul şi asistenţii lui au intrat în sanctuar, au înaintat pe culoar şi s-au închinat în faţa altarului. Buimăcită şi incapabilă să înţeleg măcar un cuvânt din cântarea lor tristă, am inventat nişte versuri.

E posibil ca printre acestea să se fi strecurat şi o hangiţă, pe numele ei Liddy.

Soţul meu s-a încruntat şi m-a înghiontit cu cotul în momentul în care s-a lăsat din nou liniştea. Nu sunt singură, dar cred că lui Jean Luc îi tremurau buzele, ca şi când abia se abţinea să pufnească în râs.

Arhiepiscopul s-a întors spre enoriaşi.

— Domnul fie cu voi!

— Şi cu tine! au murmurat oamenii în cor.

Priveam cu fascinaţie morbidă cum arhiepiscopul deschide larg braţele.

— Fraţilor, haideţi să ne recunoaştem păcatele şi astfel să ne pregătim să sărbătorim Sfintele Taine.

— Doamne, miluieşte! a intonat unul dintre preoţii de lângă el.

— Ai fost trimis să ne izbăveşti de păcate, a reluat arhiepiscopul. Doamne, miluieşte!

— Doamne, miluieşte! au scandat credincioşii.

— Ai venit să aduni popoarele sub pacea împărăţiei lui Dumnezeu. Doamne, miluieşte!

Pacea împărăţiei lui Dumnezeu? Am pufnit şi mi-am încrucişat braţele.

Termină! mi-a spus pe muteşte soţul meu, înghiontindu-mă din nou. *Nu glumesc.*

De data aceasta, Jean Luc în mod sigur râneja.

— Doamne, miluieşte!

— Tu ne aduci cuvântul şi harurile spre a ne întări în credinţă. Doamne, miluieşte!

— Doamne, miluieşte!

— Vei coborî printre noi şi vei aduce mântuirea poporului tău. Doamne, miluieşte!

— Doamne, miluieşte!

— Ipocritul, am murmurat, neputându-mă stăpâni.

Soţul meu părea că mai are puţin şi-şi dă duhul. S-a înroşit iar la faţă şi pe gât îi zvâcnea o venă. Vânătorii din jur chicoteau sau ne aruncau priviri duşmănoase. Jean Luc se zguduia de râs, deşi situaţia nu era la fel de amuzantă ca înainte. Unde era mântuirea neamului meu? Pe noi cine ne miluia?

— Să aibă milă de noi atotputernicul Dumnezeu şi, iertându-ne păcatele, să ne ducă la viaţa cea veşnică.

— Amin.

Credincioşii au început imediat să intoneze alt cântec, dar nu i-am mai ascultat. Îl priveam pe arhiepiscop cum înalţă braţele spre cer, închide ochii şi se lasă transpus de imn. Îl priveam pe Jean Luc, care rânjea şi îi dădea coate soţului meu, când greşeau amândoi versurile. Îmi priveam soţul care râdea fără voie şi îl împingea în lături.

— Ia-ne nouă păcatele şi ai milă de noi, cânta băiatul din faţa noastră.

Îşi ţinea tatăl de mână şi se legăna în ritmul cântecului.

— Ia-ne nouă păcatele şi ai milă de noi. Ia-ne nouă păcatele şi ascultă-ne rugăciunea.

Ai milă de noi.

Ascultă-ne rugăciunea.

Chinuitoarea lecţie de Proverbe se încheiase cu un verset pe care nu l-am înţeles.

După cum apa reflectă o faţă, tot aş fel şi inima omului îl reflectă pe om.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că… apa e precum o oglindă, mi-a explicat soţul meu, încruntându-se uşor. Şi, reflectându-ne faţa, ne-o arată. La fel şi vieţile noastre – cum trăim, ce facem…

Ţinea ochii în jos, parcă neîndrăznind să se uite la mine.

— Ne reflectă sufletul.

Explicat în felul acesta, avea noimă. Totuşi… m-am uitat

încă o dată la credincioşii din biserică – bărbaţi şi femei care cereau în acelaşi timp milă şi sângele meu. Cum puteau exista amândouă deopotrivă în sufletele lor?

— Lou, sunt... murmurase Reid, forţându-se să-şi ridice ochii la mine.

Ochi albaştri în care strălucea sinceritatea. Şi regretul.

— Nu trebuia să ridic tonul la tine. În bibliotecă. Îmi pare rău.

Viaţa este reflexia sufletului nostru.

Da, avea noimă, explicat astfel, dar tot nu-l înţelegeam. Nu-mi înţelegeam soţul. Nu-l înţelegeam pe arhiepiscop. Nici pe băiatul care se legăna. Nici pe tatăl lui. Nici pe Jean Luc, pe Vânători, pe vrăjitoare, ori pe *ea.* Nu-l înţelegeam pe niciunul dintre ei.

Conştientă că ochii Vânătorilor erau aţintiţi spre mine, m-am silit să zâmbesc şi i-am tras un ghiont în şold soţului meu, prefăcându-mă că totul a fost o glumă. Că l-am întărâtat doar ca să văd cum reacţionează. Că nu sunt o vrăjitoare într-o biserică, înconjurată de duşmani, şi care se roagă la un Dumnezeu străin.

Viaţa este reflexia sufletului nostru.

O fi fost ei ipocriţi, dar eu eram cea mai ipocrită dintre toţi.

ÎN SEARA URMĂTOARE, A CĂZUT PRIMA NINSOARE DIN AN.

M-am ridicat de pe podea, mi-am dat pe spate părul asudat şi m-am uitat la fulgii care pluteau la fereastră. Doar exerciţiile fizice îmi mai relaxau muşchii spatelui. După ce se împiedicase de mine pe podea, seara trecută, Lou pusese stăpânire pe pat. Nu se oferise să-l împartă cu mine.

Nu am protestat. Deşi mă durea spatele, exerciţiile mă ajutau să-mi controlez nervozitatea. Am descoperit rapid că numărătoarea nu-mi era de niciun folos în cazul lui Lou... mai ales când începuse să numere odată cu mine.

A trântit pe birou cartea pe care o citea.

— E o prostie!

— Ce carte e?

— Singura pe care-am găsit-o în bibliotecă şi nu conţine cuvintele *sfânt* sau *exterminare* în titlu, a spus şi mi-a arătat-o.

Păstorul. Îmi venea să râd. Era printre primele cărţi pe care arhiepiscopul mă lăsase să le citesc – un volum de pastorale despre măiestria lui Dumnezeu în natură.

S-a trântit pe patul meu – patul *ei* – cu o figură nemulţumită.

— Nu pricep cum poate cineva să scrie douăsprezece pagini despre iarbă. Ăsta e un păcat în adevăratul sens al cuvântului.

M-am ridicat în picioare şi m-am dus spre ea. Mi-a aruncat o privire suspicioasă.

— Ce vrei să faci?

— Să-ţi arăt un secret.

— Nu, mersi, a spus ea, trăgându-se înapoi. Nu mă interesează secretele tale.

— Te rog, am zis încruntat şi m-am dus la tăblia patului.

Taci din gură.

Spre surprinderea mea, a tăcut. Mă urmărea cu ochii neîncrezători cum trag patul de lângă perete. S-a aplecat curioasă în momentul în care i-am arătat scobitura mică din perete, în spatele tăbliei. Seiful meu. La vârsta de şaisprezece ani – când împărţeam camera cu Jean Luc şi ne înţelegeam ca fraţii – o săpasem în zid, ca să am un loc doar al meu. Un loc în care să ascund secretele pe care nu voiam să le afle el.

Poate că, până la urmă, relaţia noastră nu fusese cu adevărat frăţească.

Lou a întins gâtul, să vadă ce e înăuntru, dar îi blocam vederea. Am scotocit printre obiecte până când am dibuit cartea pe care o căutam. Deşi cotorul începuse să se tocească, firul de argint din titlu era impecabil. I-am întins-o.

— Poftim.

A luat-o cu grijă, ţinând-o cu două degete, parcă temându-se să nu o muşte.

— Asta da surpriză! *La Vie Éphémère,* a citit, uitându-se la mine, cu buzele strânse. *Viaţa trecătoare.* Despre ce e vorba?

— E... o poveste de dragoste.

A ridicat din sprâncene şi s-a apucat să examineze coperta cu o curiozitate reînnoită.

— Hm.

— Hm, am făcut şi eu, muşcându-mi limba ca să nu mă pufnească râsul. E scrisă cu gust. Personajele fac parte din regate rivale, dar sunt obligate să colaboreze, ca să demaşte un complot care ameninţă să distrugă lumea. La început, se urăsc, dar, odată cu trecerea timpului, uită de neînţelegerile lor şi...

— E cu sex pasional, nu-i aşa? a spus ea, dând poznaş din sprâncene şi răsfoind paginile. În general, scenele de amor sunt la final...

— Poftim?

Mi-a pierit veselia şi am dat să-i iau cartea. A tras-o înapoi.

— Cum să fie cu aşa ceva? am strigat şi am mai încercat o dată să i-o iau. E o poveste care analizează sistemul social al omenirii, interpretează aspectele binelui şi răului, şi explorează pasiunea războiului, dragostea, prietenia, moartea...

— Moartea?

— Da. Îndrăgostiţii mor, la final.

A tresărit şi i-am smuls cartea. Îmi ardeau obrajii. N-ar fi trebuit să i-o arăt. A fost o prostie din partea mea să-mi imaginez că o va aprecia. Ea nu aprecia nimic.

— Mai bine nu-ţi arătam.

— Cum poţi să ţii la o carte cu final tragic?

— Nu are final tragic. Mor îndrăgostiţii, dar regatele îşi învinge duşmănia şi devin aliate. Se termină cu speranţă.

S-a încruntat, nepărând foarte convinsă.

— Nu există speranţă în moarte. Moartea e moarte.

Am oftat şi am dat să pun cartea la loc, în ascunzătoare.

— Treaba ta. N-o citi. Puţin îmi pasă.

— N-am zis că nu vreau s-o citesc, a spus, întinzând mâna, nerăbdătoare. Dar să nu te aştepţi să mă molipsesc de fervoarea ta religioasă. Intriga pare tristă, dar n-are cum să fie mai oribilă decât *Păstorul.*

Strângeam *La Vie Éphémère* cu ambele mâini şi nu mă înduram să i-o dau.

— Nu e nimic despre iarbă.

— Cu atât mai bine.

I-am întins-o, cu inima îndoită. De data asta, a luat-o cu atenţie şi s-a uitat mult mai entuziasmată la titlu. Am simţit o tresărire de speranţă în piept. Mi-am dres glasul şi mi-am fixat ochii dincolo de ea, pe o ciobitură din tăblia patului.

— Are şi... o scenă de dragoste.

A chicotit şi s-a apucat s-o răsfoiască febril.

Nu m-am putut abţine. Am zâmbit.

O oră mai târziu, s-a auzit o bătaie la uşă. M-am oprit. Eram în baie, cu cămaşa trasă pe jumătate peste cap. Cada era aproape plină. În dormitor, Lou a scos un oftat de

exasperare. Mi-am pus cămaşa înapoi şi am deschis uşa proaspăt reparată a băii tocmai când Lou a aruncat cartea pe cuvertură şi a coborât picioarele din pat, fără să atingă podeaua.

— Cine e?

— Ansel!

Lou a mormăit o înjurătură şi s-a dat jos din pat. Am ajuns înaintea ei la uşă şi am deschis-o.

— Ce este?

Lou i-a aruncat o privire furioasă.

— Îmi eşti simpatic, Ansel, dar sper că ai un motiv întemeiat. M-ai întrerupt exact când Emilie şi Alexandre erau împreună. Vă dau cuvântul meu că, dacă ăştia doi nu se sărută cât de curând, o să mor.

Văzând nedumerirea de pe chipul lui Ansel, am clătinat din cap, abia abţinându-mă să rânjesc.

— N-o băga în seamă.

Ansel a încuviinţat, încă buimac, apoi a făcut repede o plecăciune.

— *Madame* Labelle e la parter, căpitane. V... vrea să stea de vorbă cu *madame* Diggory.

Lou s-a strecurat pe sub braţul meu. M-am dat la o parte înainte să mă calce pe picior. Ori să mă muşte. Am mai învăţat câte ceva din ziua aceea de la râu.

— Ce doreşte?

Lou s-a rezemat de tocul uşii, cu braţele încrucişate.

— Nu i-ai spus să se ducă dracului?

— Lou, i-am atras atenţia.

— Refuză să plece, a răspuns Ansel, foindu-se stânjenit. A spus că e ceva important.

— În acest caz, Emilie şi Alexandre mai au de aşteptat. Tragic! a oftat Lou şi a trecut pe lângă mine să-şi ia pelerina, nu înainte de a-mi trage un cot. Fă bine şi te spală, Vânătorule, că duhneşti îngrozitor, a adăugat, strâmbând din nas.

M-am pus în calea ei. M-am abţinut să comentez. Sau să mă miros.

— Nu pleci nicăieri!

— Ba, normal că plec.

M-a ocolit, a făcut o grimasă şi şi-a făcut vânt cu mâna pe la nas. Mi-a sărit ţandăra. N-aveam cum să miros *atât* de urât.

— Ansel a spus că *madame* Labelle nu pleacă nicăieri până când nu vorbeşte cu mine.

Intenţionat am întins mâna prin spatele ei, atingându-mi pielea transpirată de obrazul ei, şi mi-am luat haina. Lou nu s-a clintit. Doar a întors capul şi mi-a aruncat o privire poncişă, cu ochii mijiţi. Feţele noastre erau atât de aproape, încât mi-am înfrânat cu greu impulsul de a mă apleca şi a inspira. Nu ca să mă miros pe mine – ci ca să o miros pe *ea.* Când nu umbla prin infirmerie, mirosea... frumos. A scorţişoară.

Mi-am dres glasul şi am băgat braţele pe mâneci. Cămaşa, încă lac de sudoare, s-a ridicat şi mi s-a încreţit pe piele. Inconfortabil.

— N-are ce să caute aici. Am încheiat interogatoriul ieri.

Timp irosit. *Madame* Labelle era la fel de vicleană ca Lou. După ce ne divulgase din greşeală numele real al vrăjitoarei, fusese extrem de rezervată şi precaută. Suspicioasă chiar. Arhiepiscopul îşi ieşise din minţi de furie. Mare noroc a avut că n-am arestat-o, ca s-o ardem pe rug – pe ea şi pe Lou.

— Poate că a venit cu o nouă propunere, a spus Lou, care habar nu avea cât de nesigură era situaţia ei.

— O nouă propunere?

— Să mă cumpere pentru Bellerose.

M-am încruntat.

— E ilegal să cumperi o fiinţă umană.

— N-o să-ţi spună că mă cumpără. O să-ţi spună că vrea să încheie un contract de ucenicie – să mă instruiască, să mă facă frumoasă, să-mi ofere cazare şi masă. Aşa se sustrag legii oamenii ca ea. Tot East End-ul funcţionează pe bază de contract, a spus ea, după care s-a oprit şi a lăsat capul într-o parte. Dar probabil că aranjamentul ăsta a ieşit din discuţie, acum, că ne-am căsătorit. Doar dacă nu cumva accepţi să mă împarţi cu alţii.

Mi-am încheiat nasturii într-o tăcere încordată.

— Nu vrea să te cumpere.

A trecut pe lângă mine, cu un rânjet răutăcios, şi mi-a şters o broboană de sudoare de pe frunte.

— Nu-i mai bine să mergem să vedem despre ce e vorba?

Madame Labelle ne aştepta în hol. Doi dintre Vânători o flancau. Păreau îngrijoraţi de vizita ei la o oră atât de nepotrivită.

Turnul – ca de altfel întregul regat – funcţiona după un orar strict. Ea însă stătea foarte calmă între cei doi bărbaţi. Semeaţă chiar. Pe chipul ei – cândva, probabil, superb, dar îmbătrânit acum, cu riduri fine la ochi şi gură – a apărut un zâmbet larg la vederea lui Lou.

— Louise! a exclamat, deschizând braţele, de parcă se aştepta ca Lou s-o îmbrăţişeze.

Era cât pe ce să mă pufnească râsul.

— Nici nu ştii cât mă bucur să te văd sănătoasă, deşi vânătăile astea de pe faţă sunt înfiorătoare. Sper că nu sunt opera gazdelor noastre amabile.

Mi-a pierit tot cheful de râs.

— Nu i-am face niciodată aşa ceva.

S-a uitat la mine şi i-a strâns mâinile, cu prefăcută bucurie.

— Îmi pare bine să te revăd, căpitane Diggory. Bineînţeles că nu i-aţi fi făcut aşa ceva. Am greşit. Voi sunteţi prea nobili pentru o faptă atât de josnică, nu-i aşa? a spus, dezvelindu-şi dinţii nefiresc de albi. Vă cer scuze că vă deranjez la o oră atât de târzie, dar trebuie să vorbesc imediat cu Louise. Sper să nu te superi că ţi-o răpesc pentru câteva minute.

Lou nu s-a clintit.

— Ce doreşti?

— Speram să discutăm între patru ochi, scumpa mea. E o informaţie destul de... delicată. Am încercat să-ţi vorbesc şi ieri, după interogatoriu, dar am înţeles că erai ocupată la bibliotecă.

S-a uitat la noi, cu un zâmbet aluziv, după care s-a aplecat şi a continuat în şoaptă:

— Nu întrerup niciodată doi îndrăgostiţi care se ceartă. E una dintre puţinele reguli pe care le respect cu sfinţenie.

Lou a făcut ochii mari.

— N-a fost o ceartă între îndrăgostiţi.

— Serios? Atunci, poate eşti drăguţă să-mi accepţi propunerea?

Nu m-am abţinut să intervin:

— Trebuie să pleci.

— Stai liniştit, căpitane. Nu intenţionez să-ţi răpesc mireasa... deocamdată.

Văzându-mi expresia, a râs şi mi-a făcut cu ochiul.

— Insist totuşi să discutăm între patru ochi. Există vreo cameră liberă, în care să mă pot retrage cu *madame* Diggory? Un spaţiu mai puţin... aglomerat? a spus, arătând spre Vânătorii care stăteau în poziţie de drepţi, lângă noi.

În clipa aceea, în hol a dat buzna arhiepiscopul, cu tichia de noapte pe cap.

— Ce e hărmălaia asta? De ce nu sunteţi la posturile... a spus, după care a făcut ochii mari, văzând-o pe *madame* Labelle. Helene, ce surpriză neplăcută!

Madame Labelle a făcut o reverenţă.

— Asemeni, Eminenţa Voastră.

Am făcut repede o plecăciune şi am dus pumnul la inimă.

— *Madame* Labelle doreşte să discute cu soţia mea, domnule.

— Serios? a spus arhiepiscopul, fără să-şi dezlipească ochii de la vizitatoare.

O fixa cu o privire sfredelitoare şi buzele strânse.

— Din păcate, uşa bisericii se va închide în aproximativ... a spus şi a scos ceasul din buzunar, trei minute.

Madame Labelle i-a răspuns cu un zâmbet glacial:

— Nu credeţi că uşa bisericii ar trebui să rămână mereu deschisă?

— Trăim vremuri periculoase, doamnă. Trebuie să ne

apărăm.

— Aşa e, a spus ea, întorcându-se spre Lou. Trebuie.

S-a lăsat tăcerea, timp în care ne studiam cu priviri ostile. Încordaţi şi stânjeniţi. Lou se foia agitată, iar eu mă gândeam s-o dau afară cu forţa pe *madame* Labelle. Indiferent ce motiv ar fi invocat, scopul vizitei era foarte clar – dar aş fi ars Bellerose din temelii înainte ca Lou să ajungă curtezană. Îi convenea sau nu, mie îmi jurase credinţă mai întâi.

— Două minute, a anunţat arhiepiscopul, pe un ton aspru.

Madame Labelle a făcut o grimasă.

— Nu plec de aici.

Arhiepiscopul le-a făcut semn tovarăşilor mei, iar aceştia s-au apropiat de ea. Încruntaţi. Cu inima îndoită între a respecta ordinul şi a evacua o femeie din clădire. Eu nu aveam asemenea ezitări. Am făcut un pas înainte şi m-am postat înaintea lui Lou.

— Ba o să pleci.

Am zărit o sticlire în ochii matroanei. Zâmbetul trufaş începuse să-i dispară de pe buze. N-am apucat s-o dau afară din Turn, fiindcă Lou mi-a pus mâna pe braţ şi a şoptit:

— Hai să mergem.

În clipa aceea, s-au întâmplat mai multe lucruri deodată.

La auzul acelor cuvinte, în ochii lui *madame* Labelle a apărut o scânteie nebună şi s-a năpustit spre ea. Mai rapidă decât un şarpe care îşi atacă prada, a prins-o pe Lou în braţe şi i-a şoptit repede ceva la ureche.

Înfuriat, am smuls-o pe Lou din strânsoarea ei, exact când Ansel a ţâşnit s-o imobilizeze pe *madame* Labelle. Tovarăşii mei i-au sărit în ajutor. I-au prins braţele la spate, dar ea se zbătea în continuare să ajungă la Lou.

— Staţi! a strigat Lou, răsucindu-se în braţele mele.

Avea o privire sălbatică în ochi. Şi era palidă ca hârtia.

— Îmi spunea ceva. Staţi!

Dar în încăpere se declanşase haosul. *Madame* Labelle urla din toţi rărunchii, în timp ce Vânătorii se chinuiau s-o

scoată din clădire. Arhiepiscopul a arătat spre Lou, înainte de a porni grăbit pe urmele lor.

— Ia-o de aici!

M-am conformat. Am prins-o bine de talie şi am tras-o după mine. Cât mai departe de nebună. Cât mai departe de panica şi de haosul din cameră – de gândurile mele.

— Opreşte-te! a strigat Lou, zvârcolindu-se şi lovindu-mă cu pumnii în piept, dar am strâns-o şi mai tare. M-am răzgândit! Lasă-mă să vorbesc cu ea! Dă-mi drumul!

Făcuse un legământ.

Drept urmare, nu pleca nicăieri.

FRIGUL DIN OASE

Lou

ÎMI PLÂNGE GÂTUL.

Nu lacrimi. Ceva mai cleios, mai întunecat. Ceva ce-mi scaldă pielea în purpuriu, mi se prelinge pe piept, îmi udă părul, rochia, mâinile. Mâinile. Acestea bâjbâie în căutarea sursei, degetele pipăie, cercetează, înăbuşă – disperate să stăvilească scurgerea, disperate s-o oprească, s-o oprească, s-o *oprească*...

Strigătele răzbat până la mine, printre brazi. Mă bulversează. Nu-mi pot aduna gândurile. Trebuie să gândesc, *să fug.* Ea e în spatele meu, undeva, stă la pândă. Ii aud vocea, râsetele. Mă strigă, iar, în gura ei, numele meu răsună mai puternic decât orice.

Louise... vin după tine, scumpo.

Vin după tine, scumpo.

Vin după tine, scumpo... scumpo... scumpo...

Spaimă oarbă. Nu mă poate găsi aici. Nu mă pot întoarce, căci... căci s-ar întâmpla ceva groaznic. Auriul continuă să pâlpâie. Zăboveşte în copaci, pe pământ, pe cer, şi îmi împrăştie gândurile precum sângele peste brazi. Mă previne. *Pleacă, pleacă, pleacă! Nu te mai poţi întoarce aici. Niciodată.*

Mă avânt în râu, îmi frec pielea, ca să scap de orice urmă de sânge care se ţine după mine. Nebuneşte. Febril. Tăietura de la gât se închide, durerea scade pe măsură ce mă îndepărtez de casă. Pe măsură ce mă îndepărtez de prietenii mei. De familia mea. De ea.

Niciodată niciodată niciodată.

Nu-i voi mai putea revedea niciodată.

O viaţă în schimbul unei vieţi.

Altminteri voi muri.

M-am trezit tresărind şi m-am uitat imediat la fereastră. De emoţie şi agitaţie, o uitasem deschisă. Zăpada se

aşternuse ca o pulbere fină pe pervaz şi, din când în când, o pală de vânt sufla fulgii în cameră. Îi priveam cum se învârtejesc prin aer şi încercam să ignor groaza cumplită care mi se instalase în capul pieptului. Păturile nu reuşeau să-mi alunge frigul din oase. Îmi clănţăneau dinţii.

Deşi n-am auzit tot ce îmi şoptise *madame* Labelle, avertismentul fusese clar.

Vine după tine.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am frecat braţele îngheţate. Cine era această *madame* Labelle? Cum aflase despre mine? Fusesem tare naivă încât să-mi închipui că aş putea dispărea. Mă amăgeam singură ori de câte ori mă deghizam. Mă amăgisem când mă căsătorisem cu un Vânător.

Nu voi fi niciodată în siguranţă.

Mama o să-mi dea de urmă.

Deşi am exersat şi ieri-dimineaţă, nu era suficient. Trebuia să exersez mai mult. În fiecare zi. De două ori pe zi. Trebuia să fiu puternică atunci când va veni – să mă pot lupta cu ea. Mi-ar fi prins bine o armă. Aveam să caut una. Un pumnal. O sabie. Orice.

Nemaiputându-mi suporta gândurile, am coborât din pat lângă soţul meu. Respira adânc şi ritmic. Liniştit. Coşmarurile nu-i tulburau somnul. M-am strecurat sub pătură şi m-am lipit de el. Mi-am sprijinit obrazul pe spinarea lui şi am savurat căldura care îmi pătrundea în piele. Am închis ochii şi am respirat încet, în ritm cu el.

Mâine-dimineaţă. Aveam să mă ocup de toate mâine-dimineaţă.

Răsuflarea lui s-a pierdut, încet, încet, şi am adormit.

O VRĂJITOARE ISTEAŢĂ

Lou

OGLINJOARA DE DEASUPRA CHIUVETEI NU ERA DELOC îngăduitoare cu mine, în dimineaţa asta. M-am încruntat văzându-mi reflexia. Faţa palidă, ochii umflaţi. Buze uscate. Arătam ca moartea. Mă *simţeam* ca moartea.

Uşa dormitorului s-a deschis, dar am continuat să mă privesc, cufundată în gânduri. Coşmarurile îmi tulburaseră dintotdeauna somnul, dar cel de azi-noapte fusese mai tulburător ca oricând. Mi-am trecut degetul peste cicatricea de la baza gâtului, rememorând evenimentul.

Se întâmplase în ziua în care împlinisem şaisprezece ani. La şaisprezece ani, o vrăjitoare intră în rândul femeilor. Fetele de-o seamă cu mine abia aşteptau ziua cea mare, în care aveau să devină Dames Blanches.

Eu eram altfel. Ştiusem mereu că ziua în care împlineam şaisprezece ani era ziua în care muream. Mă împăcasem cu ideea – ba chiar îmi plăcea –, iar surorile mele mă copleşeau cu iubire şi laude. Scopul meu de la naştere fusese să mor. Doar moartea mea îmi putea salva neamul.

Cu toate acestea, pe când stăteam întinsă pe piatra de jertfă, cu lama cuţitului la gât, se schimbase ceva.

Eu mă schimbasem.

— Lou? s-a auzit prin uşă vocea soţului meu. Eşti îmbrăcată?

Nu i-am răspuns. Ruşinea slăbiciunii de care dădusem dovadă azi-noapte era încă prea vie. M-am agăţat cu mâinile de chiuvetă şi mi-am aruncat o privire plină de ură. Mă culcasem pe podea, ca să fiu aproape de el. *Fiinţă neputincioasă.*

— Lou? a mai spus el o dată, apoi, văzând că nu îi răspund, a întredeschis uşa. Intru!

În spatele lui se afla Ansel, tras la faţă şi neliniştit. M-am uitat în oglindă şi am dat ochii peste cap.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat soţul meu, privindu-mă cu

atenţie. Ai păţit ceva?

— Sunt bine, mulţumesc, am spus, cu un zâmbet silit.

Cei doi au schimbat o privire şi soţul meu a făcut semn din cap către uşă. M-am prefăcut că nu bag de seamă, după ce a plecat Ansel şi s-a lăsat o tăcere apăsătoare între noi.

— Ştii, m-am tot gândit, a spus el, într-un final.

— Riscantă ocupaţie.

S-a făcut că nu mă aude şi a înghiţit în sec. Avea expresia cuiva pregătit să-şi smulgă bandajul de pe o rană – deopotrivă hotărâtă şi speriată.

— E spectacol la Soleil et Lune, diseară. Vrei să mergem?

— Ce piesă?

— *La Vie Éphémère.*

Fireşte. Am chicotit fără voioşie, privindu-mi cearcănele. După vizita lui *madame* Labelle, am stat până târziu şi am terminat de citit povestea lui Emilie şi a lui Alexandre, ca să uit de alte probleme. Au trăit, au iubit şi au murit împreună... şi pentru ce?

Nu are final tragic. Se termină cu speranţă.

Speranţa.

O speranţă pe care ei n-o vor trăi, n-o vor simţi şi n-o vor atinge niciodată. Impalpabilă ca fumul. Pâlpâitoare ca flăcările.

Povestea mi se potrivea mai bine decât şi-ar fi imaginat soţul meu. Universul – un zeu, o zeiţă sau *altcineva* – părea să-şi bată joc de mine. Totuşi... m-am uitat în jur, la zidurile de piatră. Colivia mea. Mi-ar fi plăcut să scap din locul acesta oribil, fie şi pentru câteva ore.

— Bine.

Am dat să mă strecor pe lângă el şi să intru în dormitor, dar s-a postat în uşă.

— Te supără ceva?

— N-ai de ce să-ţi baţi capul.

— Cum să nu-mi bat capul, când văd că nu eşti în apele tale?

Am reuşit să-i arunc un zâmbet dispreţuitor, dar mi-era

greu să-l menţin. Aşa că am căscat.

— Nu te comporta ca şi cum m-ai cunoaşte.

— Te cunosc suficient cât să-mi dau seama că, dacă nu înjuri şi nu cânţi despre hangiţe planturoase, te frământă ceva.

A strâmbat din buze şi mi-a pus timid o mână pe umăr. Ochii albaştri îi străluceau. Ca razele soarelui pe ocean. Mi-am alungat acest gând din minte, furioasă.

— Despre ce e vorba? Poţi să-mi spui.

Nu, nu pot. M-am ferit de atingerea lui.

— Ţi-am mai zis o dată că sunt bine.

Şi-a retras mâna şi s-a întunecat la faţă.

— Cum spui tu. Te las în pace.

L-am privit cum pleacă şi am avut o strângere de inimă. Un sentiment vecin cu regretul.

Câteva minute mai târziu, am băgat capul în dormitor, în speranţa că îl găsesc acolo, dar plecase deja. M-am indispus şi mai tare când l-am văzut pe Ansel aşezat la birou. Mă privea temător, parcă aşteptându-se să-mi crească nişte coarne şi să scuip flăcări – adică exact ce mi-aş fi dorit să fac în momentul acela.

M-am repezit spre el şi a sărit imediat în picioare. M-a străbătut o satisfacţie diabolică, văzându-l atât de neliniştit – apoi m-au cuprins remuşcările. Ansel nu avea nicio vină… şi totuşi nu mă puteam înveseli la comandă. Nu reuşeam să scap de visul meu urât. Din păcate, nici de Ansel.

— P… pot să te ajut cu ceva?

L-am ignorat. Am trecut pe lângă silueta lui deşirată şi am deschis sertarul biroului. Jurnalul şi scrisorile lipseau, iar înăuntru rămăsese doar o Biblie jerpelită. Niciun cuţit. Fir-ar să fie! Ştiam că e puţin probabil, dar nervozitatea – şi, poate, teama – îmi întunecaseră mintea. M-am întors şi m-am dus spre pat.

Ansel se ţinea după mine, zăpăcit.

— Ce faci?

— Caut o armă, am răspuns, chinuindu-mă zadarnic să desprind tăblia patului.

— O armă? a zis el, şocat. La… la ce-ţi trebuie o armă?

Am tras cu toată forţa de tăblia afurisită, dar n-a fost chip s-o urnesc.

— În caz că se întoarce *madame* Labelle… sau altcineva. Ajută-mă să dau asta la o parte.

Nu s-a clintit.

— Sau altcineva?

Mi-am stăpânit un urlet de exasperare. Nu mai conta. Oricum, Reid n-ar fi ascuns un cuţit în scobitura din perete. Mai ales după ce mi-o arătase.

M-am lăsat pe burtă şi am intrat sub pat. Duşumeaua era imaculată. Curată lună. Mă întrebam cine era atât de maniac – soţul meu sau cameristele. Probabil soţul meu. Părea genul. Obsedat de control. Îngrozitor de ordonat.

Ansel a repetat întrebarea, mai aproape de mine, de data aceasta, dar nu i-am dat atenţie, fiind prea ocupată să caut vreo scândură desprinsă sau ceva care să indice o ascunzătoare. N-am găsit nimic. Nu m-am lăsat descurajată şi am început să ciocănesc podeaua, din loc în loc, în speranţa că voi descoperi unul care să sune a gol.

Ansel şi-a vârât capul sub pat.

— Nu sunt arme acolo.

— Mă aşteptam să spui asta.

— Doamnă Diggory…

— Lou.

S-a cutremurat – o copie fidelă a soţului meu.

— O să-ţi spun Louise…

— *Nu!*

Am întors capul spre el, în spaţiul strâmt şi întunecos, m-am lovit de cadru şi am tras o înjurătură sănătoasă.

— *Nu* Louise. Dă-te la o parte, ca să pot ieşi!

S-a uitat la mine, nedumerit că îl bruftuluiesc, dar s-a tras înapoi. Am ieşit şi eu imediat.

Au urmat câteva clipe de tăcere stânjenitoare.

— Nu ştiu de ce ţi-e aşa de frică de *madame* Labelle, a spus el. Te asigur că…

Pfui!

— Nu mi-e frică de *madame* Labelle.

— Atunci, poate de... cealaltă persoană?

Mă privea îngândurat şi încerca să înţeleagă de ce sunt aşa de agitată. M-am mai calmat, dar foarte puţin. Cu toate că Ansel se străduise să păstreze distanţa, după încurcătura din bibliotecă, eforturile lui se dovediseră zadarnice. În mare parte, din cauza mea. Cu excepţia lui Coco, el era singura persoană din Turnul acesta infect pe care o simpatizam.

Mincinoaso.

Ţine-ţi gura!

— Nu există altcineva, am minţit. Dar nu strică să fiu prudentă. Oricâtă încredere aş avea în forţa ta *superioară,* Ansel, prefer ca viaţa mea să nu depindă de... tine.

Nedumerirea de pe chipul lui s-a preschimbat în umilinţă – apoi în furie.

— Ştiu foarte bine ce am de făcut.

— Fiecare cu părerea lui. N-are rost să ne certăm.

— Nu-ţi dau nicio armă.

M-am ridicat de jos şi mi-am scuturat pantalonii de praful inexistent.

— Mai vedem. Unde-a dispărut chinuitul meu soţ? Vreau să discut cu el.

— Să nu-ţi imaginezi că o să-ţi dea o armă. Chiar el le-a ascuns.

— Aha! am exclamat, ridicând triumfătoare un deget.

Băiatul a făcut ochii mari, văzându-mă că vin spre el.

— Deci le-a ascuns! Unde, Ansel? am întrebat, împungându-l cu degetul în piept. Spune-mi!

Mi-a dat peste mână şi s-a tras înapoi.

— Nu ştiu unde le-a pus, aşa că nu mă mai înghionti...

L-am mai înghiontit o dată, doar ca să râd de el.

— Au! a spus, masându-şi înfuriat locul dureros. Ţi-am zis că nu ştiu. Pricepi? Nu ştiu!

Am lăsat degetul jos. Deodată, mă simţeam mult mai bine. Nu mi-am putut stăpâni un chicotit.

— Bine, te cred. Hai să mergem după soţul meu.

Acestea fiind zise, m-am întors pe călcâie şi am ieşit din cameră. Ansel a oftat resemnat şi a venit după mine.

— Reid o să se supere, a bombănit el. În afară de asta, nici măcar nu ştiu unde e.

— Ce faceţi de obicei, ziua?

Am dat să trag de uşa care ducea pe casa scării, dar Ansel mi-a luat-o înainte şi mi-a ţinut-o deschisă. Recunosc, nu doar îl simpatizam pe băiat – îl *adoram* de-a dreptul.

— Printre altele, presupun că bateţi căţei şi furaţi sufletele copiilor.

Ansel s-a uitat neliniştit în jur.

— Nu vorbi aşa. E necuviincios. Eşti soţie de Vânător acum.

— Fii serios, am zis, dând teatral ochii peste cap. Credeam că aţi înţeles până acum că mă doare-n cot de ce e cuviincios şi ce nu. E nevoie să-ţi reamintesc? Mai sunt două versuri din „Ţâţoasa Liddy”.

S-a făcut alb la faţă.

— Te rog, nu.

Am rânjit.

— Atunci spune-mi unde-l găsesc pe soţul meu.

A urmat un moment de tăcere, timp în care Ansel a cântărit cât de serioasă e intenţia mea de continua balada despre sâni mari. Bănuiesc că a ajuns la concluzia că nu glumesc – înţeleaptă decizie – pentru că, în scurt timp, a mormăit, clătinând din cap:

— Cred că e în sala de consiliu.

— Minunat, am spus.

L-am luat de braţ şi l-am împins cu şoldul, în joacă. S-a încordat tot la atingerea mea.

— Te rog să mă conduci acolo.

Spre dezamăgirea mea, nu mi-am găsit soţul în sala de consiliu, în schimb, m-a întâmpinat alt Vânător. Părul scurt şi negru îi lucea în lumina lumânării, iar ochii verzui – izbitori în contrast cu tenul arămiu – s-au îngustat răutăcioşi când m-a văzut. M-am abţinut să mă încrunt.

Jean Luc.

— Bună dimineaţa, hoaţo!

Şi-a revenit repede din surpriză şi a făcut o plecăciune adâncă.

— Cu ce te pot ajuta?

Jean Luc nu se pricepea deloc să-şi ascundă emoţiile, aşa că i-am descoperit uşor slăbiciunea. Deşi mascată sub falsa prietenie, îi recunoscusem invidia. Din aceea veninoasă.

Din păcate, azi nu aveam timp de joacă.

— Îmi caut soţul, am spus, pregătindu-mă deja să ies din cameră. Văd că nu e aici. Îţi cer scuze că te-am deranjat.

— Nici vorbă de deranj, a spus el, împingând la o parte hârtiile pe care le examina, şi s-a ridicat, întinzându-se leneş. Mai stai puţin. Oricum aveam nevoie de o pauză.

— Şi ce legătură am eu cu pauza ta?

S-a rezemat cu spatele de masă, încrucişându-şi braţele.

— Ce doreşti de la dragul nostru căpitan?

— Un cuţit.

A chicotit şi s-a scărpinat în barbă.

— Oricât ai fi de convingătoare, nici măcar tu n-o să poţi face rost de o armă aici. Arhiepiscopul te consideră periculoasă. Şi, ca întotdeauna, pentru Reid, cuvântul Eminenţei Sale e sfânt.

Ansel a făcut câţiva paşi înainte, cu ochii mijiţi.

— Nu se cade să vorbeşti aşa despre căpitanul Diggory.

Jean Luc şi-a plecat capul într-o parte, cu un zâmbet batjocoritor.

— Nu fac altceva decât să spun adevărul, Ansel. Reid e prietenul meu cel mai bun. Dar e şi preferatul arhiepiscopului.

A dat ochii peste cap şi a strâmbat din buze, de parcă acele cuvinte îi lăsau un gust amar.

— E *alarmant* la ce nivel a ajuns nepotismul.

— Nepotism? am întrebat, uitându-mă nedumerită la cei doi. Credeam că soţul meu e orfan.

— Este orfan.

Ansel îl săgeta cu privirea pe Jean Luc. Era pentru prima oară când îl vedeam atât de... belicos.

— Arhiepiscopul l-a găsit în...

— Să lăsăm poveştile lacrimogene. Toţi avem una.

Jean Luc şi-a coborât braţele şi s-a ridicat brusc de pe

masă. Înainte de a se aşeza iarăşi în faţa hârtiilor lui, s-a uitat la mine, explicându-mi:

— Arhiepiscopul se vede pe sine în Reid. Amândoi au rămas orfani, amândoi au făcut năzdrăvănii în copilărie. Dar asemănările se opresc aici. Arhiepiscopul a ajuns unde a ajuns prin propriile puteri. Munca de-o viaţă, titlul, influenţa – a trebuit să lupte pentru ele. A trudit pentru ele.

A pufnit, apoi a făcut cocoloş o hârtie şi a aruncat-o la coş.

— Iar acum are de gând să i le ofere lui Reid pe tavă.

— Tu eşti orfan, Jean Luc? l-am întrebat cu viclenie.

M-a fixat cu privirea.

— De ce întrebi?

— Fără un motiv anume. Lasă, nu contează.

Şi chiar aşa era. Puţin îmi păsa de nemulţumirile lui Jean Luc. Totuşi, parcă nu-mi venea să cred că o persoană putea fi atât de *oarbă* la propriile emoţii... Nu era de mirare că devenise o acriturâ. Mi-am blestemat firea curioasă şi mi-am concentrat atenţia asupra scopului meu. Era mult mai important să fac rost de o armă – şi, sincer, mai interesant –, decât aberantul lor triunghi amoros.

— Ai dreptate, am zis, ridicând plictisită din umeri.

Am făcut câţiva paşi spre el, plimbându-mi un deget peste harta de pe masă. Mă privea bănuitor.

— Soţul meu nu merită nimic din ceea ce are. Între noi fie vorba, e chiar jenant cum stă veşnic la cheremul arhiepiscopului.

Ansel mi-a aruncat o privire şocată, dar nu l-am băgat în seamă, fiind mult prea ocupată să examinez praful de pe deget.

— Ca un milog care aşteaptă nişte resturi de mâncare.

Pe chipul lui Jean Luc a apărut un zâmbet, josnic şi crud.

— Ce perversă eşti! a chicotit, apoi, văzând că nu ripostez, a continuat: Deşi sunt perfect de acord cu tine, *madame* Diggory, nu mă poţi manipula atât de uşor.

— Serios? am zis, lăsând capul într-o parte. Eşti sigur?

A încuviinţat hotărât şi s-a rezemat pe coate.

— Foarte sigur. Am multe să-i reproşez lui Reid, dar nu degeaba a ascuns armele de tine. Eşti infractoare.

— Corect. Dar mă gândeam... că ar fi în avantajul amândurora.

Ansel m-a prins de braţ.

— Lou...

— Te ascult, a spus Jean Luc, cu o privire amuzată. Vrei un cuţit. Eu ce câştig din asta?

M-am smucit din mâna lui Ansel şi i-am răspuns zâmbitoare.

— E foarte simplu. Dacă-mi dai un cuţit, l-ar apuca toţi dracii pe soţul meu.

A râs şi el. A dat capul pe spate şi a lovit cu palma în masă, împrăştiind hârtiile de pe ea.

— Ce vrăjitoare isteaţă eşti.

Am înlemnit şi zâmbetul meu a avut o ezitare infimă. Am chicotit o fracţiune de secundă mai târziu decât ar fi trebuit. Ansel n-a observat, dar Jean Luc, cu ochii lui ageri, s-a oprit brusc din râs. A lăsat capul într-o parte şi m-a măsurat, ca un ogar care adulmecă urma iepurelui. Drace! M-am forţat să zâmbesc şi am dat să plec.

— Ţi-am răpit destul din timpul tău preţios, Vânător Toussaint. Scuză-mă, dar trebuie să-mi găsesc soţul, care nu ştiu pe unde hoinăreşte.

— Nu-i aici, a spus Jean Luc, sfredelindu-mă cu privirea. A plecat mai devreme, cu arhiepiscopul. Am primit vorbă că e invazie de spiriduşi în afara oraşului.

Interpretându-mi încruntarea drept îngrijorare, a adăugat:

— Se vor întoarce în câteva ore. Spiriduşii nu sunt periculoşi, dar poliţia nu are resursele necesare să lupte cu forţele supranaturale.

Mi-am amintit de piticii cu care mă jucam în copilărie.

— Nu sunt deloc periculoşi, m-a luat gura pe dinainte. Ce-au de gând să le facă?

Jean Luc a ridicat din sprâncene.

— Să-i extermine, bineînţeles.

— De ce?

L-am ignorat pe Ansel, care mă trăgea insistent de braţ. Îmi ardeau obrajii. Ştiam că ar trebui să tac. Cunoşteam licărul din ochii lui Jean Luc – un început de bănuială. Un instinct. O idee care avea să se materializeze rapid în ceva mai serios, dacă nu-mi ţineam gura.

— Sunt inofensivi.

— Sunt o pacoste pe capul fermierilor şi o abominaţie. E datoria noastră să-i stârpim.

— Credeam că datoria voastră e să-i apăraţi pe cei nevinovaţi.

— Şi spiriduşii sunt nevinovaţi?

— Sunt inofensivi, am repetat.

— N-ar trebui să existe. S-au născut din humă însufleţită şi vrăjitorie.

— Adam nu tot din ţărână a fost creat?

A lăsat capul într-o parte, măsurându-mă atent.

— Da, dar de mâna lui Dumnezeu. După tine, vrăjitoarele deţin aceeaşi autoritate?

Am şovăit, abia atunci conştientizând ce spun – şi unde mă aflu. Jean Luc şi Ansel se uitau la mine, în aşteptarea unui răspuns.

— Bineînţeles că nu!

Cu sângele vâjâindu-mi în urechi, am ridicat capul şi am înfruntat privirea sfredelitoare a lui Jean Luc.

— N-am spus aşa ceva.

— Mă bucur, a zis el, cu un zâmbet mic şi înfiorător, în timp ce Ansel mă trăgea spre uşă. Suntem întru totul de acord.

★

Ansel îmi tot arunca priviri îngrijorate, în timp ce ne îndreptam spre infirmerie, dar nu i-am dat atenţie. Într-un final, când a deschis gura să mă ia la întrebări, am făcut ce ştiam eu mai bine – am dus discuţia într-o altă direcţie.

— Cred că în dimineaţa asta o să ne întâlnim şi cu *mademoiselle* Perrot.

Ansel s-a înseninat vizibil.

— Oare?

Am zâmbit şi l-am împins amical cu umărul în braţ. De

data asta, nu s-a mai încordat.

— Sunt aproape sigură.

— O să mă lase să vizitez şi eu pacienţii cu tine?

— Puţin probabil.

S-a bosumflat şi n-a mai spus nimic, până sus. Nu mă puteam abţine să chicotesc.

Mirosul familiar şi liniştitor al magiei ne-a întâmpinat imediat ce am intrat în infirmerie.

Hai la joacă, hai la joacă, hai la joacă!

Dar eu nu venisem acolo să mă joc. Un lucru pe care Coco mi l-a confirmat din clipa în care ne-am întâlnit la uşă.

— Bună, Ansel! a spus ea, voioasă, după care m-a prins de braţ şi m-a condus spre camera domnului Bernard.

— Bună, *mademoiselle* Perr…

— La revedere, Ansel!

I-a închis uşa în faţa hipnotizată.

— Te place, i-am reproşat, încruntată. Poartă-te mai frumos cu el!

Coco s-a trântit pe scaunul metalic.

— Tocmai de-asta nu vreau să-i dau apă la moară. Bietul băiat e prea bun pentru mine.

— Poate c-ar trebui să-l laşi pe el să decidă asta.

— Hm, a zis, uitându-se la o cicatrice urâtă de la încheietura mâinii, după care şi-a lăsat mâneca în jos. Poate c-ar trebui.

Am dat ochii peste cap şi m-am dus să-l salut pe domnul Bernard.

Deşi trecuseră două zile, bietul om încă nu murise. Nu dormea. Nu mânca. Părintele Orville şi ceilalţi tămăduitori nu-şi explicau cum reuşeşte să supravieţuiască. Dar, oricare ar fi fost motivul, eu mă bucuram. Începuse să-mi placă privirea lui stranie.

— Am auzit de întâmplarea cu *madame* Labelle, a spus Coco.

Jean Luc se ţinuse de cuvânt şi vorbise cu preoţii, care, la rândul lor, se ţinuseră de cuvânt şi o păzeau cu atenţie pe noua tămăduitoare, după incidentul din bibliotecă. Nu

mai îndrăznea să părăsească infirmeria.

— Ce voia?

M-am aşezat pe podea, lângă patul lui Bernie, cu picioarele încrucişate. Ochii lui albi, ca nişte globuri, m-au urmărit până jos, iar degetele îi băteau ritmic în cătuşe.

Clinc.

Clinc.

Clinc.

— Să mă avertizeze. Mi-a zis că vine mama.

— A zis ea asta?

Coco a luat o figură serioasă şi i-am povestit repede cele întâmplate seara trecută. Când am terminat, a început să se plimbe agitată prin cameră.

— Nu înseamnă nimic. Ştim că te caută. Normal că vine. Dar asta nu înseamnă că ştie că eşti *aici*...

— Ai dreptate. Dar, chiar şi aşa, vreau să fiu pregătită.

— Desigur, a încuviinţat, scuturând din cârlionţii care îi încadrau faţa. Să trecem la treabă atunci. Vrăjeşte uşa. Alege o proiecţie pe care n-ai mai folosit-o până acum.

M-am ridicat şi m-am dus spre uşă, frecându-mi mâinile îngheţate. Eu şi Coco ajunseserăm la concluzia că e mai bine să o vrăjesc pe durata şedinţelor noastre, ca nu cumva să tragă cineva cu urechea. Era periculos să fim auzite şuşotind despre magie.

Când m-am apropiat, am invocat bine-cunoscutele proiecţii aurii. S-au materializat la chemarea mea, înceţoşate şi risipite peste tot. Pe pielea mea. În mintea mea. M-am învârtit printre ele, căutând ceva nou. Ceva diferit. După câteva minute de căutări zadarnice, am ridicat braţele, deznădăjduită.

— Nu e nimic nou.

Coco a venit lângă mine. Fiind Dame Rouge, nu vedea proiecţiile magice pe care le vedeam eu, dar se străduia.

— Nu ţi le imaginezi aşa cum trebuie. Cercetează fiecare posibilitate.

Am închis ochii şi m-am forţat să inspir adânc. Pe vremuri, îmi era uşor să vizualizez şi să manevrez firele aurii – la fel de uşor pe cât îmi era să respir. Dar vremurile

acelea se duseseră. Mă ascundeam de prea mult timp. Îmi înfrânasem magia de prea mult timp. Prea multe pericole pândeau în oraş: vrăjitoarele, Vânătorii, până şi cetăţenii normali, care recunoşteau mirosul specific al magiei. Deşi era imposibil să identifici o vrăjitoare după înfăţişare, femeile neînsoţite trezeau întotdeauna suspiciuni. Cât ar fi durat până să-mi simtă cineva mirosul după o vrajă? Ori să mă vadă că îmi contorsionez degetele şi să mă urmărească până acasă?

Folosisem magia acasă la Tremblay şi uite unde ajunsesem!

Era mult mai sigur să nu mai fac vrăji deloc.

I-am explicat lui Coco că era ca atunci când exersezi un muşchi. Dacă exersezi în mod regulat, proiecţiile apar rapid, clar şi, în general, de bunăvoie. Dacă le neglijezi însă, acea parte a corpului – partea legată de strămoaşele mele şi de cenuşa lor din pământ – îşi pierde forţa. Şi, în fiecare secundă pe care o iroseam să descâlcesc o proiecţie, riscam să fiu atacată de o vrăjitoare.

Madame Labelle îmi spusese cât se poate de clar: mama era în oraş. Poate că ştia unde sunt, poate că nu. Un lucru era cert, nu-mi permiteam să fiu slabă.

Parcă ghicindu-mi gândurile, pulberea aurie a venit mai aproape şi în minte mi-au apărut vrăjitoarele de la paradă. Rânjetele lor demente. Trupurile care pluteau neputincioase pe deasupra lor. Mi-am stăpânit un fior şi m-a năpădit un val de deznădejde.

Oricât de mult aş fi exersat – oricât de pricepută aş fi ajuns –, întotdeauna aveau să existe unele mai puternice decât mine. Pentru că vrăjitoarele de genul celor de la paradă – dispuse să sacrifice totul pentru cauza lor – nu erau doar puternice.

Erau periculoase.

Deşi o vrăjitoare nu putea vedea proiecţiile alteia, fapte precum să îneci ori să arzi un om de viu necesitau jertfe imense pentru a păstra echilibrul: de pildă, o anume emoţie, ori amintirile adunate pe parcursul unui an. Culoarea ochilor. Capacitatea de a simţi atingerea

altcuiva.

Asemenea pierderi pot... schimba o persoană. O pot transforma într-o fiinţă mai crudă şi mai stranie decât înainte. Văzusem asta cu ochii mei.

Dar trecuse mult timp de atunci.

Totuşi, chiar dacă nu puteam spera să ajung vreodată mai puternică decât mama, refuzam să stau cu mâinile în sân.

— Când îi împiedic pe preoţi şi pe tămăduitori să ne audă, îi afectez. Le răpesc anumite abilităţi.

Am dat la o parte auriul care mi se agăţa de piele şi mi-am îndreptat umerii.

— Trebuie să găsesc o cale de a mă afecta şi pe mine. Corect ar fi să dau la schimb auzul, dar am făcut asta deja. Aş putea renunţa la alt simţ, la văz, la gust sau la atingere.

M-am oprit şi am examinat proiecţiile.

— Gustul nu e suficient – balanţa ar înclina tot în favoarea mea. Văzul e prea mult. Ar însemna să devin neputincioasă. Aşa că nu-mi mai rămâne decât atingerea. Sau, poate, mirosul?

M-am concentrat asupra nasului, dar n-a apărut nicio nouă proiecţie.

Clinc.

Clinc.

Clinc.

M-am uitat furioasă la Bernie şi mi-am pierdut concentrarea. Proiecţiile s-au destrămat.

— Mi-eşti foarte drag, Bernie, dar ai putea să nu mai faci atâta zgomot?

Clinc.

Coco m-a împuns în obraz, îndreptându-mi atenţia către uşă.

— Nu te lăsa. Încearcă o perspectivă diferită.

I-am dat mâna la o parte.

— E uşor să vorbeşti.

Am strâns din dinţi şi mi-am concentrat atât de tare atenţia spre uşă, încât mă temeam că o să-mi sară ochii din cap. Poate că asta ar fi echilibrat balanţa.

— Poate... poate că nu iau eu de la ei. Poate că ei îmi dăruiesc ceva.

— Secrete, de pildă? a spus Coco.

— Da. Ceea se înseamnă... ceea ce înseamnă...

— Ai putea încerca să spui un secret.

— Aiurea. Nu aşa funcţionează...

Un firicel auriu s-a întins, şerpuind, între urechea ei şi limba mea. Drace.

Asta era problema cu magia. Era subiectivă. La fiecare posibilitate pe care o cântăream eu, altă vrăjitoare cântărea o sută de alte posibilităţi. Aşa cum nu existau două minţi care să gândească la fel, nu existau nici două vrăjitoare care să facă magie la fel. Toate vedeam lumea în mod diferit.

Dar nu era nevoie să-i explic asta lui Coco.

Mi-a aruncat un zâmbet mândru şi a ridicat din sprâncene, parcă ghicindu-mi gândurile.

— Din câte-mi dau seama, nu există reguli clare pentru magia asta a ta. Se bazează mai mult pe intuiţie, a spus, ducându-şi, gânditoare, o mână la bărbie. Sinceră să fiu, semănă cu magia de sânge.

Am încremenit în momentul în care am auzit paşi pe hol. Văzând că nu trec mai departe – se opriseră în dreptul uşii –, Coco s-a retras într-un colţ, iar eu m-am aşezat pe scaunul metalic de lângă patul lui Bernie. Am deschis Biblia şi m-am apucat să citesc la întâmplare.

A intrat părintele Orville.

— Vai! a zis, ducând mâna la piept, şi ochii i s-au căscat ca două cercuri perfecte în spatele ochelarilor. Ce sperietură mi-aţi tras!

M-am ridicat de pe scaun, zâmbind. Exact atunci a intrat şi Ansel. Avea firimituri pe buze. Evident dăduse iama în bucătăria tămăduitorilor.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, am spus, uitându-mă la preot. Îţi cer scuze, părinte. N-am vrut să te sperii.

— Nu-i nimic, copilă. Sunt doar puţin încordat în dimineaţa asta. Am avut o noapte tare ciudată. Pacienţii

noştri sunt neobişnuit de… agitaţi.

A dat din mână, apoi a scos o seringă metalică şi s-a apropiat de patul lui Bernie. Mi-a îngheţat zâmbetul pe buze.

— Văd că şi tu îţi faci griji pentru *monsieur* Bernard. Astă-noapte, unul dintre tămăduitori l-a surprins când încerca să se arunce de la fereastră.

— Cum?

M-am uitat încruntată la Bernie, dar pe chipul lui mutilat nu se citea nimic. Nicio tresărire. Era… gol. Am clătinat din cap. Probabil suferea îngrozitor.

Părintele Orville m-a bătut încurajator pe umăr.

— Nu-ţi face griji, copilă. N-o să se mai întâmple, a zis şi mi-a arătat seringa pe care o ţinea în mâna lui firavă. Sunt convins că am reuşit să perfecţionăm dozajul. Injecţia o să-i potolească agitaţia până când o să-şi dea sufletul.

A scos un pumnal subţire din robă şi a făcut o mică incizie în braţul lui Bernie. Coco a făcut un pas înainte şi s-a uitat bănuitoare la lichidul negru care s-a prelins din rană.

— I s-a agravat starea.

Părintele Orville abia ţinea seringa în mâna lui tremurândă. Mă îndoiam că vede braţul lui Bernie, dar, într-un final, a izbutit să înfigă acul în tăietura făcută. Am tresărit când a apăsat pe pompă şi a injectat otrava, dar Bernie nu s-a clintit. Doar mă privea cu ochi ficşi.

— Gata, a zis preotul şi a scos acul. O să adoarmă imediat. Să-l lăsăm să se odihnească în linişte.

— Ai dreptate, părinte, a spus Coco, cu capul plecat, şi mi-a aruncat o privire cu subînţeles. Hai să citim din Pilde, Lou.

LA VIE ÉPHÉMÈRE

Lou

MULŢIMEA UMPLUSE STRADA ÎN FAŢA TEATRULUI SOLEIL et lune. Nobilii sporovăiau în faţa casei de bilete, în vreme ce soţiile lor se salutau cu zâmbete mieroase. Trăsurile elegante veneau şi plecau. Plasatorii încercau să conducă spectatorii la locurile lor, dar asta era adevărata distracţie a serii. *Acesta* era motivul pentru care veneau bogătaşii la teatru... ca să-şi etaleze toaletele şi să discute despre politică într-un balet social complex.

Întotdeauna mă ducea cu gândul la ritualul de curtare al păunilor.

Eu şi soţul meu ne încadram perfect în peisaj. Adio rochii mânjite de sânge şi pantaloni. Mai devreme, când venise în cameră cu o rochie de seară – plesnind de mândrie şi de nerăbdare –, nu mă lăsase inima să-l refuz. Era aurie, cu corset şi mâneci conice, brodată cu floricele din fir auriu. Luceau în lumina amurgului şi coborau lin pe trena de mătase, de culoarea şampaniei. Cu un strop de magie, reuşisem chiar să-mi şterg o parte dintre vânătăi, înainte să părăsesc infirmeria. Pe celelalte le acoperisem cu pudră.

Soţul meu purta tunica de sărbătoare. Era tot albastră, dar împodobită cu fir de aur la manşete şi guler. M-am abţinut să zâmbesc, imaginându-mi cum arătam împreună, în timp ce urcam pe treptele teatrului. Aveam ţinute asortate. În mod normal, aş fi fost oripilată, dar, cu braţul lui puternic în jurul taliei mele, mă simţeam în al nouălea cer.

Insistasem totuşi să mă lase să port gluga pelerinei pe cap. Şi o panglică de mătase, ca să-mi maschez cicatricea. În cazul în care soţul meu înţelesese scopul, se abţinuse de la orice comentariu.

Poate că nu era chiar atât de insuportabil.

Mulţimea s-a dat la o parte în momentul în care am

intrat în foaier. Mă îndoiam că îşi mai amintea cineva de noi, dar oamenii deveneau uşor agitaţi – deşi ai fi putut s-o iei ca pe o dovadă de mare respect – în preajma Vânătorilor. Nimeni nu se pricepea să strice o petrecere mai bine decât un Vânător. Mai ales dacă Vânătorul respectiv era atât de înţepat ca soţul meu.

M-a condus la locurile noastre. De data asta, nu mă deranja să-i simt mâna pe spate. Dimpotrivă, era o senzaţie... plăcută. Caldă. Protectoare. Asta până când a încercat să-mi ia pelerina. I-am smuls-o din mână, hotărâtă să nu mă despart de ea. S-a încruntat şi a tuşit stânjenit.

— Am uitat să te întreb... ţi-a plăcut cartea?

Domnul de pe scaunul vecin m-a apucat de mână, înainte să apuc să răspund.

— *Enchanté, mademoiselle,* a spus, pe un ton suav, şi mi-a sărutat degetele.

Mi-a scăpat un chicotit de pe buze. Era chipeş, deşi cam unsuros, cu părul negru şi pomădat şi o mustaţă subţire.

Soţul meu s-a făcut livid la faţă.

— Fii amabil, *monsieur,* şi ia mâna de pe soţia mea.

Bărbatul a făcut ochii mari şi s-a uitat la degetul meu pe care nu se găsea nicio verighetă. M-a pufnit râsul. Îmi făcusem obiceiul de a purta Inelul Angelicăi la mâna dreaptă, doar ca să-mi enervez soţul.

— Soţie? a murmurat bărbatul şi mi-a dat iute drumul la mână, de parcă era un păianjen veninos. Credeam că Vânătorii nu se căsătoresc.

— Credeai greşit, a replicat soţul meu, apoi s-a ridicat şi mi-a făcut semn. Hai să schimbăm locurile!

— N-am vrut să jignesc pe nimeni, *monsieur,* a spus bărbatul şi mi-a aruncat o privire tristă când am plecat de lângă el. Eşti un bărbat norocos.

Soţul meu l-a pironit cu o privire atât de fioroasă, încât omul n-a mai îndrăznit să scoată o vorbă toată seara.

După ce s-au stins luminile, mi-am dat gluga jos.

— Ce bătăios eşti, i-am şoptit, rânjind.

Era o brută. O brută îngâmfată, dar drăgălaşă, din anumite puncte de vedere.

Nu s-a uitat la mine.

— Începe spectacolul.

Orchestra a început să cânte şi artiştii au intrat pe scenă. Am recunoscut-o imediat pe Nas-Cârn şi m-am binedispus, amintindu-mi cum îl făcuse de râs pe arhiepiscop în faţa admiratorilor lui. Ingenioasă mişcare. Şi ce curaj avusese să facă o vrajă chiar sub nasul arhiepiscopului şi al soţului meu...

Nas-Cârn era o neînfricată Dame Blanche, o Vrăjitoare Albă.

Deşi avea doar un rol secundar, am urmărit-o atent cum dansează alături de actorii care îi interpretau pe Emilie şi Alexandre.

Din păcate, odată cu strofele, mi-a pierit entuziasmul. Era ceva cunoscut în alura ei – ceva ce nu observasem când ne-am întâlnit prima oară. Mi s-a pus un nod în stomac în momentul în care a făcut o piruetă şi a dispărut în spatele cortinei.

Când a început cel de-al doilea cântec, soţul meu s-a aplecat spre mine. Îmi gâdila gâtul cu respiraţia.

— Mi-a zis Jean Luc că m-ai căutat, azi-dimineaţă.

— Nu-i frumos să vorbeşti în timpul reprezentaţiei.

A făcut ochii mici, dar nu s-a dat bătut.

— Ce voiai de la mine?

Mi-am reîndreptat atenţia către scenă. Nas-Cârn îşi făcuse din nou apariţia, cu părul auriu revărsându-i-se pe umeri. Mişcările ei îmi trezeau o amintire, dar, când am încercat s-o fixez, s-a spart ca un balon de săpun.

— Lou? a spus şi m-a atins uşor cu mâna.

Era caldă, mare şi bătătorită, şi nu m-am îndurat să i-o dau la o parte.

— Un cuţit, am zis, fără să-mi dezlipesc ochii de la scenă.

— Cred că glumeşti.

— Vorbesc foarte serios, am spus, uitându-mă la el. Ai văzut-o pe *madame* Labelle. Trebuie să mă pot apăra cumva.

M-a strâns de mână.

— N-o să se atingă de tine.

Vecinul nostru unsuros a tuşit cu subînţeles, dar nu l-am băgat în seamă.

— Nu are voie să mai intre în Turnul Vânătorilor. Aşa mi-a promis arhiepiscopul.

M-am încruntat.

— Şi asta ar trebui să mă liniştească?

S-a uitat la mine cu o privire severă, încleştându-şi maxilarul.

— Da. Arhiepiscopul e un om puternic şi a promis să te apere.

— Promisiunea e apă de ploaie.

— Atunci, poate ai mai mare încredere în cuvântul meu. Am jurat să te protejez.

Era de-a dreptul hilar devotamentul lui de a apăra o vrăjitoare. Şi-ar fi ieşit din minţi dacă ar fi ştiut adevărul.

Am ridicat ironic dintr-o sprânceană.

— La fel cum şi eu am jurat să-ţi fiu supusă?

M-a săgetat cu o privire mânioasă, dar, pe lângă bărbatul unsuros, se mai uitau şi alţii urât la noi. M-am lăsat pe spătarul scaunului, cu o mişcare sfidătoare a capului. Soţul meu era mult prea protocolar ca să se certe cu mine în public.

— Vom relua discuţia, a spus, apoi şi-a îndreptat nemulţumit atenţia către actori.

Spre mirarea şi încântarea mea neintenţionată, nu mi-a dat drumul la mână. Câteva minute mai târziu, şi-a trecut nonşalant degetul mare peste degetele mele. M-am foit în scaun. M-a ignorat, fără să-şi ia ochii de la spectacolul de pe scenă. Degetul lui însă continua să se mişte, îmi desena cerculeţe pe mână, se plimba în jurul încheieturii şi cobora spre vârful unghiilor.

Încercam din răsputeri să urmăresc reprezentaţia. Fiori de plăcere îmi gâdilau pielea cu fiecare atingere a degetului său... până când, încetul cu încetul, degetele lui au început să urce, de la venele încheieturii, pe antebraţ, până la interiorul cotului. Mi-a mângâiat cicatricea de acolo. M-am cutremurat şi am încremenit, căznindu-mă să

mă concentrez la spectacol. Mi-a căzut pelerina de pe umeri.

În scurt timp, s-a terminat primul act. La antract, am rămas amândoi pe scaune, atingându-ne în tăcere – abia respirând –, în timp ce publicul forfotea în jurul nostru. În momentul în care s-au stins iar luminile, m-am întors spre el, simţind cum mă năpădeşte căldura de la pântec până în obraji.

— Reid, am şoptit.

S-a uitat la mine, îmbujorat la faţă şi cu o expresie la fel de speriată ca a mea. M-am apropiat de el şi i-am văzut buzele întredeschise. A scos limba să şi le umezească şi am simţit un freamăt în stomac.

— Da?

— Sunt...

Cu coada ochiului, am zărit-o pe Nas-Cârn făcând o piruetă, într-un vârtej de păr blond. Mişcarea aceea mi-a deşteptat o imagine în minte. O sărbătoare a solstiţiului. Cosiţe aurii împletite cu flori. Armindenul.

Drace.

Estelle. O chema Estelle şi o cunoscusem demult – când eram mică –, la Chateau le Blanc. Evident, din cauza vânătăilor, nu mă recunoscuse prima oară, dar, dacă m-ar fi revăzut, dacă şi-ar fi adus cumva aminte...

Căldura din pântec s-a prefăcut în gheaţă.

Trebuia să plec imediat de aici.

— Lou?

Glasul lui Reid răsuna de undeva, departe, ca şi când îmi vorbea din capătul unui tunel, şi nu de pe scaunul vecin.

— Te simţi bine?

Am tras aer în piept şi i-am poruncit inimii să se liniştească. Bătea atât de tare, încât mă temeam să nu o audă. Îmi reverbera prin tot corpul, condamnându-mă cu fiecare bătaie trădătoare. Mâna lui se oprise pe încheietura mea. Drace. Mi-am retras-o şi am început să-mi frâng degetele în poală.

— Sunt bine.

S-a lăsat pe spătarul scaunului, deopotrivă nedumerit şi

rănit. Am tras o înjurătură în gând.

Imediat ce s-a terminat ultimul cântec, am sărit în picioare şi mi-am îmbrăcat pelerina. Am avut grijă ca gluga să-mi acopere bine părul şi faţa.

— Plecăm?

Reid s-a uitat în jur, buimăcit. Ceilalţi spectatori stăteau pe scaune – unii copleşiţi de emoţie, alţii cu lacrimi în ochi din cauza sfârşitului tragic al celor doi îndrăgostiţi. S-a lăsat cortina. Aplauzele nu începuseră încă.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu! am răspuns, deşi prea repede pentru a fi convingătoare.

Mi-am dres glasul, m-am silit să zâmbesc şi am mai făcut o încercare.

— Doar că m-am plictisit.

N-am aşteptat să răspundă. L-am prins de mână şi l-am tras pe culoar, pe lângă spectatorii care abia acum se ridicau şi începeau să aplaude. Am ieşit în foaier şi acolo m-am oprit brusc. Actorii şi actriţele se aliniaseră deja în dreptul uşilor. Înainte să apuc să schimb direcţia, Estelle l-a zărit pe Reid. S-a încruntat, apoi s-a uitat la silueta mea înfăşurată în pelerină şi a încercat să distingă cine se ascundea sub glugă. M-a recunoscut. L-am tras pe Reid de mână, căutând cu disperare să fug, dar nu l-am putut urni. Estelle a venit hotărâtă spre noi.

— Ce mai faci?

Se citea o blândeţe sinceră în ochii ei în momentul în care mi-a dat gluga la o parte, să-mi vadă rănile. Stăteam încremenită şi nu puteam s-o opresc. A zâmbit.

— Încep să se vindece.

Mi-am înghiţit nodul din gât.

— Sunt bine, mulţumesc. Excelent, aş putea spune.

— Serios? a zis, cu o figură neîncrezătoare, apoi s-a întors încruntată spre Reid, care părea chiar mai iritat să o vadă decât era ea. Tu ce mai faci? a continuat, strâmbând din buze. Încă te ascunzi sub uniforma albastră?

Avea mare tupeu să interpeleze un Vânător în public. Spectatorii chicoteau dezaprobator în jurul nostru. Reid s-

a întunecat la faţă şi m-a strâns mai tare de mână.

— Hai să mergem, Lou!

Am tresărit la auzul numelui meu şi am avut o strângere de inimă, dar răul era deja făcut.

— Lou? a întrebat Estelle, încordându-se deodată.

A lăsat capul într-o parte şi a făcut ochii mari, studiindu-mi cu atenţie faţa.

— Vine de la... Louise?

— Mă bucur că te-am revăzut, am spus repede şi l-am tras pe Reid spre ieşire.

El m-a urmat fără să protesteze, deşi îi simţeam întrebările nerostite în ceafă.

Am plonjat în şuvoiul spectatorilor care se îndreptau spre ieşire. Când n-am mai reuşit să înaintez, a trecut el în faţă. Poate din cauza înălţimii lui impresionante sau a tunicii albastre, oamenii s-au dat la o parte, ridicându-şi pălăriile în faţa noastră. Trăsura ne aştepta la câteva clădiri distanţă de teatru – blocată de spectatorii care mişunau peste tot –, aşa că l-am tras în direcţia opusă, alergând cât de repede îmi permitea rochia.

Când, în sfârşit, am reuşit să scăpăm din mulţime, Reid m-a condus pe o stradă lăturalnică, pustie.

— Îmi spui şi mie ce s-a întâmplat?

Am chicotit agitată, legănându-mă pe călcâie. Trebuia să mergem mai departe.

— Nimic. Doar că...

Am simţit un gol în stomac în clipa în care ceva s-a mişcat în spatele lui şi, din întuneric, a apărut Estelle.

— Nu-mi vine să cred că tu eşti, a spus aproape în şoaptă, privindu-mă uluită. Prima oară nu te-am recunoscut, din cauza vânătăilor. Eşti foarte... schimbată.

Avea dreptate. În afară de vânătăi, pe vremea când mă cunoscuse ea, aveam părul mai lung şi mai deschis la culoare, pielea bronzată şi plină de pistrui de la zilele petrecute în aer liber şi la soare.

— Vă cunoaşteţi? a întrebat Reid, încruntat.

— Bineînţeles că nu, am răspuns repede. Ne-am văzut pe la teatru, atâta tot. Hai să mergem, Reid.

M-am întors spre el. M-a prins cu o mână ocrotitoare de talie şi a făcut o jumătate de pas în faţa mea.

Estelle mi-a aruncat o privire disperată.

— Nu poţi să pleci! Nu tocmai acum...

— Ba poate, a replicat Reid.

Deşi era limpede că habar nu avea ce se petrece, dorinţa de a mă proteja părea să fie mai puternică decât nedumerirea sau antipatia profundă faţă de Estelle. M-a împins delicat de la spate.

— O seară bună, *mademoiselle*!

Estelle nici măcar n-a clipit. A scuturat puţin din încheietura mâinii, ca şi când ar fi alungat o muscă sâcâitoare, şi firma prăvăliei de deasupra noastră s-a desprins din balamale şi l-a lovit pe Reid în ceafă. Mirosul înţepător al magiei s-a răspândit pe alee, în momentul în care el s-a prăbuşit în genunchi. A dat să-şi scoată Balisarda din teacă.

— Nu!

L-am apucat de haină şi am încercat să-l ridic de jos – să-l protejez cumva cu trupul meu –, dar Estelle şi-a sucit degetele înainte ca vreunul dintre noi să poată reacţiona.

A doua lovitură a panoului l-a trântit pe spate. S-a izbit cu capul de caldarâm, cu un trosnet cumplit, şi a rămas nemişcat.

Am scos un mârâit şi m-am postat între ei, cu braţele ridicate.

— N-are rost să te împotriveşti, Louise.

A venit spre mine, cu o sticlire fanatică în ochi, şi spaima a pus complet stăpânire pe mine. Deşi vedeam firişoarele aurii cu coada ochiului, nu mă puteam concentra asupra proiecţiilor – nu mă puteam concentra la nimic. Aveam senzaţia că lumea îşi ţine respiraţia şi aşteaptă să se întâmple ceva...

Numai că...

L-am auzit pe Reid mişcându-se în spatele meu.

— Nu vin cu tine, i-am zis lui Estelle şi am făcut câţiva paşi înapoi, ridicând braţele şi mai sus, ca să-i atrag atenţia. Te rog să încetezi.

— Chiar nu pricepi? E o *onoare...*

O săgeată a ţâşnit pe lângă mine, un fulger albastru.

Estelle nu a putut reacţiona suficient de repede, iar Reid s-a aruncat în braţele ei deschise. Preţ de o clipă, mi-a dat impresia unei îmbrăţişări macabre. După care Reid a răsucit-o cu spatele la pieptul lui – ţinându-i braţele şi mâinile între ei – şi a cuprins-o cu o mână pe după gât. O priveam îngrozită cum se zbate să scape din strânsoare. Treptat, s-a făcut vânătă la faţă.

— Ajută-mă... gemea, zvârcolindu-se, cu o privire înnebunită. Te rog...

Nu m-am clintit.

Totul a durat mai puţin de un minut. Cu o ultimă tresărire, corpul lui Estelle s-a prăvălit moale în braţele lui Reid, iar el a slăbit strânsoarea.

— A murit? am murmurat.

— Nu.

Era alb la faţă şi îi tremurau mâinile. A lăsat-o să cadă. Într-un final, s-a uitat la mine şi ferocitatea din ochii lui m-a speriat.

— Ce voia creatura de la tine?

Neputându-i susţine privirea, am întors capul – să nu-i mai văd nici pe el, nici pe Estelle, nici scena de coşmar – şi m-am uitat la stele. Erau atât de slabe, în seara asta! Parcă refuzau să strălucească pentru mine. Mă acuzau.

După un lung moment de tăcere, mi-am luat inima în dinţi şi i-am răspuns. Lacrimile îmi scânteiau pe obraji.

— Voia să mă omoare.

M-a privit îndelung, apoi a ridicat pe-un umăr corpul inert al lui Estelle.

— Ce-ai de gând să faci cu ea? am întrebat temătoare.

— E vrăjitoare.

A luat-o pe stradă, fără să se uite în urmă, ignorând privirile alarmate ale trecătorilor.

— O să ardă pe pământ şi apoi în iad.

UCIGAŞA DE VRĂJITOARE

Lou

PE DRUMUL PÂNĂ LA TURNUL VÂNĂTORILOR, REID A refuzat să-mi vorbească. Mă străduiam să mă ţin după el, dar fiecare pas era ca un cuţit în inima mea.

Ucigaşă de vrăjitoare, ucigaşă de vrăjitoare, ucigaşă de vrăjitoare...

Nu mă puteam uita la Estelle. Mă îngrozea să-i văd capul atârnând pe spatele lui Reid. Părul care îi flutura la fiecare pas.

Ucigaşă de vrăjitoare.

Când Reid a dat buzna în Turn, deşi şocate, gărzile n-au ezitat mai mult de o clipă înainte de a interveni. Îi uram nespus. Uram gândul că se pregătiseră toată viaţa pentru acest moment. Cu priviri înflăcărate, i-au întins lui Reid o seringă metalică.

O injecţie.

Mi s-au împăienjenit ochii. Îmi venea să vomit.

— Preoţii abia aşteptau să testeze otrava pe o vrăjitoare, a zis Vânătorul aflat mai aproape de Reid, aplecându-se curios să vadă mai bine. Azi e ziua lor norocoasă.

Reid n-a stat pe gânduri. A dat-o pe Estelle jos din spate şi i-a înfipt acul în gât, cu brutalitate. Sângele i s-a prelins pe umăr şi i-a pătat rochia albă.

Mă durea sufletul.

S-a prăvălit din braţele lui Reid, ca un bolovan. Nimeni nu a catadicsit s-o prindă. A căzut cu faţa în jos pe dalele de piatră. Inertă.

Pieptul i se mişca aproape imperceptibil. Al doilea Vânător a început să râdă şi a împuns-o cu gheata în obraz. A rămas nemişcată.

— Se pare că am aflat răspunsul. Preoţii vor fi extrem de mulţumiţi.

După aceea i-au pus cătuşele – groase şi ruginite de sânge. I-au prins lanţuri de mâini şi de picioare, apoi au

luat-o de păr şi au târât-o pe trepte. Lanţurile zăngăneau cu fiecare pas care o ducea tot mai departe şi mai departe... în străfundurile iadului.

Reid s-a dus cu ei, fără să se uite la mine.

În momentul acela – rămasă doar cu seringa goală şi sângele lui Estelle ca martori ai faptei mele –, m-am urât cu adevărat.

Ucigaşă de vrăjitoare.

Şi am vărsat lacrimi amare.

Parcă simţindu-mi trădarea, a doua zi, soarele a refuzat să se arate. Cerul a rămas mohorât şi ameninţător, şi lumea întreagă părea învăluită într-o mantie groasă de negru şi cenuşiu. În depărtare, bubuiau tunete. Priveam pe fereastră, cu ochii roşii şi înlăcrimaţi.

Arhiepiscopul s-a grăbit să deschidă uşile bisericii şi să anunţe lumii păcatele lui Estelle. A târât-o de lanţuri şi a îmbrâncit-o la picioarele lui. Mulţimea a huiduit-o şi a aruncat cu noroi şi cu pietre în ea. Estelle se uita deznădăjduită în jur, căutând pe cineva.

Pe mine.

Parcă atrasă de privirea mea, a înălţat capul şi ochii ei albaştri s-au intersectat cu ai mei. Nu aveam nevoie să aud cuvintele ca să-mi dau seama ce rosteau buzele ei – să văd veninul care se scurgea din chiar sufletul ei.

Ucigaşă de vrăjitoare.

Era ruşinea supremă.

Reid stătea în faţa mulţimii şi părul îi flutura sălbatic în vânt. Ridicaseră un rug peste noapte. Stâlpul de lemn din mijlocul lui înţepa burta cerului, lăsând să se reverse primii stropi îngheţaţi de ploaie.

De stâlpul acesta au legat-o pe sora mea. Încă purta costumaţia de scenă – o rochie albă, simplă, care îi ajungea până la glezne –, deşi acum era plină de sânge şi soioasă de la torturile la care o supuseseră Vânătorii în temniţă. Nu mai departe de ieri, cânta şi dansa la Soleil et Lune. Acum îşi aştepta moartea.

Era numai vina mea.

Fusesem o laşă. Prea fricoasă să înfrunt moartea, ca s-o salvez pe Estelle. Să-mi salvez poporul. Sute de vrăjitoare – moarte. Mi-am încleştat degetele pe gât – chiar deasupra cicatricei – şi mi-am înăbuşit un suspin.

În spatele meu, Ansel se foia stânjenit.

— E greu când vezi asta pentru prima oară, a spus. Nu eşti obligată să te uiţi.

— Ba da.

Mi s-a tăiat răsuflarea în momentul în care a urcat lângă mine, pe turnul de mobilă. Îmi şiroiau lacrimile pe obraji şi formau o baltă pe pervazul ferestrei.

— E vina mea.

— E o vrăjitoare, a spus Ansel.

— Nimeni nu merită o asemenea moarte.

A tresărit, şocat de vehemenţa mea.

— Vrăjitoarele merită.

— Spune-mi, Ansel, am zis şi m-am întors spre el, cuprinsă brusc de dorinţa disperată ca el să mă înţeleagă. Ai cunoscut vreodată o vrăjitoare?

— Bineînţeles că nu.

— Ba da. Le întâlneşti peste tot, în tot oraşul. Poate că femeia care ţi-a cârpit haina, săptămâna trecută, e vrăjitoare. Ori camerista care se înroşeşte ori de câte ori te uiţi la ea. Poate că mama ta a fost vrăjitoare, dar nu aveai cum să afli.

Ansel a făcut ochii mari şi a clătinat din cap.

— Nu toate sunt rele, Ansel. Unele sunt cumsecade, afectuoase şi blânde.

— Nu-i adevărat, a insistat el. Sunt nişte păcătoase.

— Dar oare nu toţi suntem aşa, Ansel? Nu asta spune Dumnezeul tău?

A făcut o faţă lungă.

— E altceva în cazul lor. Ele sunt... anormale.

Anormale. Mi-am apăsat palmele pe ochi, ca să-mi opresc lacrimile.

— Ai dreptate, am zis, arătând spre stradă, unde urletele mulţimii se înteţiseră.

O femeie cu părul nisipiu stătea în spatele gloatei şi

plângea.

— Iată normalitatea.

Ansel s-a încruntat, iar Reid i-a înmânat arhiepiscopului o torţă.

Estelle tremura, cu ochii aţintiţi spre cer. Arhiepiscopul a desenat un arc prin aer cu torţa şi a aprins paiele de la picioarele ei. Mulţimea a izbucnit în urale.

Mi-am amintit cuţitul lipit la gâtul meu. Am simţit sărutul lamei pe piele.

Cunoşteam spaima din inima lui Estelle.

Focul s-a extins rapid. Deşi aveam ochii împăienjeniţi de lacrimi, m-am silit să privesc flăcările care şerpuiau spre rochia lui Estelle. M-am silit să-i ascult urletele. Cu fiecare îmi mai murea o părticică din suflet. În scurt timp, a trebuit să mă agăţ de pervaz, ca să nu cad.

Nu mai puteam îndura. Voiam să mor. Meritam să mor – să mă zvârcolesc şi să ard într-un iaz nesfârşit de foc şi pucioasă.

Ştiam ce am de făcut.

Fără să mă gândesc – fără să cântăresc consecinţele –, am încleştat pumnii.

Lumea era în flăcări.

Am ţipat şi m-am prăbuşit pe podea. Ansel s-a apropiat de mine, dar nu-mi putea ţine corpul care se zbătea violent. Mă zguduiam din toate încheieturile şi îmi muşcam limba, ca să nu urlu de durere în timp ce focul mă mistuia, îmi băşica pielea şi îmi topea carnea de pe oase. Nu puteam respira. Nu puteam gândi. Simţeam doar agonia.

În stradă, ţipetele lui Estelle au încetat brusc. Trupul i s-a topit în flăcări, pe chip i-a apărut un zâmbet senin şi a plecat liniştită spre viaţa de apoi.

DUREREA SUFLETEASCĂ

Lou

M-AM TREZIT CU O CÂRPĂ RECE PE FRUNTE. AM CLIPIT DE câteva ori, ca să mă obişnuiesc cu semiîntunericul. Razele lunii îmbăiau camera în argintiu şi luminau silueta gârbovită, aşezată pe scaunul de la capul patului. Deşi luna îi decolora părul arămiu, era inconfundabil.

Reid.

Îşi rezemase fruntea pe marginea saltelei, aproape de şoldul meu, dar fără să îl atingă. Câţiva centimetri îi despărţeau degetele de ale mele. Am avut o strângere de inimă. Probabil mă ţinuse de mână înainte să adoarmă.

Eram încă nelămurită în privinţa sentimentelor mele.

I-am atins uşor părul, chinuindu-mă să-mi alung disperarea din piept. O arsese pe rug pe Estelle. Greşit. *Eu* o arsesem pe Estelle. Ştiusem ce avea să urmeze, când îl aşteptasem să îşi vină în fire, în gangul acela. Ştiusem că o va ucide.

Şi asta îmi dorisem.

Mi-am retras mâna, scârbită de mine. Scârbită de Reid. Preţ de o clipă, am uitat de ce mă aflam acolo. Cine eram. Cine era *el.*

O vrăjitoare şi un vânător de vrăjitoare, uniţi într-o sfântă căsătorie. Povestea asta nu se putea sfârşi decât într-un singur fel – un rug şi un băţ de chibrit. M-am blestemat pentru prostia mea – pentru că îmi îngăduisem să mă apropii de el.

O mână m-a atins pe braţ. Am întors capul şi l-am văzut pe Reid privindu-mă. Era nebărbierit şi avea cearcăne adânci, de parcă nu dormise multă vreme.

— Te-ai trezit, a murmurat.

— Da.

A oftat uşurat, a închis ochii şi mi-a strâns mâna.

— Slavă Domnului!

După o clipă de şovăială, i-am strâns şi eu mâna.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai leşinat.

A înghiţit în sec şi a deschis ochii. Se citea durerea în ei.

— Ansel a chemat-o imediat pe *mademoiselle* Perrot. Nu ştia ce să facă. Mi-a zis că ţipai şi nu te putea opri. Nici *mademoiselle* Perrot n-a reuşit să te liniştească.

Îmi mângâia palma absent, cu privirile pierdute în gol.

— Când am venit eu, te simţeai foarte rău. Ai ţipat când am dat să pun mâna pe tine. Te-ai oprit doar când am...

Şi-a dres glasul şi a întors privirea. I se zbăteau venele pe gât.

— După care ai înlemnit. Am crezut că ai murit.

Mă uitam la mâinile noastre împreunate.

— N-am murit.

— Ţi-am dat fulgi de gheaţă, iar cameristele ţi-au schimbat aşternuturile din oră în oră, ca să te poţi odihni.

Abia după ce a spus asta am remarcat cearşafurile şi cămaşa de noapte ude. Şi pielea îmi era lipicioasă de transpiraţie. Probabil arătam ca naiba.

— Cât timp am fost inconştientă?

— Trei zile.

Am scos un geamăt şi m-am ridicat în capul oaselor, frecându-mi faţa umedă.

— Drace!

— Ai mai păţit-o şi altădată? a întrebat el, căutându-mi privirea, în momentul în care am dat păturile la o parte şi am coborât din pat, dârdâind în aerul rece al nopţii.

— Bineînţeles că nu.

Deşi mă străduiam să fiu politicoasă, cuvintele mi-au ieşit repezite. Reid s-a întunecat la faţă.

— Ansel crede că s-a întâmplat din cauza execuţiei. Am înţeles că te-a sfătuit să nu te uiţi.

Execuţia. Atât reprezenta pentru Reid. Lumea lui nu fusese mistuită de flăcările rugului. El nu-şi trădase semenii. Am simţit că mi se aprinde din nou furia. Probabil nici măcar nu ştia cum o chema pe Estelle.

M-am dus în baie, ferindu-mă să-l privesc în ochi.

— Nu prea ascult de sfaturile altora.

M-am înfuriat şi mai tare când Reid a venit după mine.

— De ce ai vrut să faci asta? De ce să te uiţi, când ştii că te întristează?

Am învârtit de robinet şi apa fierbinte a început să curgă în cadă.

— Pentru că noi am ucis-o. Trebuia să ne uităm. Merita măcar atâta lucru.

— Ansel mi-a zis că ai plâns.

— Aşa e.

— Era o creatură, Lou. O vrăjitoare.

— Era o *femeie,* am mârâit, întorcându-mă spre el. Era vrăjitoare şi *om.* O chema Estelle, iar noi am ars-o pe rug.

— Vrăjitoarele nu sunt *oameni,* a spus el, vehement. Astea-s poveşti de adormit copiii. Nu sunt nişte zâne cu flori în păr, care dansează pe câmpuri când e lună plină. Sunt demoni. Ai văzut cu ochii tăi ce se întâmplă la infirmerie. Sunt diabolice. Îţi fac rău cu prima ocazie.

Şi-a trecut mâna prin păr, furios.

— Merită să ardă pe rug.

Am încleştat degetele pe marginea căzii, ca să nu fac vreun gest pe care aveam să-l regret. Îmi doream – cu disperare – să urlu la el. Să-l prind de gât şi să-l zgâlţâi – să-l fac să înţeleagă. Mă bătea gândul să mă tai iar pe braţ, să-i arăt sângele care-mi curge prin vene. Sângele de aceeaşi culoare cu al lui.

— Dacă aş fi şi eu vrăjitoare, Reid? Aş merita să mor pe rug?

Am oprit robinetul şi s-a lăsat o tăcere deplină. Îi simţeam ochii în ceafă… vigilenţi, cercetători.

— Da, a răspuns el, prudent. Dacă ai fi vrăjitoare.

Întrebarea nerostită plutea în aer. M-am uitat la el peste umăr, provocându-l să mă întrebe. Rugându-mă să n-o facă. Rugându-mă s-o facă. Neştiind ce aş răspunde, dacă m-ar întreba.

Ne-am uitat unul la altul preţ de câteva clipe interminabile. Într-un final, după ce m-am lămurit că nu voia să mă întrebe – ori *nu putea* –, am dat din nou drumul

la apă şi am şoptit:

— Amândoi meritǎm să fim arşi pe rug pentru ce i-am făcut.

A tuşit uşor, vizibil stânjenit de turnura pe care o luase discuţia.

— Lou…

— Dă-mi pace, te rog! Am nevoie de timp de gândire.

Nu a protestat, iar eu nu m-am întors spre el. Când am auzit că se închide uşa, am intrat în apa fierbinte. Era aproape clocotită, dar nu se compara cu arsura rugului. M-am scufundat în ea, rememorând agonia focului pe pielea mea.

De ani întregi mă ascundeam de La Dame des Sorcières. De mama mea. Comisesem fapte oribile ca să mă apăr, să supravieţuiesc. Pentru că, mai presus de orice, *asta* făceam: supravieţuiam.

Dar cu ce preţ?

În înfruntarea cu Estelle, reacţionasem instinctiv. Avusesem de ales între viaţa ei şi a mea. O alegere cât se poate de simplă. Era numai o soluţie. Totuşi… Estelle fusese sora mea. O vrăjitoare. Nu-mi dorise moartea, ci doar să se elibereze de persecuţiile la care era supus poporul nostru.

Din nefericire, dorinţele astea se excludeau reciproc.

M-am gândit la trupul ei, la vântul care-i spulbera cenuşa – la toate trupurile transformate în cenuşă şi spulberate de-a lungul anilor.

M-am gândit la *monsieur* Bernard, care trăgea să moară pe un pat din infirmerie – la toţi cei care îşi aşteptaseră sfârşitul în agonie.

Oameni şi vrăjitoare. Fără deosebire. Toţi inocenţi. Toţi vinovaţi.

Toţi morţi.

Nu şi eu.

Când aveam şaisprezece ani, mama încercase să mă jertfească – pe mine, unicul ei copil. Chiar înainte de a fi zămislită, Morgane văzuse o proiecţie pe care nicio altă Regină a Vrăjitoarelor nu o mai văzuse vreodată şi voise să

facă ea ceea ce niciuna dintre predecesoarele ei nici măcar nu visase: să-şi ucidă urmaşa de sânge. Odată cu moartea mea, ar fi pierit şi neamul regelui. Toţi moştenitorii lui, legitimi sau nelegitimi, ar fi murit odată cu mine. O viaţă sacrificată pentru a pune capăt veacurilor de prigoană. O viaţă care să pună capăt domniei tiranice a dinastiei Lyon.

Însă mama nu-şi dorea doar să-l omoare pe rege. Dorea să-l chinuiască. Să-l distrugă. Îmi imaginam şi acum proiecţia ei magică în faţa altarului, înfăşurată strălucitor în jurul inimii mele şi întinzându-şi tentaculele în beznă. Spre copiii lui. Vrăjitoarele intenţionau să-l atace în perioada de doliu. Să le scoată măruntaiele ultimilor rămaşi din familia regală... şi tuturor celor care le erau credincioşi.

Am ieşit la suprafaţă şi am inspirat adânc.

Atâţia ani mă amăgisem, convinsă că fugisem de pe altar pentru că nu puteam să fiu părtaşă la moartea unor oameni nevinovaţi. Dar iată-mă cu mâinile mânjite de sânge nevinovat.

Eram o laşă.

Durerea acestei descoperiri mă afecta dincolo de pielea-mi care suferise agonia flăcărilor. De data aceasta, vătămasem ceva important. Ceva iremediabil. Mă străpungea până în străfundurile fiinţei.

Ucigaşă de vrăjitoare.

Pentru prima oară în viaţa mea, îmi puneam la îndoială decizia.

Câteva ore mai târziu, m-a vizitat Coco. S-a aşezat pe marginea patului, epuizată şi trasă la faţă. Ansel părea extrem de absorbit de nasturii tunicii.

— Cum te mai simţi? a întrebat ea, mângâindu-mi părul.

Atingerea ei mi-a redeşteptat tot vârtejul de emoţii. Mi s-a prelins o lacrimă pe obraz. Am şters-o repede şi m-am încruntat.

— Ca dracu’.

— Am crezut că nu te mai întorci printre noi.

— Aş vrea eu.

I-a încremenit mâna.

— Nu vorbi aşa. Te doare sufletul, dar nu e nimic grav. Se rezolvă cu nişte rulouri cu scorţişoară.

Am făcut ochii mari.

— Mă doare sufletul?

— Da, e ca o durere de cap ori de burtă, dar mai nesuferită. Eu o păţeam tot timpul când locuiam cu mătuşa mea.

Mi-a netezit părul, apoi s-a aplecat şi mi-a mai şters o lacrimă de pe obraz.

— Nu e vina ta, Lou. Ai făcut ce trebuia să faci.

— Atunci de ce mă simt ca dracu'? am spus, fără să ridic ochii.

— Pentru că ai suflet bun. Îmi dau seama că nu e deloc plăcut să omori pe cineva, dar Estelle nu ţi-a dat de ales. Nimeni nu te poate învinovăţi.

— Cred că Estelle te-ar contrazice.

— Estelle a ales să aibă încredere în mama ta. Greşeala ei. Tu trebuie să mergi mai departe. N-am dreptate? a spus, adresându-i-se lui Ansel, care s-a făcut roşu ca racul.

Am întors repede privirea.

Eram convinsă că Ansel ştie adevărul. Nu avea cum să nu fi simţit mirosul magiei. Cu toate acestea... încă trăiam. M-au podidit lacrimile şi mai tare. *Termină!* m-am mustrat. *Normal că nu te-a pârât. E singurul om cu suflet din Turnul ăsta. Să-ţi fie ruşine că te-ai îndoit de el!*

Sugrumată de emoţie, mă jucam cu Inelul Angelicăi, fiindcă nu îndrăzneam să mă uit la niciunul dintre ei.

— Trebuie să te avertizez, a reluat Coco. Tot regatul laudă eroismul lui Reid. E prima execuţie a unei vrăjitoare după multe luni şi, ţinând seama de starea de lucruri actuală... e o adevărată sărbătoare. Ieri, regele Auguste l-a invitat la masă pe Reid, dar Reid a refuzat.

Văzându-mi privirea nedumerită, a strâmbat din buze.

— Cică nu voia să plece de lângă tine.

M-am înfierbântat deodată şi am dat pătura la o parte.

— N-a fost nimic eroic în fapta lui.

Coco şi Ansel au schimbat o privire.

— În calitate de soţie, m-a sfătuit ea, trebuie să fii mândră de el.

M-am uitat la ea cu ochi mari.

— Ascultă-mă bine, Lou, a zis ea, cu un oftat de exasperare. Tot ce-ţi spun e spre binele tău. Oamenii ţi-au auzit ţipetele în timpul execuţiei. Mulţi – printre care şi regele – se întreabă de ce moartea unei vrăjitoare te-a adus în pragul isteriei. Reid a fost nevoit să-i accepte invitaţia la cină în seara asta, ca să-l mai îmbuneze. Trebuie să fii prudentă. Toată lumea va fi cu ochii pe tine şi mai mult decât înainte, a adăugat, aruncând o privire spre Ansel. Ştii bine că nu doar vrăjitoarele sunt arse pe rug. Aceeaşi soartă o au şi complicii lor.

M-am uitat la ei şi mi-a trecut un junghi prin inimă.

— O, Doamne! Voi doi...

— Noi trei, a murmurat Ansel. Nu-l uita pe Reid. O să-l ardă şi pe el.

— Dar a omorât-o pe Estelle.

Ansel a plecat capul în pământ şi a înghiţit în sec.

— Crede că Estelle era un demon. Toţi cred asta. A încercat doar... să te protejeze, Lou.

Am clătinat din cap şi m-au răzbit din nou lacrimi de furie.

— Se înşală amarnic. Nu toate vrăjitoarele sunt rele.

— Ştiu că tu crezi asta, a spus Ansel cu blândeţe, dar nu-l poţi forţa pe Reid să fie de acord cu tine.

Într-un final, a înălţat capul şi în ochi i se citea o tristeţe nemărginită – o tristeţe pe care niciun om de vârsta lui n-ar fi trebuit s-o cunoască.

— Unele lucruri nu pot fi schimbate prin vorbe. Unele lucruri trebuie văzute. Trebuie simţite.

S-a dus spre uşă, apoi mi-a aruncat o privire timidă peste umăr.

— Sper să găsiţi o cale de a vă continua viaţa împreună. Reid e om bun. La fel şi tu.

L-am urmărit în tăcere, abia abţinându-mă să-l întreb cum ar putea o vrăjitoare şi un vânător de vrăjitoare să trăiască împreună. Cum să am vreodată încredere într-un

om care m-ar arde pe rug? Cum să-l iubesc vreodată?

Cu toate acestea, Ansel avea dreptate într-o privinţă. Nu-l puteam considera pe Reid singurul răspunzător de moartea lui Estelle. El credea sincer că toate vrăjitoarele sunt rele. Credinţa asta făcea parte din fiinţa lui, la fel ca părul arămiu şi înălţimea impresionantă.

Nu, moartea lui Estelle nu se întâmplase din vina lui.

Vina era a mea.

Seara, înainte ca Reid să se întoarcă, am coborât din pat şi m-am târât până la biroul lui. Pe măsură ce mă vindecam, mă furnica şi mă ardea tot mai rău pielea – o amintire constantă a flăcărilor –, dar picioarele erau altă poveste. Îmi simţeam muşchii şi oasele mai ţepene şi mai grele, de parcă îmi turnase cineva plumb în ele. Fiecare pas era un supliciu. Până am ajuns la birou, sudoarea îmi îmbrobonise fruntea şi îmi încâlcise părul la ceafă.

Coco m-a prevenit că febra o să persiste. Speram să-mi treacă mai curând.

M-am prăbuşit în scaun şi, cu ultimele puteri, am deschis sertarul. Înăuntru se afla Biblia jerpelită a lui Reid. Cu degete tremurânde, am deschis-o şi am început să citesc – mai bine zis, am încercat să citesc. Marginile paginilor erau pline de scrisul lui mărunt şi înghesuit. Deşi ţineam paginile fine aproape de nas, cuvintele îmi dansau în faţa ochilor.

Am aruncat-o la loc în sertar, bombănind.

Nu era deloc uşor să dovedesc că vrăjitoarele nu sunt rele prin natura lor.

Dar îmi făcusem un plan după-amiază, după plecarea lui Coco şi a lui Ansel. Dacă Ansel putuse fi convins că nu eram diabolice, poate că reuşeam şi cu Reid. Dar, pentru asta, trebuia să-i înţeleg gândirea. Trebuia să-l înţeleg pe el. Am tras o înjurătură printre dinţi, m-am ridicat în picioare şi m-am pregătit sufleteşte să cobor în infern.

Trebuia să mă duc la bibliotecă.

O jumătate de oră mai târziu, am deschis uşa de la subsol. Un curent de aer răcoros mi-a mângâiat pielea

asudată şi am suspinat de plăcere. Era linişte pe coridor. Majoritatea Vânătorilor se retrăseseră în camerele lor, iar ceilalţi făceau... ce făceau ei de obicei. Păzeau familia regală. Îi protejau pe cei vinovaţi. Îi ardeau pe nevinovaţi.

Dar, în clipa în care am ajuns la bibliotecă, s-a deschis uşa sălii de consiliu şi a ieşit arhiepiscopul. Îşi lingea degetele de ceea ce părea a fi glazură. În cealaltă mână ţinea un rulou cu scorţişoară pe jumătate mâncat.

Drace. N-am apucat să bag în gură Inelul Angelicăi şi să mă fac nevăzută, pentru s-a întors şi a dat cu ochii de mine. Am înmărmurit amândoi, cu mâinile ridicate la gură – deopotrivă de caraghioşi –, dar el s-a dezmeticit primul şi a ascuns ruloul la spate. Îi rămăsese un strop de glazură pe vârful nasului.

— Louise! Ce... ce cauţi aici?

A clătinat din cap, văzându-mi figura şocată, apoi şi-a dres glasul şi a luat o postură ţanţoşă, doar-doar părea mai înalt decât era.

— Zona asta e interzisă. Te rog să pleci imediat!

— Scuze. Voiam... am bâiguit, dând din cap, şi am plecat ochii, ca să nu fiu tentată să mă uit la nasul lui. Voiam să împrumut o Biblie.

S-a holbat la mine de parcă îmi crescuseră coarne – ceea ce era ironic, ţinând seama de solicitarea mea.

— O ce?

— Ăla e cumva... rulou cu scorţişoară?

Am adulmecat aroma de scorţişoară şi vanilie şi mi-am dat la o parte o şuviţă udă de năduşeală de pe frunte. În ciuda febrei, îmi lăsa gura apă. Mirosul acela era inconfundabil. Era mirosul *meu.* Ce căuta aici, în locul acesta dezolant şi sumbru?

— Ajunge cu întrebările obraznice, a replicat el, nervos, ştergându-şi pe furiş degetele pe sutană. Dacă doreşti, într-adevăr, o Biblie – lucru de care mă îndoiesc –, o să-ţi dau una, dar trebuie să te întorci numaidecât în camera ta.

S-a uitat atent la faţa mea – obrajii palizi, fruntea transpirată, ochii încercănaţi – şi s-a mai îmblânzit.

— Trebuie să te odihneşti, Louise. Corpul are nevoie de

timp ca să...

A scuturat din cap şi a tăcut brusc, parcă neştiind ce l-a apucat. Îl înţelegeam perfect.

— Nu te mişca de aici.

A intrat în bibliotecă şi s-a întors într-o clipă.

— Poftim, a zis şi mi-a pus în mână o carte veche şi prăfuită, mânjită de glazură pe cotor şi copertă. Să ai mare grijă de ea. E cuvântul lui Dumnezeu.

Mi-am trecut degetele peste coperta de piele, mângâind nervurile ascunse sub praf şi glazură.

— Mulţumesc! O aduc înapoi îndată ce o termin.

— Nu-i nevoie, a spus el.

Şi-a dres din nou glasul, încruntat, şi şi-a împreunat mâinile la spate. Părea la fel de stânjenit ca mine.

— E a ta. Consider-o un cadou de la mine.

Un cadou. M-am cutremurat de dezgust la auzul acelui cuvânt, dar nu aveam cum să nu remarc nefirescul situaţiei. Arhiepiscopul care îşi ascundea degetele murdare de glazură. Eu cu Biblia în braţe.

— Am înţeles. În acest caz, o să...

— Desigur. E ora să mă retrag şi eu...

Ne-am despărţit, salutându-ne stingheriţi.

Noaptea, Reid a deschis încet uşa camerei. Am ascuns Biblia sub pat şi l-am întâmpinat cu un salut vinovat.

— Lou!

A tras o sperietură zdravănă. Mi s-a părut chiar că l-am auzit înjurând. Cu ochii mari, şi-a aruncat vestonul pe birou şi s-a apropiat precaut de mine.

— E târziu. De ce nu dormi?

— N-am reuşit să adorm.

Îmi clănţăneau dinţii, aşa că m-am vârât mai bine sub pătură.

Mi-a pus mâna pe frunte.

— Arzi toată. Ai fost la infirmerie?

— Brie mi-a spus că o să mai dureze câteva zile până îmi trece febra.

În momentul în care a vrut să se aşeze pe pat, lângă

mine, am dat pătura la o parte şi am sărit în picioare. Muşchii mei n-au fost deloc încântaţi de mişcarea bruscă. M-am schimonosit de durere şi am început să tremur. Reid s-a ridicat şi el, cu un oftat adânc.

— Îţi cer scuze. Te rog să te întinzi la loc. Trebuie să te odihneşti.

— Trebuie să scap de părul ăsta care mi se lipeşte de gât. Mă scoate din sărite.

Cuprinsă de o furie inexplicabilă, am dat la o parte şuviţele nesuferite de pe pielea sensibilă.

— Dar îmi simt braţele atât de... grele...

Un căscat mi-a curmat vorba, iar braţele mi-au căzut pe lângă corp. M-am întins la loc pe pat.

— Nu pot nici măcar să le ridic.

Reid a pufnit în râs.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Ai putea să-mi împleteşti părul.

I-a pierit râsul.

— Mai zi o dată ce vrei să fac.

— Să-mi împleteşti părul. Te rog.

S-a uitat buimăcit la mine. M-am uitat şi eu la el.

— Te învăţ eu. E foarte uşor.

— Mă îndoiesc.

— Te rog. Nu pot să dorm, dacă îl simt pe piele.

Acesta era adevărul. Între citit din Scriptură, febră şi oboseală, mintea mea începea să delireze. Până şi un fir de păr îmi provoca o senzaţie insuportabilă – undeva la graniţa dintre frig şi durere, dintre furnicătură şi junghi.

A înghiţit în sec şi s-a mutat în spatele meu. M-a trecut un fior plăcut pe şira spinării în clipa în care i-am simţit prezenţa. Apropierea. Căldura. A scos un oftat resemnat.

— Zi-mi ce trebuie să fac.

Mi-am înfrânat impulsul de a mă sprijini de el.

— Îl împarţi în trei.

A şovăit câteva clipe înainte de a-şi băga mâinile în părul meu. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Şi acum?

— Acum iei una dintre şuviţele laterale şi o treci peste

cea din mijloc.

— Poftim?

— Trebuie să repet tot ce spun?

— E imposibil, a mormăit el, chinuindu-se în zadar să păstreze cele trei şuviţe separate.

După câteva secunde, a renunţat şi a luat-o de la capăt.

— Ai părul mai des decât o coadă de cal.

— Ha! am căscat din nou. Asta se vrea un compliment, Vânătorule?

După alte câteva încercări, a reuşit să îndeplinească prima etapă.

— Acum ce fac?

— Acum iei cealaltă şuviţă laterală şi o treci peste cea din mijloc. Ai grijă să le strângi bine.

A scos un mârâit gutural şi m-a străbătut un altfel de fior.

— Arată groaznic.

Am aplecat capul în faţă, savurând atingerea degetelor lui pe gât. Pielea mea nu mai protesta ca înainte. Ba chiar părea să se încălzească sub mângâierea lui. Parcă se topea. Am închis ochii.

— Povesteşte-mi ceva.

— Despre ce?

— Cum ai ajuns căpitan?

A urmat un lung moment de tăcere.

— Eşti sigură că vrei să afli?

— Da.

— La câteva luni după ce am intrat în rândurile Vânătorilor, am dat peste o haită de vârcolaci la marginea oraşului. I-am omorât.

Deşi nu exista vrăjitoare care să-i simpatizeze pe vârcolaci, nepăsarea lui pentru vieţile curmate mă mâhnea nespus. Nu se simţea nici urmă de remuşcare ori de emoţie în tonul lui – expunere scurtă şi la obiect. Rece, sterilă şi neconvingătoare, ca o mare îngheţată. Jean Luc ar fi zis că aşa trebuie să fie adevărul.

Prea stoarsă de puteri pentru a susţine conversaţia, am oftat din rărunchi şi s-a lăsat tăcerea între noi. Reid a

continuat să îmi împletească părul, cu mişcări tot mai rapide, pe măsură ce prindea încredere. Avea degete agile. Îndemânatice. Parcă simţindu-mi tensiunea din umeri, m-a întrebat, pe un ton mult mai blând:

— Am terminat. Ce fac acum?

— E un şnur de piele pe noptieră.

A înfăşurat şnurul în jurul cozii de câteva ori, apoi a făcut un nod îngrijit. Bănuiesc că era îngrijit. Tot ce ţinea de Reid era ordonat şi exact, fiecare culoare era la locul ei. Tranşant din fire, Reid vedea viaţa în alb şi negru, incapabil să conceapă nuanţele haotice de cenuşiu dintre acestea. Culorile fumului şi ale cenuşii. Ale fricii şi ale îndoielii.

Culorile mele.

— Lou, n-am vrut să…

Şi-a trecut degetele peste coada mea şi un nou şuvoi de fiori mi-a inundat pielea. Când m-am întors cu faţa la el, a lăsat mâna jos şi s-a tras înapoi, ferindu-se să se uite în ochii mei.

— Tu m-ai întrebat.

— Ştiu.

Fără să mai spună ceva, a intrat în baie şi a închis uşa după el.

VIAŢA MERGE MAI DEPARTE

Reid

— HAI SĂ IEŞIM UNDEVA, A SPUS LOU.

Am ridicat ochii din Biblie. De dimineaţă, fusese iar la infirmerie. Şi, de când se întorsese din locul acela infect, nu făcuse altceva decât să zacă în pat şi să se uite pe pereţi. Dar ochii ei n-au stat degeaba. Alergau dintr-o parte în alta, de parcă urmăreau ceva, iar buzele i se mişcau imperceptibil. Degetele îi zvâcneau.

Deşi n-am spus nimic, mă temeam că începe să se molipsească de la pacienţi. Unul, mai cu seamă, *monsieur* Bernard, mă îngrijora. Acum câteva zile, părintele Orville mă trăsese deoparte, ca să mă informeze că pacientul era în permanenţă sedat – şi legat cu cătuşe – ca să nu se sinucidă. Preotul părea convins că Lou va suferi un şoc în momentul în care se va produce inevitabilul.

Poate că nu era o idee rea să petrecem un timp doar noi doi.

Am pus Biblia jos.

— Unde ai vrea să mergem?

— Vreau un rulou cu scorţişoară. Mai ţii minte patiseria unde ne-am întâlnit prima oară? Cea din East End. Mergeam tot timpul acolo, înainte... înainte de toată chestia asta, a spus, arătând spaţiul din jur.

I-am aruncat o privire suspicioasă.

— Promiţi să te porţi frumos?

— Bineînţeles că nu. N-ar avea niciun farmec, a răspuns, după care a sărit din pat şi şi-a luat pelerina din cuier. Vii sau nu?

I-a apărut o sclipire vioaie în ochi pe care nu i-o mai văzusem de la incidentul din teatru. De la execuţie. Dinainte de... toată chestia asta. Am măsurat-o atent, căutând o urmă a femeii din ultima săptămână. Deşi febra îi scăzuse rapid, agitaţia, nici pomeneală. Aveai impresia că e veşnic pe muchie de cuţit – o singură mişcare greşită

şi înjunghia pe cineva. Cel mai probabil pe mine.

Sau chiar pe ea.

Astăzi însă părea schimbată. Poate că începea să-şi revină.

— Te simţi mai bine? am întrebat, ezitând.

Degetele i s-au oprit pe nasturii pelerinei.

— Posibil.

Deşi ştiam că fac o greşeală, am încuviinţat şi am dat să-mi iau vestonul. Mi l-a înşfăcat înainte să pun mâna pe el.

— Nu! a zis, fluturându-mi un deget pe sub nas. Vreau să petrec ziua cu Reid, nu cu Vânătorul.

Reid.

Nu eram obişnuit s-o aud spunându-mi pe nume. Ori de câte ori o făcea, simţeam o inexplicabilă bucurie lăuntrică. La fel s-a întâmplat şi de data asta. Mi-am dres glasul şi mi-am încrucişat braţele la piept, străduindu-mă zadarnic să par impasibil.

— Sunt unul şi acelaşi.

S-a strâmbat şi mi-a deschis uşa.

— Rămâne de văzut. Mergem?

Era o zi cu vânt. Cu ger cumplit. Petice de zăpadă de la ultima ninsoare rămăseseră pe marginea străzilor, înnoroite de paşii trecătorilor. Am băgat mâinile în buzunarele pantalonilor. Am clipit de câteva ori, orbit de soarele strălucitor al după-amiezii.

— E îngrozitor de frig.

A întors faţa spre vânt şi a rânjit. A închis ochii şi a desfăcut braţele. Avea deja nasul roşu.

— Frigul alungă mirosul de peşte. E minunat.

— Ce-ţi pasă? Ai pelerină.

S-a uitat la mine, cu un rânjet şi mai larg. De sub glugă îi ieşeau şuviţe rebele care-i dansau în jurul feţei.

— Şterpelesc una şi pentru tine, dacă vrei. E o croitorie chiar lângă patiserie.

— Nici să nu-ţi treacă prin gând.

— Bine, a zis, înfofolindu-se şi mai bine în faldurile pelerinei.

Cenuşie. Pătată. Destrămată la tiv.

— Treaba ta.

I-am aruncat o privire furioasă şi am mers mai departe după ea. Îmi îngheţase şi măduva-n oase, dar nu-mi permiteam să tremur. Să-i dau ei satisfacţia de a...

— Dumnezeule mare! a râs Lou. Mă doare numai când mă uit la tine. Vino încoace.

Mi-a pus pe umeri jumătate din pelerina ei. Nu mă acoperea aproape deloc, dar nu m-am plâns – mai ales după ce s-a cuibărit sub braţul meu şi a strâns-o mai bine în jurul nostru. Surprins de gestul ei, am cuprins-o de umeri. A râs şi mai tare.

— Arătăm de-a dreptul caraghios.

M-am uitat la noi şi m-am strâmbat. Avea dreptate. Eram prea masiv ca să încap în pelerină şi ne mişcam cu stângăcie, ca să rămânem amândoi acoperiţi. Am încercat să ne sincronizăm paşii, dar n-a durat mult şi am pierdut ritmul – ne-am împiedicat şi am sfârşit unul peste altul, în zăpadă. Un adevărat spectacol. Trecătorii ne aruncau priviri indignate, dar, pentru prima oară după foarte mult timp, nu-mi păsa.

Am râs şi eu.

Când am ajuns la patiserie, aveam nasurile roşii şi obrajii îngheţaţi. Ne durea în gât de cât râseserăm. M-am uitat la ea în momentul în care mi-a tras pelerina de pe umeri. Zâmbea cu toată faţa. Nu mai văzusem niciodată o asemenea transformare. Era... molipsitoare.

— Pan! a strigat Lou, desfăcând braţele.

M-am uitat la figura cunoscută din spatele tejghelei. Un bărbat scund. Îndesat. Cu ochi vioi şi rotunzi ca mărgelele, care au sclipit de bucurie la vederea ei.

— Lucinda, copilă dragă, pe unde-ai umblat?

A ieşit din spatele tejghelei cât de repede puteau să-l ducă picioarele.

— Mă gândeam că ai uitat de prietenul tău, Pan! Ce s-a întâmplat cu *părul* tău? a adăugat în şoaptă, bulbucându-şi caraghios ochii.

Lou s-a întunecat la faţă şi a dus mâna la păr. Zăpăcit, Pan a luat-o în braţe şi a strâns-o un pic mai mult decât se

cădea. Lou a chicotit stânjenită.

— Am simţit nevoia să fac o schimbare. Am vrut o culoare mai închisă, care să fie în ton cu iarna. Îţi place?

— Desigur, desigur. Dar eşti mult prea slăbuţă, copilă, mult prea slăbuţă. Hai să punem puţină grăsime pe tine cu un rulou.

A dat să se ducă spre tejghea, dar s-a oprit, abia atunci observându-mă. A ridicat din sprâncene.

— Cine este tânărul?

Pe chipul lui Lou a apărut un zâmbet şiret. M-am pregătit sufleteşte pentru cine ştie ce trăsnaie pusese la cale – şi m-am rugat să nu fie ceva ilegal. Deşi ştiam că era foarte probabil să fie.

— Pan, a spus ea, apucându-mă de braţ şi trăgându-mă după ea. Vreau să-ţi fac cunoştinţă cu... Bas.

Bas? M-am uitat la ea, uluit.

— *Acel* Bas? a întrebat Pan, cu ochii cât cepele.

— Chiar el, în carne şi oase, a răspuns ea şi mi-a făcut cu ochiul.

Pan mi-a aruncat o căutătură duşmănoasă. Apoi – incredibil – s-a ridicat pe vârfuri şi m-a împuns cu un deget în piept. Iritat şi nedumerit, m-am dat înapoi, dar bărbatul a venit după mine. Împungându-mă încontinuu.

— Ascultă la mine, flăcăule! Ştiu totul despre tine. N-ai idee ce norocos eşti s-o ai pe scumpetea asta lângă tine. E o bomboană de fată şi ai s-o tratezi cu respect de acum încolo, ne-am înţeles? Dacă aud că nu te-ai purtat frumos, o să ai de-a face cu mine. Şi, crede-mă, nu vrei să-l ai duşman pe Pan!

M-am uitat indignat la Lou, dar ea râdea pe înfundate. Am făcut iute un pas înapoi. Prea iute ca să se ţină bărbatul după mine.

— D-da, domnule.

— Bun.

A scos două rulouri cu scorţişoară de sub tejghea, continuând să mă fixeze cu o privire bănuitoare. I-a dat unul ei, iar pe celălalt mi l-a aruncat în faţă. L-am prins înainte să-mi cadă pe cămaşă.

— Poftim, scumpo! *Tu* trebuie să plăteşti, a adăugat, săgetându-mă cu privirea.

Mi-am şters glazura de pe nas, nevenindu-mi a crede ce se întâmplă. Omul era nebun de legat. La fel şi soţia mea.

După ce Pan s-a întors la tejghea, am luat-o la întrebări.

— Cine-i Lucinda? Şi de ce i-ai zis că mă cheamă… ca pe *ăla?*

A durat câteva secunde până să-mi răspundă – era prea ocupată să înfulece ditamai ruloul. Avea obrajii umflaţi, gata să-i plesnească. Spre lauda ei însă, a reuşit să ţină gură închisă. Spre lauda mea, la fel am făcut şi eu.

Într-un final, l-a înghiţit. S-a lins pe degete cu o sfinţenie cum numai în biserică vedeai. Ba nu – cu o sfinţenie pe care sigur *nu* o vedeai în biserică. Am întors capul, ca să nu mă uit la limba ei.

— Hm… eşti foarte aprig, Vânătorule.

— Răspunde-mi la întrebare, am zis, neputându-mi ascunde gelozia. De ce i-ai spus că sunt hoţul ăla?

A rânjit şi a continuat să-şi lângă degetul mare.

— Dacă ţii neapărat să ştii, mă folosesc de el ca să-l fac pe Pan să-i fie milă de mine şi să-mi dea prăjituri. Luna trecută, parşivul de Bas m-a păcălit că mergem să ne căsătorim pe ascuns, dar m-a lăsat baltă în port. O săptămână am mâncat rulouri gratis.

M-am silit s-o privesc.

— Eşti deplorabilă.

I-au sticlit ochii. Ştia perfect ce face.

— Da, sunt. Mănânci ăla? a zis, arătând spre farfuria mea.

Am împins-o spre ea şi a luat o muşcătură din ruloul meu, scoţând un oftat de plăcere.

— E mană cerească.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu ştiam că eşti familiarizată cu Biblia.

— Multe lucruri nu ştii despre mine, Vânătorule, a zis, ridicând din umeri, şi a îndesat în gură jumătate de rulou. În plus, e singura carte pe care o găseşti în Turn, în afară de *La Vie Éphémère, Păstorul* şi *Douăsprezece disertaţii*

despre exterminarea forţelor oculte – care, apropo, e o mare prostie. N-o recomand nimănui.

N-am auzit aproape nimic din ce-a zis.

— Nu-mi mai spune aşa. Mă cheamă Reid.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Parcă erau una şi aceeaşi persoană.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am privit-o, aşteptând să termine de mâncat. I-a rămas puţină glazură pe buză. Avea nasul încă roşu de la frig, iar părul îi era ciufulit de vânt. Micuţa mea păgână.

— Nu-ţi plac Vânătorii.

M-a pironit cu privirea.

— Vai, şi eu care m-am chinuit atât s-o ascund!

Nu i-am dat atenţie.

— De ce?

— Nu cred că eşti încă pregătit să afli răspunsul, Vânătorule.

— Mă rog. De ce-ai ţinut să ieşim azi în oraş?

— Pentru că era momentul.

— Adică?

— Există o vreme când jeleşti şi o vreme când mergi mai departe.

Ca întotdeauna, era evazivă. Parcă ghicindu-mi gândurile, şi-a încrucişat braţele şi s-a aplecat peste masă. Cu o figură impenetrabilă.

— Fie. Poate că, până la urmă, eşti pregătit să afli unele răspunsuri. Hai să jucăm un joc. Un joc de-a întrebările, ca să ne cunoaştem mai bine.

M-am aplecat şi eu peste masă. I-am acceptat provocarea.

— Să jucăm.

— Bun. Care e culoarea ta preferată?

— Albastru.

A dat ochii peste cap.

— Ce anost! A mea e auriu... sau turcoaz. Sau verde-smarald.

— Oare de ce nu mă surprinde?

— Pentru că nu eşti atât de prost pe cât pari.

Nu ştiam dacă s-o iau ca pe o insultă sau un compliment. N-am apucat să mă hotărăsc.

— Care-i cel mai ruşinos lucru pe care l-ai făcut vreodată?

— Am...

M-a luat cu fierbinţeală la gândul acelei amintiri. Am tuşit şi m-am uitat la farfuria goală din faţa ei.

— La un moment dat, arhiepiscopul m-a prins... într-o postură compromiţătoare. Cu o fată.

— Dumnezeule mare! a exclamat ea, făcând ochii mari, şi a izbit cu palmele în masă. Te-a prins făcând sex cu Célie?

Clienţii de la masa vecină s-au întors spre noi. Am plecat capul, bucuros – pentru prima oară – că nu port uniforma de Vânător. I-am aruncat o privire tăioasă.

— Sst! Bineînţeles că nu. Mă săruta, da? Nu făceam altceva decât să ne sărutăm!

Lou s-a încruntat.

— Doar vă sărutaţi? Şi care-i şpilul? Nu văd de ce te-ai simţi ruşinat.

Dar mă simţisem ruşinat. Expresia de pe chipul arhiepiscopului... Mi-am alungat repede amintirea din minte.

— Zi-mi ce-ai făcut tu ruşinos. Te-ai dezbrăcat în pielea goală şi ai dansat pe muzică populară?

A pufnit dispreţuitor.

— Ai vrea tu. Nu, am cântat la un festival când eram mică. N-am nimerit nicio notă. Toată lumea a râs. Am o voce de tot rahatul.

Vecinii noştri ţâţâiau dezaprobator. Am făcut o grimasă.

— Ştiu. Vă înţeleg.

— Ce urăşti cel mai mult?

— Înjurăturile.

— Persoanele care-ţi strică cheful, a replicat ea, cu un rânjet. Mâncarea preferată?

— Carne de vânat.

A arătat spre farfuria goală.

— Rulourile cu scorţişoară. Cel mai bun prieten?

— Jean Luc. Al tău?

— Pe bune?

I-a dispărut zâmbetul şi s-a uitat la mine cu un soi de... *compătimire.* Imposibil, mă înşelam eu.

— Ce ghinion pe capul tău! Prietena mea cea mai bună e Brie.

Am ignorat înţepătura – *privirea* – şi am întrerupt-o înainte să treacă la următoarea întrebare.

— Defectul capital?

A şovăit câteva clipe, cu ochii aţintiţi la masă. Îşi plimba degetul peste un nod al lemnului.

— Egoismul.

— Mânia. Cea mai mare frică?

De data asta, a răspuns fără să stea pe gânduri.

— Moartea.

M-am încruntat şi am întins mâna spre ea, peste masă.

— N-ai de ce să te temi de moarte, Lou.

S-a uitat la mine cu ochii ei impenetrabili, de peruzea.

— Serios?

— Foarte serios. Câtă vreme ştii unde te duci.

A izbucnit într-un râs sinistru şi şi-a retras mâna.

— Tocmai asta-i problema, nu?

— Lou...

S-a ridicat şi mi-a pus un deget pe buze, ca să tac. Am clipit de câteva ori, căznindu-mă să nu mă gândesc prea intens la dulceaţa pielii ei.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, a spus ea, luând degetul de pe gura mea. Să mergem să vedem pomul de iarnă. Am văzut că l-au instalat ieri.

— Pomul de Crăciun, am corectat-o automat.

— Dar, mai întâi de toate, trebuie să-ţi facem rost de un palton, a continuat ea, de parcă nu m-ar fi auzit. Eşti sigur că nu vrei să şterpelesc unul? E floare la ureche. Te las pe tine să alegi culoarea.

— Nu-ţi îngădui să furi. O să-mi *cumpăr* un palton.

Am acceptat jumătatea de pelerină pe care mi-o oferea şi am înfăşurat-o în jurul nostru.

— Aş putea să-ţi cumpăr şi ţie o pelerină nouă.

— Pe asta mi-a cumpărat-o Bas!

— Tocmai de-aceea, am zis, conducând-o spre croitorie, ar trebui s-o arunci la gunoi, unde-i e locul.

O oră mai târziu, ieşeam din prăvălie în haine noi. Un palton bleumarin, de lână, cu nasturi argintii, pentru mine. O pelerină albă, din catifea presată, pentru Lou. A protestat când a văzut preţul, dar am insistat. Albul arăta uluitor în contrast cu pielea ei aurie, iar, de data asta, nu şi-a mai pus gluga pe cap. Părul îi flutura liber în bătaia vântului. Superb.

Nu i-am spus-o.

Deasupra noastră, în timp ce ne îndreptam spre centru, a gângurit un porumbel. Ningea abundent, cu fulgi mari. Aceştia se agăţau în părul şi-n genele lui Lou. Mi-a făcut cu ochiul şi a prins unul pe limbă. Apoi încă unul. Şi încă unul. N-a durat mult şi a început să se învârtă, încercând să-i prindă pe toţi odată. Oamenii o priveau şocaţi, dar nu îi păsa. Mă uitam la ea, cu o veselie rezervată.

— Haide, Vânătorule! Gustă-i! Sunt senzaţionali!

Am clătinat din cap, stăpânindu-mi cu greu un zâmbet. Cu cât se înteţeau murmurele în jurul nostru, cu atât glasul ei devenea mai puternic. Mişcările ei mai energice. Zâmbetul mai larg. Indignarea lor o amuza peste măsură.

Am clătinat din cap şi mi-a dispărut zâmbetul de pe faţă.

— Nu pot.

A făcut câteva piruete până la mine şi m-a apucat de mâini. Avea degetele îngheţate – zece ţurţuri subţirei.

— Să ştii că nu mori dacă te distrezi şi tu puţin.

— Sunt Vânător, Lou, am spus, împingând-o de lângă mine, cu o strângere de inimă. Noi nu ne… zbenguim.

Chiar dacă am vrea.

— Ai încercat vreodată?

— Bineînţeles că nu.

— Poate ar trebui.

— Se face târziu. Vrei să vezi pomul de Crăciun sau nu?

A scos limba la mine.

— Eşti o acritură, Vânătorule. Cred că ţie şi celorlalţi Vânători v-ar prinde bine o bătaie cu zăpadă. Am înţeles că

e cea mai bună metodă să scăpaţi de beţele din cur.

M-am uitat agitat în jur. Doi trecători mă sfredeleau cu priviri revoltate. Am prins-o de mână pe Lou în momentul în care a venit spre mine.

— *Te rog* să te porţi frumos!

— *Bine!*

A ridicat mâna, să-mi scuture fulgii din păr, netezindu-mi fruntea încruntată cu ocazia asta.

— Mă voi abţine să mai folosesc cuvântul *cur.* Eşti mulţumit?

— Lou!

A pufnit în râs.

— Cedezi foarte uşor, dragă domnule. Hai să vedem pomul de iarnă.

— Pomul de Crăciun.

— Totuna. Mergem?

Deşi nu mai împărţeam pelerina, m-a cuprins de mijloc. Am clătinat exasperat din cap şi am tras-o lângă mine, fără a-mi putea stăpâni un zâmbet în colţul gurii.

★

Seara, *mademoiselle* Perrot ne-a întâmpinat în holul bisericii, trasă la faţă şi palidă. Vizibil tulburată. M-a ignorat – ca de obicei – şi s-a dus direct la Lou.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Lou, strângându-i mâinile între degetele ei înmănuşate.

— E vorba de Bernie, a spus *mademoiselle* Perrot încet.

Lou s-a uitat la faţa ei cu o figură mohorâtă.

— Cine e Bernie? am întrebat, punând o mână pe umărul lui Lou.

Mademoiselle Perrot nici măcar n-a catadicsit să se uite la mine.

— Domnul Bernard, mi-a explicat Lou.

Aha, pacientul sinucigaş. Apoi şi-a reîndreptat atenţia către *mademoiselle* Perrot.

— A... murit?

În lumina lumânărilor din hol, ochii domnişoarei Perrot scânteiau nefiresc de intens. Erau umezi. Plini de lacrimi reţinute. M-am pregătit sufleteşte de ce avea să urmeze.

— Nu ştim. A dispărut.

Cuvintele ei mi-au trezit curiozitatea. Am făcut un pas în faţă.

— Cum adică, a dispărut?

A expirat zgomotos pe nas şi, în sfârşit, m-a băgat în seamă.

— Ce nu e clar, căpitane Diggory? A dispărut. Am găsit patul gol. Cătuşele desfăcute. Nici urmă de cadavru.

— Nici urmă de cadavru? a zis Lou, cu ochii mari. Asta înseamnă că nu s-a sinucis.

Mademoiselle Perrot a clătinat din cap, cu o expresie sumbră.

— Nu înseamnă nimic. E posibil să se fi târât undeva şi să-şi fi pus capăt zilelor acolo. Până când nu găsim cadavrul, n-avem de unde şti.

Eram de acord cu ea.

— I-aţi anunţat pe tovarăşii mei?

A strâns din buze.

— Da. Îl caută în biserică şi în Turn, chiar acum. Au trimis un detaşament în oraş.

Foarte bine. Atât mai lipsea, să descopere cineva un cadavru impregnat de magie. Oamenii ar intra în panică. Am dat aprobator din cap şi am strâns-o pe Lou de umăr.

— O să-l găsească, Lou. Cum, necum, o să-l găsească. Nu-ţi face griji.

— Dar dacă e mort? a zis ea, cu chipul împietrit.

Am întors-o cu faţa la mine – spre iritarea domnişoarei Perrot.

— În acest caz, a scăpat de suferinţă.

M-am apropiat de urechea ei, ferit de privirile iscoditoare ale domnişoarei Perrot. Părul lui Lou îmi gâdila buzele.

— Ştia unde ajunge, Lou. Nu avea motiv să se teamă.

S-a tras înapoi şi s-a uitat la mine.

— Credeam că sinuciderea e un păcat de moarte.

Am întins mâna şi i-am dat o şuviţă după ureche.

— Singur Dumnezeu ne poate judeca. Doar El poate vedea în străfundurile sufletului nostru. Şi cred că înţelege

cât de mult contează uneori împrejurările – frica.

Am lăsat mâna jos, mi-am dres glasul şi am continuat, înainte să apuc să mă răzgândesc.

— Cred că sunt puţine absoluturi pe lumea asta. Faptul că Biserica îşi imaginează că *monsieur* Bernard va suferi veşnic din cauza bolii sale mintale, nu înseamnă că aşa se va întâmpla.

S-a aprins ceva în ochii lui Lou, la auzul acelor cuvinte. Iniţial, nu mi-am dat seama ce e. Mi-am dat seama abia câteva ore mai târziu, când am adormit pe podeaua dormitorului.

Era speranţă.

UN OASPETE DE ONOARE

Lou

ÎN AJUNUL ZILEI SFÂNTULUI NICOLAE, REGELE AUGUSTE A programat un bal, pentru a marca începutul unui weekend de sărbătoare. Şi pentru a-i aduce un omagiu lui Reid. Pare-se că regele se simţea profund îndatorat faţă de Reid pentru că îi salvase familia de atacul vrăjitoarelor. Deşi o tulisem înainte să înceapă nebunia, eram convinsă că soţul meu se purtase… *eroic.*

Totuşi, era ciudat să sărbătoresc victoria lui Reid când un eşec mi-ar fi rezolvat definitiv problema. Dacă regele şi copiii lui ar fi murit, nu mai aveam de ce să mor eu. Mda, beregata mea i-ar fi fost etern recunoscătoare dacă ar fi dat greş.

Reid a clătinat nervos din cap în momentul în care Coco a dat buzna în cameră, fără să bată la uşă, cu o rochie albă şi diafană pe braţ. După ce şi-a pus pe umăr vestonul de gală şi a oftat, Reid s-a aplecat şi mi-a dat părul după ureche.

— Trebuie să mă întâlnesc cu arhiepiscopul.

S-a oprit în prag, cu un zâmbet strâmb. I se citea entuziasmul în ochii albaştri ca marea. Nu m-am putut abţine şi i-am zâmbit şi eu.

— Mă întorc repede.

După ce a plecat, Coco mi-a arătat rochia.

— O să arăţi splendid în ea.

— Eu arăt splendid în orice.

A rânjit şi mi-a făcut cu ochiul.

— Bravo! Aşa te vreau!

A azvârlit rochia pe pat, m-a împins pe scaun şi mi-a trecut degetele prin păr. M-am înfiorat la amintirea degetelor lui Reid.

— Preoţii au acceptat să mă lase la bal, pentru că sunt atât de *bună* prietenă cu tine şi cu soţul tău, a zis, după care a scos o perie din robă, cu hotărâre în ochi. Treci la

pieptănat!

M-am încruntat şi m-am ferit.

— Nici nu mă gândesc.

Eu nu mă pieptănam niciodată. Era una dintre puţinele reguli din viaţa mea şi n-aveam de gând s-o încalc acum. În afară de asta, lui Reid îi plăcea părul meu. De când îl rugasem să mi-l împletească, nu pierdea nicio ocazie să-l atingă.

Nu i-am zis nimic, fiindcă... n-am avut chef.

— Ba să te gândeşti, a zis Coco şi m-a trântit la loc în scaun, înfigând peria în părul meu de parcă o supărase cu ceva.

Când am încercat să fug, m-a pocnit cu peria în creştetul capului.

— Stai potolită! Trebuie să scăpăm de câlţii ăştia!

Două ore mai târziu, mă admiram în oglindă. Partea din faţă a rochiei – făcută din mătase albă – se mula pe talie, iar, de la genunchi în jos, se revărsa într-o cascadă de volane moi şi simple. La spate, petale delicate şi cristale argintii împodobeau materialul străveziu, iar Coco îmi prinsese părul la ceafă cu o mulţime de clame ornamentate. Insistase, de asemenea, să-mi vindec vânătăile rămase. Peste cicatricea de la gât mi-am legat altă panglică de catifea.

În ansamblu, arătam... bine.

Coco stătea în spatele meu şi îşi admira reflexia. Rochia neagră, mulată, îi evidenţia silueta – gulerul înalt şi mânecile strâmte sporindu-i farmecul –, iar buclele ei rebele erau prinse într-un coc elegant, în vârful capului. O priveam cu obişnuita invidie. Pe mine, rochiile nu cădeau niciodată la fel de bine.

Şi-a întins rujul cu degetul şi a plescăit uşor din buze.

— Arătăm ca ieşite de la Bellerose. Babette ar fi mândră de noi.

— Asta se vrea o insultă?

Am băgat mâna în decolteu, ca să-mi ridic sânii, strângând din umeri. Rezultatul nu era deloc impresionant.

— Curtezanele sunt atât de frumoase, încât bărbaţii sunt

dispuşi să plătească doar ca să petreacă vreo câteva ore cu ele.

Câteva secunde mai târziu, a intrat Ansel. Îşi tunsese cârlionţii şi îşi pieptănase părul pe spate, ceea ce îi evidenţia pometii înalţi şi pielea imaculată. Noua tunsoare îl făcea să pară mai... matur. I-am privit liniile corpului, maxilarul ferm dăltuit şi buzele pline cu nou-descoperită admiraţie.

A rămas cu gura căscată când a văzut-o pe Coco. De înţeles. Rochia de pe ea nu se compara cu roba de tămăduitor pe care o purta tot timpul.

— *Mademoiselle* Perrot! Arăţi... arăţi foarte... foarte bine!

Coco a ridicat amuzată din sprâncene.

— Adică... a bâiguit el, după care a scuturat din cap şi a luat-o de la capăt. Reid... ăă... căpitanul Diggory mi-a zis să-ţi transmit... Scuze, nu ţie... lui Lou... că...

— Doamne, Ansel!

Am rânjit în momentul în care şi-a dezlipit ochii de la ea. Clipea întruna şi arăta atât de năucit, de parcă îl lovise cineva în moalele capului.

— Încep să mă simt un pic ofensată.

Dar era limpede că nu mă aude. Privirile îi fuseseră din nou atrase de Coco. Ea s-a apropiat de el, cu un zâmbet pisicesc. A lăsat capul într-o parte, ca şi când admira un şoarece suculent. Ansel a înghiţit în sec.

— Şi tu arăţi foarte bine, a spus ea, ocolindu-l şi atingându-l cu un deget pe piept.

Băiatul a înlemnit.

— Habar n-aveam ce bărbat chipeş se ascundea sub coama aia de păr.

— Ai nevoie de ceva, Ansel? am întrebat, gesticulând spre cameră, în general, dar mişcându-mi mâna prin faţa sânilor plini ai lui Coco. Sau ai venit doar ca să admiri decorul?

Ansel şi-a dres glasul şi a vorbit pe un ton mai hotărât, de data aceasta:

— Căpitanul Diggory m-a însărcinat să te însoţesc la

palat. Arhiepiscopul a insistat să meargă împreună cu el. Pot să te însoţesc şi pe tine, *mademoiselle* Perrot.

— Mi-ar face o deosebită plăcere, a zis Coco, strecurându-şi mâna pe sub braţul lui.

M-a pufnit râsul la vederea expresiei alarmate de pe faţa băiatului. I s-a încordat tot corpul – până şi pleoapele. Era uimitor.

— Spune-mi Brie, te rog.

Ansel s-a străduit s-o atingă cât mai puţin pe Coco în timp ce coboram scările, dar Coco era hotărâtă să nu-l lase să scape cu una, cu două. Vânătorii obligaţi să rămână în Turn se zgâiau la noi fără pic de jenă. Coco le-a făcut cu ochiul.

— Ai putea să le oferi un mic spectacol, i-am şoptit.

Coco a rânjit şi l-a ciupit pe Ansel de fund. Băiatul a ţipat şi a făcut un salt înainte, apoi s-a întors furios către gărzile care chicoteau în urma noastră.

— Nu-i deloc amuzant, a zis el.

Dimpotrivă, era extrem de amuzant.

Vechi şi neîmpopoţonat, palatul din Cesarine era o fortăreaţă demnă de oraşul peste care trona. Nu avea contraforturi şi turnuri sculptate, nici ferestre ori arcade. Se înălţa maiestuos înaintea noastră când am ajuns la mulţimea de trăsuri aşezate la coadă la primire. Soarele în amurg îmbrăca zidurile de piatră într-o culoare sângerie. Brazii din curte – înalţi şi subţiri ca două suliţe străpungând cerul – accentuau tonul sumbru al peisajului.

Am aşteptat câteva minute interminabile până să vină şi la noi un valet îmbrăcat în livreaua casei Lyon. Ansel a coborât din trăsură, i-a şoptit ceva la ureche şi valetul a făcut ochii mari. Mi-a întins imediat mâna.

— *Madame* Diggory! Căpitanul Diggory vă aşteaptă cu nerăbdare.

— Aşa şi trebuie, a zis Coco, coborând din trăsură fără să mai aştepte s-o ajute valetul.

Ansel a dat să o prindă de braţ, dar l-a respins şi pe el.

— Abia aştept să văd dacă Vânătorul tău e la fel de

tandru în public pe cât e în particular.

Valetul a făcut o figură speriată, dar n-a zis nimic. Ansel a mormăit ceva.

— Vă rog, *mesdames,* să mergeţi în anticameră, ne-a invitat valetul. Crainicul vă va anunţa sosirea cum se cuvine.

M-am oprit brusc.

— Cum se cuvine? Dar n-am niciun titlu.

— Într-adevăr, *madame,* dar soţul dumneavoastră este oaspete de onoare. Maiestatea Sa doreşte să fie tratat regeşte în seara asta.

— Hm, s-ar putea să avem o problemă cu asta, a murmurat Coco, în timp ce Ansel ne trăgea pe amândouă după el.

Sigur aveam o problemă. Şi nu din cele amuzante.

Nu voiam să-mi fie anunţat numele într-o sală plină cu oameni necunoscuţi. Nu se ştie cine stătea la pândă acolo. Îmi învăţasem lecţia după păţania cu Estelle. N-aveam chef să mai trec prin aşa ceva.

M-am uitat în jur şi am căutat o intrare mai retrasă. Totuşi, la un bal organizat în cinstea soţului meu, habar nu aveam cum să stau retrasă – mai ales într-o rochie atât de transparentă. Am înjurat în gând, văzând cum toţi ochii se întorc după noi. Fireşte, silueta voluptuoasă a lui Coco nu făcea decât să complice lucrurile.

Nobilimea în haine scumpe forfotea în anticamera la fel de întunecoasă şi de tristă ca exteriorul palatului. Ca o închisoare. O închisoare cu lumânări aprinse în candelabre de aur şi ghirlande de brad şi ilice la toate intrările. Cred că am zărit şi nişte vâsc pe undeva.

Ansel şi-a lungit gâtul, ca să-l găsească pe crainic.

— Iată-l.

A arătat spre un bărbat scund şi îndesat, cu perucă pe cap şi un pergament în mână, care stătea în dreptul unei intrări spaţioase. Din sala de dincolo se revărsau râsete şi acorduri de muzică. Alt servitor a venit să ne ia pelerinele. Deşi am ţinut bine de a mea, servitorul a reuşit să mi-o smulgă din mâini. Mă simţeam dezgolită şi mă uitam

neputincioasă după el.

În clipa în care Ansel a dat să mă tragă spre crainic, m-am împotrivit.

— Nu vreau să-mi anunţe numele!

— Dar valetul a zis...

M-am smucit din strânsoarea lui.

— Puţin îmi pasă ce-a zis valetul!

— Lou, regele a insistat să...

— Dragilor, a intervenit Coco, prinzându-ne pe amândoi de braţ. Hai să nu ne dăm în spectacol.

Am tras aer în piept şi m-am forţat să zâmbesc şi să-i salut graţios pe aristocraţii curioşi.

— O să intru pe acolo, l-am informat pe Ansel printre dinţi, şi am arătat spre uşile mai mici din capătul opus al anticamerei, prin care intrau şi ieşeau servitorii.

— Lou, a spus el, dar eram deja la jumătatea drumului.

Coco a venit repede după mine, lăsându-l pe Ansel în urmă.

Sala de bal era mult mai mare şi mai luxoasă decât anticamera. Candelabre de metal atârnau de grinzile tavanului, iar podeaua de lemn lustruit sclipea ca apa în lumina lumânărilor. În colţ, lângă un brad masiv, orchestra cânta o melodie festivă. O parte dintre invitaţi dansau deja, dar majoritatea preferau să se plimbe de jur-împrejurul sălii, să bea şampanie şi să se gudure pe lângă familia regală. Judecând după vocile ridicate şi împleticite ale aristocraţilor de lângă mine, trăgeau la măsea de câteva ore bune.

— Da, da. Ye Olde Sisters. Aşa am auzit şi eu...

— Au venit tocmai de la Amandine, ca să cânte! Vărul meu zice că sunt grozave.

— Duminică, zici?

— Da, după slujbă. Un sfârşit de săptămână perfect. Arhiepiscopul merită onoarea...

Am pufnit cu dispreţ şi am plecat mai departe. Cineva care punea laolaltă cuvintele „arhiepiscopul merită onoarea” nu era vrednic de atenţia mea. M-am uitat prin marea de tunici albastre şi rochii sclipitoare în căutarea lui

Reid. I-am zărit părul arămiu în capătul celălalt al sălii. Era înconjurat de un grup de admiratoare, dar mi-a sărit în ochi una agăţată de braţul lui. Mi-a trecut un junghi prin inimă.

Aştepta cu nerăbdare să sosesc, pe dracu'!

Chiar şi de la distanţă, îmi dădeam seama că e o femeie frumoasă: delicată şi feminină; pielea de porţelan şi părul ca smoala îi străluceau în lumina lumânărilor. Râdea în hohote la ceva ce spusese Reid. M-a cuprins neliniştea.

Nu putea fi decât o singură persoană.

O fantasmă anostă, docilă şi extrem de iritantă.

Coco s-a uitat în aceeaşi direcţie şi a strâmbat din nas când a dat cu ochii de Reid şi de frumoasa cu păr de smoală.

— Spune-mi, te rog, că nu e cine cred eu.

— Vorbim mai târziu, am zis şi am plecat de lângă ea, fără să-mi dezlipesc ochii de la Reid.

De data asta, Coco nu s-a mai ţinut după mine.

N-am apucat să fac prea mulţi paşi şi mi-a tăiat calea un bărbat. Deşi nu-l văzusem niciodată de aproape, îi recunoşteam pielea roşiatică şi ochii cu pleoape căzute. Părul negru perfect aranjat. Purta în coroană mai multe diamante decât ţinea Tremblay în seiful lui.

Beauregard Lyon.

Fir-ar să fie! N-aveam timp de dulcegării acum. Chiar în acest moment, scorpia aia îşi înfigea ghearele în soţul meu – amintindu-i de buzele *ei frumoase,* de zâmbetul, de ochii, de râsul ei...

— Splendidă rochie, a zis prinţul, şi m-a măsurat fără grabă din cap până-n picioare, cu un zâmbet afectat şi o sprânceană ridicată.

— Înălţimea Voastră.

Am făcut repede o reverenţă, recapitulându-mi în minte toate titlurile onorifice pe care le cunoşteam. S-a uitat insistent la sânii mei, în momentul în care m-am aplecat, aşa că m-am ridicat imediat. Pervers nenorocit.

— Numele dumitale.

Nu era o întrebare.

— *Madame* Diggory, Înălţimea Voastră.

A rânjit cu gura până la urechi.

— *Madame* Diggory? Soţia lui Reid Diggory?

— Într-adevăr.

Spre surprinderea mea, a dat capul pe spate şi a pufnit în râs. Aristocraţii din jur au tăcut şi s-au uitat curioşi la mine.

— Am auzit atâtea despre dumneata!

Îi sticleau ochii chihlimbarii de veselie.

— Spune-mi, cum ai reuşit să-l păcăleşti pe dragul nostru căpitan să se însoare cu dumneata? Am auzit zvonuri, fireşte, dar toată lumea are altă teorie.

Mi-aş fi rupt bucuroasă un deget numai să-i rup şi lui ceva.

— Nu e nicio păcăleală, Înălţimea Voastră, am răspuns suav. Ne iubim.

I-a dispărut zâmbetul şi a strâmbat din buze.

— Ce trist!

În clipa aceea, mulţimea s-a dat la o parte, scoţându-i la iveală pe Reid şi pe admiratoarele lui. Femeia cu păr ca smoala a întins mâna şi i-a luat ceva din păr. Clocotea sângele în mine.

Prinţul a ridicat din sprâncene.

— Vă iubiţi, deci?

S-a apropiat de mine şi i-am simţit respiraţia caldă la ureche.

— Ce-ai zice să-l facem gelos?

— Nu, mulţumesc! m-am răţoit*. Înălţimea Voastră.*

— Spune-mi Beau.

S-a dat la o parte, cu un rânjet maliţios. Am trecut vijelios pe lângă el, dar, în ultima clipă, m-a prins de mână şi m-a sărutat în palmă. M-am abţinut cu greu să-i rup degetele.

— Caută-mă, dacă te răzgândeşti. Ne-am distra de minune împreună.

Cu o ultimă privire lascivă, a plecat, făcând cu ochiul uneia dintre femeile din apropiere. I-am aruncat o căutătură piezişă, apoi m-am întors spre Reid.

Dar dispăruse împreună cu Célie.

NU TE JOCI CU FOCUL

Lou

N-A DURAT MULT ŞI I-AM GĂSIT, PENTRU CĂ REID ERA CU un cap mai înalt decât toţi invitaţii. Nenorocita de Célie stătea agăţată de braţul lui în timp ce se îndreptau spre o uşă, parţial mascată de doi brazi.

M-am dus după ei. Spre iritarea şi, probabil, spaima mea, erau complet absorbiţi unul de celălalt şi au ieşit pe uşă fără să arunce măcar o privire în urmă. Am dat să mă furişez după ei, dar o mână m-a prins de braţ.

M-a răsucit şi m-am trezit faţă în faţă cu arhiepiscopul.

— Nu te sfătuiesc, a zis şi mi-a dat drumul la mână, parcă temându-se să nu se molipsească de ceva. Pizma este un păcat de moarte, copilă.

— La fel şi adulterul.

A lăsat ochii în pământ, făcându-se că nu m-a auzit. Era mai palid şi mai tras la faţă decât de obicei şi parcă slăbise de ultima oară când îl văzusem.

— Noi doi i-am răpit viitorul. Célie este întocmai cum ar trebui să fie o femeie. Reid ar fi fost fericit alături de ea, a zis, uitându-se la mine, şi a strâns din dinţi. Acum plăteşte pentru păcatele amândurora.

— Ce tot spui acolo?

— Nu te condamn pentru educaţia hedonistică pe care ai primit-o, Louise, dar *eşti* păgână, a spus şi ochii îi luceau cu o pasiune ferventă. Poate, dacă era cineva de faţă – dacă intervenea cineva –, nu s-ar fi întâmplat toate astea.

Stăteam nemişcată, înlemnită precum brazii de lângă noi, în timp ce el se plimba în sus şi-n jos.

— Dar acum e tardiv. Lasă-l pe Reid să se bucure de această mică plăcere, departe de imoralitatea ta.

Uluirea mi s-a transformat în ceva orbitor şi rece la auzul acestor vorbe. De parcă eu îl corupsesem pe Reid. De parcă mie ar fi trebuit să-mi fie ruşine.

Am ridicat bărbia şi m-am dus spre arhiepiscop până

când m-am apropiat obraznic de mult de faţa lui palidă.

— Nu ştiu despre ce dracu' vorbeşti, dar ai face bine să te uiţi în oglindă. E un cerc în infern rezervat mincinoşilor şi ipocriţilor, Eminenţa Ta. Poate ne întâlnim acolo.

S-a uitat la mine stupefiat, dar, când i-am întors spatele, nu a venit după mine. Satisfacţia nebună mi-a pierit însă repede, în momentul în care am intrat într-o încăpere care nu putea fi decât bucătăria.

Era goală.

Un curent de aer rece mi-a trecut peste piele şi mi-am dat seama că lăsase cineva uşa din partea opusă întredeschisă. Vântul pătrundea prin crăpătură. Am împins-o puţin şi i-am văzut pe Reid şi Célie în grădina de ierburi aromatice uscate. Zăpada acoperea rămăşiţele brune de salvie şi de rozmarin.

Am scos capul afară, pentru că abia le distingeam vocile din cauza vântului.

— Îmi pare rău, Célie, zicea Reid, strângând mâinile femeii.

Ea stătea ţeapănă – furioasă.

N-ai ce căuta aici, îmi şoptea în minte o voce subţire şi dezaprobatoare. *E o greşeală. E o discuţie intimă. Îi înşeli încrederea.*

El *îmi înşela mie încrederea.*

— Trebuie să existe o soluţie, a spus ea, cu amărăciune. E nedrept. Arhiepiscopul ştie că eşti nevinovat. Du-te la el. Roagă-l să anuleze căsătoria. Te iubeşte ca pe copilul lui. Sunt convinsă că nu te-ar lăsa să suferi într-o căsnicie lipsită de dragoste.

Am simţit un gol imens în stomac.

Reid îi mângâia degetele cu degetul mare.

— Arhiepiscopul e cel care mi-a propus căsătoria.

— Vorbeşte cu regele, atunci. Tata e viconte. Sunt convinsă că îţi poate aranja o întrevedere...

— Célie, a spus el, cu blândeţe.

Femeia şi-a tras nasul, dar nu din pricina frigului.

— O *urăsc.*

— Célie, tu... tu nu m-ai vrut.

Mi s-a frânt inima când i-am auzit emoţia din glas. Şi durerea.

— Te-am vrut *mereu,* a răspuns ea pătimaş. Nu m-am gândit nicio clipă că o să se întâmple aşa ceva. Eram furioasă, deznădăjduită şi aveam nevoie de timp. Voiam să fiu altruistă de dragul ei. De dragul lui Pip.

L-a cuprins cu braţele de gât şi, pentru prima oară, i-am văzut clar chipul. Avea pometi superbi, ochi mari, ca de căprioară, şi buze pline.

— Dar acum nu-mi mai pasă, Reid. Nu-mi pasă dacă sunt egoistă. Vreau să fiu cu tine.

Nu există lucru mai frumos pe lume decât zâmbetul tău – fireşte, cu excepţia ochilor tăi. Ori a râsului tău. Ori a buzelor tale.

Am văzut-o cum îşi lipeşte buzele de obrazul lui Reid şi mi s-a făcut rău. Deodată, scrisorile lor de dragoste nu-mi mai păreau amuzante.

Reid s-a retras înainte ca ea să ajungă la gură.

— Nu, Célie. Nu îngreuna şi mai mult lucrurile, te rog.

S-a oprit. Îi tremura buza de jos. Următoarele ei cuvinte m-au lovit ca un pumnal în piept.

— Te iubesc, Reid, a spus şi s-a agăţat disperată de el. Îmi pare rău că te-am respins, dar încă mai putem fi împreună. Putem găsi o soluţie. N-ai consumat căsătoria. Vorbeşte cu arhiepiscopul şi roagă-l s-o anuleze. S-o trimită pe târfa aia la închisoare, unde-i e locul, şi…

— Nu e târfă.

Am scos şi mai mult capul pe uşă în momentul în care Célie s-a dat înapoi, evident nemulţumită de ceea ce văzuse pe faţa lui.

— Era o hoaţă, Reid, şi ţi-a întins o capcană. Nu te merită.

Reid s-a desprins cu blândeţe din braţele ei.

— Célie, nu putem continua astfel, a spus el resemnat. Indiferent dacă îţi place sau nu de ea, am făcut un jurământ. Şi îl voi onora.

— O placi? a întrebat Célie, mijind ochii.

— Nu contează.

— Contează pentru mine!

Şi pentru mine.

— Ce vrei să spun, Célie? E soţia mea. Normal că o plac.

Célie s-a clătinat pe picioare, de parcă primise o palmă.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Reid?

— Nimic…

— Reid pe care-l cunosc ar detesta-o pe această femeie. E întruchiparea a tot ce-ţi repugnă.

— N-o cunoşti.

— Evident nici pe tine nu te cunosc!

— Célie, te rog…

— O iubeşti?

Mi-am încleştat degetele pe tocul uşii, neîndrăznind nici măcar să respir. A urmat un moment de tăcere chinuitoare. Apoi…

— Nu, a spus el, expirând adânc, cu privirile în pământ. Dar cred… cred că aş putea…

— Dar ai zis că mă iubeşti *pe mine.*

Célie a făcut încet câţiva paşi în spate, cu ochii mari de stupoare şi durere. Îi curgeau lacrimile pe obraji.

— M-ai cerut în căsătorie! *Pe mine*… Nu pe ea!

— Ai dreptate, Célie. Dar Lou… a oftat, clătinând din cap. Nu vreau s-o rănesc.

— Nu vrei s-o răneşti?

Plângea de-a binelea acum şi începeau să i se îmbujoreze obrajii palizi.

— Cum rămâne *cu mine,* Reid? Ne ştim de când eram mici, a spus ea, şi lacrimile i se prelingeau pe corsetul rochiei, pătând mătasea neagră. Cum rămâne cu *Pip*? Cu jurământul tău?

Braţele lui Reid atârnau moi pe lângă corp.

— Îmi pare rău! N-am vrut să se ajungă aici.

M-am îndepărtat de uşă, cu o senzaţie de amorţeală în tot corpul. Nu aveam ce să caut aici. Nu trebuia să asist la această scenă.

Odată întoarsă în salon, m-am retras într-un colţ. Prin minte mi se învolburau o mulţime de gânduri.

Reid o iubise.

Am scuturat din cap, dezgustată de propria persoană. Normal că o iubise. Scria negru pe alb în afurisitul lui de jurnal – pe care n-ar fi trebuit să-l citesc – şi, chiar dacă n-ar fi fost aşa, Reid era un bărbat tânăr şi atrăgător. Ar fi putut alege dintre nenumărate femei, dacă nu-şi închina viaţa Vânătorilor. Gândul acesta mă afecta mai mult decât m-aş fi aşteptat. La fel şi imaginea buzelor lui Célie – a buzelor oricărei alteia – pe obrazul lui.

După câteva minute, a apărut Célie, ştergându-şi lacrimile cât putea de discret. A lăsat capul în jos şi a plecat repede spre anticameră, înainte s-o ia cineva la întrebări. Mi s-a pus un nod în gât în momentul în care a intrat şi Reid. Văzându-l că mă căuta, mă bătea gândul să urmez şi eu exemplul lui Célie.

Cum să dau ochii cu el după tot ce auzisem? După ce aflasem ce sacrificii făcuse?

O iubeşti?

Nu. Dar cred... cred că aş putea...

Ce-ar putea? Să mă iubească? M-a cuprins panica. Dar, când să-mi ridic fustele şi să fug spre trăsură, Reid m-a descoperit în mulţime. I-am făcut stânjenită cu mâna, blestemându-mi slăbiciunea, în momentul în care ochii lui albaştri s-au intersectat cu ai mei. A venit spre mine, cerându-şi scuze politicos de la aristocraţii care voiau să-l oprească şi să-l felicite.

Mă bâţâiam de pe un picior pe altul – conştientă că îmi bubuie inima în piept, mă furnică braţele şi îmi arde faţa. În cele din urmă, a ajuns la mine.

M-a prins de mână.

— Arăţi minunat.

M-am înroşit toată sub privirea lui. Spre deosebire de atitudinea îngâmfată a prinţului, Reid era aproape... pios. Nimeni nu se mai uitase vreodată la mine în acest fel.

— Mulţumesc!

Mi s-a tăiat răsuflarea în momentul în care a aplecat capul şi s-a uitat întrebător în ochii mei. Mi-am întors ruşinată privirea, dar tocmai atunci Coco a găsit de cuviinţă să dea buzna peste noi.

Ca de obicei în prezenţa lui Reid, n-a pierdut timpul cu politeţuri.

— Ia spune, Vânător Diggory, cine este doamna frumoasă cu care erai mai devreme? Sora ta cumva?

I-am aruncat o privire furioasă, dar nu m-a băgat în seamă. Subtilitatea nu se număra printre calităţile lui Coco.

— Nu, a spus Reid. E fiica vicontelui, domnişoara Tremblay.

— Prietenă apropiată? a insistat Coco. De genul „tatăl ei e prieten cu tatăl tău”?

— Nu mi-am cunoscut tatăl, a replicat Reid, pe un ton sec.

Coco însă nu s-a lăsat impresionată.

— Atunci, de unde vă cunoaşteţi?

— Brie, am spus, cu un zâmbet silit, şi am strâns-o cu putere de mână. Aş vrea să vorbesc între patru ochi cu soţul meu. Unde e Ansel?

A arătat nepăsătoare în spate cu mâna cealaltă.

— Probabil se bate cu pumnii în piept şi-l provoacă la duel pe celălalt Vânător.

M-am uitat în direcţia indicată de ea.

— Despre ce Vânător e vorba?

— Ăla cu nasul pe sus. Dobitocul.

A strâns din buze, chinuindu-se să-şi aducă aminte cum îl cheamă. Nu era nevoie. Ştiam la cine se referă.

— Jean Luc.

— Ce s-a întâmplat?

— Obişnuitele chestii masculine. Ansel nu l-a lăsat pe Jean Luc să se joace cu noua lui jucărie, a spus Coco şi a dat ochii peste cap. Iubitele mele nu-mi dau niciodată atâtea bătăi de cap, pe cuvântul meu.

De data asta, am zâmbit sincer. Bietul Ansel. Nu avea nicio şansă în faţa lui Jean Luc – nici a lui Coco.

— Poate ar trebui să-i arbitrezi.

Coco s-a uitat la degetele mele încleştate de mâna lui Reid, la bujorii din obrajii mei. Apoi s-a uitat la Reid, care stătea aproape de mine. Mult prea aproape. Şi a făcut

ochii mici.

— Mda, poate aşa ar trebui.

A venit spre mine să mă îmbrăţişeze, dar Reid nu mi-a dat drumul la mână. Coco l-a săgetat cu privirea, dar tot m-a îmbrăţişat – incomodată, dar puternic.

— Ne vedem mai târziu, mi-a şoptit la ureche. Să-mi zici dacă vrei să-l las fără sânge.

Reid s-a uitat după ea cu o figură impenetrabilă.

— Trebuie să discutăm, a zis el, în cele din urmă. Undeva unde să nu ne deranjeze nimeni.

L-am urmat, amuţită de spaimă, în aceeaşi grădină de ierburi aromatice în care îi frânsese inima lui Célie. De data asta, am avut grijă să închid bine uşa bucătăriei după noi. Indiferent ce voia să-mi mărturisească – presimţeam că o să mă doară al dracului de tare –, nu aveam nevoie de spectatori.

Şi-a trecut agitat degetele prin părul arămiu.

— Lou, femeia cu care m-aţi văzut tu şi domnişoara Perrot este…

— Nu contează, am zis, înfăşurându-mi braţele în jurul corpului, ca să nu tremur.

Nu mă simţeam în stare să rememorez discuţia de mai devreme, îmi ajunsese s-o aud o dată.

— Nu-i nevoie să-mi explici. Te înţeleg.

— Ba e nevoie să-ţi explic, a insistat el. Ştiu că nu ne-am căsătorit în cele mai fericite împrejurări. Dar, Lou, vreau să avem o căsnicie frumoasă. Vreau să fiu soţul tău. Ştiu că nu te pot forţa să-ţi doreşti acelaşi lucru, dar…

— Acelaşi lucru îmi doresc şi eu, am spus.

S-a uitat la mine, mirat, şi a făcut şovăielnic un pas înainte.

— Serios?

— Da.

În clipa aceea, a zâmbit – a zâmbit cu adevărat –, apoi s-a crispat uşor.

— Atunci, nu trebuie să mai existe secrete între noi, a zis, după care a ezitat câteva secunde, căutând cuvintele potrivite. Femeia pe care ai văzut-o este Célie. Mi-ai citit

scrisorile şi ştii că am iubit-o. Dar nu s-a întâmplat nimic între noi. Îţi jur. Ea a venit la mine, când am sosit împreună cu arhiepiscopul, şi a... a refuzat să mai plece. Am adus-o şi pe ea aici, puţin mai devreme, ca să-i explic noile limite ale relaţiei noastre. I-am spus că nu...

— Ştiu.

Am tras aer în piept şi m-am pregătit de furtuna care avea să urmeze. Reid s-a întunecat la faţă.

— Cum ai putea să ştii?

Pentru că sunt o fiinţă oribilă. Pentru că n-am avut încredere în tine. Pentru că ea este perfectă pentru tine, iar eu sunt duşmanul.

— V-am urmărit când aţi venit aici, am recunoscut. Am auzit totul.

— Ne-ai spionat? a întrebat el, şocat.

Tremuram ca o frunză. De frig sau de ruşine – nu-mi dădeam seama.

— Lupul îşi schimbă părul, dar năravul, ba.

S-a încruntat şi a făcut un pas înapoi.

— Aş fi preferat să nu afli în acest fel.

Am ridicat din umeri, căznindu-mă să-mi regăsesc o parte din bravada de altădată, dar am eşuat lamentabil.

— A fost mai simplu aşa.

S-a uitat lung la mine – atât de mult timp, încât mă întrebam dacă va mai scoate vreodată o vorbă. Intensitatea privirii lui mă copleşea.

— Gata cu secretele, Lou, a zis, într-un final. Gata cu minciunile.

M-am blestemat că nu-i puteam oferi răspunsul pe care şi-l dorea. Pe care *eu* mi-l doream. Era chiar în faţa mea şi mă tachina cu un rânjet răutăcios.

Nu voiam să-l mai mint.

— O să încerc, am murmurat.

Era tot ce-i puteam oferi.

A dat înţelegător din cap.

— Hai să mergem înăuntru. Tremuri toată.

— Stai puţin.

L-am prins de mână, înainte să apuce să plece, şi i-am

zis, cu inima în gât:

— Vreau... vreau să...

Să mă jac de râs ca o *neroadă ce sunt.* Am scuturat din cap şi am înjurat în gând. Nu mă pricepeam la astfel de lucruri. Onestitatea, sinceritatea – erau mult prea incomode ca să-mi bat, în general, capul cu ele. Dar acum... lui Reid... mă simţeam datoare să i le ofer pe amândouă.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine, am spus şi i-am strâns mâna între degetele mele îngheţate. Célie are dreptate. Nu te merit. Ţi-am dat viaţa peste cap în momentul în care am apărut.

Mi-a pus cealaltă mână pe creştet. Era caldă şi liniştită. Spre mirarea mea, a zâmbit.

— Mă bucur că ai apărut.

Îmi ardeau obrajii îngheţaţi şi m-a cuprins o stânjeneală inexplicabilă.

— Aşa... Bine... Hai să mergem înăuntru, că am îngheţat bocnă.

★

Balul era în toi când am reintrat în salon. Am înşfăcat un pahar de şampanie de la un servitor care trecea chiar atunci şi l-am dat pe gât dintr-o suflare.

Reid mi-a aruncat o privire surprinsă.

— Bei ca un bărbat.

— Bărbaţii ar avea câte ceva de învăţat de la femei.

L-am chemat înapoi pe servitor, am luat două pahare şi i-am întins unul lui Reid. A refuzat.

— Relaxează-te, Vânătorule. Fă-ţi şi tu câte o mică plăcere. N-ai să găseşti şampanie mai bună ca asta. O jigneşti pe Maiestatea Sa, dacă nu guşti, am spus, uitându-mă prin mulţime, cu prefăcută indiferenţă. Apropo, unde e regele Auguste? Nu trebuia să fie şi el aici?

— Este. L-am cunoscut mai devreme.

— Şi cum e?

— Cum te-ai aştepta.

— Un dobitoc linguşitor, ca fiu-său, aşadar.

I-am trecut paharul cu şampanie pe la nas, ca să-l îmbii,

dar a clătinat din cap. Am ridicat din umeri şi l-am băut şi pe al lui, chicotind amuzată de mutra pe care a făcut-o.

După câteva minute, mi s-a revărsat o căldură plăcută prin tot corpul. Muzica – un vals care înainte îmi părea lent şi anost – suna mult mai bine acum. Mai vioi. Am dat pe gât şi al treilea pahar.

— Hai să dansăm! i-am spus, pe neaşteptate.

Reid mi-a aruncat o privire stupefiată.

— Poftim?

— Dansează cu mine, am spus, ridicându-mă pe vârfuri, şi m-am agăţat cu braţele de gâtul lui.

S-a uitat stânjenit în jur, dar l-am tras după mine cu toată forţa. S-a supus şi m-a cuprins de mijloc, aplecându-se uşor de umeri. M-a pufnit râsul.

Arătam caraghios – el cocoşat, eu dreaptă, ca să ne potrivim cât de cât –, dar nu i-am dat drumul.

— Nu aşa se dansează.

Am ridicat bărbia şi m-am uitat fix în ochii lui.

— Ba da. Eşti oaspetele de onoare şi poţi să dansezi cum vrei.

— Nu fac asta de obicei.

— Reid, dacă nu dansezi cu mine, găsesc pe altcineva.

M-a strâns de şolduri.

— S-o crezi tu!

— Atunci, e clar ce avem de făcut. Dansăm.

A oftat şi a închis ochii.

— Bine.

Pe cât de agitat era la început, pe atât de priceput s-a dovedit a fi, mişcându-se cu o graţie neobişnuită pentru cineva de dimensiunile lui. Eu, în schimb, m-am împiedicat de mai multe ori. Aş fi dat vina pe trena rochiei, dar ştiam că problema era la mine. Nu mă puteam concentra. Îi simţeam mâinile puternice pe talie şi mi le tot imaginam... altundeva. Îmi clocotea sângele la gândul acesta.

Cântecul s-a terminat mult prea repede.

— Ar trebui să plecăm, a spus el, cu glas răguşit. Se face târziu.

Am încuviinţat din cap şi m-am îndepărtat de el, încă

neîndrăznind să deschid gura.

Am găsit-o repede pe Coco. Stătea rezemată de peretele de lângă anticameră şi discuta cu nimeni altul decât Beauregard Lyon, care ţinea un braţ proptit în perete, deasupra capului ei. Chiar şi de la distanţă, îmi dădeam seama că flirtează fără ruşine.

S-au întors amândoi spre mine în momentul în care am apărut împreună cu Reid.

— Ia te uită cine vine! *Madame* Diggory, a zis prinţul, cu o sticlire amuzată în ochi. Observ că soţul dumitale a făcut alegerea corectă.

L-am ignorat, dar Reid s-a zbârlit la auzul cuvintelor lui.

— Noi suntem gata de plecare, Brie, am zis eu. Vii?

Coco s-a uitat la prinţ, care rânjea arogant.

— Fiinţa aceasta sublimă nu pleacă de lângă mine până când nu se încheie seara. Scuze, scumpo, mi-a şoptit la ureche, dar propunerea mea nu mai e valabilă... decât dacă dumneata şi soţul dumitale doriţi să ne ţineţi companie.

I-am aruncat o privire furioasă. Dobitocul naibii!

Reid a făcut ochii mici.

— Ce propunere?

— Hai să-l căutăm pe Ansel, am zis şi l-am tras de braţ.

— A plecat deja, ne-a informat Coco, cuprinzându-l pe prinţ de talie, cu o licărire răutăcioasă în ochii ei negri. O să fiţi doar voi doi în trăsură. Sper să nu vă deranjeze.

Mi-am dezvelit dinţii, încercând să zâmbesc.

— Se poate să vorbim puţin între patru ochi, Brie?

A părut surprinsă în prima clipă, dar şi-a revenit imediat.

Am tras-o după mine în anticameră.

— Ce naiba faci?

A început să-şi legene şoldurile.

— Încerc să te las singură cu soţul tău. Mi s-a părut că aveţi nevoie de mai mult decât un dans.

— Te întrebam ce faci cu *prinţul?*

— Ah, a spus, ridicând din sprâncene. Probabil acelaşi lucru pe care o să-l faci şi tu cu Reid.

— Eşti nebună? O să-ţi vadă cicatricele!

A ridicat nepăsătoare din umeri şi şi-a tras mânecile negre mai jos.

— O să-i spun că am suferit un accident. De ce ar bănui altceva? Nu e ca şi cum oamenii ştiu de Dames Rouges, iar toţi cei de-aici mă cred Brie Perrot, tămăduitoare şi prietenă apropiată a căpitanului Reid Diggory. În afară de asta, nu ţi se pare că eşti ipocrită? Între mine şi Beau e vorba doar de sex, dar între tine şi Reid… n-am idee ce dracu' e între voi doi, dar e *ceva.*

Am pufnit, dar m-a trădat văpaia din obraji.

— Eşti nebună.

— Oare? a spus Coco şi m-a prins de mâini, uitându-se atent la faţa mea. N-o să te învăţ eu ce să faci, dar fii prudentă, te rog. Te joci cu focul. Reid e Vânător, şi tu, vrăjitoare. Va trebui să vă despărţiţi la un moment dat. Nu vreau să suferi.

Văzând-o serios îngrijorată, mi-a trecut furia şi i-am strâns mâinile.

— Ştiu ce fac, Coco.

Până şi eu ştiam că e o minciună. Când venea vorba de Reid, habar nu aveam ce fac.

Coco mi-a dat drumul la mâini şi s-a încruntat.

— Cum spui tu. Nu mă mai amestec. N-aveţi decât să stăruiţi în povestea asta ţicnită.

M-a năpădit amărăciunea când am văzut-o că pleacă. Nu-mi plăcea să mă cert cu Coco, dar, de data asta, nu aveam ce să fac.

Imediat după aceea, a apărut Reid, m-a luat de braţ şi m-a condus la trăsură – o trăsură deodată prea neîncăpătoare şi înăbuşitoare, acum, că îl aveam pe Reid lângă mine. Degetele lui îmi atingeau uşor coapsa, într-un gest aparent inocent, dar eu retrăiam senzaţia lor pe talie. M-a trecut un fior şi am închis ochii.

O secundă mai târziu, i-am redeschis şi l-am descoperit pe Reid că mă privea cu atenţie. Am înghiţit în sec, când ochii i-au coborât pe buzele mele. L-am implorat în gând să se apropie – să înlăture prăpastia dintre noi –, dar, în

ultima clipă, a închis pleoapele şi s-a tras înapoi.

Dezamăgirea m-a lovit în moalele capului, urmată rapid de muşcătura dureroasă a umilinţei.

E mai bine aşa, mi-am zis, uitându-mă furioasă pe fereastră. Coco avea dreptate: Reid era Vânător, şi eu, vrăjitoare. Indiferent ce se întâmpla între noi, orice schimbare s-ar produce, avea să rămână mereu acest obstacol insurmontabil. Şi totuşi... I-am studiat profilul crispat, felul în care ochii lui se întorceau la mine ca atraşi de un magnet.

Ar fi fost o prostie să mă aventurez pe drumul acesta. Finalul era unul singur. Dar gândul acesta nu-mi împiedica inima să alerge spre el, nici să-mi înăbuşe licărul de speranţă. Speranţa că, poate, povestea noastră se va sfârşi altfel.

Nu... Coco avea dreptate.

Mă jucam cu focul.

O CHESTIUNE DE ORGOLIU

Reid

TENSIUNEA DIN CAMERA NOASTRĂ, ÎN ACEA SEARĂ, ERA aproape dureroasă.

Lou stătea în pat. Am auzit-o cum se foieşte în întuneric, cum pufneşte de câteva ori, apoi se linişteşte. S-a foit din nou. S-a răsucit pe o parte. Pe spate. Pe o parte. Pe spate. Se străduia să nu facă zgomot. Să treacă neobservată.

Zadarnic. O auzeam. O dată şi încă o dată, la nesfârşit.

Femeia asta mă scotea din minţi.

Într-un final, s-a aplecat peste marginea patului şi s-a uitat la mine cu ochii ei de peruzea. Părul i se revărsa până pe podea.

M-am ridicat iute în capul oaselor şi atunci i-au căzut ochii pe locul în care mi se desfăcuse cămaşa la piept. M-a cuprins un val de căldură.

— Ce-i?

— E o mare prostie, a zis ea, încruntată, dar eu nu pricepeam de ce, dintre noi doi, ea era cea furioasă. Nu-i nevoie să dormi pe jos.

I-am aruncat o privire neîncrezătoare.

— Eşti sigură?

— Mai întâi de toate, te rog să nu te mai uiţi la mine aşa. Nu e mare scofală, a zis, dând ochii peste cap, apoi mi-a făcut loc în pat. E groaznic de frig aici. Am nevoie de corpul tău uriaş ca să-mi ţină de cald.

Văzând că nu mă clintesc, a bătut îmbietor cu palma în saltea.

— Haide, Vânătorule! Fii liniştit, că nu muşc... prea tare.

Am înghiţit în sec şi mi-am alungat din minte imaginea gurii ei pe pielea mea. Încet, prudent – ca să aibă timp să se răzgândească –, am urcat în pat. S-au scurs câteva secunde de tăcere apăsătoare.

— Relaxează-te, mi-a şoptit, dar eu stăteam ţeapăn ca o scândură. Lasă stânjeneala.

Era cât pe ce să mă pufnească râsul. Cât pe ce. De parcă m-aş fi putut relaxa când o aveam atât... atât de aproape de mine. Patul standard de internat nu era făcut pentru două persoane. Jumătate din corp îmi atârna în aer. Cealaltă era lipită de ea.

Nu m-am plâns.

După alte câteva secunde de tăcere chinuitoare, s-a răsucit spre mine şi mi-a atins braţul cu sânii. Mi-a crescut pulsul, am strâns din dinţi şi mi-am înfrânat gândurile năvalnice.

— Povesteşte-mi despre părinţii tăi.

Şi uite aşa, cât ai bate din palme, s-a spulberat toată intimitatea.

— N-am ce să povestesc despre ei.

— Imposibil. Întotdeauna există ceva.

Stăteam cu ochii tavan. S-a lăsat iar tăcerea, dar ea mă privea insistent. Nu m-am putut abţine şi m-am uitat la ea. La figura ei curioasă şi nerăbdătoare. Am clătinat din cap şi am oftat.

— M-au abandonat. M-a găsit o servitoare în gunoi, când eram nou-născut.

Mi-a aruncat o privire îngrozită.

— Arhiepiscopul m-a luat în grija lui. Multă vreme am fost paj. Până când am avut un puseu de creştere şi m-am înălţat foarte mult, am spus şi am simţit cum îmi tremură colţul gurii. La scurt timp după aceea, a început să mă antreneze, să devin Vânător. La şaisprezece ani, mi-am revendicat locul. Asta e tot.

A pus capul pe umărul meu.

— Ţi-ai revendicat locul?

Am închis ochii, mi-am rezemat bărbia pe creştetul ei şi am tras aer în piept. Adânc.

— Sunt doar o sută de Balisarde – fiecare dintre ele având înăuntru un strop din sângele Sfântului Constantin. Prin urmare, locurile în ordin sunt limitate. Majoritatea Vânătorilor slujesc toată viaţa. Când moare sau se retrage unul, se organizează o întrecere. Câştigătorul e singurul acceptat în frăţia noastră.

— Stai o clipă, a spus ea, ridicându-se brusc.

Mi-a zâmbit, gâdilându-mă cu părul pe piept.

— Asta înseamnă că Ansel i-a învins pe toţi ceilalţi concurenţi?

— Ansel nu e Vânător.

I-a dispărut zâmbetul.

— Nu?

— Nu, dar se pregăteşte să devină. O să participe la următoarea întrecere, alături de ceilalţi cadeţi.

— Hm, a zis ea, încruntată, răsucindu-şi o şuviţă de păr pe deget. Acum se explică.

— Ce anume?

S-a cuibărit iar lângă mine şi a oftat.

— Ansel e altfel decât cei de aici. E... tolerant. Lipsit de prejudecăţi.

M-am simţit atins de vorbele ei.

— Nu e o crimă să ai principii, Lou.

Nu mi-a dat atenţie. Îşi plimba degetele pe gulerul cămăşii mele.

— Povesteşte-mi despre întrecerea ta.

Mi-am dres glasul, străduindu-mă să-i ignor mângâierea. Dar avea degetele atât de calde. Iar cămaşa mea era atât de subţire!

— Eram cam de-o seamă cu Ansel.

Am chicotit la gândul acelei amintiri – cum îmi tremurau genunchii, cum vomitasem pe tunică, înainte să înceapă prima rundă. Arhiepiscopul trebuise să-mi aducă alta curată. Deşi nu trecuseră mulţi ani de atunci, amintirea îmi părea foarte îndepărtată. Din alte vremuri. Dintr-o altă viaţă. Când unicul meu ţel era să-mi croiesc un viitor în lumea patriarhului meu.

— Toţi erau mai solizi decât mine. Şi mai puternici. Nu ştiu cum am reuşit să-i înving.

— Ba ştii foarte bine.

— Ai dreptate, am spus şi am pufnit în râs. Ştiu. Nu erau *chiar* atât de solizi, iar eu mă antrenam zilnic, ca să-mi întăresc forţele. Arhiepiscopul însuşi mă antrena. Nu mă interesa altceva decât să devin Vânător.

Mi-a dispărut zâmbetul în momentul în care au început să iasă la suprafaţă amintirile. Una după alta, cu o limpezime dureroasă. Mulţimea. Strigătele. Mirosul de oţel şi sudoare din aer. Şi... Célie. Încurajările ei.

— În finală, am luptat cu Jean Luc.

— Şi l-ai învins.

— Da.

— Din cauza asta, îţi poartă ranchiună.

— Ştiu. Tocmai de aceea victoria a fost mai plăcută.

Mi-a tras un ghiont în burtă.

— Nesimţitule.

— Sunt, dar el şi mai rău. Relaţia noastră... s-a schimbat din anul acela. El a rămas cadet, în vreme ce pe mine arhiepiscopul m-a numit căpitan. A trebuit să aştepte până la următoarea întrecere ca să-şi câştige locul. Nu cred că m-a iertat nici până astăzi.

Preţ de câteva minute, Lou n-a mai spus nimic. Când, în sfârşit, a vorbit, am regretat amarnic.

— Şi... Célie? Ai continuat să te vezi cu ea după ce-ai depus jurământul?

Toată buna dispoziţie s-a evaporat. Mi-am îndreptat din nou privirile spre tavan. Chiar dacă Lou tăcea, a reînceput să-şi plimbe degetele pe gulerul meu. Ispitindu-mă. Aşteptând un răspuns. Am oftat iar.

— Ai văzut scrisorile. Am... continuat s-o curtez.

— De ce?

M-am crispat şi am devenit brusc circumspect.

— Cum adică, de ce?

— De ce să continui s-o curtezi, dacă ai jurat credinţă Vânătorilor? Până la tine, n-am auzit de vreun Vânător care să se fi căsătorit. Nu există alte soţii în Turn.

Aş fi renunţat la Balisardă numai să pun capăt acestei conversaţii. Cât o fi auzit din discuţia cu Célie? Ştia oare – am înghiţit în sec – că Célie mă respinsese?

— Au mai existat cazuri. Acum câţiva ani, s-a însurat căpitanul Barre.

Am omis să-i spun că părăsise ordinul, un an mai târziu.

S-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat la mine cu ochii ei

tulburători.

— Intenţionai să te căsătoreşti cu Célie.

— Da, am spus şi am ridicat din nou ochii în tavan.

Pe la fereastră a trecut un fulg de zăpadă.

— Eu şi Célie ne-am îndrăgostit când eram mici. Mă atrăgea bunătatea ei. Eram un copil rebel, iar ea mă tempera. Mă ruga să nu mai arunc cu pietre în clădirea poliţiei. Mă forţa să mărturisesc când furam vinul sfinţit.

La această amintire, un zâmbet mi-a mijit pe buze.

— Eram tare scandalagiu. Arhiepiscopul m-a cuminţit cu bătaia.

A făcut ochii mici la auzul ultimelor cuvinte, dar a avut înţelepciunea de a nu spune nimic. S-a lăsat la loc pe pieptul meu şi mi-a mângâiat clavicula. Căldura mi se revărsa pe piele – şi în tot corpul – în urma degetelor ei. Mi-am tras şoldul mai departe de ea şi am înjurat în gând.

— Câte vrăjitoare ai omorât?

Am scos un geamăt şi mi-am îngropat capul în pernă. Femeia asta era în stare să îngheţe şi iadul.

— Trei.

— Serios?

Era ceva acuzator în tonul ei. Am dat din cap, străduindu-mă să nu mă arăt ofensat.

— Deşi e greu să prinzi o vrăjitoare, sunt vulnerabile, dacă nu-şi pot folosi magia. Totuşi, vrăjitoarea de la teatru a fost mai isteaţă decât majoritatea. Nu m-a atacat cu magie. A folosit magia ca să mă atace. Sunt două lucruri diferite.

A coborât cu degetele pe braţul meu. Alene. Mi-am stăpânit un fior.

— Înseamnă că ştiţi ceva despre magie.

Mi-am dres glasul şi am încercat să fiu atent la conversaţie. La cuvintele ei. Nu la mângâierile ei.

— Ştim ce ne-a învăţat arhiepiscopul, la antrenamente.

— Şi anume?

Am întors capul şi am strâns din dinţi. Nu pricepeam acest interes al ei pentru forţele oculte. Îmi dăduse de înţeles în nenumărate rânduri că nu era de acord cu

principiile şi criteriile noastre de judecată. Cu toate astea, deschidea în permanenţă subiectul, de parcă *voia* să se certe. De parcă *voia* să-mi ies din fire.

Am oftat prelung.

— Magia vrăjitoarelor îşi trage seva din iad.

— Ce aberaţie! Cum să-şi tragă seva din iad? Magia vrăjitoarelor îşi trage seva de la *străbunele* lor.

M-am uitat sceptic la ea.

— De unde ştii tu asta?

— Mi-a spus prietena mea.

Fireşte. Vrăjitoarea din casa lui Tremblay. Vrăjitoarea pe care n-o găsiserăm încă. M-am abţinut să o iau la rost. Oricât o presaserăm, nu izbutiserăm să-i smulgem mai multe informaţii. Fusesem surprins că arhiepiscopul n-o ameninţase cu rugul.

Dar era prima oară când auzeam aşa ceva.

— De la străbunele lor?

Degetul ei continua să coboare pe braţul meu. Mi-a atins uşor firele de păr de pe încheieturile degetelor.

— Da.

Am aşteptat-o să-şi continue ideea, dar părea pierdută în gânduri.

— Deci creaturile astea pot să...

— Femeile astea, Reid, a spus ea, ridicând capul brusc. Vrăjitoarele sunt femei, nu creaturi.

Am oftat, tentat să pun abrupt capăt discuţiei. Dar nu puteam. Puţin îmi păsa de prietena ei vrăjitoare, dar, dacă Lou rostea asemenea blasfemie în Turn, ajungea pe rug. Şi ar fi fost peste puterile mele s-o salvez.

Trebuia s-o lecuiesc de pasiunea asta. Acum, cât nu era prea târziu.

— Ştiu că tu crezi că...

— Nu cred, *ştiu.*

— ...dar, doar pentru că o vrăjitoare arată şi se comportă ca o femeie...

— Dacă arată ca o raţă şi măcăne...

— ...nu înseamnă că e raţă. Scuze, femeie.

— Vrăjitoarele pot să nască, Reid.

Mi-a tras un bobârnac peste nas. Am clipit şi m-am strâmbat, surprins.

— Deci sunt femei.

— Dar nasc doar fete.

Am rânjit şi am întors capul spre ea. S-a tras înapoi şi era cât pe ce să cadă din pat. M-am uitat la ea, cu o veselie răutăcioasă.

— Din câte-mi dau seama, e vorba de reproducere asexuată.

S-a încruntat şi s-a înroşit la faţă. Dacă n-aş fi cunoscut-o, aş fi zis că e stânjenită. Am rânjit şi mai larg, întrebându-mă ce anume produsese o asemenea transformare. Apropierea mea fizică? Cuvântul „reproducere”? Ambele?

— Ce tot îndrugi? a bombănit, aranjându-şi perna, după care s-a culcat la loc, de data asta cu grijă să nu mă atingă. Vrăjitoarele nasc şi băieţi.

Mi-a îngheţat rânjetul.

— N-am întâlnit niciodată o vrăjitoare bărbat.

— Pentru că nu există. Magia se transmite doar la fete. Băieţii sunt îndepărtaţi din clan, după ce se nasc.

— De ce?

A ridicat din umeri.

— Pentru că nu au puteri magice. Prietena mea mi-a spus că bărbaţii au voie la Chateau doar în calitate de parteneri, dar nici măcar atunci nu li se permite să rămână.

— Ţi-a spus ea toate astea?

— Bineînţeles.

A ridicat bărbia şi mi-a aruncat o privire sfidătoare, parcă provocându-mă să o contrazic.

— Mai pune mâna pe carte, Reid. O hoaţă măruntă ştie mai multe despre duşmanul tău decât tine. Mi-ar crăpa obrazul de ruşine.

M-a cuprins amărăciunea. Afară s-a înteţit vântul, iar Lou s-a învelit mai bine cu pătura.

— Ţi-e frig?

— Un pic.

M-am apropiat de ea şi am ridicat braţul.

— Accepţi o ramură de măslin?

A înghiţit în sec şi a încuviinţat din cap.

Am luat-o la pieptul meu şi am cuprins-o de talie. A redevenit ţeapănă ca o scândură. Mică. Încordată. Rigidă. În lipsa întrebărilor indiscrete şi a glumelor răutăcioase, părea de-a dreptul... neliniştită.

— Relaxează-te, am murmurat, cu buzele în părul ei. Nu muşc... prea tare.

Hohote de râs îmi scuturau pieptul. S-a crispat şi mai mult. Dar nu avea de ce să-şi facă griji. Sigur mi-a auzit bătăile inimii şi şi-a dat seama că e în avantaj.

— Asta se vrea a fi o glumă, Vânătorule?

— Poate, am zis şi am strâns-o mai tare în braţe.

Văzând că nu spune nimic, m-am dat puţin înapoi şi m-am uitat la ea. Îmi venea din nou să zâmbesc.

Deodată, mi-a revenit în minte prima noastră noapte împreună.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, Lou.

Am mângâiat-o pe spate, străduindu-mă să stau nemişcat, în vreme ce ea se zvârcolea la pieptul meu.

— N-o să fac nimic necuviincios.

A bombănit:

— De ce nu?

— Dacă-mi aduc bine aminte, ai ameninţat că mă spinteci ca pe un peşte, dacă te ating fără voia ta.

I-am tras bărbia spre mine, blestemându-mă şi felicitându-mă deopotrivă în momentul în care a închis ochii. Şi am auzit-o gemând. M-am aplecat spre ea până când aproape ni se atingeau buzele.

— N-o să te ating până când nu mă rogi.

A deschis ochii şi m-a îmbrâncit, mârâind.

— Cred că nu vorbeşti serios.

— O, ba da, am spus, rânjind, şi m-am trântit pe pernă. E târziu. Ar fi bine să ne culcăm.

I-au sticlit ochii de furie. De înţelegere.

De admiraţie involuntară.

Victorios, am urmărit-o cum se cufundă în gânduri – am

văzut emoţiile care se perindau pe chipul ei pistruiat. Mi-a aruncat o privire iritată.

— Se pare că te-am subestimat.

Mi-am înălţat sprâncenele.

— Nu trebuie decât să mă rogi.

— Eşti un măgar.

Am ridicat din umeri.

— Treaba ta.

Dintr-o singură mişcare, mi-am scos cămaşa peste cap. Lou a căscat ochii.

— Ce faci?

A pus mâna pe cămaşa mea şi mi-a aruncat-o înapoi.

Am prins-o şi am azvârlit-o pe jos.

— Mi-e cald.

— Pleacă din patul meu! Dă-te jos!

M-a îmbrâncit, probabil din toate puterile ei, dar nu m-am clintit. Mă uitam la ea şi rânjeam.

— E patul meu.

— Nu. Aici dorm *eu.* Tu dormi...

— În pat.

Mi-am încrucişat braţele deasupra capului. A rămas şocată, iar ochii îi alergau pe braţele mele, pe pieptul meu. Am rânjit şi mai larg şi mi-am înfrânat impulsul de a-mi încorda muşchii.

— Am un junghi în spate de câteva săptămâni. M-am săturat să dorm pe podea. Ăsta e patul meu şi aici dorm de acum înainte. E loc şi pentru tine. Dacă nu vrei, cada e liberă.

A deschis gura, furioasă. Apoi a închis-o.

— E... e absolut... *Nu* dorm în...

S-a uitat de jur-împrejur, evident căutând un obiect cu care să mă poată înjunghia. A văzut perna.

Buf.

Am prins-o înainte să mă lovească şi am oprit-o la piept. Strângeam din buze, ca să nu râd.

— Stai jos, Lou! Culcă-te! Rămâne aşa cum am stabilit. Doar dacă nu cumva vrei să mă rogi ceva.

— Aşteaptă tu mult şi bine! a zis, smulgându-mi perna

din braţe.

Am chicotit înainte să sting lumina.

— Noapte bună, Lou!

A adormit cu mult înaintea mea.

SÂNGE, APĂ ŞI FUM

Lou

A DOUA ZI DIMINEAŢA, M-AM TREZIT CU FAŢA ÎNGROPATĂ la pieptul lui Reid. Braţele lui erau petrecute peste coastele mele, iar mâinile îi odihneau pe spatele meu. M-am întins leneşă, savurând senzaţia de piele pe piele. După care am înlemnit. În timpul nopţii, cămaşa mi se adunase în jurul mijlocului, dezgolindu-mi picioarele şi burta, care stăteau lipite de ale lui.

Drace, drace, *drace!*

Am încercat să-mi trag cămaşa la loc, dar frichineala mea l-a trezit pe Reid. S-a dezmeticit imediat, s-a uitat la figura mea tulburată, apoi prin camera goală. I-a răsărit un zâmbet în colţul gurii şi o vagă roşeaţă pe gât.

— Bună dimineaţa!

— Crezi tu că-i bună? am zis şi m-am desprins de lângă el, cu obrajii fierbinţi.

A rânjit, şi-a luat cămaşa de jos şi s-a îndreptat spre baie.

— Unde te duci? l-am întrebat.

— La antrenament.

— Dar e Sfântul Nicolae. Trebuie să sărbătorim.

A vârât din nou capul în cameră, cu o figură nedumerită.

— Poftim?

— O, da! am spus şi am coborât din pat.

M-am dus după el. S-a dat la o parte din calea mea, dar a întins mâna să-mi prindă o şuviţă de păr.

— Mergem la festival.

— Serios?

— Neapărat. Mâncarea e *senzaţională.* Sunt nişte pricomigdale cu ghimbir... Mmm...

Îmi lăsa gura apă numai când mă gândeam. Am clătinat din cap.

— N-am cum să ţi le descriu. Trebuie să le guşti. În afară de asta, trebuie să-ţi cumpăr un cadou.

Mi-a dat drumul la păr şi s-a dus la dulap.

— Nu-i nevoie să-mi cumperi nimic, Lou.

— Aiurea. Îmi place să cumpăr cadouri, aproape la fel de mult pe cât îmi place să le primesc.

O oră mai târziu, ne plimbam braţ la braţ prin East End.

Deşi fusesem la festival şi anul trecut, nu mă interesase să decorez brazii cu fructe şi bomboane, ori să pun un buştean în focul de tabără din centrul oraşului. Mă atrăseseră mai mult barbutul şi standurile de zorzoane ieftine – şi, bineînţeles, mâncarea.

Aroma bunătăţilor cu scorţişoară plutea prin aer, amestecându-se cu veşnica duhoare de peşte şi fum. M-am uitat pofticioasă la taraba cu fursecuri cea mai apropiată de noi. Biscuiţii, brioşele şi plăcintele în foi îmi făceau cu ochiul. Când am dat să iau una – sau trei –, Reid a dat ochii peste cap şi m-a tras mai departe. Burta mea a scos un chiorăit indignat.

— Cum se poate să-ţi mai fie foame? s-a uluit el. Ai mâncat trei porţii la micul dejun.

M-am strâmbat la el.

— Am mâncat *ton.* Pentru dulciuri, am un al doilea stomac.

Străzile erau pline de petrecăreţi înfofoliţi cu paltoane şi fulare, şi totul era îmbrăcat într-un strat subţire de zăpadă – prăvăliile, tarabele, trăsurile, strada. Coroniţe cu funde roşii atârnau la aproape toate uşile. Panglicile dansau în bătaia vântului.

Pentru Cesarine, era o privelişte frumoasă.

Dar afişele grosolane, lipite pe toate clădirile, nu erau.

COMPANIA ITINERANTĂ
YE OLDE SISTERS

vă invită să îi aduceţi un omagiu
EMINENŢEI SALE, FLORIN CARDINAL CLÉMENT,
ARHIEPISCOP AL BELTERREI

prin participarea la reprezentaţia secolului, mâine-dimineaţă,
în a şaptea zi a lui decembrie,
la Cathédral Saint-Cécile d'Cesarine

Joyeux Noël![10]

Am luat un afiş şi l-am vârât, râzând, sub nasul lui Reid.

— Florin? Ce nume *oribil!* Nu-i de mirare că nu-l foloseşte.

— Florin e al doilea prenume, mi-a replicat Reid, încruntat. Am făcut hârtia cocoloş şi am aruncat-o la gunoi.

— O adevărată tragedie.

Când a încercat să mă conducă mai departe, mi-am tras braţul din al lui şi mi-am pus gluga pe cap.

— E momentul să-şi vadă fiecare de treaba lui.

Fără să-şi descreţească fruntea, s-a uitat la piaţa aglomerată.

— Nu cred că e o idee bună.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ai încredere în mine. Promit că nu fug. În afară de asta, cadourile trebuie să fie o surpriză.

— Lou…

— Ne vedem la patiseria lui Pan, peste o oră. Ai grijă să-mi cumperi ceva frumos.

L-am lăsat să bombănească şi am luat-o prin mulţime către fierăria din capătul străzii. Abe, fierarul, fusese dintotdeauna prietenul infractorilor din East End. Cumpărasem multe cuţite de la el – şi furasem unul sau două. Înainte să-i spargem casa lui Tremblay, Abe îmi arătase un pumnal superb, cu mâner de aramă. Se asorta perfect cu părul lui Reid. Speram să nu-l fi vândut între timp.

Mi-am dat gluga jos, mi-am luat postura ţanţoşă de altădată şi am intrat în fierărie. În vatră ardeau tăciunii, dar, în afara unui butoi cu apă şi a unui sac cu nisip, nu era nimic în camera de chirpici. Nici urmă de cuţite. Nici

[10] Crăciun fericit! (lb. fr.)

urmă de muşterii. M-am încruntat. Fierarul nu se vedea nicăieri.

— Abe? Eşti aici?

Un bărbat îndesat şi bărbos a intrat pe uşa laterală. Am zâmbit.

— Aici erai, moşule! Credeam că te-ai lăsat pe tânjală.

Mi-a dispărut zâmbetul când i-am văzut privirea furioasă.

— Merge bine afacerea? am zis, uitându-mă în jur.

— Mare tupeu ai să vii aici, Lou.

— Ce tot spui?

— Umblă vorba că i-ai turnat pe Andre şi Grue. Din cauza ta, e plin de poliţişti în East End, a zis şi a venit spre mine, cu pumnii încleştaţi. De două ori mi-au călcat pragul şi m-au luat la întrebări despre lucruri pe care n-aveau cum să le cunoască. Muşteriii mei sunt prudenţi. Nimeni nu mai face afaceri când mişună poliţia.

Hait! Poate că nu trebuia să le fi spus Vânătorilor totul.

Am scos o pungă de bani din pelerină, cu un gest teatral.

— Vin cu o ramură de măslin. Vezi? am spus şi am scuturat punga făcând să zornăie monedele dinăuntru.

Ochii lui negri continuau să mă măsoare bănuitori.

— Cât ai acolo?

Am aruncat punga în sus, cu o nonşalanţă calculată.

— Suficient cât să cumpăr un frumos pumnal de aramă. Cadou pentru soţul meu.

Abe a scuipat dezgustat pe podea.

— Cum să te măriţi cu un copoi în uniformă albastră? Nu te credeam în stare de asemenea josnicie.

Simţeam cum începe să-mi fiarbă sângele, dar nu era nici locul, nici momentul să apăr onoarea soţului meu.

— Am făcut ce trebuia să fac. N-am pretenţia să mă înţelegi.

— Aici te înşeli. Te înţeleg perfect.

— Serios?

— Fiecare face ce trebuie să facă, a zis, uitându-se la punga din mâna mea, cu o expresie lacomă. Ţin minte pumnalul. Mai degrabă mi-aş tăia degetele decât să-l dau

unui Vânător, dar aurul e aur. Aşteaptă-mă aici. Ţi-l aduc imediat.

M-am foit stânjenită în liniştea lăsată şi am mângâiat punga de bani.

Cum să te măriţi cu un copoi în uniformă albastră? Nu te credeam în stare de asemenea josnicie.

Îmi venea să-i spun lui Abe să se ducă dracului, dar o parte din mine îşi amintea cum e să urăşti Vânătorii. Să-l urăşti pe Reid. Îmi aminteam cum o luam la fugă din calea lor, cum mă ascundeam ori de câte ori vedeam ceva albastru.

Teama era încă vie, dar, spre surprinderea mea... ura dispăruse.

Era cât pe ce să leşin de spaimă când am auzit un scrâşnet la uşă. O fi fost un şoarece. M-am calmat şi mi-am îndreptat umerii. Nu-i mai uram pe Vânători, dar, din cauza lor, devenisem neglijentă. Iar acest lucru era impardonabil.

Stând în vechiul meu cartier şi tresărind la cel mai mic zgomot, mi-am dat seama cât de mult mi se tociseră simţurile. Unde naiba era Abe?

Cuprinsă de o furie inexplicabilă – pe Abe, pe Reid, pe arhiepiscop şi pe toţi bărbaţii care-mi stătuseră vreodată în cale –, m-am răsucit pe-un călcâi şi m-am dus la uşa laterală pe care ieşise Abe.

Îl aşteptam deja de un sfert de oră. Abe n-avea decât să ia coroanele de la mine şi să şi le bage în fund. Am dat să deschid uşa, hotărâtă să i-o spun şi lui verde în faţă, dar m-am oprit în momentul în care am apăsat pe clanţă. Mi s-a pus un nod în stomac.

Uşa era încuiată.

Drace!

Am luat o gură de aer. Apoi încă una. Poate că Abe nu voia să mă ţin după el, în celelalte camere. Poate că a încuiat uşa de teamă să nu şterpelesc vreun obiect de valoare. Se mai întâmplase, în câteva rânduri. Poate că voia doar să fie precaut.

Cu toate acestea, m-a trecut un fior pe şira spinării în

momentul în care m-am îndreptat spre uşa din faţă. Nu vedeam nimic pe fereastra acoperită de funingine, dar ştiam că puţini petrecăreţi se aventurează atât de departe în East End. Am apăsat pe clanţă.

Era încuiată.

M-am dat înapoi şi am analizat ce soluţii am. Fereastra. Puteam s-o sparg şi să fug, înainte să...

Exact atunci s-a deschis uşa laterală. Preţ de o clipă magnifică, m-am amăgit că silueta mătăhăloasă din prag îi aparţine lui Abe.

— Salutare, Lou Lou! a spus Grue şi a intrat în fierărie, trosnindu-şi degetele. Eşti alunecoasă ca un şarpe.

M-a cuprins spaima în momentul în care a apărut şi Andre şi a scos un cuţit din pelerină. În spatele lor sticleau ochii lui Abe.

— Ai avut dreptate, Lou, a spus el, strâmbând din buze. Fiecare face ce trebuie să facă.

Acestea fiind zise, s-a întors cu spatele şi a dispărut în încăperea alăturată, trântind uşa după el.

— Salutare, Grue! Hei, Andre, observ că ţi s-a vindecat ochiul.

Străduindu-mă să par nepăsătoare, deşi mai aveam puţin şi făceam o criză, am căutat cu coada ochiului un obiect pe care să-l pot folosi drept armă: butoiul cu apă, sacul cu nisip, cleştele ruginit de lângă vatră. Sau... puteam să...

Ceva auriu pâlpâia violent în colţul ochiului meu. M-am uitat la apă şi la foalele prinse de vatră. Ne aflam într-un spaţiu închis. N-ar fi văzut nimeni ce fac. N-ar fi ştiut nimeni că am fost aici. Aş putea dispărea cu mult înainte să se întoarcă Abe şi era puţin probabil să le spună poliţiştilor de implicarea mea. Ar fi riscat să se acuze singur. Ar fi trebuit să explice cum fuseseră omorâţi doi oameni în fierăria lui.

Pentru că îi *omoram,* dacă se atingeau de mine.

— Ne-ai trădat, a mârâit Andre.

M-am îndreptat încet spre vatră, fără să scap cuţitul din ochi.

— Nu ne mai putem ascunde nicăieri. Javrele de poliţişti ne ştiu toate vizuinile. A fost cât pe ce să ne omoare, ieri. Dar acum o să te omorâm noi pe tine.

Avea o sticlire nebună în ochi, aşa că am decis că e mai înţelept să nu spun nimic. Îmi transpiraseră palmele. O singură mişcare greşită – un pas greşit sau o neatenţie – m-ar fi costat viaţa. Firul auriu a devenit mai intens, mai nerăbdător, şi se unduia spre tăciunii din vatră.

O flacără în schimbul unei flăcări. Cunoşti durerea. Ştii că trece. Arde-l, îmi şoptea vocea.

Am tresărit instinctiv, amintindu-mi de agonia lui Estelle şi am căutat altă proiecţie. Aceasta a sclipit inocentă în nisip, apoi a plutit spre ochii lui Andre – şi ai mei. M-a orbit.

Ochi pentru ochi.

Dar nu puteam renunţa la vedere în schimbul vederii lui Andre. Mai ales când aveam de-a face cu doi atacatori.

Gândeşte. Gândeşte, gândeşte, *gândeşte!*

Am continuat să dau înapoi. Proiecţiile apăreau şi dispăreau mai repede decât le puteam urmări. Inelul Angelicăi îmi ardea tot mai tare pe deget, pe măsură ce mă apropiam de vatră. *Desigur!* Ocărându-mă că nu-mi amintisem mai devreme, am încercat să-l scot discret de pe deget. Andre a observat mişcarea şi a mijit ochii când a văzut punga cu bani din palma mea. Jigodie lacomă.

Împingând binişor cu degetul mare, am reuşit să trec cercul de aur peste nodul inelarului – dar a alunecat pe pielea transpirată şi a căzut, zornăind, pe podea.

O dată.

De două ori.

De trei ori.

Am privit îngrozită cum Grue pune piciorul pe el. Cu ochii sticlind, s-a aplecat să-l ia şi pe faţă i-a apărut un rânjet hidos. Mi s-a uscat gura.

— Deci ăsta-i inelul magic! Atâta tevatură pentru o bucăţică de aur.

A vârât inelul în buzunar şi s-a apropiat ameninţător de mine. Andre se ţinea după el.

— Nu mi-ai plăcut niciodată, Lou. Întotdeauna te-ai crezut mai grozavă decât noi, mai deşteaptă decât noi, dar nu eşti. Şi de prea multe ori ne-ai pus beţe-n roate.

S-a năpustit spre mine, dar m-am mişcat mai repede decât el. Am apucat cleştele – deşi era atât de încins, încât îmi ardea palma – şi l-am lovit cu el peste faţă. Mirosul dezgustător de carne arsă s-a răspândit în toată camera, iar Grue s-a tras înapoi, clătinându-se. S-a repezit şi Andre la mine şi am întins cleştele spre el, dar s-a oprit la timp, cu chipul desfigurat de furie.

— Stai pe loc! am strigat, ameninţându-l cu cleştele. Nu te apropia de mine!

— O să te tai în bucăţi.

Grue s-a aruncat iar spre mine, dar m-am ferit, agitând violent cleştele. Cuţitul lui Andre mi-a vâjâit pe sub nas. L-am evitat, dar Grue era deja lângă mine. A apucat de celălalt capăt al cleştelui şi mi l-a smuls din mână.

Am întins mâna spre sacul cu nisip, călăuzind disperată proiecţia spre ochii lui – şi *departe* de mine.

Andre a scos un ţipăt în momentul în care nisipul s-a înălţat ca un val şi s-a năpustit spre el. S-a dat înapoi şi a dus mâinile la faţă, frecându-şi pielea, ca să scape de miile de înţepături ca de ace din ochi. Am urmărit scena cu fascinaţie – şi cu vederea intactă –, până când m-am trezit cu Grue lângă mine. S-a înceţoşat totul. M-am răsucit, am înălţat mâinile să mă apăr, dar parcă îmi amorţise mintea. A ridicat pumnul. Mă uitam la el şi nu pricepeam cum vrea să îl folosească. Nu reuşeam să-i ghicesc următoarea mişcare. În momentul acela, a lovit.

Vederea ta în schimbul vederii lui.

M-a săgetat un junghi de durere în nas şi m-am împleticit în spate. A rânjit, m-a apucat cu o mână de gât şi m-a ridicat de la pământ. M-am zbătut şi l-am zgâriat până la sânge, dar nu m-a slăbit din strânsoare.

— N-am ucis niciodată o vrăjitoare. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Întotdeauna ai fost o *ciudată.*

S-a apropiat de mine şi i-am simţit respiraţia fierbinte şi infectă pe obraz.

— După ce te omor, o să te trimit înapoi poliţaiului tău, bucată cu bucată.

M-am zbătut şi mai aprig, în timp ce prin faţa ochilor îmi jucau luminiţe.

— N-o omorî prea repede.

Din ochiul rănit al lui Andre curgeau lacrimi şi sânge. Nisipul căzuse şi se amestecase cu pulberea aurie la picioarele lui. Auriul a fulgerat o ultimă oară, înainte de a dispărea. Andre s-a aplecat să-şi ia cuţitul de jos.

— Vreau să savurez momentul.

Puncte albe îmi împăienjeneau vederea şi mă căzneam din răsputeri să le alung.

— Nu, nu, nu, a zis Grue, trăgându-mă atât de tare de păr, încât mă înţepa toată pielea capului. Fii cuminte, Lou Lou!

A făcut semn din cap spre cuţitul de la gâtul meu.

— Nu. S-ar sfârşi prea repede. Să începem cu faţa? Să-i tăiem o ureche? Nu, am găsit! a zis, privindu-mă cu nemărginită ură. Să-i scoatem inima din piept. O să fie prima bucată pe care i-o trimitem poliţaiului.

Cuţitul lui Andre a coborât de la gât spre piept. M-am concentrat asupra feţei lui hidoase, chemând în ajutor o proiecţie. *Orice* proiecţie.

Şi a apărut, mai strălucitoare decât înainte. Mă tachina şi mă aţâţa.

N-am stat pe gânduri. Am strâns pumnii, am smucit de firicelul magiei, iar cărbunii din vatră s-au rostogolit vijelios spre noi. M-am pregătit pentru durerea ce avea să urmeze, i-am tras lui Grue un cot în burtă şi m-am dat la o parte. În momentul în care cărbunii i-au lovit pe atacatori în faţă, m-a usturat şi pe mine pielea. Dar era o durere pe care o cunoşteam. Puteam s-o suport. O suportasem deja.

Scrâşnind din dinţi, am apucat cuţitul lui Andre şi i l-am împlântat în gât, sfâşiind totul în cale – piele, tendoane, oase. Ţipătul lui s-a transformat într-un gâlgâit.

Grue s-a repezit spre mine orbeşte, urlând de furie, dar m-am folosit de avântul lui şi i-am înfipt cuţitul în piept – şi în burtă, şi în umăr, şi în gât. Sângele lui m-a împroşcat pe

obraz.

În momentul în care corpurile lor s-au prăvălit la podea, am căzut şi eu lângă ele, pipăind disperată buzunarele lui Grue, în căutarea Inelului Angelicăi. Mi l-am pus pe deget exact când a bătut cineva la uşă.

Am îngheţat la auzul vocii necunoscute. Gâfâiam şi tremuram din toate încheieturile. Clanţa s-a zgâlţâit, după care a răsunat altă voce.

— Cheia e ruptă în broască.

— Am auzit ţipete.

Au bătut din nou şi mai tare.

— E cineva înăuntru?

Clanţa s-a zgâlţâit iar.

— Hei? Ne aude cineva?

— Ce se petrece aici?

Asta era o voce cunoscută. Puternică. Încrezătoare. Al naibii de inoportună.

Am sărit în picioare şi m-am dus repede la butoiul cu apă, rugându-mă ca uşa să reziste în faţa forţei lui Reid. Am înjurat în gând. Cum să nu apară Reid tocmai acum, când aerul era îmbâcsit de magie şi pe podea zăceau două cadavre? Am alunecat în sângele lor când am răsturnat butoiul. Apa s-a revărsat peste ei, atenuând în mare parte mirosul. Tăciunii au început să sfârâie şi să fumege uşor, iar camera a fost inundată de un miros înăbuşitor de ars. Am înclinat butoiul şi am vărsat apă pe mine.

Vocile de afară au amuţit în momentul în care mi-a scăpat butoiul din mâini şi a căzut cu zgomot pe jos. Apoi…

— E cineva înăuntru.

Fără să aştepte confirmarea, Reid a izbit cu piciorul în uşă. Lemnul s-a îndoit. La următoarea lovitură, a scos un trosnet sinistru. Am alergat la vatră şi am început să apăs disperată pe foale. Fumul de cărbune s-a revărsat în încăpere, negru şi gros. Lemnul uşii s-a crăpat, dar eu am continuat să apăs pe foale. Şi am tot apăsat până când au început să-mi lăcrimeze ochii şi să mă usture gâtul. Până când n-am mai simţit mirosul magiei. Până când n-am mai simţit niciun miros.

Am pus foalele jos exact când uşa a sărit din ţâţâni.

Razele soarelui au pătruns înăuntru, conturându-i silueta lui Reid, printre vălătucii de fum. Viguros. Încordat. Alert. Îşi scosese Balisarda al cărei safir scânteia prin fumul din aer. În spatele lui stăteau doi cetăţeni îngrijoraţi. Odată ce s-a mai limpezit atmosfera, i-am văzut chipul mai bine. Ochii lui au cercetat scena rapid, zăbovind asupra cadavrelor şi a sângelui – şi s-au oprit la mine. S-a albit la faţă.

— Lou?

Am dat din cap, neîndrăznind încă să vorbesc. Mi s-au înmuiat genunchii şi m-am lăsat pe podea.

A venit repede la mine – ignorând apa, sângele şi fumul – şi a îngenuncheat în faţa mea.

— Eşti bine?

M-a prins de umeri, silindu-mă să mă uit la el. Mi-a dat părul ud de pe faţă, mi-a ridicat bărbia şi mi-a atins rănile de pe gât. Degetele i s-au oprit pe cicatricea subţire. În clipa aceea, masca de stăpânire i-a căzut de pe faţă, dezvăluindu-l pe bărbatul înnebunit din spatele ei.

— Te-au... te-au rănit?

Am făcut o grimasă de durere şi i-am strâns degetele, întrerupându-i examinarea. Îmi tremurau mâinile.

— Sunt bine, Reid.

— Ce s-a întâmplat?

I-am relatat numaidecât experienţa de coşmar, fără să pomenesc ceva despre magie. Apa şi fumul îşi îndepliniseră misiunea – şi carnea arsă. Cu fiecare cuvânt, se întuneca mai mult la faţă, iar, la final, tremura de mânie. Gâfâind, şi-a lipit fruntea pe mâinile noastre împreunate.

— Îmi vine să-i omor că au pus mâna pe tine.

— Prea târziu, am murmurat.

— Lou... sunt... Dacă te răneau...

A ridicat ochii la mine, iar emoţia din ei mi-a sfâşiat inima.

— De unde ai ştiut că erau aici?

— N-am ştiut. Venisem să-ţi cumpăr un cadou de

Crăciun.

S-a oprit şi le-a făcut semn din cap celor doi cetăţeni să plece. Îngroziţi, aceştia au zbughit-o pe uşă, fără să scoată o vorbă.

— Să-ţi cumpăr un cuţit.

Îl priveam înmărmurită. Poate din cauza adrenalinei care încă îmi pulsa în corp. Ori a nesupunerii lui în faţa arhiepiscopului. Ori pentru că, în sfârşit, conştientizam că mi-e frică. Cu adevărat frică, de data asta.

Şi că am nevoie de ajutor.

Nu. Că am nevoie de *el.*

Motivul nu mai conta.

Acum eram îngenuncheaţi pe podeaua plină de sânge, pentru ca, o clipă mai târziu, să îl cuprind cu braţele de gât şi să-l sărut. Şocat, s-a tras înapoi pentru o fracţiune de secundă, apoi am simţit cum îmi mototoleşte pelerina pe spate şi mă striveşte în braţe, sărutându-mă apăsat şi nestăvilit.

Mi-am pierdut cu desăvârşire stăpânirea de sine. Oricât de tare mă strângea Reid, mi-aş fi dorit să mă strângă şi mai tare. Voiam să simt fiecare centimetru al trupului său. M-am lipit de el, mulându-mă pe muşchii lui tari – pieptul lat, abdomenul, picioarele.

Cu un geamăt, şi-a strecurat mâinile pe sub coapsele mele şi m-a ridicat în braţe. Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui şi m-a culcat pe podea, sărutându-mă mai adânc.

Ceva cald mi se prelingea pe spatele rochiei. M-am smuls din îmbrăţişare şi m-am uitat la Andre şi Grue.

Sânge.

Stăteam întinsă în sângele lor.

Tot atunci a observat şi Reid. A sărit în picioare şi m-a ridicat. Era roşu în obraji şi respira greu.

— Trebuie să plecăm.

Am clipit, simţind o uşoară dezamăgire în momentul în care flacăra dintre noi a început să pălească în lumina rece a realităţii. Ucisesem. Din nou. Cuibărită la pieptul lui, am întors capul spre locul în care zăceau Andre şi Grue. M-am

silit să mă uit în ochii lor reci şi morţi. Priveau ficşi spre tavan. Şiroaie de sânge li se prelingeau din răni.

Mi s-a întors stomacul pe dos.

Mi-am dat seama ca prin ceaţă că Reid încearcă să se elibereze din braţele mele şi mi-am examinat pelerina. Catifeaua albă era distrusă – petele roşii nu aveau cum să mai iasă.

Încă două morţi. Încă două cadavre rămase în urma mea. Câte oare li se vor mai adăuga până când se va sfârşi totul?

— Poftim, a zis Reid şi mi-a pus ceva în mână.

Am strâns degetele instinctiv.

— Un cadou înainte de Crăciun.

Era cuţitul lui Andre, încă mânjit cu sângele stăpânului.

DESPRE CASA MEA

Lou

ÎNCEPEA SĂ SE ÎNSEREZE CÂND NE-AM ÎNTORS LA TURNUL Vânătorilor. Reid ţinuse morţiş să raporteze incidentul la poliţie. După nenumărate întrebări, am răbufnit.

— V-aţi uitat la gâtul meu? am zis şi mi-am tras gulerul, ca să le arăt rănile pentru a mia oară. Credeţi că mi le-am făcut singură?

După aceea, Reid a vrut să plecăm cât mai repede.

Am scăpat datorită reputaţiei lui de Vânător. Altminteri, poliţiştii n-ar fi pierdut ocazia să mă trimită la închisoare.

Când am ieşit din clădire, m-am întors cu faţa spre soarele care stătea să apună, am tras aer în piept şi am încercat să mă reculeg. Andre şi Grue muriseră. Vânătorii nu dăduseră încă de urma lui *monsieur* Bernard, ceea ce însemna, probabil, că şi el murise. Nu o văzusem şi nu mai vorbisem cu Coco de la discuţia acidă de la bal, iar, puţin mai devreme, eu şi Reid...

S-a oprit lângă mine, fără să spună nimic, şi şi-a împletit degetele cu ale mele. Am închis ochii şi m-am bucurat să-i simt palmele bătătorite, pielea aspră. Lângă el, până şi vântul tăios al iernii era suportabil. S-a învârtejit în jurul nostru, umplându-mi nările de mirosul lui Reid – de pădure, de aer curat şi de brazi, la care se adăuga un strop de ceva mai intens, mai pătrunzător, care îi aparţinea în întregime lui Reid.

— Vreau să-ţi arăt ceva, Reid.

I-a apărut zâmbetul acela într-o parte, care îmi plăcea atât de mult.

— Ce anume?

— Un secret.

L-am tras de mână, dar a rămas pe loc, dintr-odată suspicios.

— Nu e ceva ilegal?

— Bineînţeles că nu.

L-am tras mai tare, dar nu s-a clintit. Aveam impresia că încerc să urnesc un munte. A ridicat din sprâncene, vizibil amuzat de eforturile mele zadarnice. Într-un final, m-am lăsat păgubaşă şi i-am tras o palmă peste piept.

— Mare mai eşti! Promit că nu e nimic ilegal. Acum, mişcă-te, că altfel îţi dau cuvântul meu că mă dezbrac în pielea goală şi dansez pe muzică populară.

Mi-am pus mâinile-n şold şi am aşteptat să văd ce face.

Nici măcar nu s-a uitat la oamenii din jurul nostru. Nu s-a alarmat. Iar Reid se alarma întotdeauna.

Acum, dimpotrivă, se uita fix la mine şi rânjea sfidător.

— Fă-o.

Am mijit ochii şi m-am îndreptat de spate, ca să-mi etalez înălţimea deloc impresionantă.

— O fac. Să nu-ţi imaginezi că nu sunt în stare. Uite, acum o fac.

A ridicat din sprâncene, continuând să rânjească.

— Aştept.

I-am aruncat o privire furioasă şi am dus mâna la nasturele argintiu al pelerinei. Am încercat să nu mă uit la trecătorii din jur, deşi ei se uitau la noi fără jenă. O pelerină albă, plină de sânge, era greu să treacă neobservată.

— Nu mi-e teamă să mă dau în spectacol. Credeam că ştii asta.

Reid a ridicat din umeri şi a băgat mâinile în buzunare.

— Prima oară s-a terminat bine pentru mine.

Pelerina a căzut pe jos. S-a uitat la ea admirativ.

— Cred că şi de data asta va fi la fel.

Stomacul meu – trădător afurisit – a început să freamăte la vorbele lui, la felul în care îmi urmărea fiecare mişcare.

— Eşti un porc.

— Tu te-ai oferit.

A făcut semn din cap spre patiseria lui Pan, în momentul în care m-am apucat să-mi deschei şireturile rochiei.

— Dar să ştii că avem spectatori aleşi.

Deloc surprinzător, Pan stătea la fereastra prăvăliei şi

ne urmărea cu atenţie. S-a speriat puţin în momentul în care m-am întors şi i-am făcut cu mâna, un pic prea repede ca să pară natural. Mi-au încremenit degetele pe şireturi.

— Mare noroc ai avut, am spus, luând pelerina de jos şi punându-mi-o la loc pe umeri, pe dos, ca să ascund mare parte din sânge.

De data asta, nu m-am mai putut abţine şi m-am uitat în jur, dar trecătorii îşi pierduseră interesul. Am răsuflat uşurată.

— Permite-mi să nu fiu de acord.

— Chiar că eşti porc!

I-am întors spatele şi am dat să plec spre Turnul Vânătorilor, dar m-a prins de mână.

— Opreşte-te, te rog!

A ridicat o mână, împăciuitor, dar zâmbetul arogant nu-i dispăruse încă.

— Vreau să văd secretul de care vorbeai. Arată-mi-l.

— Ghinion. M-am răzgândit. Nu vreau să ţi-l mai arăt.

M-a întors cu faţa la el şi m-a prins de braţe.

— Arată-mi, Lou. Vreau să ştiu ce e.

— Nu mă cunoşti deloc.

— Te cunosc îndeajuns cât să ştiu că nici măcar tu nu eşti în stare să te dezbraci în public.

A râs. Un sunet atât de frumos şi de rar.

— Şi mai ştiu că n-o să recunoşti niciodată că n-ai fi făcut-o.

Veselia din ochii lui s-a întunecat treptat, în timp ce mă ţinea în braţe, şi mi-am dat seama cu tristeţe că acesta era cel mai intim moment al nostru de la sărutul de azi-dimineaţă. Se uita la degetul mare cu care îmi mângâia buza de jos.

— Ştiu că ai gura spurcată.

A apăsat mai tare pe buză, ca să-şi accentueze ideea. M-am înfiorat.

— Şi că eşti obişnuită să obţii ce vrei. Ştiu că eşti vulgară şi mincinoasă şi perfidă…

M-am tras înapoi şi am strâmbat din nas, dar m-a strâns şi mai tare.

— ...dar eşti şi miloasă, independentă şi curajoasă, a continuat şi mi-a dat părul după ureche. N-am mai cunoscut o persoană ca tine, Lou.

Judecând după fruntea lui încruntată, gândul acesta îi provoca o oarecare nelinişte. Nici mie nu-mi făcea prea mare plăcere să-mi analizez emoţiile.

Cum să te măriţi cu un copoi în uniformă albastră? Nu te credeam în stare de asemenea josnicie.

Oricâte defecte ar fi avut Reid, nu era un copoi în uniformă albastră. Dar *era* Vânător. Avea convingerile lui. Nu eram atât de naivă încât să-mi imaginez că îl pot schimba. M-ar privi altfel, dacă ar şti cine sunt cu adevărat. Mâinile lui – care mă atingeau atât de tandru acum – m-ar atinge altfel.

Chipul lui Estelle mi-a trecut prin faţa ochilor. Mâinile lui Reid încleştate de gâtul ei. Gâtul *meu.*

Nu. M-am îndepărtat de el, cu ochii mari. A ridicat nedumerit din sprâncene.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare. Am scos un chicotit încordat şi mi-am şters palmele pe fustă.

— M-am răzgândit. O să-ţi arăt secretul.

În scurt timp, ne-a apărut înainte Soleil et Lune.

— Teatrul? a întrebat Reid, uitându-se mirat la treptele goale. Nu mă aşteptam la ceva atât de cuminte din partea ta. Mă gândeam că o să-mi arăţi lumea subterană a contrabandei...

— Nu fi caraghios, Vânătorule!

M-am oprit la uşa de serviciu, mi-am ridicat fusta şi m-am cocoţat pe o pubelă.

— Nu pun eu piciorul în subteran.

A oftat adânc în momentul în care mi-a ghicit intenţia.

— Asta se numeşte încălcarea proprietăţii, Lou.

I-am zâmbit peste umăr.

— E încălcarea proprietăţii doar dacă suntem prinşi.

Apoi m-am săltat peste jgheab, i-am făcut cu ochiul şi am dispărut din vederea lui. Mi-a strigat numele în întunericul tot mai adânc, dar nu l-am băgat în seamă. Mi-am curăţat

noroiul de pe ghete şi am aşteptat.

Câteva minute mai târziu, au apărut două mâini şi a urcat şi el după mine.

M-a pufnit râsul când i-am văzut figura încruntată.

— A durat ceva, Vânătorule! În ritmul ăsta, o să ne ia toată noaptea.

— Sunt Vânător, Lou. E scandalos ce facem aici.

— Veşnic cu băţul în fund...

— Lou, a spus, uitându-se spre acoperiş. *Nu* urc pe clădire.

— Vai, Vânătorule!

Am făcut ochii mari în momentul în care am înţeles ce se întâmplă şi am pufnit dispreţuitor.

— Nu-mi spune că ţi-e frică de înălţime.

— Bineînţeles că nu mi-e, a zis, agăţându-se bine de zidul de piatră. E o chestiune de principiu. Nu vreau să încalc legea.

— Am înţeles.

Am dat din cap, prefăcându-mă că sunt de acord, silindu-mă să nu zâmbesc. Nu era nevoie să-i răpesc şi această mică satisfacţie. Măcar o dată să nu îl înţep.

— Din nefericire, eu nu dau doi bani pe ce spune legea. Poţi să-mi spui ce vrei, eu tot urc. N-ai decât să mă pârăşti la poliţie.

— Lou! a spus şi a dat să mă apuce de gleznă, dar eram deja la câţiva metri deasupra lui. Coboară imediat!

— Prinde-mă, dacă poţi! Şi, te rog frumos, nu mai încerca să te uiţi sub fusta mea!

— *Nu* încerc să mă uit sub fusta ta!

Am chicotit şi am urcat mai departe, bucurându-mă de vântul rece care îmi biciuia faţa. După întâmplarea de coşmar de la fierărie, era o plăcere să... mă eliberez de toate. Să râd. Mi-aş fi dorit ca Reid să facă la fel. Îmi plăcea să-l aud râzând.

Am întors capul spre el şi mi-am permis să-i admir umerii puternici preţ de câteva secunde, înainte de a iuţi căţăratul. Era inacceptabil să mă întreacă.

A scos un icnet când m-am furişat pe fereastra spartă a

mansardei şi a strigat după mine, îngrijorat. O secundă mai târziu, a urcat şi el.

— E intrare prin efracţie, Lou!

Am ridicat din umeri şi am dat la o parte mormanul de costume care îmi servise înainte drept pat.

— Nu poţi să intri prin efracţie în propria locuinţă.

A urmat un moment de linişte.

— Aici... aici ai locuit?

Am încuviinţat din cap şi am inspirat adânc. Mirosea exact cum îmi aminteam: parfumul costumelor vechi, amestecat cu mirosul de cedru şi de praf şi cu un vag iz de fum, de la lămpile cu gaz. Mi-am trecut degetele peste cufărul pe care îl împărţisem cu Coco, apoi m-am uitat la el.

— Da, timp de doi ani.

Stoic, ca de obicei, n-a zis nimic. Dar ştiam unde să mă uit ca să-i citesc gândurile – la muşchii tensionaţi ai umerilor, la maxilarul încleştat, la buzele strânse. Nu-i convenea, fireşte.

— Ei bine, am spus, desfăcând braţele, ăsta-i secretul. Nu e vreo chestie romantică... dar bine ai venit în umila mea locuinţă.

— Nu mai e locuinţa ta.

M-am aşezat pe pat, cu genunchii la piept.

— Mansarda asta va fi mereu casa mea. E primul loc în care m-am simţit protejată.

M-a luat gura pe dinainte. Am tras o înjurătură în gând.

— Ce s-a întâmplat acum doi ani? a întrebat, pironindu-mă cu privirea.

M-am uitat la pelerina din catifea albastră care îmi slujise drept pernă şi am înghiţit în sec.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

S-a lăsat pe vine în faţa mea şi mi-a ridicat tandru bărbia. Mă privea cu o intensitate neaşteptată.

— Vreau eu.

Niciodată nu sunaseră mai urât două cuvinte. Sau mai înfiorător. Am strivit catifeaua între degete, am chicotit şi mi-am stors creierii să găsesc o cale de a-l abate de la

subiect – *orice* cale.

— Am intrat în lama unui cuţit, am zis. Un cuţit mare.

Reid a oftat adânc, mi-a dat drumul la bărbie, dar nu s-a îndepărtat.

— Nu mă laşi deloc să te cunosc.

— Dar mă cunoşti deja foarte bine, am zis, cu un zâmbet victorios – speram eu –, ocolind în continuare subiectul. Gură spurcată, perfidă, maestră în arta sărutului...

— Nu ştiu nimic despre trecutul tău. Despre copilăria ta. De ce ai ajuns să furi. Cine erai... înainte.

Mi-a dispărut zâmbetul, dar am încercat să-mi păstrez tonul vesel.

— Nu e nimic interesant.

— Întotdeauna există ceva interesant.

Afurisitul mă combătea cu propriile mele cuvinte. Conversaţia lâncezea. Reid se uita la mine, nerăbdător, eu mă uitam la catifeaua albastră. O molie rosese materialul elegant, iar eu îmi băgam degetele prin găuri, prefăcându-mă plictisită.

Într-un final, m-a întors cu faţa la el.

— Aşadar?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Te rog, Lou! Vreau să aflu mai multe despre tine. E chiar atât de îngrozitor?

— Da, este.

Cuvintele au sunat mai aspru decât mi-aş fi dorit şi mi s-a strâns inima când i-am văzut privirea îndurerată. Dar, dacă trebuia să mârâi şi să muşc ca să-i piară cheful de această discuţie, atunci, fie!

— Nu degeaba am lăsat în trecut toate rahaturile astea. Ţi-am spus că nu vreau să discut despre ele – nici cu tine, nici cu altcineva. Nu e suficient că ţi-am arătat casa mea? Secretul meu?

S-a tras înapoi, cu un geamăt.

— Eu ţi-am spus că am fost găsit la gunoi. Ai impresia că mi-a fost uşor să vorbesc despre asta?

— Atunci, de ce-ai făcut-o? am replicat, sfâşiind cu ură catifeaua. Nu te-am obligat.

Mi-a ridicat iarăşi bărbia, cu o privire furibundă.

— Pentru că m-ai rugat. Pentru că eşti soţia mea şi meriţi mai mult ca oricine să-mi cunoşti şi laturile urâte.

M-am tras înapoi.

— Nicio grijă, le cunosc foarte bine...

— Şi eu pe ale tale.

— M-ai rugat să nu te mint, am zis, strângând din dinţi, şi m-am ridicat în picioare, încrucişând braţele la piept. Dacă vrei să-mi ţin promisiunea, nu mă întreba despre trecutul meu.

S-a ridicat şi el încet, cu o privire goală. Se uita la gâtul meu şi îşi încleşta şi descleşta maxilarul.

— Ce-mi ascunzi, Lou?

Mă uitam la el şi simţeam cum îmi vuieşte sângele în urechi. Nu-i puteam spune. N-avea dreptul să-mi ceară asta. Ar fi distrus totul.

Şi totuşi... trebuia să-i spun, la un moment dat. Nu puteam continua aşa la nesfârşit. Am înghiţit în sec şi am înălţat fruntea. Poate că, după toate cele întâmplate, va reuşi să facă abstracţie de trecut. Poate reuşea să se schimbe – de dragul meu. De dragul relaţiei noastre. Poate că şi eu reuşeam să mă schimb.

— Nu-ţi ascund nimic, Reid. Întreabă-mă orice doreşti.

A oftat adânc auzindu-mi tremurul din glas, m-a luat în braţe şi m-a mângâiat pe păr.

— Nu te forţez. E vina mea dacă nu te simţi suficient de în largul tău încât să-mi povesteşti.

Bineînţeles că gândea aşa. Bineînţeles că se considera vinovat în loc să vadă adevărul – să vadă că eu sunt de vină. Mi-am îngropat faţa la pieptul lui. Chiar şi în clipele lui de frustrare, Reid dădea dovadă de o bunătate pe care nu mi-o arătase nimeni altcineva. Nu o meritam.

— Nu ai tu nicio vină.

L-am strâns în braţe, în întunericul tot mai adânc, şi i-am inspirat parfumul. Se contopea perfect cu mirosurile liniştitoare din mansardă. Din casa mea.

— E vina mea. Dar... aş putea încerca. Aş putea încerca să-ţi spun adevărul.

— Nu. Nu-i nevoie să vorbim despre asta acum.

Am clătinat hotărâtă din cap.

— Ba da. Te rog... întreabă-mă.

Mâna i-a încremenit pe părul meu şi, odată cu ea, lumea întreagă – ca în momentele acelea de linişte stranie de înainte de magie. Până şi adierea care pătrundea pe fereastră părea să se fi oprit, suspendată în părul meu, între degetele mele. În aşteptare. Am uitat să respir.

Dar întrebarea nu a venit.

— Eşti din Cesarine?

A coborât mâna pe părul meu până la talie şi vântul a reînceput să sufle, nemulţumit. M-am concentrat asupra mângâierii tandre, în timp ce dezamăgirea şi sentimentul hidos de uşurare se războiau în sufletul meu.

— Nu, am crescut într-o comunitate mică, la nord de Amandine, am spus şi am zâmbit nostalgic la acest adevăr trunchiat, înconjurată de munţi şi mare.

— Şi părinţii tăi?

Cuvintele curgeau lin. Mi s-a ridicat o piatră de pe suflet, acum, că trecuse pericolul imediat.

— Nu l-am cunoscut niciodată pe tata. Iar de mama m-am înstrăinat.

I s-a oprit din nou mâna.

— Deci trăieşte?

— Da.

— Ce s-a întâmplat între voi?

S-a tras înapoi şi mi-a studiat curios faţa.

— E şi ea în Cesarine?

— Sper din tot sufletul că nu. Dar aş prefera să nu vorbesc despre asta. Nu încă.

Laşă ca întotdeauna.

— N-am nimic împotrivă.

Gentleman ca întotdeauna.

I-au căzut ochii pe cicatricea mea, a înclinat capul şi a sărutat-o delicat. Mi-au trecut fiori prin tot corpul.

— Cine ţi-a făcut-o?

— Mama.

A sărit înapoi, de parcă urma argintie îl muşcase, şi s-a

uitat la mine îngrozit.

— Poftim?

— Următoarea întrebare.

— Lou… asta e…

— Următoarea întrebare, te rog!

M-a tras din nou la pieptul lui, cu o figură mohorâtă.

— De ce ai început să furi?

Vocea îi era mai gravă, mai aspră decât înainte. L-am cuprins cu braţele de talie şi l-am strâns cât puteam de tare.

— Ca să scap de ea.

S-a crispat din nou.

— N-ai de gând să-mi dai mai multe detalii, nu?

Mi-am lipit obrazul de pieptul lui şi am oftat.

— Nu.

— Ai avut o copilărie crudă.

Era cât pe ce să pufnesc în râs.

— Absolut deloc. Mama m-a răsfăţat şi mi-a oferit tot ce-şi putea dori un copil.

— Dar a vrut să te omoare, a spus el, şocat.

Văzând că nu îi răspund, a clătinat din cap, oftând, şi a plecat de lângă mine. Braţele mi-au căzut grele pe lângă corp.

— Cred că e o poveste de care şi dracii din iad s-ar minuna. Mi-ar plăcea s-o aud, într-o zi.

— Reid!

L-am plesnit peste mână. Toate gândurile despre ritualuri sângeroase şi altare s-au evaporat, iar pe chip mi-a apărut un zâmbet mirat. Reid a luat brusc o figură spăsită.

— Mi s-a părut mie sau ai înjurat?

— Nu e înjurătură, a răspuns, evitându-mi ochii şi uitându-se la costumele înşirate în spatele mei. Dracii şi iadul fac parte din Biblie.

— Cum spui tu, am zis şi m-am dus la fereastră, cu un mic zâmbet pe faţă. Că tot a venit vorba de locuri amuzante… vreau să-ţi mai arăt un secret.

UNDE MERGI TU

Lou

CÂTEVA MINUTE MAI TÂRZIU, S-A PRĂBUŞIT PE ACOPERIŞ, alb la faţă şi gâfâind, cu ochii închişi îndreptaţi spre cer. I-am tras un ghiont în coaste.

— Admiră priveliştea.

A strâns din dinţi şi a înghiţit zgomotos, de parcă mai avea puţin şi vomita.

— Lasă-mă puţin.

— Eşti conştient cât de ironică e situaţia, nu? Cel mai înalt om din Cesarine se teme de înălţimi.

— Mă bucur că te distrezi.

I-am ridicat una dintre pleoape şi am rânjit.

— Deschide ochii. Îţi dau cuvântul meu că n-o să regreţi.

A strâns din buze şi a deschis ochii, fără nicio tragere de inimă. A rămas uluit când a văzut nemărginirea cerului înstelat de deasupra noastră.

Mi-am strâns genunchii la piept şi le-am privit cu nostalgie.

— Nu-i aşa că-s frumoase?

Soleil et Lune era cea mai înaltă clădire din Cesarine şi singura de unde puteai admira cerul în toată splendoarea lui. Deasupra fumului. Deasupra mirosurilor. Întreaga boltă desfăşurată într-o splendidă panoramă de obsidian şi diamante. Infinită. Eternă.

Mai exista un singur loc cu o priveliştе asemănătoare... dar eu nu aveam să mai vizitez niciodată Castelul.

— Aşa e, a spus încet Reid.

Am oftat şi mi-am strâns braţele în jurul corpului, împotriva frigului.

— În nopţi ca asta, îmi place să cred că Dumnezeu pictează cerul special pentru mine.

Reid a întors ochii de la stele şi s-a uitat la mine stupefiat.

— Crezi în Dumnezeu?

Complicată întrebare.

Mi-am rezemat bărbia pe genunchi.

— Bănuiesc că da.

S-a ridicat în capul oaselor.

— Dar nu vii aproape niciodată la slujbe. Sărbătoreşti Yuletide[11] şi nu Crăciunul.

Am ridicat din umeri şi am luat o bucată de frunză moartă din zăpadă. S-a fărâmiţat între degetele mele.

— N-am spus niciodată că ar fi vorba de Dumnezeul tău. Dumnezeul tău urăşte femeile. Noi suntem mereu pe planul al doilea.

— Nu-i adevărat.

M-am întors, în sfârşit, spre el.

— Zău? Am citit Biblia voastră. Ca soţie, nu sunt considerată proprietatea ta? Nu ai dreptul legal să faci orice doreşti cu mine?

M-am strâmbat, căci amintirea cuvintelor arhiepiscopului îmi lăsa un gust amar în gură.

— Să mă încui în pivniţă şi să nu mai ai de-a face cu mine?

— *Niciodată* nu te-am considerat proprietatea mea.

— Dar arhiepiscopul aşa mă consideră.

— Arhiepiscopul... greşeşte.

Am ridicat din sprâncene.

— Mă înşală auzul sau chiar l-ai criticat pe adoratul tău patriarh?

Reid şi-a trecut degetele prin părul arămiu.

— Nu vorbi aşa, Lou. Te rog! Orice părere ai avea despre el, omul acesta mi-a dăruit totul. Mi-a oferit o viaţă, un ţel.

Şovăitor, s-a uitat la mine cu o sinceritate care mi-a făcut inima să tresară.

— Mi te-a dăruit pe tine.

Am dat la o parte frunza uscată şi m-am întors să mă uit la el. Să mă uit *cu adevărat* la el.

---

[11] Sărbătoare precreştină a popoarelor nordice, celebrând perioada Vânătorii Sălbatice conduse de zeul Odin (de la jumătatea lui noiembrie, până în ianuarie) prin ospeţe, beţii şi jertfe de sânge.

Reid era ferm convins că scopul lui era să ucidă vrăjitoare. Credea că arhiepiscopul îi oferise un dar, că e om bun. L-am prins de mână.

— Nu arhiepiscopul m-a dăruit ţie, Reid. E meritul *Lui* – sau al Ei, am spus, înălţând, zâmbitoare, ochii spre cer.

Ne uitam unul la celălalt, într-o tăcere apăsătoare.

— Am un cadou pentru tine.

S-a aplecat spre mine şi mi-a străpuns sufletul cu ochii lui albaştri. Îmi ţineam respiraţia, implorându-l în gând să spulbere distanţa dintre buzele noastre.

— Altul? Dar mai e până la Yuletide.

— Ştiu, a spus, uitându-se la mâinile noastre, şi şi-a trecut degetul mare peste inelarul meu. Este... o verighetă.

Mi s-a tăiat răsuflarea când a scos-o din buzunarul tunicii. Era un cerculeţ subţire, din aur, cu o piatră de sidef montată pe mijloc. Era evident că e foarte vechi şi cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată. Îmi bătea inima nebuneşte în momentul în care mi l-a întins.

— Îmi permiţi?

Am încuviinţat, fără grai. Mi-a scos Inelul Angelicăi de pe deget şi l-a pus pe al lui. L-am privit amândoi preţ de câteva clipe.

— A fost al mamei, a zis el, cu un nod în gât. Cel puţin, aşa cred. Îl ţineam în pumn când m-au găsit, a spus, cu o uşoară ezitare, şi s-a uitat la mine. Îmi aduce aminte de mare... de tine. De câteva zile, m-am tot ţinut să ţi-l dau.

Am deschis gura, să zic ceva – să-i spun că e foarte frumos, că mă simt onorată să port un lucru atât de preţios, că voi purta veşnic cu mine acea bucăţică din el –, dar cuvintele mi s-au oprit în gât. Reid mă privea fascinat.

— Mulţumesc!

Îmi tresălta capul, iar emoţia aceea necunoscută ameninţa să mă sufoce.

— Îl ador!

Acesta era adevărul. Îl adoram.

Dar nu la fel de mult cât îl adoram pe Reid.

L-am cuprins de talie şi m-am lipit de pieptul lui, profund tulburată de gândul acela.

Îl iubeam.

Drace! *Chiar* îl iubeam.

Cu cât zăboveam acolo mai mult, cu atât respiram mai greu. Fiecare suflare era gâtuită şi usturător de fierbinte. Aveam un atac de panică. Asta se întâmpla. Trebuia să-mi recapăt cumpătul. Să-mi adun gândurile…

Reid mi-a dat părul la o parte şi atingerea lui era cât pe ce să-mi răpească şi ultima fărâmă de raţiune. Buzele lui se plimbau uşor pe gâtul meu. Îmi vuia sângele în urechi.

— „Nu stărui să te părăsesc şi să mă întorc de la tine.”

Şi-a trecut degetele pe braţul meu, cu atingeri line şi unduitoare. Mi-a căzut capul pe umărul lui, am închis ochii, în timp ce buzele lui continuau să îmi mângâie gâtul.

— „Unde mergi tu, vreau să merg şi eu. Unde locuieşti tu, vreau să locuiesc şi eu.”

În clipa aceea, mi-a ieşit un geamăt din gât – atât de discordant faţă de cuvintele pioase rostite de el. Degetele i s-au oprit pe neaşteptate şi a coborât ochii spre pieptul meu care tresălta violent.

— Nu te opri, l-am implorat în şoaptă.

I-am simţit corpul cum se încordează şi mi-a prins braţele într-o strânsoare nemiloasă.

— Roagă-mă, Lou, a spus, cu o voce adâncă, înfrigurată.

Sălbatică. Mi s-a aprins o flacără în pântec la auzul ei.

Am deschis gura. Jocul s-a încheiat. Era soţul meu, iar eu eram soţia lui. Nu avea rost să mă mai prefac că nu îmi doresc o relaţie cu el. Că nu tânjesc după atenţia lui, râsul lui, atingerea lui.

Doream să mă atingă. Doream să-mi fie soţ în adevăratul sens al cuvântului. Îl doream.

Îl doream pe *el.*

Toată viaţa lui. Puteam reuşi. Ne puteam scrie propriul final. La naiba cu vrăjitoarea şi vânătorul de vrăjitoare. Puteam fi fericiţi.

— Atinge-mă, Reid, am spus, surprinzător de calm, pentru cineva care abia respira. Atinge-mă.

A ridicat ochii de la gâtul meu şi pe chip i-a apărut un zâmbet triumfător.

— Asta nu e rugăminte, Lou.

Am deschis ochii şi i-am aruncat o privire furioasă. A ridicat întrebător din sprâncene, cu buzele lipite de pielea mea. S-a uitat în ochii mei. A întredeschis buzele şi mi-a lăsat sărutări fierbinţi pe gât şi pe umăr.

Limba i se mişca încet, venerându-mă cu fiecare mângâiere, şi simţeam că iau foc.

— Bine.

Gâtul trădător s-a expus sub gura lui, dar orgoliul meu refuza să cedeze atât de uşor. Dacă dorea să se mai joace puţin, eram hotărâtă să-i fac pe plac... şi să câştig.

— O, brav şi neprihănit Vânător, eşti amabil să-mi bagi limba pe gât şi mâinile pe sub fustă? Fundul meu abia aşteaptă să fie strâns în palme.

S-a înecat şi s-a tras înapoi, stupefiat. Mi-am arcuit spatele şi mi-am lipit sânii de el, zâmbind cu gura până la urechi.

— Am întrecut măsura?

Văzând că nu îmi răspunde, am simţit cum mi se revarsă un şuvoi de dezamăgire peste focul din sânge. Mi-am ridicat privirea spre el. Avea ochii mari şi – spre amărăciunea mea – era palid la faţă. Nu părea deloc dornic să mă siluiască. Poate că îmi supraestimasem forţele.

— Îmi pare rău, am zis, întinzând timid mâna spre faţa lui. N-am vrut să te supăr.

Era ceva în privirea lui – o ezitare, un soi de ruşine – care m-a oprit. Îi tremurau uşor mâinile când m-a strâns, iar pieptul îi tresălta cu viteză. Era emoţionat. Ba nu – îngrozit.

Nu a durat decât o secundă ca să-mi dau seama ce se petrece: Reid *era* un Vânător neprihănit. Era un Vânător *sfânt.*

Reid nu făcuse niciodată dragoste.

Era virgin.

În ciuda aroganţei pe care o afişa, era limpede că doar se prefăcea. Nu atinsese niciodată o femeie – cel puţin, nu în adevăratul sens al cuvântului. Am încercat să-mi maschez mirarea, dar mi-am dat seama că mi-a citit

gândurile, după felul în care s-a întunecat la faţă.

I-am căutat privirea. Cum a putut Célie să-l dezamăgească în asemenea măsură? Ce însemna prima dragoste, dacă nu pipăieli stângace şi descoperiri febrile?

Măcar îl învăţase să sărute cum trebuie, iar pentru asta îi eram recunoscătoare. Gâtul şi umărul încă îmi fremătau de la limba lui. Dar mai erau atâtea lucruri în afară de sărutări!

Încet, dar ferm, m-am aşezat în poala lui şi i-am prins faţa în palme.

— Lasă-mă să-ţi arăt.

I s-au întunecat ochii în momentul în care am urcat pe el. Mi s-a desfăcut fusta, iar vântul îmi gâdila picioarele goale, dar nu simţeam frigul. În mintea mea, exista doar Reid.

Am văzut cum îi pulsează vena de pe gât, am auzit cum i se poticneşte respiraţia. S-a uitat întrebător în ochii mei când i-am ridicat mâinile la şireturile rochiei. Am încuviinţat din cap şi a tras cu atenţie.

În ciuda frigului, degetele lui îşi păstraseră agilitatea. S-au mişcat calm până când mi-a desfăcut partea din faţă a rochiei, scoţând la iveală furoul subţire de dedesubt. Niciunul dintre noi nu îndrăznea să respire când a ridicat o mână şi mi-a atins pielea dezgolită a sânului.

M-am lăsat în palma lui şi a scos un geamăt.

Într-o clipită, mi-a dat la o parte bretelele furoului, care a căzut moale în jurul taliei. Ochii lui îmi devorau pieptul dezgolit.

Nu mă puteam abţine să zâmbesc. Din câte se părea, nu era nevoie să-l învăţ prea multe.

Ca să nu rămân mai prejos, i-am scos cămaşa din pantaloni. Şi-a tras-o peste cap, ciufulindu-şi părul arămiu, apoi m-a sărutat apăsat şi ne-am lipit trupurile goale unul de altul.

Din momentul acela, totul a decurs repede.

M-a ridicat cu uşurinţă în braţe şi mi-am aruncat rochia cât colo.

Ochii lui mă ardeau – pupilele dilatate, albastrul din jur

abia se mai vedea – în timp ce îmi admira abdomenul, coapsele, sânii. Şi-a înfipt degetele în şoldurile mele, dar nu suficient de tare. Voiam – *tânjeam* – să mă strângă mai tare, mai aproape de el.

— Eşti atât de frumoasă! a murmurat.

— Taci, Vânătorule!

Cuvintele au ieşit mai mult ca un icnet. Mi-am încolăcit braţele de gâtul lui şi mi-am unduit şoldurile pe lângă el. Şoldul lui s-a întins imediat spre mine şi Reid a scos un geamăt. L-am prins de umeri, ca să-l domolesc.

— Aşa.

M-am lăsat pe spate şi am făcut semn spre locul în care ni se uneau trupurile. Priveam împreună, în timp ce mă frecam de el – uşor, fără grabă, în sus şi în jos, într-un ritm agonizant.

A încercat să grăbească lucrurile – mâinile lui bâjbâiau disperate, stăruitoare –, dar m-am împotrivit, mi-am lipit trupul fierbinte de pieptul lui şi l-am muşcat de locul acela sensibil, unde gâtul se uneşte cu umărul. A tresărit şi a gemut iar.

— Aşa atingi o femeie, am zis şi m-am împins în el cu mai mare putere, ca să-i demonstrez, luându-i o mână şi ducându-i-o între picioarele mele. Aşa mă atingi *pe mine.*

— Lou, a zis, cu glas sugrumat.

— Ăsta e locul, am spus şi i-am ghidat degetele, abia respirând la atingerea lui.

Îmi tresălta pieptul în timp ce el continua mişcarea pe care i-o arătasem. S-a aplecat deodată în faţă şi mi-a luat sânul în gură. Am scos un geamăt. Limba lui era fierbinte şi nepotolită. O poftă profundă şi delicioasă s-a strâns prea repede în pântecul meu.

— O, Doamne, Reid…

Auzindu-şi numele, m-a muşcat uşor.

Am cedat complet, pierdută între plăcere şi durere. Braţele lui s-au strâns în jurul meu în momentul orgasmului, iar buzele lui mi-au strivit gura, vrând parcă să-mi devoreze ţipetele.

Nu mi-a ajuns.

— Pantalonii, am zis, chinuindu-mă disperată să-i desfac şireturile şi sărutându-l printre răsuflări. Scoate-i. Acum.

S-a supus imediat şi m-a ridicat cu stângăcie, ca să-i poată scoate de pe el. După ce i-a aruncat, s-a uitat la mine, nerăbdător şi încă palid, cum încalec din nou pe el. Am rânjit şi l-am mângâiat senzual cu un deget de sus şi până jos, savurând senzaţia trupurilor noastre înlănţuite. S-a înfiorat, iar ochii îi străluceau de dorinţă.

— Cu altă ocazie, am spus, împingându-l uşor în bordura acoperişului, o să-ţi arăt cât de spurcată e, într-adevăr, gura mea.

— Lou, a gemut el, implorator.

Dintr-o singură mişcare graţioasă, am coborât peste el şi l-am împlântat în mine.

A închis ochii şi a zvâcnit din tot corpul în momentul în care s-a înfipt mai adânc în mine, până la capăt. Aş fi ţipat – era prea adânc –, dar n-am făcut-o. Nu puteam. Era dureros, dar, când s-a retras şi a intrat din nou, durerea s-a transformat în altceva, ceva pătrunzător, adânc şi avid. Ceva înfometat. Mă umplea cu desăvârşire, iar felul în care se mişca… Am lăsat capul pe spate şi m-am pierdut în acea senzaţie. În el.

Dorinţa mă ameţea şi nu mă puteam opri să-l sărut, să-mi bag degetele în părul lui, să-mi înfig unghiile în braţele lui. Era dureros acest dor care zvâcnea în pieptul meu. Mistuia, spulbera şi întrecea tot ce cunoscusem vreodată.

M-a cuprins cu un braţ de talie, s-a întors cu mine şi m-a ţintuit sub el. Mi-am arcuit spatele – disperată să fiu mai aproape, să mă eliberez de dorinţa care creştea în mine – şi mi-am încolăcit picioarele în jurul spatelui său transpirat. A vârât mâna între noi în momentul în care a accelerat ritmul şi picioarele mele s-au încordat. Mă atingea exact aşa cum îi arătasem, mă mângâia hotărât şi neobosit. A scos un mic mârâit.

— Lou…

Am simţit cum se încordează totul în mine şi m-am agăţat de el, în clipa în care m-a adus pe culmile plăcerii. Cu o ultimă zvâcnire, s-a prăbuşit peste mine, abia

respirând.

Am rămas aşa câteva minute, fără să simţim frigul. Ne uitam pierduţi unul la celălalt. Pentru prima oară în viaţa mea, nu-mi găseam cuvintele. Dorul chinuitor din piept era încă acolo – mai intens decât înainte –, dar eram neajutorată în faţa lui. Cu desăvârşire neajutorată.

Cu toate acestea... mă simţeam mai ocrotită ca niciodată.

Într-un final, când Reid a ieşit din mine, nu mi-am putut stăpâni o grimasă.

A observat-o. M-a prins imediat de bărbie şi s-a uitat la mine cu ochi mari şi neliniştiţi.

— Te-am rănit?

Am încercat să mă târăsc de sub el, dar era prea greu. Dându-şi seama ce vreau, s-a ridicat pe coate şi mi-a făcut loc, după care s-a trântit pe spate. M-a tras peste el.

— E un pas mic între plăcere şi durere.

L-am sărutat pe piept, atingându-i uşor pielea cu dinţi – până când l-am muşcat pe neaşteptate. A scos un şuierat şi a strâns braţele în jurul meu. Când am ridicat capul însă şi m-am uitat la el, nu am văzut durere în ochii lui, ci dorinţă. Mi-a tresăltat inima în piept.

— E o durere plăcută, am spus, zâmbind, şi i-am tras un bobârnac peste nas. Te-ai descurcat excelent.

MONSIEUR BERNARD

Lou

SĂRBĂTOAREA SFÂNTULUI NICOLAE ERA ÎN TOI CÂND EU ŞI Reid am ieşit din patiseria lui Pan, a doua zi dimineaţa. Îmi cumpărase altă pelerină – roşie, de data aceasta. Foarte potrivită. Dar refuzam să las incidentul de la fierărie să-mi strice buna dispoziţie. M-am uitat la Reid, zâmbitoare, şi mi-am adus aminte de senzaţia fulgilor de zăpadă pe piele. A vântului prin păr.

Restul nopţii noastre fusese la fel de memorabil. La rugămintea mea, acceptase să rămânem în mansardă, astfel că profitasem din plin de ultima mea noapte petrecută acolo. Nu aveam să mă mai întorc vreodată la Soleil et Lune.

Îmi găsisem un nou cămin.

Felul în care Reid îşi lingea glazura de pe degete... M-a trecut un fior de plăcere prin pântec.

A întors privirea spre mine, cu un zâmbet la colţul gurii.

— De ce te uiţi la mine aşa?

Am ridicat dintr-o sprânceană, i-am dus arătătorul la gură şi apoi i-am lins încet resturile de glazură. Mă aşteptam să facă ochii mari şi să se uite în jur, să roşească şi să strângă din dinţi, dar a rămas imperturbabil, de data asta. Ba chiar a avut tupeul să chicotească.

— Eşti de-a dreptul nesătulă, *madame* Diggory.

Încântată, m-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat pe nas – după care i-am tras şi un bobârnac.

— Nici nu-ţi imaginezi. Mai am *atâtea* să te învăţ, Vânătorule!

A rânjit la auzul numelui de alint, mi-a sărutat mâna, apoi mi-a prins braţul sub al lui.

— Chiar că eşti păgână.

— Ce sunt?

S-a îmbujorat şi a întors privirea sfios.

— Aşa îţi spuneam la început. În mintea mea.

Am izbucnit în hohote de râs, fără să-mi pese de trecători.

— Nu mă surprinde. Cum ai fi putut să-mi spui... pe nume?

— Nici tu nu-mi spuneai pe nume.

— Din cauză că eşti îngrozitor de scorţos!

O pală de vânt a zburătăcit un afiş pătat al Ye Olde Sisters, după care l-a lăsat să cadă la loc în zăpadă. Am călcat pe el, fără să mă opresc din râs.

— Haide! Trebuie să ne grăbim, dacă vrem să prindem spectacolul arhi...

L-am văzut cum mijeşte ochii şi se uită atent la ceva în spatele meu. Cuvintele mi-au îngheţat pe buze. M-am întors şi am văzut-o pe *madame* Labelle, care venea hotărâtă în direcţia noastră.

— Drace!

— Sst! m-a mustrat Reid.

— Nu cred s-o ofenseze o înjurătură. E matroană de bordel. Crede-mă, nici nu ne imaginăm ce i-au auzit urechile.

Purta altă rochie, care îi scotea în evidenţă ochii albaştri, superbi, iar părul roşu îi era prins la spate cu un pieptene cu perle. Am simţit cum se porneşte un zumzet sâcâitor în capul meu, la vederea ei. Ca o mâncărime de care nu poţi să scapi.

— Louise, scumpa mea! Mă bucur nespus să te revăd! a exclamat şi mi-a strâns în palme mâna rămasă liberă. *Chiar* speram să ne întâlnim.

A tăcut brusc în momentul în care mi-a văzut inelul de sidef de pe deget. M-am agăţat mai bine de braţul lui Reid. Gestul meu nu a trecut neobservat.

Madame Labelle s-a uitat la inel, apoi la noi doi. A făcut ochii mari şi a deschis gura, în timp ce-i studia faţa lui Reid. Soţul meu a început să se foiască, evident stânjenit de privirile ei stăruitoare.

— Te putem ajuta cu ceva, *madame?*

— Căpitanul Reid Diggory, a spus ea, rostind cuvintele lent, ca şi când le gusta pentru prima oară, iar ochii

albaştri îi străluceau de uimire. Nu am avut ocazia să facem cunoştinţă oficial. Sunt *madame* Helene Labelle.

Reid i-a aruncat o privire încruntată.

— Te ţin minte. Ai încercat să-mi cumperi soţia pentru bordelul dumitale.

Femeia îl sorbea din priviri, părând să nu remarce ostilitatea din tonul lui.

— Numele dumitale înseamnă „cel pierdut”, nu-i aşa?

M-am uitat la ei şi zumzetul din cap s-a înteţit. A devenit mai agasant. Întrebarea ei era stranie şi neaşteptată. Reid nu părea foarte sigur cum ar trebui să răspundă.

— Aşa cred, a mormăit, în cele din urmă.

— Ce doreşti, *madame?* am întrebat-o, suspicioasă.

O cunoşteam suficient de bine pe această femeie cât să-mi dau seama că urmărea altceva decât să stea la palavre cu noi.

Se citea un soi de disperare în ochii ei în momentul în care s-a uitat la mine – o patimă şocant de familiară.

— Are inimă bună, Lou? E bărbat cumsecade?

Reid s-a crispat la auzul întrebării jignitor de personale, iar zumzetul din capul meu a început să prindă contur. M-am mai uitat o dată la ei doi şi am remarcat albastrul identic al ochilor.

Drăcia dracului!

Am simţit că mi se sfâşie inima în piept. Mă uitasem suficient de mult în ochii lui Reid cât să-i recunosc pe faţa altcuiva.

Madame Labelle era mama lui.

— Este, am murmurat, abia auzindu-mi şoapta în vacarmul târgului – în bubuitul inimii mele.

A suspinat şi ochii albaştri şi expresivi s-au închis. Apoi s-au redeschis brusc şi m-au fixat cu o privire tulburător de pătrunzătoare.

— Dar el te cunoaşte, Lou? Te cunoaşte *cu adevărat?*

Mi-a îngheţat sângele în vene. Dacă *madame* Labelle nu avea grijă ce spune, curând urma să purtăm o cu totul altă discuţie. M-am uitat în ochii ei şi i-am transmis un avertisment nerostit.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Am înţeles, a spus ea, cu ochii mijiţi.

Nu m-am putut abţine şi m-am uitat la Reid. Nedumerirea de pe chipul lui se transformase în iritare. Judecând după maxilarul încleştat, nu-i făcea deloc plăcere că vorbeam despre el ca şi când n-ar fi de faţă. A deschis gura – probabil ca să întrebe ce naiba se întâmplă –, dar i-am luat-o înainte.

— Hai să mergem, Reid!

I-am aruncat lui *madame* Labelle o ultimă privire dispreţuitoare, după care i-am întors spatele. M-a prins de mână – de mâna pe care aveam Inelul Angelicăi.

— Poartă-l mereu, Lou, dar ai grijă să nu-l vadă ea.

Am încercat să-mi smulg mâna, dar mă strângea ca într-o menghină.

— E aici, în oraş.

Reid s-a apropiat de ea, cu pumnii încleştaţi.

— Dă-i drumul, *madame!*

Ea m-a strâns cu şi mai mare putere. Înainte să poată reacţiona, Reid i-a desfăcut degetele cu forţa. *Madame* Labelle a tresărit de durere, dar nu s-a lăsat descurajată şi a continuat să strige după noi.

— Să nu-l scoţi de pe deget!

I se citea spaima în ochi chiar şi de la distanţă, chiar şi după ce vocea abia i se mai auzea.

— N-o lăsa să-l vadă cu niciun preţ!

— Ce dracu’ a fost asta? a mârâit Reid, strângându-mă de braţ mai tare decât era nevoie.

Nu i-am răspuns. Îmi era imposibil. Cuvintele lui *madame* Labelle încă îmi vuiau în minte. Pe neaşteptate, s-a făcut lumină în capul meu. *Madame* Labelle era vrăjitoare. Sigur era. Interesul pentru Inelul Angelicăi, cunoştinţele despre puterile acestuia, despre mama, despre *mine* – asta era singura explicaţie.

Dar revelaţia îmi aducea mai multe întrebări decât răspunsuri. Nu mă puteam concentra la ele – nu mă puteam concentra la nimic, în afară de spaima covârşitoare care mă sufoca şi de sudoarea rece care mi se prelingea pe

piele. M-am uitat speriată în jur şi m-a trecut un fior. Reid spunea ceva, dar nu-l auzeam. Auzeam doar vâjâitul din urechi.

Mama era în oraş.

★

Sărbătoarea Sfântului Nicolae nu mai avea niciun farmec pentru mine, în timp ce mergeam spre Turnul Vânătorilor. Brazii nu-mi mai păreau la fel de frumoşi. Focul de tabără nu mai ardea la fel de viu. Nici mâncarea nu mă mai atrăgea, iar mirosul insuportabil de peşte mă sufoca.

Reid m-a asaltat cu întrebări pe drumul de întoarcere. Când s-a lămurit că nu am ce răspunsuri să-i dau, a tăcut. Nu îndrăzneam să-i cer iertare. Abia reuşeam să-mi ascund tremurul degetelor, dar ştiam că oricum observase.

Nu te-a găsit.

Nu te va găsi.

Am repetat la nesfârşit aceste încurajări în minte, dar n-am reuşit să mă liniştesc.

În scurt timp, ne-a apărut în faţă Saint-Cécile şi am oftat de uşurare. Oftatul însă s-a transformat în ţipăt, în clipa în care am zărit o mişcare furişă pe aleea de lângă noi.

A tresărit şi Reid, dar s-a calmat imediat.

— Stai liniştită. E doar un cerşetor, a spus, cu un pufnet exasperat.

Dar nu era doar un cerşetor. Mi s-au înmuiat picioarele în momentul în care m-am uitat mai atent... şi am recunoscut faţa şi ochii albicioşi care se uitau la mine din întuneric.

Monsieur Bernard.

Stătea ghemuit lângă o pubelă şi ţinea în gură ceea ce părea a fi un animal mort. Pielea – cândva acoperită de propriul sânge – i se înnegrise, iar contururile corpului erau aproape nedesluşite, înceţoşate. Ca şi când se transformase într-o umbră vie.

— Dumnezeule mare...

Reid a făcut ochii mari. M-a tras în spatele lui şi a scos Balisarda din banduliera de sub tunică.

— Stai pe loc!

— Nu! am strigat, strecurându-mă pe sub braţul lui, şi m-am pus în faţa pumnalului. Lasă-l în pace! Nu face rău nimănui!

— Uită-te la el, Lou!

— E inofensiv! am zis, trăgându-l de braţ. Nu te atinge de el!

— Nu-l putem lăsa aici...

— Dă-mi voie să vorbesc cu el, l-am rugat. Poate e de acord să se întoarcă în Turn, împreună cu mine. L-am vizitat mereu, când era la infirmerie. Poate mă ascultă.

Reid s-a uitat îngrijorat la noi.

— Nu te îndepărta de mine, a zis, îngândurat, după câteva secunde. Dacă vrea să-ţi facă vreun rău, treci imediat în spatele meu. Ai înţeles?

Mi-aş fi dat ochii peste cap, dacă n-aş fi fost atât de speriată.

— Pot să-mi port şi singură de grijă, Reid.

M-a apucat de mână şi a ridicat-o la pieptul lui.

— Am un pumnal care străpunge magia. Ai înţeles?

Am înghiţit în sec şi am încuviinţat din cap.

Bernie se uita la noi cu ochi goi.

— Bernie? am spus, zâmbitoare, amintindu-mi de cuţitul lui Andre, pe care îl ascunsesem în gheată. Îţi mai aduci aminte de mine, Bernie?

Nimic.

Am întins mâna şi am zărit o sticlire în ochii lui goi, în momentul în care i-am atins pielea. Pe neaşteptate, a ţâşnit de lângă pubelă şi s-a repezit la mine. Am scos un ţipăt şi m-am tras înapoi, dar mi-a prins mâna ca într-o menghină. Pe faţă, i-a apărut un rânjet înfiorător.

— Vin după tine, scumpo.

Fiori de groază pură m-au trecut prin toată fiinţa. M-au paralizat.

Vin după tine, scumpo... scumpo... scumpo...

Reid m-a tras înapoi, cu un mârâit, şi i-a răsucit cu brutalitate braţul lui Bernie. Acesta a holbat ochii negri ca smoala şi am reuşit să-mi smulg mâna din strânsoare.

Imediat ce n-a mai existat contact între noi, corpul lui Bernie s-a înmuiat ca o păpuşă de cârpă.

Cu toate acestea, Reid l-a înjunghiat.

În clipa în care i-a implântat pumnalul în piept, umbrele care îi învăluiau pielea s-au topit şi, în urma lor, a apărut adevăratul *monsieur* Bernard.

Mi s-a întors stomacul pe dos în timp ce mă uitam la pielea cadaverică, la părul cărunt şi la ridurile din jurul gurii. Doar ochii albicioşi rămăseseră neschimbaţi. Orbi. Horcăia şi tuşea în timp ce, din piept, îi curgea sânge – roşu şi curat, de data aceasta. Am îngenuncheat lângă el şi i-am strâns mâinile. Îmi şiroiau lacrimile pe obraz.

— Îmi pare rău, Bernie!

A întors ochii spre mine pentru ultima oară. Apoi i-a închis.

Căruţele cu coviltir ale Ye Olde Sisters erau adunate în faţa bisericii, dar aproape că nu le vedeam. Ca şi când mă aflam în alt corp şi pluteam în tăcere pe deasupra mulţimii.

Bernie murise. Mai rău decât atât – fusese vrăjit de mama.

Vin după tine, scumpo.

Cuvintele astea îmi sunau şi răsunau în minte. La nesfârşit. Inconfundabile.

M-a trecut un fior când mi-am reamintit cum se însufleţise Bernie la atingerea mea. Cum mă urmărea cu atenţie în infirmerie. În naivitatea mea, îmi închipuisem că a vrut să-şi pună capăt suferinţei când se aruncase pe fereastră. Dar evadarea lui... avertismentul lui *madame* Labelle...

Momentul ales nu putea fi o pură coincidenţă. Bernie voia să ajungă la mama.

Reid n-a scos o vorbă când am intrat în camera noastră. Moartea lui Bernie părea să-l fi zdruncinat şi pe el. Obrazul lui auriu căpătase o paloare pământie şi îi tremurau uşor mâinile în momentul în care a deschis uşa dormitorului. Moartea. Mă urmărea pretutindeni. Îi atingea pe toţi cei care îmi erau dragi. Era limpede că nu puteam fugi de ea.

Că nu mă puteam ascunde de ea. Coşmarul acesta nu avea să se sfârşească niciodată.

După ce Reid a închis uşa, mi-am scos pelerina şi rochia mânjită de sânge şi am aruncat cuţitul lui Andre în sertarul biroului. Abia aşteptam să-mi şterg urmele de sânge de pe piele. Cuţitul nu avea cum să mă protejeze. Nu de mama, cel puţin. Mi-am tras pe cap o rochie curată, chinuindu-mă în zadar să-mi ascund degetele tremurânde. Reid mă privea cu buzele strânse, iar tăcerea lui îmi dădea de înţeles că nu o să-mi acorde niciun răgaz.

— Ce-i? am întrebat, trântindu-mă pe pat, oboseala învingând orice rămăşiţă de orgoliu.

De data asta, privirea nu i s-a îmblânzit.

— Îmi ascunzi ceva.

Nu aveam puterea să port o asemenea discuţie acum. Nu după întâlnirea cu *madame* Labelle şi Bernie. Nu după ce aflasem, cu groază, că mama ştia unde sunt.

M-am întins pe pernă. Îmi simţeam pleoapele grele.

— Normal. Ţi-am spus asta când eram la Soleil et Lune.

— Ce-a vrut să spună *madame* Labelle când te-a întrebat dacă te cunosc *cu adevărat?*

— Cine poate şti? am zis, cu un zâmbet stins. Femeia e nebună de legat.

A făcut ochii mici şi a arătat spre Inelul Angelicăi, de pe degetul meu.

— A pomenit ceva de inel. Ea ţi l-a dat?

— Nu ştiu, am şoptit.

Şi-a trecut o mână prin păr, devenind mai agitat cu fiecare secundă care trecea.

— *Cine* vine după tine?

— Te rog, Reid…

— Te pândeşte vreun pericol?

— N-am chef să vorbesc de…

A izbit cu pumnul în birou şi unul dintre picioare s-a crăpat.

— Spune-mi adevărul, Lou!

M-am îndepărtat de el instinctiv. Dându-şi seama că m-a speriat, s-a calmat şi a îngenuncheat în faţa mea, cu o

privire plină de emoţii nerostite – de teamă. M-a prins de mâini, de parcă erau frânghia lui de salvare.

— Nu te pot proteja, dacă nu mă laşi, a spus el, rugător. Indiferent despre ce-ar fi vorba, indiferent ce te-a speriat atât de tare, poţi să-mi spui. E vorba de mama ta? Te caută?

Nu-mi puteam stăpâni lacrimile. Mă uitam la el şi simţeam o spaimă cum nu mai trăisem vreodată. Trebuia să-i spun adevărul. Acum. Aici.

Era timpul.

Dacă mama ştia unde sunt, şi Reid era în pericol. Morgane n-ar şovăi să ucidă un Vânător, mai ales dacă acesta îi stătea în cale. Nu-l puteam lăsa să fie luat pe neaşteptate. Trebuia să fie pregătit.

Am încuviinţat încet din cap.

S-a posomorât. Mi-a luat faţa în palme şi mi-a şters lacrimile cu o tandreţe care contrasta izbitor cu ferocitatea din ochii lui.

— N-o las să te mai rănească, Lou. O să te apăr. N-o să păţeşti nimic.

Am clătinat cu amărăciune din cap, iar lacrimile au început să-mi curgă şi mai năvalnic.

— Trebuie să-ţi mai spun ceva.

Mi s-a încleştat gâtul, ca şi când întregul meu corp se răzvrătea împotriva a ceea ce avea să urmeze. De parcă ştia ce soartă îl aşteaptă la finalul destăinuirii. Mi-am înghiţit nodul din gât şi am început să vorbesc, înainte să mă răzgândesc:

— Adevărul este...

În clipa aceea, s-a deschis uşa şi, spre uluirea mea, a intrat arhiepiscopul.

Reid s-a ridicat imediat şi a făcut o plecăciune, pe faţa lui citindu-se aceeaşi uluire – dar şi precauţie.

— Domnule?

Ochii arhiepiscopului ne măsurau, aprigi şi sfredelitori.

— Adineauri am primit vestea de la Garda Regală. Zeci de femei s-au adunat în faţa palatului şi regele Auguste e îngrijorat. Du-te repede şi goneşte-le. Ia cât mai mulţi

Vânători cu tine.

Reid şovăia.

— Avem dovada că e vorba de magie, domnule?

Nările arhiepiscopului au fremătat.

— Şi ce propui, să stăm cu mâinile în sân până aflăm?

Reid s-a întors spre mine, nehotărât. Am înghiţit în sec şi i-am făcut semn să plece.

Cuvintele pe care nu apucasem să le rostesc mi-au rămas în gât, sufocându-mă.

— Du-te.

S-a aplecat şi mi-a strâns mâna.

— Îmi pare rău! Îl trimit pe Ansel să stea cu tine până când...

— Nu-i nevoie, a zis arhiepiscopul, tăios. Stau eu cu ea.

Ne-am uitat unul la altul, cu gura căscată.

— Eminenţa Voastră?

— Am ceva urgent de discutat cu ea.

Mâna lui Reid zăbovea pe genunchiul meu tremurător.

— Eminenţa Voastră... dacă nu sunt prea îndrăzneţ, se poate să amânaţi această discuţie? A avut o zi grea şi încă nu şi-a revenit după...

Arhiepiscopul l-a săgetat cu privirea.

— Nu, nu se poate. În timp ce tu stai în genunchi şi te contrazici cu mine, pot muri oameni. Poate să moară *regele.*

Pe chipul lui Reid a apărut o expresie încrâncenată.

— Da, domnule.

A strâns din dinţi, mi-a dat drumul la mână şi m-a sărutat uşor pe frunte.

— Vorbim mai târziu. Promit.

L-am privit cum se duce spre uşă, cu inima apăsată de o presimţire neagră. S-a oprit în prag şi s-a întors spre mine.

— Te iubesc, Lou.

Şi dus a fost.

YE OLDE SISTERS

Lou

AM RĂMAS CÂTEVA CLIPE CU OCHII AŢINTIŢI LA UŞA deschisă şi abia apoi mi-am dat seama ce-a spus.

Te iubesc, Lou.

Un torent de căldură mi s-a revărsat din cap şi până-n picioare, alungând spaima care mă măcina. Mă iubea. Mă iubea.

Asta schimba întreaga situaţie. Dacă mă iubea, n-o să-i mai pese că sunt vrăjitoare. O să mă iubească oricum. O să mă înţeleagă. O să mă protejeze *cu adevărat.*

Dacă mă iubea.

Uitasem cu desăvârşire de arhiepiscop, până când mi-a întrerupt şirul gândurilor.

— L-ai amăgit.

M-am întors nedumerită spre el.

— Poţi să pleci.

Cuvintele nu au ieşit la fel de tăioase pe cât mi-aş fi dorit. Câteva lacrimi încă îmi alunecau pe obraji, dar le-am şters numaidecât. Nu voiam altceva decât să mă bucur de căldura îmbătătoare care mă cuprinsese.

— Nu e nevoie să stai cu mine. Mai e puţin şi începe spectacolul.

Nu s-a clintit din loc şi şi-a continuat ideea, ca şi când nu m-ar fi auzit.

— Eşti o actriţă bună. Fireşte, ar fi trebuit să mă aştept la asta, dar n-o să mă fac de ruşine lăsându-mă păcălit de două ori.

Balonul meu de fericire a început să se dezumfle.

— S-ar zice că ţii sincer la el.

S-a dus la uşă şi a închis-o cu un brânci care nu prevestea nimic bun. Am sărit în picioare şi m-am uitat la sertarul în care pusesem cuţitul lui Andre.

— Dar ştim amândoi că aşa ceva nu e posibil, a adăugat, strâmbând din buze.

M-am apropiat de birou. Chiar dacă Reid avea încredere totală în patriarhul său, eu eram mai precaută. Încă avea în ochi sticlirea aceea vicleană şi nu intenţionam să mă las încolţită.

Parcă citindu-mi gândurile, s-a oprit – şi a făcut câţiva paşi, în aşa fel încât să se poziţioneze în faţa sertarului. Mi s-a uscat gura.

— Ţin sincer la el. E soţul meu.

— „Şi a fost aruncat afară balaurul cel mare, acel şarpe bătrân, numit Diavol şi Satan, care înşală întreaga lume," a recitat el, cu ochi strălucitori. *Tu* eşti şarpele, Louise. O năpârcă. Şi n-o să te las să-l distrugi pe Reid. Nu mai pot sta cu mâinile în sân şi…

S-a auzit o bătaie la uşă. S-a răsucit încruntat spre ea, într-un vârtej de purpuriu şi galben.

— Intră!

A vârât capul un paj.

— Mă iertaţi, Eminenţa Voastră, dar toată lumea vă aşteaptă afară.

— Ştiu şi eu asta! s-a răstit arhiepiscopul. Voi veni imediat să fiu martor la spectacolul hedonistic, dar, mai întâi, am ceva de rezolvat aici.

Surd la mustrarea arhiepiscopului, băiatul se legăna pe călcâie, abia stăpânindu-şi nerăbdarea. Îi luceau ochii de bucurie.

— Stă să înceapă spectacolul, Eminenţa Voastră. Mi s-a zis să vă anunţ. Mulţimea dă să se agite.

Un muşchi a început să zvâcnească pe falca arhiepiscopului. Când, în sfârşit, şi-a îndreptat spre mine ochii de gheaţă, i-am arătat uşa şi am rostit o rugăciune de mulţumire în gând.

— Nu-i frumos să lăsaţi oamenii să vă aştepte.

A zâmbit, dezvelindu-şi dinţii.

— Insist să mă însoţeşti.

— Nu e necesar…

— Aiurea.

A întins mâna, m-a prins de braţ şi mi l-a băgat pe sub al lui. Am tresărit la atingerea lui, dar nu avea rost să mă

împotrivesc. Câteva secunde mai târziu, mă târa după el pe culoar.

— I-am promis lui Reid că stau cu tine şi o să mă ţin de cuvânt.

★

Mulţimea forfotea în jurul căruţelor – mâncând dulciuri şi strângând la piept pachete învelite în hârtie maron – cu nasurile roşii după o zi de târguieli în frig. Arhiepiscopul i-a salutat pe toţi, făcându-le cu mâna, dar s-a oprit brusc în momentul în care a dat cu ochii de trupa pestriţă de artişti de pe treptele catedralei.

Şi nu era singurul. Cei care nu se delectau cu pricomigdale şi alune şuşoteau indignaţi, cu palmele la gură. Un cuvânt răsuna mai des decât celelalte, un zvon purtat de colo-colo de adierea vântului.

Femei.

Toţi artiştii din trupă erau femei.

Şi nu femei oarecare. Deşi erau de toate vârstele, de la babe la fetişcane, toate aveau alura graţioasă specifică artiştilor. Mândre şi drepte, dar în acelaşi timp mlădioase. Urmăreau freamătul mulţimii cu zâmbete ghiduşe. Îşi intraseră deja în rol, cu toate că nu începuse spectacolul. Cea mai tânără, care nu avea mai mult de treisprezece ani, i-a făcut cu ochiul unui bărbat de două ori mai în vârstă. Săracul era cât pe ce să se înece cu floricele de porumb.

N-am idee la ce s-o fi aşteptat idioţii ăştia. Trupa se numea Ye Olde *Sisters*[12].

— Abominabil, a bombănit arhiepiscopul şi s-a oprit în capul treptelor, cu o grimasă dezgustată pe faţă. Nicio femeie n-ar trebui să practice o meserie atât de ruşinoasă.

Am zâmbit dispreţuitor şi mi-am tras braţul de sub al lui. Nu s-a opus.

— Se zvoneşte că sunt foarte talentate.

La auzul vorbelor mele, cea mai tânără s-a întors spre noi. S-a uitat în ochii mei şi, pe chip, i-a apărut un zâmbet poznaş. Cu un gest arogant, şi-a dat pe spate părul de culoarea grâului şi a ridicat mâinile spre mulţime.

[12] Suratele (lb. eng.).

— *Joyeux Noël à tous!* A sosit oaspetele de onoare! Vă rugăm să faceţi linişte, ca să putem începe reprezentaţia!

Mulţimea a tăcut şi toţi ochii s-au întors, curioşi, spre ea. A făcut o pauză, cu braţele larg deschise, savurând atenţia de care se bucura. Pentru o persoană de vârstă atât de fragedă, avea o stăpânire de sine ieşită din comun. Până şi arhiepiscopul o privea hipnotizat. La semnalul ei, celelalte artiste au zbughit-o într-una dintre căruţe.

— Toţi cunoaştem povestea Sfântului Nicolae, aducătorul de daruri şi ocrotitorul copiilor, a spus ea, învârtindu-se în cerc, cu braţele desfăcute. Ştim că măcelarul diabolic, Père Fouettard, i-a ademenit pe fraţii nesăbuiţi în prăvălia sa şi i-a tăiat în bucăţi.

A tăiat aerul cu o mână, imitând un cuţit. Oamenii aflaţi în apropierea ei s-au dat înapoi, scandalizaţi.

— Ştim că a sosit Sfântul Nicolae şi l-a înfrânt pe Père Fouettard. Ştim că i-a reînviat pe copii şi i-a trimis nevătămaţi la casele lor, a continuat fata, cu o înclinare a capului. Cunoaştem această poveste. O preţuim. De aceea, ne adunăm an de an şi îl sărbătorim pe Sfântul Nicolae. Astăzi însă vă oferim o poveste diferită.

A făcut iarăşi o pauză, cu un zâmbet răutăcios pe buze.

— Mai puţin răspândită şi mai sumbră, dar este povestea unui om sfânt. Îl vom numi Arhiepiscop.

Arhiepiscopul a înlemnit lângă mine, în clipa în care o femeie a ieşit din căruţă, îmbrăcată în odăjdii identice cu ale lui. Până şi nuanţele de purpuriu şi auriu erau aceleaşi. Femeia avea o mină severă, cu fruntea încruntată şi buzele strânse.

— A fost odată, ca niciodată, a început tânăra povestitoare cu o voce melodioasă, într-un orăşel îndepărtat sau nu foarte îndepărtat, cum se întâmplă în cazul de faţă, un băieţel orfan, trist şi ignorat, care şi-a găsit chemarea în a îndeplini lucrarea lui Dumnezeu.

Cu fiecare cuvânt, femeia care îl întruchipa pe arhiepiscop mai făcea un pas, ridicând trufaş bărbia. Adevăratul arhiepiscop stătea ca o stană de piatră. I-am aruncat o privire. Se uita fix la tânăra povestitoare, vizibil

mai palid acum. M-am încruntat.

Falsul arhiepiscop a aprins un chibrit şi l-a ridicat în dreptul ochilor, privindu-l cum fumegă şi arde cu o iuţeală tulburătoare. Povestitoarea a coborât tonul, până ce vocea ei s-a transformat într-o şoaptă dramatică:

— Cu sufletul plin de credinţă şi înflăcărare, el îi vâna pe cei păcătoşi şi îi aduna spre a-i arde pe rug, drept pedeapsă pentru faptele lor rele... căci Bunul Dumnezeu nu îngăduia magia.

Presimţirea mea de mai devreme a revenit, de zece ori mai puternică. Se întâmpla ceva necurat aici.

S-a stârnit zarvă pe stradă şi privirile spectatorilor s-au întors într-acolo. Soseau Vânătorii. Reid venea călare în frunte, iar Jean Luc îl urma îndeaproape. Când s-au mai apropiat, le-am văzut limpede figurile îngrijorate, dar căruţele trupei – şi spectatorii – blocau strada. Au descălecat în grabă. Am vrut să mă duc la ei, dar arhiepiscopul m-a prins de braţ.

— Stai aici.

— Pardon?

A clătinat din cap, fără să-şi dezlipească ochii de la faţa povestitoarei.

— Stai aproape de mine.

Gravitatea din tonul lui mi-a oprit picioarele şi mi-a adâncit neliniştea. Mă ţinea de braţ cu o mână transpirată şi rece.

— Orice s-ar întâmpla, nu pleca de lângă mine. Ai înţeles?

Se întâmpla ceva *foarte* necurat aici.

Falsul arhiepiscop a ridicat braţul şi a strigat:

— Pe vrăjitoare să n-o laşi să trăiască!

Povestitoarea s-a aplecat, cu o sticlire diabolică în ochi, şi a dus mâna la gură, de parcă ar fi împărtăşit un secret.

— A uitat însă că Dumnezeu a îndemnat oamenii la iertare. Aşa că Soarta, iubită vicleană şi crudă, i-a pregătit alt sfârşit acestui bărbat însetat de sânge.

Din căruţă a coborât o femeie înaltă şi elegantă, cu ten cafeniu. Roba ei neagră fâlfâia în vânt, în timp ce-i dădea

roată falsului arhiepiscop, dar acesta nu avea ochi pentru ea. Adevăratul arhiepiscop m-a strâns mai tare de mână.

— O frumoasă vrăjitoare, deghizată în tânără domniţă, l-a ispitit în scurt timp pe bărbatul virtuos pe calea Satanei.

Din trăsură a ieşit o a treia femeie, îmbrăcată într-o robă orbitor de albă. A dat un strigăt şi falsul arhiepiscop a luat-o la fugă spre ea.

— Ce se petrece? am şoptit, dar bătrânul patriarh nu m-a băgat în seamă.

Falsul arhiepiscop şi femeia în alb se mişcau senzual unul în jurul celuilalt. Ea l-a mângâiat pe obraz, iar el a tras-o la pieptul lui. Soarta îi urmărea cu un zâmbet sinistru. Spectatorii au început să şuşotească, uitându-se când la actriţe, când la arhiepiscop. Reid a renunţat să-şi mai croiască drum printre ei. Stătea pironit în loc şi urmărea spectacolul cu ochii mijiţi. Au început să-mi ţiuie urechile.

— Şi-a uitat legământul de credinţă şi a dus-o în patul lui, i-a venerat trupul – linia graţioasă a gâtului.

Spunând acestea, povestitoarea a ridicat capul spre arhiepiscop şi i-a făcut cu ochiul. M-am albit la faţă şi m-am uitat atent la pielea ei ca fildeşul, la strălucirea tinerească pe care o degaja. La ochii ei ireal de verzi, ce-mi păreau cunoscuţi. Ca două smaralde.

Ţiuitul din urechi a devenit mai puternic şi mi s-a întunecat mintea. Picioarele mi s-au înmuiat.

Falsul arhiepiscop şi femeia în alb s-au îmbrăţişat, în murmurele indignate ale mulţimii. Povestitoarea a chicotit.

— Ea l-a aşteptat să înfăptuiască păcatul, pentru a-i dezvălui cine e şi magia care i-a pângărit patul. Apoi a fugit şi s-a făcut nevăzută în noapte. Amarnic i-a blestemat el părul argintiu şi pielea ca de lapte!

Femeia în alb a chicotit şi s-a smuls din braţele falsului arhiepiscop. Acesta s-a prăbuşit în genunchi, cu pumnii ridicaţi spre cer, iar ea a fugit înapoi în căruţă.

Păr argintiu. Piele ca de lapte.

M-am întors încet spre arhiepiscop şi inima îmi bubuia în urechi. Îmi strângea mâna cu asemenea forţă, încât mă

durea.

— Ascultă-mă, Louise...

— Nu mă atinge! am zis şi m-am smucit, cu un mârâit.

Vocea povestitoarei răsuna tot mai tare.

— Din acea noapte, s-a străduit să uite, dar, vai, Soarta încă îi păstra surprize nebănuite!

Femeia în alb a revenit, de data asta, însărcinată. A făcut câteva piruete graţioase şi, dintre faldurile rochiei, a scos un bebeluş. Fetiţa, nu mai mare de un an, gângurea şi râdea, iar ochii albaştri îi străluceau de fericire. Nasul îi era deja acoperit cu o constelaţie de pistrui. Falsul arhiepiscop a căzut în genunchi la vederea ei, trăgându-şi de pielea de pe faţă şi de straiele de pe el. Corpul i se scutura de ţipete mute. Spectatorii aşteptau cu sufletul la gură.

Povestitoarea s-a aplecat peste el şi l-a mângâiat pe spate, şoptindu-i blând la ureche:

— La scurt timp, a primit vizita vrăjitoarei pe care o blestema şi, odată cu ea, cea mai neagră veste dintre toate.

Povestitoarea s-a oprit şi s-a uitat la mulţime, cu un rânjet lasciv.

— I-a adus pe lume copilul.

Reid s-a repezit printre oameni în momentul în care murmurele s-au înteţit şi toţi ochii s-au întors spre adevăratul arhiepiscop, neîncrederea lăsând loc suspiciunii. Vânătorii l-au urmat pe căpitan, cu mâinile pe mânerele Balisardelor. Cineva a strigat ceva, dar cuvintele s-au pierdut în vacarm.

Povestitoarea s-a ridicat încet – un chip senin în mijlocul haosului dezlănţuit – şi s-a întors către noi. Către *mine.*

Chipul din coşmarurile mele.

Chipul morţii.

— Iar copilul nu era unul oarecare.

A zâmbit şi a întins braţele spre mine. Chipul i-a îmbătrânit şi părul a căpătat o nuanţă argintie. În spatele ei, lumea a început să ţipe. Reid alerga şi striga ceva imposibil de desluşit.

— Ci era al înseşi Reginei Vrăjitoarelor... La Dame des Sorcières.

PARTEA A 3 – A

C’est cela l’amour, tout donner, tout sacrifier sans espoir de retour.
Asta înseamnă dragostea, să dăruieşti totul, să sacrifici totul, fără speranţa că vei primi ceva înapoi.

– Albert Camus

SECRETE DEZVĂLUITE

Lou

ŢIPETELE SFÂŞIAU AERUL, IAR OAMENII S-AU ÎMPRĂŞTIAT care încotro, cuprinşi de panică. Nu-l mai vedeam pe Reid. Nu mai vedeam pe nimeni în afară de mama. Stătea nemişcată în mijlocul tumultului – un far alb în bezna inevitabilă. Zâmbea. Întindea imploratoare mâinile spre mine.

În clipa în care s-au apropiat vrăjitoarele, arhiepiscopul m-a împins în spatele lui. M-am retras, incapabilă să înţeleg emoţiile care mă încercau: stupoarea, frica paralizantă, *furia* sălbatică. Vrăjitoarea în negru – Soarta – a ajuns prima la noi, dar arhiepiscopul a scos Balisarda din sutană şi i-a tăiat gâtul. Vrăjitoarea s-a împleticit pe trepte şi s-a prăbuşit în braţele surorii din spatele ei. O alta a scos un ţipăt şi s-a năpustit spre noi.

Am văzut un fulger albastru şi un cuţit i-a străpuns pieptul din spate. A scos un geamăt şi a dus neputincioasă mâna la rană, înainte ca un braţ din spate s-o împingă. A alunecat de pe lama cuţitului şi a căzut moale la pământ.

În locul ei, a rămas în picioare Reid.

Sângele se prelingea de pe Balisarda din mâna lui, iar ochii îi ardeau cu o ură necruţătoare. Jean Luc şi Ansel luptau în spatele lui. Cu un semn scurt din cap, Reid m-a chemat la el. N-am stat pe gânduri. L-am părăsit pe arhiepiscop şi m-am refugiat în braţele lui.

Dar atacul vrăjitoarelor continua. Tot mai multe păreau să apară de nicăieri. Şi, cel mai grav, o pierdusem din ochi pe mama.

Un bărbat vrăjit, cu privirile goale, se îndrepta, bălăbănindu-se, spre arhiepiscop. După el venea o vrăjitoare, contorsionându-şi degetele şi mârâind feroce. Aerul era înţesat de magie.

— Du-o înăuntru! a strigat arhiepiscopul. Baricadaţi-vă în Turn!

— Nu! am spus şi m-am smuls din braţele lui Reid. Daţi-mi o armă! Pot să lupt şi eu!

M-au prins trei perechi de mâini şi m-au dus pe sus în biserică. Prin mulţime se strecurau şi alţi Vânători. I-am privit îngrozită cum scot din tunici seringile argintii.

Reid a închis uşile bisericii exact când ţipetele se înteţeau afară.

A ridicat imediat bârna uriaşă, chinuindu-se să o aşeze de-a curmezişul uşii. Jean Luc i-a sărit în ajutor, în vreme ce Ansel, galben la faţă ca lumânarea, s-a apropiat de mine.

— E adevărat... ce-a zis vrăjitoarea? Arhiepiscopul are un c-copil cu Morgane le Blanc?

— Se poate, a răspuns Jean Luc, încordându-se sub greutatea bârnei. Ori poate totul a fost o diversiune.

Cu o ultimă opinteală, au reuşit să pună bârna în prinzători. Apoi Jean Luc m-a măsurat din cap până-n picioare, gâfâind.

— Exact ca vrăjitoarele de la palat. Când am ajuns acolo, aproape că reuşiseră să străpungă zidul. Apoi au dispărut brusc.

S-a spart un geam. Am ridicat ochii şi am văzut o vrăjitoare care se strecura printr-o rozetă aflată la câteva sute de metri deasupra noastră.

— O, Doamne, a murmurat Ansel, cu chipul schimonosit de spaimă.

Jean Luc m-a împins în faţă.

— Mergeţi cu ea la etaj! Mă ocup eu de vrăjitoare!

Reid m-a apucat de braţ şi am luat-o amândoi la fugă pe trepte. Ansel alerga în urma noastră.

Odată ajunşi în dormitorul nostru, Reid a închis uşa şi a vârât Balisarda prin mânerul uşii. Imediat după aceea, s-a dus la fereastră şi a scos un săculeţ din tunică. Sare. A împrăştiat cristalele albe pe pervaz.

— Nu ajută la nimic, am spus, cu o voce adâncă, pătimaşă – vinovată.

Mâinile lui Reid au încremenit, iar el s-a întors încet cu faţa spre mine.

— De ce vor să te răpească vrăjitoarele, Lou?

Am deschis gura, căutând cu disperare o explicaţie raţională, dar n-am găsit niciuna. M-a prins de mână şi s-a aplecat, coborând vocea.

— Vreau să ştiu adevărul. Acum. Altfel, nu te pot proteja.

Am tras aer în piept şi mi-am luat inima în dinţi. Fiecare hohot de râs, fiecare privire, fiecare atingere – totul s-a redus la această clipă crucială.

În spatele nostru, Ansel a scos un sunet gâtuit.

— Păzea!

Ne-am întors şi am văzut o vrăjitoare care plutea la fereastră, părul ei nisipiu fluturând în bătaia vântului. Mi-a stat inima în loc. A pus piciorul pe pervaz, chiar peste linia de sare.

Eu şi Reid ne-am mişcat unul în faţa celuilalt în acelaşi timp. M-a călcat pe picior şi am căzut în genunchi. Vrăjitoarea a înălţat capul în momentul în care Reid s-a repezit spre mine – spre *mine,* nu spre Balisardă.

Ansel nu a făcut aceeaşi greşeală. A dat să ia pumnalul, dar vrăjitoarea a fost mai rapidă. Cu o zvâcnire din încheietura mâinii, mirosul înţepător de magie mi-a pârjolit nările, iar Ansel a zburat într-un perete. Înainte să apuc să-l opresc – înainte să apuc să fac ceva, în afară de a-i striga să fie atent –, Reid s-a năpustit asupra ei.

Dintr-o altă zvâcnire de încheietură, l-a proiectat în sus, izbindu-l cu capul de tavan. S-a cutremurat toată camera. Altă zvâcnire şi Reid s-a prăbuşit inert la picioarele mele.

— Nu!

Înnebunită de groază, l-am întors cu faţa în sus. I-au tresărit pleoapele. Era viu. M-am uitat la vrăjitoarea cu păr nisipiu.

— Javră!

Faţa i s-a schimonosit şi a mârâit sălbatic.

— Mi-ai ars sora!

Cuvintele ei mi-au redeşteptat o imagine în minte – o femeie cu păr nisipiu, care plângea în spatele mulţimii, în timp ce Estelle ardea pe rug. Mi-am alungat-o din minte.

— M-ar fi răpit!

Am ridicat mâinile cu atenţie, căutând cu disperare o proiecţie. Fire de aur au apărut imediat în jurul atacatoarei. Le-am poruncit să se întărească, în timp ce ea plutea spre podea.

Avea cearcăne adânci şi ochii roşii, iar mâinile îi tremurau de furie.

— Eşti o ruşine pentru mama noastră. Eşti o ruşine pentru Dames Blanches.

— Vrăjitoarele Albe pot să se ducă dracului!

— Nu eşti demnă de onoarea pe care ţi-o acordă Morgane! Niciodată n-ai fost.

Firicelele aurii şerpuiau între mine şi ea. Am prins unul la întâmplare şi m-am luat după el, dar se ramifica în alte câteva sute care se înfăşurau pe oasele noastre. L-am îndepărtat. Sacrificiul – riscul – era prea mare.

Şi-a dezvelit dinţii şi a ridicat braţele, cu ochii lucind de ură. M-am pregătit de lovitura ce urma să vină, dar n-a venit. Oricât întindea braţele spre mine, fiecare lovitură trecea pe lângă mine şi se risipea.

Inelul Angelicăi îmi ardea degetul – el îi respingea farmecele.

Vrăjitoarea îl privea uluită. Zâmbind, am ridicat mai sus mâinile şi mi-am concentrat atenţia asupra unei proiecţii promiţătoare. Vrăjitoarea s-a tras înapoi, aruncând o privire la Balisardă, dar am încleştat pumnii înainte să ajungă la armă.

La fel ca Reid, s-a izbit de tavan, trimiţând o ploaie de mortar şi de lemn în capul meu. Inima a început să-mi bată mai încet şi vederea mi s-a înceţoşat, în momentul în care s-a prăbuşit la podea. Am întins mâinile – bâjbâind după o a doua proiecţie, ceva care să o lase fără cunoştinţă –, dar ea m-a înşfăcat de mijloc şi m-a trântit cu forţă de birou.

De birou.

Am deschis sertarul şi am apucat cuţitul, dar m-a prins de mână şi mi-a răsucit-o cu putere. A scos un urlet nebun şi m-a lovit cu capul în nas. M-am clătinat pe picioare, cu sângele şiroindu-mi pe bărbie, iar ea mi-a smuls cuţitul.

La uşă scânteia Balisarda lui Reid. M-am năpustit spre

ea, dar vrăjitoarea a lovit cu cuţitul capturat de la mine drept prin faţa ochilor mei, blocându-mi drumul. Am zărit câteva pâlpâiri aurii, dar nu mă puteam concentra, nu puteam gândi. Am reuşit totuşi să-i trag un cot în coaste. În momentul în care s-a îndoit de spate, cu răsuflarea tăiată, am profitat de ocazie.

Am lovit-o cu genunchiul în bărbie şi a scăpat cuţitul din mână. L-am luat de jos triumfătoare.

— Haide! a zis, ţinându-se de coaste, în timp ce nasul îi sângera abundent. Omoară-mă cum ai omorât-o pe Estelle. *Ucigaşă de vrăjitoare.*

Cuvintele ei tăiau mai adânc decât cuţitul.

— Am făcut ce trebuia să fac…

— Ţi-ai ucis ruda. Te-ai măritat cu un Vânător. Eşti singura Dame Blanche care va arde vreodată în focurile iadului, Louise le Blanc!

S-a îndreptat de spate, a scuipat o gură de sânge pe jos şi s-a şters pe bărbie.

— Vino cu mine – acceptă-ţi moştenirea – şi, poate, Zeiţa îţi va cruţa sufletul.

Seminţele îndoielii au început să încolţească în inima mea la auzul acelor cuvinte.

Poate că voi arde în iad pentru ce făcusem ca să supravieţuiesc. Minţisem, furasem şi ucisesem fără ezitare, în setea mea nepotolită de *a trăi.* Dar oare asta era o viaţă care să merite trăită? Când oare devenisem atât necruţătoare, atât de liniştită la gândul de a-mi mânji mâinile de sânge?

Când devenisem una *de-a lor* – dar mai rea decât oricare dintre ei? Cel puţin, atât Vrăjitoarele Albe, cât şi Vânătorii erau fideli unei tabere. Fiecare lupta pentru ceva, pe când eu nu luptam pentru nimic. O laşă.

Tot ce-mi dorisem era să mai simt o dată căldura soarelui pe faţă. Nu voiam să mor pe acel altar. Dacă asta însemna că sunt laşă… atunci, fie!

— Prin sacrificiul tău, ne vom recâştiga pământul natal.

Parcă simţindu-mi ezitarea, s-a apropiat de mine, contorsionându-şi mâinile însângerate.

— Nu pricepi? Vom *domni* din nou peste Belterra...

— Greşit, am zis. *Veţi* domni peste Belterra. Eu voi fi moartă.

De patimă, îi tremura pieptul.

— Gândeşte-te la vieţile de vrăjitoare pe care le vei salva prin sacrificiul tău!

— Nu vă pot lăsa să ucideţi oameni nevinovaţi! am spus, cu voce calmă şi hotărâtă. Trebuie să existe şi altă soluţie...

M-am bâlbâit, în clipa în care l-am văzut cu coada ochiului pe Reid ridicându-se în genunchi. Faţa vrăjitoarei nu era în întregime umană când s-a întors spre el – şi a înălţat mâinile. Am simţit energia supranaturală care pâlpâia între noi, am simţit lovitura fatală înainte ca ea să atace.

Am întins deznădăjduită o mână spre el.

— Nu!

Reid a zburat cât colo – cu ochii mari de mirare în momentul în care vraja mea l-a înălţat în aer –, iar energia neagră a vrăjitoarei a trecut prin perete. Liniştea mea însă a fost de scurtă durată, înainte să pot ajunge la Reid, ea a ţâşnit spre el, i-a pus cuţitul la gât şi a scos ceva din buzunarul tunicii lui. Un obiect argintiu.

Îl priveam îngrozită. Un zâmbet crud a apărut pe chipul vrăjitoarei în timp ce Reid se zbătea să scape.

— Vino încoace, altfel îi tai beregata!

Picioarele mele s-au dus spre ea fără şovăială. Instinctiv. Oricât de grele, amorţite şi împiedicate deveniseră deodată, ştiau unde trebuie să merg. Unde fusesem dintotdeauna menită să merg. De la naştere. De la zămislire. Dacă asta însemna ca Reid să trăiască, eram bucuroasă să mor.

Reid gâfâia şi ţinea ochii plecaţi în momentul în care m-am apropiat. Nu a fugit, când vrăjitoarea i-a dat drumul. Nu a încercat s-o oprească, atunci când mi-a înfipt acul seringii în gât.

L-am simţit cum îmi pătrunde în piele, de parcă eram în corpul altcuiva – o durere oarecum detaşată, când lichidul

mi-a îngheţat în vene. Era rece. Degete de gheaţă îmi treceau pe şira spinării – paralizându-mi corpul –, dar nimic nu se compara cu privirea din ochii lui Reid, când, în sfârşit, s-a uitat la mine.

Gheaţa aceea mi-a străpuns sufletul.

Am căzut, fără să-mi dezlipesc ochii de la chipul lui. *Te rog,* îl imploram muteşte. *Te rog să înţelegi!*

Dar nu se citea nicio fărâmă de înţelegere la el, când mi-a văzut trupul prăbuşindu-se pe podea, când mâinile şi picioarele au început să-mi zvâcnească spasmodic. Se citea doar stupoare, furie şi... scârbă. Dispăruse bărbatul care îngenunchease în faţa mea şi îmi ştersese lacrimile cu tandreţe. Dispăruse bărbatul care mă strânsese în braţe pe acoperiş, râsese la glumele mele, îmi apărase onoarea şi mă sărutase sub stele.

Dispăruse bărbatul care declarase că mă iubeşte.

Acum rămăsese doar Vânătorul.

Iar el mă ura.

Lacrimile îmi şiroiau prin sângele de pe obraji şi se prelingeau pe podea. Era singura dovadă vizibilă că inima mea era frântă. Cu toate acestea, Reid nu s-a clintit.

Vrăjitoarea m-a apucat de bărbie şi mi-a străpuns pielea cu unghiile. Vederea mi s-a înceţoşat, dar am încercat să rămân lucidă. Otrava îmi învârtea capul, îmbiindu-mă la uitare. Vrăjitoarea s-a aplecat şi mi-a şoptit:

— Credeai că o să te apere, dar ar fi în stare să te lege cu mâna lui pe rug. Uită-te la el, Louise! Uită-te la ura de pe faţa lui.

Cu o ultimă sforţare, am ridicat capul. Surprinsă, vrăjitoarea a slăbit strânsoarea.

M-am uitat fix în ochii lui Reid.

— Te iubesc.

Apoi mi-am pierdut cunoştinţa.

UITARE

Lou

CÂND M-AM TREZIT, AVEAM O VAGĂ SENZAŢIE CĂ SE MIŞCĂ podeaua sub mine. Şi desluşeam două braţe lungi şi subţiri. Mă ţineau strâns de talie. Apoi a început să-mi zvâcnească gâtul de durere. Am dus mâna la el şi am simţit sânge proaspăt.

— Lou? a rostit o voce cunoscută. Mă auzi?

Ansel.

— Trezeşte-te, Lou!

Podeaua continua să se clatine. A căzut ceva în apropiere, cu un bufnet asurzitor. Am auzit un chicotit de femeie.

— Trezeşte-te, te rog!

Am deschis ochii.

Eram întinsă pe jos, în spatele patului, cu capul în poala lui Ansel, iar, lângă noi, stătea aruncată o seringă.

— E antidotul, mi-a şoptit el, agitat. N-am avut suficient pentru o doză întreagă. Singur nu-i poate ţine piept, Lou. Vrăjitoarea a spart uşa. Balisarda lui a zburat pe coridor. Trebuie să-l ajuţi. Te rog!

Singur nu-i poate ţine piept.

Reid.

Năpădită de un val de adrenalină, m-am ridicat iute în capul oaselor şi am tuşit din cauza prafului înecăcios din jur. Se învârtea pământul cu mine. Reid şi vrăjitoarea devastaseră camera; pereţii şi podeaua erau pline de spărturi, iar din birou şi tăblia patului rămăsese doar un maldăr de lemne. Ansel m-a tras într-o parte, chiar înainte ca o bucată de mortar să cadă pe podea, unde fuseseră picioarele mele.

Reid şi vrăjitoarea îşi dădeau târcoale în mijlocul camerei, dar Reid părea să se mişte cu greutate. A scrâşnit din dinţi, forţându-şi muşchii să îl asculte, şi a lovit cu cuţitul spre vrăjitoare. Ea s-a ferit cu uşurinţă şi a pocnit

iar din degete. Reid a scos un icnet, ca şi când ar fi primit o lovitură.

Cu chiu, cu vai, m-am ridicat în picioare. Vederea îmi era încă înceţoşată, iar membrele, la fel de greoaie şi neputincioase ca ale lui Reid. Dar nu conta. Trebuia să pun capăt acestei nenorociri.

Niciunul dintre ei nu mi-a dat atenţie. Vrăjitoarea a întins mâna în faţă şi Reid s-a ferit. Lovitura a nimerit în perete şi l-a spulberat. Un zâmbet sadic a apărut pe buzele ei. Se distra pe seama lui. Se distra pe seama bărbatului care îi arsese sora pe rug.

Ansel n-o scăpa din ochi.

— Ceilalţi sunt încă afară.

M-am clătinat pe picioare, am ridicat mâinile şi vederea mi s-a înceţoşat mai tare. Zadarnic. Nu reuşeam să mă concentrez. Se învârtea camera cu mine.

Vrăjitoarea a întors capul spre noi. Reid a sărit s-o atace, dar, cu o mişcare a mâinii, l-a azvârlit din nou în perete. M-am dus spre el, în momentul în care s-a prăbuşit pe podea.

— Eşti o proastă, a zis vrăjitoarea. Ai văzut ura din ochii lui şi tot îi sari în ajutor...

Pe neaşteptate, a apărut un firicel şi s-a înfipt direct în beregata ei. Am strâns pumnii şi cuvintele i s-au stins în gât. Îmi simţeam sângele vâscos de la injecţie. Vrăjitoarea se chinuia să respire. M-am împleticit iar şi mi-am pierdut concentrarea, dar Ansel m-a prins înainte să cad. Vrăjitoarea a scos un geamăt şi a dus mâna la gât, în clipa în care şi-a recăpătat răsuflarea.

Eram prea slăbită ca să continui. Abia mă ţineam pe picioare, darămite să lupt cu o vrăjitoare şi s-o învinge. Nu mai aveam niciun strop de energie, iar mintea, tulburată de droguri, nu reuşea să distingă proiecţiile.

— Vă meritaţi unul pe altul, a zis vrăjitoarea.

M-a aruncat din braţele lui Ansel. Am zburat prin aer şi m-am ciocnit de pieptul lui Reid. S-a dezechilibrat la impact, dar m-a prins în braţe, ca să atenueze lovitura. Vedeam stele verzi.

M-a trezit strigătul de luptă al lui Ansel, dar a fost de

scurtă durată. A răsunat încă o bufnitură şi băiatul s-a izbit de genunchii noştri.

— Nu pot... s-o învinge, am murmurat.

Deşi nu mai sângeram, mă simţeam încă sleită de puteri. Ameţită. Nu puteam ţine ochii deschişi.

— Prea... slăbită...

Întunericul mă absorbea şi capul îmi atârna moale.

Dar degetele lui Reid mă strângeau dureros de tare. Am deschis ochii şi l-am văzut uitându-se îndârjit la mine.

— Foloseşte-te de mine.

Am clătinat din cap, cât puteam de vehement. Stelele îmi împăienjeneau vederea.

— S-ar putea să dea rezultate.

Ansel încuviinţa frenetic din cap, iar Reid mi-a dat drumul din braţe. M-am clătinat pe picioare.

— Vrăjitoarele se folosesc mereu de alţi oameni!

Am deschis gura să îl refuz, să-i spun că n-o să-i fac rău – n-o să-i folosesc corpul cum fac alte vrăjitoare –, dar o mână m-a înşfăcat de păr şi m-a tras înapoi. Am căzut în braţele vrăjitoarei cu păr nisipiu, cu spatele lipit de pieptul ei.

— Încep să-mi pierd răbdarea, iar mama ta ne aşteaptă. Hotărăşte-te – cine-i omoară, tu sau eu?

Nu i-am răspuns. Îmi concentram ultima fărâmă de luciditate asupra firului subţire şi mortal care apăruse în aer, între vrăjitoare şi Reid.

O proiecţie.

Eram slăbită, dar Reid... era încă puternic. Şi, în ciuda celor întâmplate, îl iubeam. Îl iubeam suficient de mult încât universul să-l considere un schimb demn de luat în seamă. Nu era un simplu corp. Un simplu scut uman. Era parte din fiinţa mea.

Aveam şanse de reuşită.

Cu un icnet răguşit, am încleştat pumnul. Proiecţia a explodat într-o ploaie de aur.

Reid a holbat ochii în momentul în care i-a înţepenit gâtul, iar spatele i s-a arcuit de la perete. Coloana vertebrală se încorda, gata să se rupă, în timp ce vraja îl

trăgea în sus, ca şi când ar fi fost atârnat într-un ştreang. Vrăjitoarea a scos un ţipăt, m-a scăpat din strânsoare şi mi-am dat seama că e în aceeaşi situaţie ca el. Înainte să contracareze, am fluturat din mână şi braţele lui Reid s-au lipit de corp, imobile, cu degetele rigide. A dat capul pe spate nefiresc de mult şi şi-a lungit gâtul. L-a expus.

— Ansel! am strigat. Un pumnal!

Ansel s-a năpustit pe coridor, în urletele sugrumate – deznădăjduite – ale vrăjitoarei.

S-a întors în fugă şi mi-a dat Balisarda lui Reid. Vrăjitoarea se zbătea din răsputeri să scape din vraja care o lega – în sfârşit, se citea spaima în ochii ei duşmănoşi –, dar m-am ţinut tare.

Am ridicat pumnalul la gâtul ei şi am tras aer în piept. Ochii îi alergau nebuneşte dintr-o parte în alta.

— Ne vedem în iad, i-am şoptit.

Am îndoit mâna, trupurile lui Reid şi al vrăjitoarei s-au prăbuşit în acelaşi timp, iar proiecţia s-a evaporat. Lama i-a tăiat gâtul în cădere, şi sângele ei, cald şi vâscos, mi s-a scurs pe braţ.

Corpul i s-a prăvălit inert pe podea. În câteva secunde, a încetat să mai zvâcnească.

Ucigaşă le vrăjitoare.

În cameră, s-a lăsat o tăcere asurzitoare.

Mă uitam la cadavrul ei – cu Balisarda în mână – şi la balta de sânge de la picioarele mele. Îmi acoperea cizmele şi se îmbiba în tivul rochiei. Afară, vacarmul bătăliei se stinsese. Nu ştiam cine câştigase. Şi nici nu-mi păsa.

— Ansel, a spus Reid, cu un calm înfricoşător.

Am tresărit la auzul vocii lui. *Te implor! Dacă mă asculţi, Doamne, dă-i, te rog, înţelegere.* Ansel însă a făcut ochii mari, şocat de ceea ce se citea pe chipul lui Reid. Eu nu îndrăzneam să întorc privirea.

— Ieşi!

Ansel s-a uitat la mine. L-am implorat din priviri să nu plece. A încuviinţat, şi-a îndreptat umerii şi s-a apropiat de Reid.

— Cred că e mai bine să rămân.

— Ieşi!

— Reid...

— IEŞI!

M-am întors spre el, cu lacrimile şiroindu-mi pe obraji.

— Nu-i vorbi aşa!

A strâns pumnii şi ochii îi scăpărau de furie.

— Cred că ai uitat cine sunt, Louise. Sunt căpitanul Vânătorilor şi pot să-i vorbesc cum doresc.

Ansel a ieşit repede pe coridor.

— Sunt la uşă, Lou. Promit că nu plec.

M-a cuprins o mare deznădejde după plecarea lui. Simţeam privirile lui Reid care îmi ardeau pielea, dar nu mai îndrăzneam să mă uit la el. Nu îndrăzneam să înfrunt ura pe care aş fi descoperit-o acolo... pentru că, odată ce-o vedeam, devenea reală. Şi nu putea fi reală. Era imposibil.

Reid mă iubea.

S-a lăsat tăcerea între noi. Nemaiputând să suport, am ridicat privirea. Ochii lui albaştri – atât de frumoşi altădată, ca marea – erau acum flăcări vii.

— Spune ceva, te rog, am murmurat.

A încleştat maxilarul.

— N-am ce să-ţi spun.

— Tot eu sunt, Reid...

A scuturat vehement din cap.

— Nu-i adevărat. Eşti vrăjitoare.

Lacrimile mi se scurgeau pe obraji în timp ce mă căzneam să-mi limpezesc gândurile. Erau atâtea lucruri pe care voiam să i le spun – *tânjeam* să i le spun –, dar nu mă puteam concentra la nimic, în afara urii din ochii lui, a felului în care strângea din buze, ca şi când aş fi fost o creatură ciudată şi dezgustătoare. Am închis ochii şi bărbia a început din nou să-mi tremure.

— Am vrut să-ţi spun, am zis, cu blândeţe.

— Şi de ce n-ai făcut-o?

— Pentru că... nu voiam să te pierd.

Fără să deschid ochii, i-am întins temătoare Balisarda. O ofrandă de pace.

— Te iubesc, Reid.

A pufnit şi mi-a smuls pumnalul din mână.

— Mda, mă iubeşti! De parcă o fiinţă ca tine e capabilă să iubească. Arhiepiscopul ne-a prevenit că vrăjitoarele sunt viclene. Ne-a zis că sunt nemiloase. Dar tot m-am lăsat păcălit, exact cum a păţit şi el, a spus şi, din gât, i-a ieşit un straniu mârâit furios. Vrăjitoarea spunea că te aşteaptă mama ta. E Morgane le Blanc, nu-i aşa? Eşti fiica Reginei Vrăjitoarelor. Ceea ce înseamnă…

De data asta, a scos un geamăt ascuţit, ca şi când i-a înfipt cineva un cuţit în inimă. Nu am deschis ochii, căci îmi era prea frică să îi văd faţa în momentul în care avea să înţeleagă întreaga situaţie.

— Povestea vrăjitoarelor e adevărată, nu-i aşa? Arhiepiscopul este…

A tăcut brusc şi s-a lăsat din nou liniştea. Îi simţeam privirea pe faţa mea, ca un fier înroşit în foc, dar n-am deschis ochii.

— Cum de nu mi-am dat seama? a spus, pe un ton de gheaţă acum. Grija nefirească pe care ţi-o purta. Refuzul de a-ţi pedepsi obrăznicia. Felul în care *m-a forţat* să mă căsătoresc cu tine. Abia acum începe să capete noimă. Unde mai pui că şi semănaţi.

Îmi doream să nu fie adevărat. Încercam să alung acest gând cu fiecare bucăţică a inimii mele frânte. Lacrimile îmi curgeau tot mai tare, un şuvoi de regrete pe care Reid îl ignora.

— Când mă gândesc că… mi-am deschis inima în faţa ta.

Cu fiecare cuvânt, glasul îi răsuna tot mai puternic.

— Am căzut în capcana pe care mi-ai întins-o. Asta ai urmărit, nu-i aşa? Să găseşti un loc în care să te ascunzi. Te-ai gândit că o să te apere Vânătorii. Te-ai gândit că o să te apăr *eu.* Ai profitat de mine, a adăugat, cu voce răguşită.

Adevărul din vorbele lui era ca un pumnal în inima mea. Am deschis ochii. Preţ de o fracţiune de secundă, am zărit un licăr de tristeţe şi durere în spatele furiei lui, dar a dispărut repede, înecat de ura acumulată de-o viaţă.

O ură care se dovedea mai puternică decât dragostea.

— Nu-i adevărat, am şoptit. Poate, la început... dar, pe urmă, lucrurile s-au schimbat. Crede-mă, Reid...

— Ce-ai vrea să fac, Lou?

Îşi frângea mâinile, iar glasul i se transformase în răget.

— Sunt Vânător. Am jurat să omor vrăjitoarele! Să te omor *pe tine.* Cum ai putut să-mi faci aşa ceva?

Am tresărit iar şi m-am dat înapoi, până când m-am lovit cu picioarele de cadrul patului.

— Şi *mie* mi-ai jurat ceva, Reid. Suntem soţ şi soţie.

A lăsat braţele pe lângă corp. Înfrânt. O scânteie de speranţă mi s-a aprins în piept. Apoi a închis ochii – ca şi când s-ar fi năruit totul în el, iar, când i-a redeschis, erau lipsiţi de orice emoţie. Goi. Morţi.

— Nu eşti soţia mea.

Vorbele lui mi-au zdrobit inima cu desăvârşire.

Am dus palma la gură, ca să-mi înăbuş suspinele. Lacrimile îmi împăienjeneau ochii. Reid nu a făcut niciun gest când am trecut pe lângă el, nu a întins mâna să mă prindă când m-am împiedicat de prag. Am căzut în genunchi în faţa uşii.

Ansel m-a cuprins în braţe.

— Te-ai rănit?

M-am smucit din braţele lui şi m-am ridicat de jos.

— Îmi pare rău, Ansel! Îmi pare nespus de rău!

Apoi am luat-o la fugă – am luat-o la fugă atât cât îmi permitea corpul vlăguit. Ansel a strigat după mine, dar l-am ignorat şi am coborât treptele în viteză. Disperată să mă îndepărtez cât mai mult de Reid.

Nu stărui să te părăsesc şi să mă întorc de la tine. Vorbele lui mă înjunghiau cu fiecare pas pe care-l făceam. *Unde mergi tu, vreau să merg şi eu. Unde locuieşti tu, vreau să locuiesc şi eu.*

N-o las să te mai rănească, Lou. O să te apăr. N-o să păţeşti nimic.

Te iubesc, Lou!

Nu eşti soţia mea.

Am intrat în holul bisericii, cu răsuflarea tăiată. Am

trecut de rozeta spartă. De cadavrele vrăjitoarelor. De Vânătorii care forfoteau peste tot.

Dumnezeu – dacă era acolo şi ne privea – a avut milă de mine şi m-a lăsat să trec nestingherită. Arhiepiscopul nu se zărea nicăieri.

Nu eşti soţia mea.

Nu eşti soţia mea.

Nu eşti soţia mea.

M-am năpustit orbeşte afară, pe uşa bisericii. Lumina amurgului îmi ardea ochii. Am coborât treptele, împleticindu-mă, m-am uitat dezorientată în jur, apoi am pornit spre Soleil et Lune.

Puteam să ajung. Puteam căuta adăpost acolo pentru o ultimă oară.

O mână palidă s-a strecurat prin spatele meu şi m-a prins de gât. Am încercat să mă răsucesc, dar un al treilea ac mi-a străpuns gâtul. M-am zbătut neputincioasă – demnă de milă – în braţele atacatorului meu, dar frigul deja cunoscut începea să pună stăpânire pe mine. La scurt timp după aceea, s-a lăsat întunericul. Am închis ochii şi m-a cuprins moleşeala, dar braţele palide şi zvelte nu m-au lăsat să cad.

— Bună, scumpo, mi-a şoptit la ureche un glas cunoscut.

Un păr alb, argintiu, mi s-a revărsat pe umăr. Scântei aurii îmi pâlpâiau prin faţa ochilor, iar, cicatricea de la gât mi s-a încreţit într-o explozie de durere. Începutul sfârşitului. Modelul vieţii se inversa.

Niciodată niciodată niciodată.

— E timpul să te întorci acasă.

De data asta, am îmbrăţişat uitarea.

SĂ BAŢI O VRĂJITOARE MOARTĂ

Reid

— CE-AI FĂCUT?

Vocea lui Ansel răsuna prea tare în cameră – sau ce mai rămăsese din ea. Pereţii erau ciuruiţi, iar mirosul magiei persista pe mobilă. Pe cearşafuri. Pe pielea mea. Din gâtul vrăjitoarei se scursese o baltă de sânge. Mă uitam la cadavru şi îl uram. Mi-aş fi dorit să am un chibrit şi să îi dau foc. Să las flăcările să-l mistuie şi să-mi şteargă totul – şi pe el, şi camera asta, şi momentul ăsta – pe veci din memorie.

Am întors capul, refuzând să mă uit în ochii goi ai creaturii. Ochi morţi. Nu avea nimic în comun cu actriţele graţioase pe care urma să le ardem diseară în incinerator. Nici cu Morgane le Blanc, frumoasa cu părul alb.

Nici cu fiica ei.

Mi-am oprit gândul, înainte să ia o turnură periculoasă.

Lou era vrăjitoare. O năpârcă. Iar eu eram un nerod.

— Ce-ai făcut? a repetat Ansel şi mai tare.

— Am lăsat-o să plece.

Cu picioarele ca de plumb, după ce am vârât Balisarda în teacă, am îngenuncheat lângă cadavru. Deşi mă durea tot corpul de la atacul lui Lou, vrăjitoarea moartă trebuia arsă, altminteri reînvia. M-am oprit la marginea bălţii de sânge. Ezitam s-o ating. Ezitam să mă apropii de creatura care încercase s-o ucidă pe Lou.

Căci, oricât refuzam să admit – oricât îi blestemam numele –, o lume fără Lou părea fără sens. Pustie.

În momentul în care am ridicat cadavrul, capul i-a căzut pe spate şi am văzut tăietura hidoasă căscată la mine. Sângele ei îmi îmbiba lâna albastră a vestonului.

Niciodată nu urâsem mai mult culoarea aceea.

— De ce? a întrebat Ansel.

Nu i-am dat atenţie, concentrându-mă la corpul moartei din braţele mele. Mintea trădătoare mi-a zburat din nou la

Lou. La noaptea trecută, când o îmbrăţişasem sub stele. Era atât de uşoară! De vulnerabilă. Atât de nostimă, frumoasă şi caldă...

Încetează!

— Era drogată şi rănită, a insistat el.

L-am ignorat. Am prins cadavrul mai bine şi am deschis cu piciorul uşa spartă. Mă simţeam stors de vlagă. Dar Ansel nu voia să tacă.

— De ce-ai lăsat-o să plece?

Pentru că nu puteam s-o *omor.*

I-am aruncat o privire furioasă. Ansel o apărase chiar şi după ce Lou îşi dăduse arama pe faţă. După ce se dovedise că era o mincinoasă perfidă – o Iudă. Iar asta însemna că Ansel nu avea ce să caute între Vânători.

— Nu contează.

— Ba contează. Mama lui Lou e Morgane le Blanc. N-ai auzit ce-a zis vrăjitoarea despre recâştigarea pământului natal?

Prin sacrificiul tău, ne vom recâştiga pământul natal. Vom domni din nou peste Belterra.

Nu vă pot lăsa să ucideţi oameni nevinovaţi!

O auzisem foarte clar.

— Lou e capabilă să-şi poarte şi singură de grijă.

Ansel a trecut pe lângă mine şi s-a postat în mijlocul coridorului.

— Morgane cutreieră prin oraş astă-seară. La fel şi Lou. Tot... tot ce se întâmplă acum e mai presus de noi doi. Lou are nevoie de ajutorul nostru...

L-am împins cu umărul, dar s-a proţăpit iarăşi în calea mea şi m-a îmbrâncit în piept.

— Ascultă ce-ţi spun! Chiar dacă nu-ţi mai pasă de Lou – chiar dacă o urăşti –, trebuie să-ţi dai seama că vrăjitoarele pun la cale ceva ce o priveşte şi pe Lou. Reid, cred... cred că vor s-o ucidă.

I-am dat mâinile la o parte, refuzând să plec urechea la cuvintele lui. Refuzând să admit că, din cauza lor, mi se învârtea capul şi simţeam o greutate în piept.

— Tu să mă asculţi, Ansel, fiindcă n-am de gând să

repet.

Am înclinat capul până când ne puteam privi ochi în ochi.

— *Vrăjitoarele mint.* Nu putem crede nimic din ce-am auzit astă-seară. Nu avem de unde şti care dintre vrăjitoare spunea adevărul.

S-a încruntat.

— Eu ştiu ce-mi spune instinctul. Lou e în primejdie şi trebuie s-o găsim.

Instinctul meu mi-a şoptit ceva, dar nu i-am dat atenţie. Emoţiile mă trădaseră deja o dată. Nu avea să se mai întâmple. Trebuia să mă concentrez asuprea prezentului – asupra *realităţii* imediate –, ceea ce însemna să scap de cadavrul vrăjitoarei. Incineratorul de la subsol. Tovarăşii mei de la parter.

M-am silit să înaintez.

— Lou nu mai este responsabilitatea noastră.

— Din câte ştiu, Vânătorii sunt obligaţi să-i *apere* pe cei nevinovaţi şi neputincioşi.

Mi s-au încleştat degetele pe cadavru.

— Lou nu e nici nevinovată, nici neputincioasă.

— Dar nu e în deplinătatea forţelor ei!

A alergat după mine pe trepte, cât pe ce să se împiedice şi să ne dărâme pe amândoi.

— E drogată şi slăbită!

Am pufnit dispreţuitor. Aşa drogată şi rănită cum era, Lou reuşise să o înjunghie pe vrăjitoare, precum Iaela pe Sisera[13].

— Ai văzut-o cu ochii tăi, Reid, a spus Ansel, aproape şoptit. N-are cum să-i ţină piept lui Morgane le Blanc.

L-am blestemat în gând pe Ansel, cu inima lui duioasă.

Da, o văzusem cu ochii mei. Şi tocmai asta era problema. Mă străduiam din răsputeri să uit, dar amintirea mi se întipărise în minte. Chipul ei frumos era acoperit de sânge. Avea sânge pe gât. Pe mâini. Pe rochie. Era plină de răni de la atacul vrăjitoarei... dar nu asta era imaginea care mă bântuia. Nu asta străpungea negura de furie care mă

[13] Personaje din Biblie, Judecători 4: 17-22.

orbea.

Ci expresia ochilor ei nu-mi dădea pace.

Se stinsese lumina din ei.

Din cauza drogului, mă îmbărbătam. Drogul îi întunecase.

Dar, în sinea mea, ştiam adevărul. În momentul acela, Lou se prăbuşise. Păgâna mea cu inimă sălbatică, gură spurcată şi voinţă de fier capitulase. *Eu* o doborâsem.

Nu eşti soţia mea.

Mă detestam pentru ce îi făcusem. Dar şi mai mult mă detestam din cauza a ceea ce încă simţeam pentru ea. Era vrăjitoare. Mireasa lui Lucifer. Atunci, eu ce eram?

— Eşti un laş! mi-a strigat Ansel.

M-am oprit brusc şi el s-a ciocnit de mine.

I-a mai trecut înverşunarea când mi-a văzut expresia – mânia care îmi făcea sângele să clocotească şi obrajii să ardă.

— Dacă vrei neapărat, du-te! am mârâit. Du-te după ea. Apăr-o de Morgane le Blanc. Poate te lasă vrăjitoarele să trăieşti cu ele, la Castel. N-ai decât să arzi pe rug laolaltă cu ele.

S-a dat înapoi, cu o figură stupefiată. Rănită.

Aşa-i trebuia. I-am întors spatele şi am intrat în vestibulul cel mare al bisericii. Ansel se juca realmente cu focul. Dacă ceilalţi aflau că îi e milă de-o vrăjitoare…

Jean Luc a intrat pe uşa deschisă, cu o vrăjitoare pe umăr. Din gâtul drăcoaicei curgea sânge de la o injecţie. În spatele lui, printre cadavrele de pe treptele catedralei, stătea un porumbel. Cu penele albe răvăşite şi pline de sânge. Cu ochii goi. Orbi.

Am întors capul, ignorând tensiunea chinuitoare din propriii mei ochi.

Vânătorii forfoteau în jurul nostru. Unii cărau cadavrele de pe stradă. Deşi majoritatea vrăjitoarelor reuşiseră să scape cu viaţă, câteva se adăugau mormanului de leşuri din hol – separate de celelalte. Necurate. Nu aveau să fie arse în public. În niciun caz după Ye Olde Sisters şi spectacolul lor. Oricât va încerca arhiepiscopul să

muşamalizeze cele întâmplate, se va duce vestea. Chiar dacă va nega – chiar dacă unii îl vor crede –, sămânţa suspiciunii a fost deja săditǎ.

Arhiepiscopul zămislise un copil cu Morgane le Blanc.

Deşi era de negăsit, numele arhiepiscopului răsuna în toată sala. Tovarăşii mei şuşoteau, dar îi auzeam. Le vedeam chipurile abătute. Bănuielile. Îndoiala.

Jean Luc l-a împins pe Ansel cât colo, ca să ajungă la mine.

— Dacă îţi cauţi nevasta, te anunţ că a dispărut. Am văzut-o ieşind acum mai puţin de un sfert de oră. Plângea.

Plângea.

— Ce s-a întâmplat la etaj, Reid?

A lăsat capul într-o parte şi m-a studiat, cu o figură întrebătoare.

— De ce-a fugit? Dacă se teme de vrăjitoare, loc mai sigur decât Turnul nu există.

S-a oprit şi pe chip i-a apărut un rânjet cu adevărat înfiorător.

— Ori poate acum se teme de noi mai mult?

Am aruncat cadavrul peste mormanul de vrăjitoare. Şi am ignorat tremurul care-mi picura în stomac, precum plumbul topit.

— Cred că soţia ta ascunde ceva, Reid. Şi cred că tu ştii despre ce e vorba, a zis Jean Luc, apropiindu-se de mine, cu ochii mijiţi. Cred că şi *eu* ştiu despre ce e vorba.

Tremurul s-a transformat în panică, dar m-am străduit să rămân calm. Imperturbabil. Să nu arăt nicio emoţie. Nu puteam să le spun adevărul despre Lou. Ar fi vânat-o. Mi-i închipuiam că pun mâna pe ea – o ating, o *răpesc,* o leagă pe rug – şi ştiam că nu pot îngădui aşa ceva.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, am răspuns, uitându-mă fix în ochii lui Jean Luc.

— Atunci, unde e?

A ridicat tonul şi gesticula, ca să atragă atenţia tovarăşilor noştri. Am încleştat pumnii.

— De ce-a fugit micuţa vrăjitoare?

Mi-a coborât o pâclă roşie peste ochi, estompându-i pe

cei din preajmă – cei care înmărmuriseră şi întorseseră capetele la auzul acuzaţiilor lui Jean Luc.

— Ai mare grijă ce spui, Vânător Toussaint.

I-a dispărut rânjetul.

— Deci e adevărat, a zis, scărpinându-se pe obraz, şi a oftat adânc. N-am vrut să cred că e posibil… dar uită-te la tine. Încă o aperi, chiar dacă *ştii* că e…

M-am năpustit asupra lui, cu un mârâit. A încercat să se ferească, dar n-a fost destul de rapid. Pumnul meu l-a izbit în falcă, cu un trosnet puternic, şi i-a rupt osul. Ansel a intervenit înainte să-l mai lovesc o odată. Chiar dacă se agăţa de braţele mele, am sărit cu el cu tot, de parcă nici nu-i simţeam greutatea. Jean Luc s-a tras înapoi, zbierând de durere şi indignare. Am ridicat pumnul din nou.

— Ajunge! a tunat arhiepiscopul, în spatele nostru.

Am încremenit, cu pumnul în aer.

Câţiva dintre tovarăşii mei au făcut o plecăciune, cu pumnul la inimă, dar majoritatea au rămas drepţi. Hotărâţi. Circumspecţi. Arhiepiscopul i-a săgetat cu privirea şi au mai plecat vreo câţiva capul. Ansel mi-a dat drumul la braţ şi s-a înclinat. Jean Luc, de asemenea, spre surprinderea mea –, dar continua să se ţină cu mâna stângă de falcă. Se uita în podea, cu o privire ucigaşă.

S-au scurs câteva secunde în care toţi aşteptau ca eu, căpitanul lor, să îmi arăt respectul faţă de patriarhul nostru.

Nu am făcut-o.

Ochii arhiepiscopului au scânteiat de furie în faţa insolenţei mele, totuşi a venit grăbit la mine.

— Unde-i Louise?

— A dispărut.

— Cum adică a dispărut? a întrebat, cu o figură şocată.

N-am zis nimic, dar a răspuns Ansel în locul meu.

— A fugit, Eminenţa Voastră. După ce a atacat-o vrăjitoarea asta, a zis, arătând spre cadavrul din vârful mormanului.

Arhiepiscopul s-a apropiat să se uite mai bine la vrăjitoare.

— Tu ai omorât-o, căpitane Diggory?

— Nu.

Îmi zvâcnea pumnul de la lovitura pe care i-o dădusem lui Jean Luc. Dar acceptam durerea ca pe o eliberare.

— Lou a omorât-o.

Mi-a pus mâna pe umăr, ca să le ofere tovarăşilor noştri o demonstraţie de camaraderie, dar i-am auzit rugămintea mută. I-am văzut deznădejdea din ochi. Şi, în clipa aceea, m-am convins. Mi-au dispărut îndoielile şi, în locul lor, s-a instalat un dezgust mai adânc decât orice altceva mai simţisem vreodată. Omul acesta – omul pe care îl privisem ca pe un tată – era un mincinos. Un şarlatan.

— Trebuie s-o găsim, Reid.

— Nu, am răspuns tăios şi i-am dat mâna la o parte.

S-a întunecat la faţă şi a făcut semn unuia dintre tovarăşii mei să se apropie. Acesta ducea pe umăr un cadavru mutilat. Arsuri roşii îi brăzdau faţa şi gâtul, dispărând sub gulerul rochiei.

— Am avut plăcerea de a discuta cu această creatură în ultima jumătate de oră. Cu puţină încurajare, mi-a oferit o multitudine de informaţii.

Arhiepiscopul a luat cadavrul şi l-a trântit peste celelalte. Mormanul s-a zgâlţâit şi m-a împroşcat cu sânge pe ghete. Mi s-a întors stomacul pe dos.

— N-ai idee ce pun la cale vrăjitoarele, căpitane Diggory. Ce vor să facă din regatul nostru. Nu le putem lăsa să-şi ducă planul la îndeplinire.

Jean Luc s-a îndreptat de umeri, înviorându-se brusc.

— Ce pun la cale?

— O revoluţie, a răspuns arhiepiscopul, fără să-şi ia ochii de la mine. Moarte.

S-a lăsat tăcerea în sală, la auzul acelor cuvinte funeste. Oamenii se foiau. Se uitau unii la alţii. Nimeni nu cuteza să-i ceară lămuriri – nici măcar Jean Luc. După cum nimeni nu cuteza să pună o întrebare esenţială. Întrebarea care stătea la temelia crezului nostru.

M-am uitat la tovarăşii mei şi i-am văzut cum aruncă priviri când spre arhiepiscop, când spre vrăjitoarea

mutilată şi torturată. Am văzut cum li se reaprinde convingerea în ochi. Bănuielile s-au preschimbat în justificări şi s-au întors la existenţa comodă de dinainte. La minciunile comode.

Totul a fost o diversiune.

Da, o diversiune.

Vrăjitoarele sunt viclene.

Au încercat să-i distrugă reputaţia.

Mai puţin Jean Luc. Ochii lui ageri nu se lăsau uşor păcăliţi. Mai mult decât atât – pe faţă i-a apărut un zâmbet grosolan. Deformat de falca umflată.

— Trebuie s-o găsim pe Louise înaintea vrăjitoarelor, ne-a rugat – ne-a implorat – arhiepiscopul. Totul depinde de ea, Reid. Odată cu ea, vor muri şi regele şi toţi urmaşii lui. *Toţi* vom muri. Uită de cearta cu ea şi apără-ţi regatul. Onorează-ţi jurământul.

Jurământul? M-a cuprins o furie nestăpânită la auzul acelui cuvânt. Cum îndrăznea acest om, care se culcase cu La Dame des Sorcières – care *înşelase*, *trădase* şi *îşi încălcase* jurământul ori de câte ori avusese ocazia – să-mi vorbească mie despre *onoare?* Am răsuflat greoi. Încă îmi tremurau mâinile din cauza adrenalinei şi a furiei.

— Hai să mergem, Ansel!

Arhiepiscopul a făcut o grimasă, consternat de refuzul meu, apoi s-a întors brusc spre Jean Luc.

— Vânător Toussaint, adună repede o grupă. Într-o oră, vreau să patrulaţi pe străzi. Anunţaţi şi poliţia. Până mâine-dimineaţă, *trebuie* s-o găsiţi. Ai înţeles?

Jean Luc a făcut o plecăciune şi mi-a aruncat un zâmbet victorios. I-am răspuns cu o privire tăioasă, căutând zadarnic pe faţa lui un licăr de ezitare ori de regret. Acesta era momentul lui de triumf.

— Da, Eminenţa Voastră. Nu vă vom dezamăgi.

Ansel a venit repede după mine. Am urcat treptele câte trei odată.

— Noi ce facem acum?

— *Noi* nu facem nimic. Nu vreau să te amesteci în ceva

ce se poate termina prost.

— Lou e prietena mea!

Prietena lui.

La auzul acelor două cuvinte banale, mi-a pierit şi ultima fărâmă de răbdare. Rapid, înainte ca băiatul să apuce măcar să clipească, l-am apucat de braţ şi l-am lipit de perete.

— E *vrăjitoare,* Ansel. Înţelege asta odată. Nu e prietena ta. Nu e soţia mea.

S-a înroşit la faţă de mânie şi mi-a dat un brânci în piept.

— N-ai decât să te amăgeşti singur. O să moară din cauza orgoliului tău. Are nevoie de ajutor…

M-a mai îmbrâncit o dată, dar i-am prins mâna şi i-am răsucit-o la spate, lipindu-l cu faţa de perete. Nici măcar n-a tresărit.

— Cui îi pasă că minte arhiepiscopul? a strigat Ansel. Eşti un om mai demn decât el. Comportă-te ca atare.

Am scos un mârâit, simţind că mai am puţin şi explodez.

Lou, Ansel, Morgane le Blanc, arhiepiscopul… era prea mult pentru mine. Totul se întâmplase prea brusc. Creierul meu nu putea analiza logic toate emoţiile care mă invadau – fiecare prea rapidă pentru a o identifica, fiecare mai dureroasă decât cea dinainte –, dar momentul alegerii se apropia cu paşi repezi.

Eram Vânător.

Eram soţ.

Dar nu mai puteam fi şi una, şi alta.

I-am dat drumul lui Ansel şi m-am retras, abia respirând.

— Nu sunt cum spui tu!

— Nu cred asta.

Am strâns pumnii, înfrânându-mi impulsul de a izbi în perete – sau în faţa lui Ansel.

— Femeia asta n-a făcut altceva decât să mă mintă, Ansel. S-a uitat în ochii mei şi mi-a zis că mă iubeşte. Cum pot să ştiu că n-a fost tot o minciună?

— N-a fost o minciună şi o ştii foarte bine.

S-a oprit şi a ridicat bărbia, cu o sfidare care îmi amintea atât de mult de Lou încât îmi venea să plâng.

— Ai numit-o… *femeie.* Nu creatură.

De data asta, am tras un pumn în perete. Durerea m-a săgetat prin tot braţul. M-am bucurat de ea – cum mă bucuram de orice lucru care mă ajuta să uit de agonia care-mi sfâşia pieptul, de lacrimile care-mi ardeau ochii. M-am rezemat cu fruntea de perete, chinuindu-mă să-mi recapăt suflul. Lou nu era o creatură. Dar asta nu schimba faptul că mă minţise. Mă trădase.

— Ce-ai fi vrut să facă? a zis Ansel. Să-ţi spună că e vrăjitoare şi să-şi semneze singură condamnarea la moarte?

— Ar fi trebuit să aibă încredere în mine, am spus, cu glas tremurând.

Mi-a pus o mână pe spate şi tonul i s-a mai îmblânzit.

— O să moară, Reid. Ai auzit ce-a spus arhiepiscopul. Dacă nu o ajuţi, o să moară.

În secunda aceea, am simţit cum mi se topeşte furia. Mâinile mi-au căzut pe lângă corp. Fără vlagă. Umerii mi s-au povârnit… învinşi.

Alegerea nu existase niciodată. Nu pentru mine. Din prima clipă când o văzusem, în ziua aceea, la paradă – îmbrăcată în costumul acela caraghios şi cu mustaţă –, soarta mi-a fost pecetluită.

O iubeam. În ciuda tuturor celor întâmplate. În ciuda minciunilor, a trădării, a suferinţei pe care mi-o provocase. În ciuda arhiepiscopului şi a lui Morgane le Blanc. În ciuda tovarăşilor mei. Nu ştiam dacă îmi împărtăşea dragostea, dar nici nu-mi păsa.

Dacă era condamnată să ardă în iad, aveam să ard şi eu împreună cu ea.

— Nu, am zis, dezlipindu-mă de perete cu o înverşunare turbată. Lou n-o să moară, Ansel. O vom găsi.

NU-I FURIE-N IAD PRECUM A FEMEII DISPREŢUITE[14]

Reid

CÂŢIVA CADEŢI ZĂBOVEAU ÎNCĂ LA UŞA DORMITORULUI meu distrus, când m-am întors împreună cu Ansel. Au lăsat capetele în pământ şi s-au împrăştiat când au dat cu ochii de mine. Le-am aruncat o privire nervoasă şi am intrat. Trebuia să mă gândesc. Să-mi alcătuiesc un plan.

În ultimii doi ani, Lou se ocupase cu furturi, prin urmare ştia să se facă nevăzută mai bine decât majoritatea oamenilor. Putea fi oriunde. Nu-mi făceam iluzii că îi cunosc toate ascunzătorile, dar aveam şanse mai mari să o găsesc decât Jean Luc. Însă faptul că Vânătorii scormoneau tot oraşul complica lucrurile.

Am închis ochii şi m-am forţat să respir adânc. *Să gândesc.* Unde s-ar putea duce? Unde s-ar putea ascunde? Magia din aer mă înţepa pe gât şi îmi distrăgea atenţia. Încă persista pe cearşafuri, pe biroul sfărâmat. Pe paginile însângerate ale Bibliei. Pe părul şi pielea mea. Am deschis ochii, abţinându-mă cu greu să nu urlu de frustrare. Nu aveam timp de asta. Trebuia s-o găsesc. Rapid. Lou putea să moară în orice clipă.

O să moară, Reid. Dacă nu o ajuţi, o să moară.

Nu. Nu puteam permite aşa ceva. *Gândeşte-te.*

Teatrul părea ascunzătoarea cea mai la îndemână. Dar s-ar mai duce oare acolo, după ce îmi dezvăluise existenţa ei? Probabil că nu. Am putea pândi patiseria lui Pan. Sigur va trece pe acolo – doar dacă nu cumva fugise din Cesarine. M-a cuprins deznădejdea.

Ansel s-a dus la fereastră şi i-a văzut pe tovarăşii noştri mărşăluind pe dedesubt. Ştia că nu are rost să-mi propună

[14] Vers celebru din piesa *The Mourning Bride (Mireasa îndoliată),* din 1697, a dramaturgului britanic William Congreve.

să mergem cu ei. Deşi amândoi ne doream s-o găsim pe Lou, arhiepiscopul mă minţise – îmi trădase încrederea şi îşi încălcase jurământul. Dar, cel mai important dintre toate, nu ştiam ce aveau de gând să facă, odată ce o găseau. Chiar dacă arhiepiscopul ar fi încercat s-o protejeze, Jean Luc ştia că e vrăjitoare. Cât va dura până să le spună şi celorlalţi? Cât va dura până să propună cineva s-o ucidă?

Trebuia s-o găsesc. Înaintea lor. Înaintea vrăjitoarelor.

Ansel a tuşit uşor.

— Ce este?

— Cred că ar trebui să-i facem o vizită lui *mademoiselle* Perrot. Sunt prietene apropiate. Poate ştie ea ceva.

Mademoiselle Perrot. Cum de nu mă gândisem?

N-a trecut o secundă şi uşa spartă a camerei s-a trântit de perete. În prag – gâfâind şi pufnind de furie – stătea nimeni alta decât *mademoiselle* Perrot.

— Unde e? a întrebat, venind spre mine, cu o privire ameninţătoare.

Renunţase la robă şi purta o pereche de pantaloni de piele şi o cămaşă pătată cu sânge.

— Unde e Lou?

M-am încruntat când i-am văzut multitudinea de cicatrice de pe clavicula şi antebraţele dezgolite.

Şocat, Ansel s-a apropiat, încercând să-i explice, dar am clătinat scurt din cap şi m-am plantat în faţa lui.

— A dispărut, am zis repede, înainte să mă răzgândesc.

— Cum adică a dispărut? Ai treizeci de secunde la dispoziţie să-mi explici ce s-a întâmplat, după care te las fără strop de sânge, Vânătorule!

A apăsat pe ultimul cuvânt, ca şi când ar fi fost o insultă. M-am încruntat. Am tras o gură de aer. Şi încă una.

Cum adică mă lăsa fără strop de sânge?

— Tic, tac, a mârâit ea.

Deşi nu suportam gândul de a-i destăinui tot ce se întâmplase între mine şi Lou, nu avea rost să mint. Mai ales dacă voiam să mă ajute. Dacă nici ea nu ştia unde e Lou, alte informaţii nu aveam de unde să mai obţin.

Şansele s-o găsesc se diminuau. Nu puteam permite aşa ceva.

— Vrăjitoarele au atacat palatul ca să creeze o diversiune, după care au venit aici...

— Asta ştiu şi eu, a zis, fluturând iritată din mână. Eram la palat cu Beau când au dispărut. Mă interesează ce s-a întâmplat cu Lou.

— A fugit, am spus, strângând din dinţi. O vrăjitoare ne-a urmărit până aici şi ne-a atacat. Lou mi-a salvat viaţa.

M-am oprit, cu o greutate ce-mi strivea pieptul, şi m-am gândit cum să-i dau vestea.

— *Mademoiselle* Perrot... Lou e vrăjitoare.

Spre mirarea mea, nici n-a clipit. O mică crispare a buzelor a fost singurul indiciu că m-a auzit.

— Bineînţeles că e.

— Poftim? am zis, uluit. Ştiai asta?

Mi-a aruncat o privire usturătoare.

— Trebuie să fii idiot să nu te prinzi.

Aşa ca tine. Cuvintele nerostite reverberau prin cameră. Nu le-am dat atenţie, căci durerea altei trădări mă lăsase fără grai.

— Ţi-a spus ea?

Mademoiselle Perrot a pufnit dispreţuitor şi a dat ochii peste cap.

— Nu mai face mutra asta jignită. Nu, nu mi-a spus ea. Nici lui Ansel nu i-a spus, dar şi el ştia.

Ansel se uita când la mine, când la ea. A înghiţit în sec.

— Eu... n-am ştiut nimic.

— Pfui! a făcut ea. Nu ne insulta încercând să ne minţi.

I-au căzut umerii şi a lăsat ochii în pământ. Refuza să se uite la mine.

— Bine, recunosc. Ştiam.

Am simţit cum iese tot aerul din mine. Trei cuvinte. Trei lovituri la ţintă.

Dacă Ansel mi-ar fi spus – dacă Ansel ar fi fost un *adevărat* Vânător –, nu s-ar fi ajuns aici. N-aş fi fost luat prin surprindere. Aş fi putut rezolva problema înainte... înainte să...

— Ţi-am spus, a zis Ansel, fără să ridice ochii, lovind cu piciorul într-o bucată de mortar. Lou e prietena mea.

— Când? am întrebat, cu chipul împietrit de durere. Când ţi-ai dat seama?

— La execuţia vrăjitoarei. Când... când Lou a avut criza aceea. Plângea, iar vrăjitoarea ţipa – şi apoi au schimbat locurile. Toată lumea a crezut că Lou are convulsii, dar eu am văzut-o. Am simţit mirosul de magie.

A ridicat capul. Înghiţea în sec şi ochii îi străluceau.

— Ardea, Reid. Nu ştiu cum a făcut, dar a luat asupra ei durerea vrăjitoarei. A făcut-o de bunăvoie, a continuat, expirând adânc. De-asta nu ţi-am spus. Pentru că, deşi ştiam că Lou e vrăjitoare, mi-am dat seama că nu e rea. A ars deja o dată pe rug. Nu merită să treacă prin asta de două ori.

S-a lăsat tăcerea după declaraţia lui. Mă uitam la amândoi şi mă usturau ochii.

— Nu i-aş fi făcut rău niciodată.

Nici n-am zis bine şi mi-am dat seama că acesta e adevărul. Chiar dacă Ansel mi-ar fi spus, nu s-ar fi schimbat nimic. N-aş fi putut s-o leg pe rug. Am lăsat capul în palme. Înfrânt.

— Ajunge, a spus tăios domnişoara Perrot. De cât timp lipseşte?

— De vreo oră.

Ansel a început să se foiască, vizibil stânjenit, după care a zis:

— Vrăjitoarea a pomenit ceva de Morgane.

Mi s-au înmuiat mâinile în momentul în care am văzut groaza de pe chipul domnişoarei Perrot. Ochii ei – cândva tăioşi şi acuzatori – s-au întors spre mine cu o gravitate profund neliniştitoare.

— Trebuie să plecăm.

A deschis uşa şi a ieşit pe coridor.

— Nu putem vorbi despre asta aici.

Mi s-a pus un nod în stomac.

— Unde mergem?

— La Bellerose.

A plecat fără să privească înapoi. În lipsa altei soluţii, eu şi Ansel ne-am luat după ea.

— I-am zis lui Beau că ne vedem... Şi e o persoană acolo care s-ar putea să ştie unde e Lou.

În Bellerose domnea o lumină difuză. Era prima oară când călcam într-un bordel, dar bănuiam că podeaua de marmură şi foiţa de aur de pe pereţi îl distingeau dintre celelalte case de toleranţă. Într-un colţ stătea o harpistă. Mângâia corzile instrumentului şi cânta o baladă tristă. Femeile îmbrăcate în haine transparente dansau lent. Câţiva beţivi le urmăreau cu priviri lacome. În mijlocul camerei susura o fântână.

Nu mai văzusem niciodată asemenea ostentaţie. Se potrivea de minune cu *madame* Labelle.

— Pierdem timpul. Ar trebuie să umblăm pe străzi după Lou, am spus nervos, dar domnişoara Perrot mi-a aruncat o privire nimicitoare peste umăr şi s-a îndreptat către o masă parţial mascată, din fundul camerei.

Beauregard Lyon s-a ridicat când ne-a văzut şi a îngustat ochii.

— Ei ce naiba caută aici?

Domnişoara Perrot s-a trântit oftând pe un scaun, fluturând din mână spre noi trei.

— Ascultă, Beau, am treburi mai presante astă-seară decât să te dădăcesc pe tine şi frustrările tale.

S-a trântit şi el pe un scaun şi şi-a încrucişat, bosumflat, braţele la piept.

— Ce poate fi mai presant decât asta?

— Idiotul ăsta a pierdut-o pe Lou, a spus ea, făcând semn din cap spre mine şi trebuie să fac o vrajă de localizare ca s-o găsesc.

Vrajă de localizare?

M-am uitat uluit cum scoate o fiolă micuţă din pelerină. I-a desfăcut dopul şi a vărsat praful negru pe masă. Beau se lăsase cu scaunul pe spate şi o urmărea cu o figură plictisită. I-am aruncat o privire lui Ansel – căutând confirmarea că femeia din faţa noastră îşi pierduse minţile

–, dar el refuza să se uite la mine. În clipa în care *mademoiselle* Perrot a scos un cuţit şi a ridicat cealaltă mână, mi s-a pus un nod în stomac. Lucrurile mi-au devenit clare.

Jaful de la locuinţa lui Tremblay. Trei câini otrăviţi. Sângele care le curgea din gură. Mirosul de magie din aer – negru şi intens, mai înţepător decât cel din infirmerie. Diferit.

Ea s-a uitat la mine şi s-a crestat în palmă, lăsând sângele să curgă pe masă.

— Ar fi momentul să-ţi spun, Vânătorule, că nu mă cheamă Brie Perrot. Numele meu e Cosette Monvoisin, dar prietenii îmi spun Coco.

Cosette Monvoisin. În tot acest timp, stătuse ascunsă în Turn. Chiar sub nasul nostru.

Am dus instinctiv mâna la Balisardă, dar Ansel m-a oprit.

— Nu face asta, Reid. Ne ajută s-o găsim pe Lou.

Mi-am smuls braţul din mâna lui – furios, consternat –, dar m-am oprit. Vrăjitoarea mi-a făcut cu ochiul apoi şi-a îndreptat atenţia către masă. Praful negru a îngheţat sub sângele ei – apoi a început să se mişte. Mi s-a întors stomacul pe dos şi mă ustura nasul.

— Ce e praful ăla?

— Sânge uscat de ogar, a zis ea, urmărind cu atenţie simbolurile ciudate care începeau să apară. O să ne spună unde e Lou.

Beau s-a îndreptat cu scaunul şi şi-a rezemat bărbia în palmă.

— Unde crezi că ar putea fi?

Coco şi-a încreţit fruntea.

— Cu Morgane le Blanc.

— Morgane le Blanc? a spus el, pe un ton neîncrezător, parcă aşteptându-se să pufnim în râs. Ce treabă are cotoroanţa nenorocită cu Lou?

— E mama ei.

Simbolurile s-au oprit brusc şi Coco s-a uitat la mine. Cu ochii mari. Îngroziţi.

— Urma ei se pierde în nord, în La Forêt des Yeux. Mai

departe de-atât nu văd.

O priveam înmărmurit. A legănat uşor din cap la întrebarea mea nerostită. Îi tremura bărbia.

— Dacă a prins-o Morgane, e ca şi moartă.

— Nu, am zis, clătinând vehement din cap, incapabil să accept această idee. Trebuie doar să găsim Castelul. Eşti vrăjitoare. Ne poţi conduce acolo.

Lacrimi de furie i-au ţâşnit din ochi.

— Nu ştiu *unde* este Castelul! Doar o Dame Blanche îl poate găsi. Şi ai pierdut-o pe singura Vrăjitoare Albă pe care o cunoşteam.

— Deci tu nu eşti Dame Blanche?

Mi-a fluturat palma însângerată pe la nas, de parcă ar fi trebuit să înţeleg ceva din asta.

— Bineînţeles că nu. Voi, Vânătorii, chiar nu ştiţi nimic?

Mă uitam la sângele care curgea şi mă cuprindea o panică tot mai mare. M-a izbit acelaşi miros înţepător de mai devreme.

— Nu pricep.

— Sunt Dame Rouge, idiotule. Vrăjitoare Roşie. *Vrăjitoare de sânge.*

A trântit palma pe masă, împrăştiind simbolurile.

— Nu pot găsi Castelul, pentru că n-am fost niciodată acolo.

Au început să-mi ţiuie urechile.

— Nu, am murmurat, clătinând din cap. Nu poate fi adevărat. Trebuie să existe o cale.

— Nu există.

Îi şiroiau lacrimile când s-a ridicat de pe scaun, dar şi le-a şters repede. Mirosul din jur a devenit mai intens.

— Dacă nu cunoşti altă Dame Blanche – una dispusă să-şi trădeze surorile şi să conducă un Vânător la bârlogul lor –, poţi să-ţi iei adio de la Lou.

Nu.

— Cunoşti o astfel de vrăjitoare, Vânătorule?

M-a împuns cu un deget în piept şi lacrimile continuau să îi curgă. Sfârâiau şi scoteau fum când îi cădeau pe cămaşă. Beau s-a ridicat de pe scaun şi i-a pus şovăitor o

mână pe spate.

— Cunoşti vreo vrăjitoare dispusă să sacrifice totul pentru tine, aşa cum a făcut Lou? Spune!

Nu.

— Ba cunoaşte, a zis o voce familiară.

Ne-am întors cu toţii să vedem cine e salvatoarea. Era cât pe ce să mă înec la vederea părului ei roşu-aprins.

O, Doamne!

Madame Labelle le-a făcut semn bărbaţilor curioşi de la masa vecină.

— E o discuţie confidenţială, dragilor. Sper să nu vă supăraţi.

Magia – din aceea normală, dezgustătoare – a explodat în aer, iar peste ochii lor injectaţi s-a lăsat o peliculă opacă. S-au întors spre dansatoarele ai căror ochi erau acum la fel de goi.

Coco a îndreptat un deget acuzator spre ea.

— Ştiai de Morgane. Ai avertizat-o pe Lou. Eşti vrăjitoare.

Madame Labelle i-a făcut cu ochiul.

Mă uitam la ele dezorientat. Mă ardeau nările. Mi se învârtea capul. Vrăjitoare? Dar *madame* Labelle nu era...

În clipa aceea, am înţeles şi mi s-au încins obrajii.

Fir-ar să fie!

Cât de prost eram! Cât de orb! Am strâns pumnii şi m-am ridicat de pe scaun. Zâmbetul sarcastic de pe chipul lui *madame* Labelle a dispărut. Până şi Coco s-a făcut mică, văzându-mă cât sunt de furios.

Normal că *madame* Labelle era vrăjitoare.

Şi *mademoiselle* Perrot era Coco.

Şi Coco era vrăjitoare. Dar nu orice vrăjitoare – ci Dame Rouge. O specie cu totul nouă de vrăjitoare, care făceau farmece cu sânge.

Iar soţia mea – dragostea vieţii mele – era fiica Reginei Vrăjitoarelor. Moştenitoarea de drept a Chateau le Blanc. Prinţesa blestematelor de vrăjitoare.

Şi toată lumea ştia. Toată lumea, în afară de mine. Până

şi Ansel ştia, fir-ar a naibii de treabă!

Era mai mult decât puteam suporta.

S-a rupt ceva în mine. Ceva definitiv. În clipa aceea, nu mai eram Vânător – presupunând că fusesem vreodată Vânător.

Am scos Balisarda din teacă şi m-am uitat cu o satisfacţie sadică la feţele celorlalţi. Prudente. Speriate. Harpista din colţ s-a oprit din cântat. Se uita în podea, cu gura căscată. Tăcerea a devenit stranie – ca şi când aşteptam ceva.

— Luaţi loc, am spus, cu blândeţe, uitându-mă la Coco şi la *madame* Labelle.

Văzând că niciuna dintre ele nu se clinteşte, am făcut un pas spre ele. Beau a prins-o pe Coco de mână şi a tras-o pe scaun, lângă el.

Madame Labelle însă a rămas în picioare. Am îndreptat pumnalul spre ea.

— Lou a dispărut.

Am mişcat pumnalul – lent, explicit – dinspre faţa ei către scaunul liber.

— A răpit-o Morgane le Blanc. Vreau să ştiu de ce.

A mijit ochii şi a arătat spre simbolurile negre de pe masă.

— Dacă, într-adevăr, a răpit-o Morgane…

— *De ce?*

Am apropiat lama de nasul ei şi s-a încruntat.

— Asta nu-i purtare demnă de un căpitan. O să-ţi spun tot ce doreşti să afli.

Am coborât pumnalul în silă, iar ea s-a aşezat pe scaun. Sângele îmi clocotea tot mai tare cu fiecare zvâcnet al maxilarului.

— Oribilă întâmplare, a zis ea, aruncându-mi o privire furioasă, şi şi-a netezit fusta cu un gest agitat. Bănuiesc că vrăjitoarele ţi-au dezvăluit adevărata identitate a soţiei tale. Louise le Blanc. Singurul copil al Reginei Vrăjitoarelor.

Am încuviinţat din cap.

Ansel a tuşit uşor, înainte ca *madame* Labelle să îşi reia

ideea.

— Îţi cer scuze, *madame,* dar cum se face că n-am auzit de Louise le Blanc până acum?

Madame Labelle l-a măsurat cu privirea.

— Dragul meu băiat, Louise era cel mai bine păstrat secret al lui Morgane. Nu toate vrăjitoarele ştiau de existenţa ei.

— Atunci, tu cum ai aflat? a încolţit-o Coco.

— Am multe iscoade la Chateau.

— De ce? Nu eşti binevenită acolo?

— Sunt la fel de binevenită ca tine, draga mea.

— De ce? am întrebat.

Nu m-a băgat în seamă, ci s-a uitat la Beau.

— Înălţimea Ta, ce ştii despre tatăl dumitale?

Beau a ridicat din sprâncenele lui negre şi s-a lăsat pe spătarul scaunului. Până acum, urmărise scena cu o detaşare rece, dar întrebarea lui *madame* Labelle părea să-l fi luat pe nepregătite.

— Ce ştie toată lumea.

— Şi anume?

Beau a ridicat din umeri şi a dat ochii peste cap.

— E un desfrânat şi jumătate. Îşi dispreţuieşte soţia. Îi finanţează cruciada mizerabilului de arhiepiscop împotriva acestor fiinţe magnifice, a zis, mângâind-o admirativ pe Coco pe spate. E al dracului de chipeş, praf la politică şi un tată infect. Vrei să continui? Deşi nu văd ce relevanţă are.

— Fă bine şi nu vorbi aşa despre el! l-a apostrofat *madame* Labelle, strângând nemulţumită din buze. E tatăl dumitale şi un om cumsecade.

Beau a pufnit dispreţuitor.

— Eşti prima care zice asta.

Madame Labelle a oftat şi şi-a netezit din nou fusta. Evident nemulţumită.

— Nu are nicio importanţă. Evenimentul acesta e mai presus de tatăl tău – dar se va sfârşi cu el, dacă Morgane îşi îndeplineşte planul.

— Explică, am mârâit.

Mi-a aruncat o privire iritată, dar a continuat.

— Războiul acesta durează de secole. E mai bătrân decât voi toţi. Mai bătrân decât mine. Mai bătrân chiar şi decât Morgane. Totul a început de la o vrăjitoare, pe nume Angelica, şi un bărbat neprihănit, pe nume Constantin.

Un bărbat neprihănit numit Constantin. Doar nu se referea la cel care făurise Balisarda. Sfântul Constantin.

— Lou mi-a spus povestea! a zis Coco, sprijinindu-se de masă, cu o sticlire în ochi. Angelica s-a îndrăgostit de el, dar el a murit, iar, din lacrimile ei, s-a format L'Eau Mélancolique.

— Doar pe jumătate corect, din păcate. Vreţi să aflaţi povestea adevărată?

S-a oprit şi s-a uitat la mine, nerăbdătoare.

— Te asigur că avem timp suficient.

— Ai două minute, am mârâit şi m-am aşezat pe scaun.

Madame Labelle a încuviinţat din cap.

— Nu e o poveste foarte plăcută. Într-adevăr, Angelica s-a îndrăgostit de Constantin – un cavaler dintr-o ţară învecinată –, dar nu a îndrăznit să-i spună că este vrăjitoare. Poporul ei trăia în armonie cu al lui şi nu dorea să tulbure înţelegerea fragilă dintre cele două regate. Dar, cum se întâmplă de multe ori, la scurt timp, a început să-şi dorească să nu mai fie secrete între ei şi el s-o cunoască întru totul. I-a povestit despre magia poporului ei şi despre legătura lor cu pământul. La început, Constantin şi regatul lui au acceptat, îi preţuiau pe ea şi pe poporul ei – Les Dames Blanches, cum le numeau. Doamnele Albe, pure şi luminoase. Iar cea mai pură şi mai luminoasă dintre toate, Angelica, a devenit prima Dame des Sorcières.

I s-au întunecat ochii.

— Dar, cu trecerea timpului, Constantin a început să urască magia iubitei lui. Era mistuit de invidie şi de furie că nu avea şi el această putere. A încercat să i-o răpească. Neizbutind, i-a luat ţara. Soldaţii trimişi de el au invadat Belterra şi i-au ucis poporul. Dar magia nu voia să asculte de el şi tovarăşii lui. Oricât s-ar fi căznit, nu reuşeau să o stăpânească – nu aşa cum o făceau vrăjitoarele. Înnebunit de dorinţă, Constantin şi-a pus capăt zilelor.

Madame Labelle s-a uitat la Coco, cu un zâmbet firav şi sumbru.

— Angelica a vărsat o mare de lacrimi şi l-a urmat în viaţa de apoi. Dar tovarăşii lui au trăit mai departe. Le-au gonit pe vrăjitoare şi au pus stăpânire pe pământul şi pe magia lor. Cunoaşteţi restul poveştii. Vrajba nu s-a stins nici în ziua de azi. Fiecare tabără e încrâncenată. Fiecare tabără crede că e îndreptăţită. Urmaşii lui Constantin încă domnesc peste aceste pământuri, deşi au renunţat de mult la magie în favoarea religiei. Cu fiecare nouă regină, vrăjitoarele încearcă să pornească lupta şi să câştige bătălia şi, de fiecare dată, dau greş. În afară de faptul că sunt mult depăşite numeric, surorile mele nu au cum să învingă şi monarhia, şi Biserica. Nu atât timp cât există Balisardele. Morgane însă e diferită de predecesoarele ei. E mai isteaţă. Mai vicleană.

— Exact ca Lou, a zis Coco.

— Lou nu are *nimic* în comun cu femeia aia, am mârâit.

Beau s-a aplecat în faţă şi a aruncat o privire iritată în jurul mesei.

— Mă scuzaţi, dar pe mine mă doare-n cot de Lou, Morgane, Angelica şi Constantin. Povesteşte-mi despre tata.

Am încleştat mâna pe pumnal.

Madame Labelle a oftat şi m-a bătut împăciuitor pe braţ. Când m-am ferit de atingerea ei, şi-a dat ochii peste cap.

— Ajung imediat şi la el. Cum spuneam, Morgane e diferită. De mică, a înţeles cele două puteri care conduc regatul, a subliniat ea, uitându-se la Beau. Când tatăl Înălţimii Tale a fost încoronat, i-a venit o idee – o cale de a lovi atât monarhia, cât şi Biserica. L-a văzut când s-a căsătorit cu o prinţesă străină şi au zămislit-o pe Înălţimea Ta. S-a bucurat să-l vadă cum lasă bastard după bastard în urma lui.

S-a oprit, părând să-şi fi pierdut din înflăcărarea de mai devreme. Până şi eu o priveam fascinat în momentul în care în ochi i-a apărut o privire îngândurată.

— Le-a reţinut chipurile şi numele – chiar şi acelora de

existenţa cărora nici Auguste nu ştia.

S-a uitat la mine cu ochi absenţi şi am simţit o gheară în piept.

— Cu fiecare copil, bucuria ei – *obsesia* ei – creştea, dar a aşteptat până să ne împărtăşească planul ei.

— Câţi sunt? a întrerupt-o Beau, pe un ton tăios. Câţi copii sunt?

Madame Labelle a şovăit câteva clipe înainte de a-i răspunde.

— Nimeni nu ştie sigur. Cred că ultima oară erau douăzeci şi şase.

— *Douăzeci şi şase?*

— La scurt timp după naşterea Înălţimii Tale, a reluat ea repede, ca să nu-i dea timp să mai spună ceva, Morgane şi-a anunţat surorile că a rămas însărcinată. Şi nu era copilul oricui, ci al însuşi arhiepiscopului.

— Lou, am murmurat, cuprins de o uşoară greaţă.

— Într-adevăr. Morgane le-a vorbit despre o proiecţie anume, o soluţie prin care ar fi putut să pună capăt prigoanei vrăjitoarelor, despre un copil care să pună capăt tiraniei dinastiei Lyon. Auguste Lyon avea să moară... la fel şi urmaşii lui. Copilul din pântecul ei era o răsplată – un *dar,* cum spunea ea – trimis de Zeiţă. Lovitura de graţie care să distrugă regatul şi Biserica.

— De ce a aşteptat Morgane până s-o omoare pe Lou? am întrebat, cu înverşunare. De ce n-a omorât-o imediat după naştere?

— O vrăjitoare trece prin ritualul de iniţiere la şaisprezece ani. Atunci devine femeie. Deşi vrăjitoarele tânjeau după libertate, multe nu priveau cu ochi buni uciderea unui copil. Pe Morgane nu o deranja să mai aştepte.

— Aşadar, Morgane... a zămislit-o pe Lou din pură răzbunare.

Mă durea sufletul. Pe vremuri, îmi plângeam venirea nefericită pe lume, dar soarta lui Lou era mult mai crudă. Ea se născuse special pentru a muri.

— Universul cere echilibru, a şoptit Coco, trecându-şi

degetul gânditoare peste tăietura din palmă. Pentru ca neamul regelui să dispară, şi Morgane trebuie să-l curme pe-al ei.

Madame Labelle a încuviinţat din cap.

— Doamne! a exclamat Beau. Nu-i furie-n Iad precum a femeii dispreţuite.

— Nu are nicio noimă, am zis, îngândurat. O viaţă în schimbul a douăzeci şi şase? Ăsta nu-i echilibru.

Madame Labelle s-a încruntat.

— Puterea percepţiei e uriaşă. Omorând-o pe Louise, Morgane curmă pe veci neamul le Blanc. Magia Reginei Vrăjitoarelor va fi transmisă altei linii de sânge la moartea lui Morgane. Oare nu merită să-ţi sacrifici stirpea pentru a o distruge pe-a altuia?

Întrebarea ei m-a pus şi mai tare pe gânduri.

— Dar e o mult prea mare diferenţă între numere.

— Priveşti lucrurile prea literal, Reid. Magia e nuanţată. Toate odraslele ei vor muri. Toate odraslele lui vor muri, a spus ea, luându-şi o scamă inexistentă de pe fustă. Fireşte, toate astea sunt speculaţii inutile. Nimeni altcineva nu vede proiecţia, aşa că trebuie să ne folosim de interpretarea lui Morgane.

Deodată, Coco a ridicat capul şi a mijit ochii.

— Şi care-i rolul tău, *madame,* în toată această poveste? Ai vrut s-o *cumperi* pe Lou.

— Rolul meu e s-o protejez, a replicat *madame* Labelle, cu un gest agasat.

Mişcarea mi-a atras atenţia. Avea inele pe toate degetele, dar cel de pe inelar…

Un inel simplu, cu piatră de sidef. Aproape identic cu acela pe care i-l dăruisem lui Lou.

— Ştiam că Morgane o va găsi, în cele din urmă, dar am făcut tot ce-mi stătea în puteri ca s-o împiedic. E adevărat, am vrut *s-o cumpăr* pe Lou – ca să folosesc aceeaşi exprimare grosolană –, dar din dorinţa de a o apăra. Deşi nu era mediul ideal, la Bellerose puteam sta cu ochii pe ea. Puteam s-o ţin la adăpost până când găseam altă soluţie. Dar m-a refuzat în nenumărate rânduri.

A ridicat bărbia şi s-a uitat în ochii lui Coco.

— Anul trecut, iscoadele mele m-au informat că Inelul Angelicăi a fost furat. Am luat legătura cu toţi traficanţii din oraş cărora vrăjitoarele le omorâseră de curând vreo rudă.

Informaţia asta mi-a stârnit şi mai mult curiozitatea. Filippa. Filippa fusese ucisă de vrăjitoare. Ceea ce însemna...

— Când am aflat că *monsieur* Tremblay a pus mâna pe inel, am profitat imediat de ocazie.

Am închis ochii şi am clătinat din cap năucit. Abătut. *Monsieur* Tremblay. În toate aceste luni, nu mă gândisem decât să-i răzbun familia, să le pedepsesc pe vrăjitoarele care le provocaseră atâta durere. Când, de fapt, vrăjitoarele nu făceau altceva decât să se răzbune.

Omul care mi-ar fi putut fi socru. Un traficant de obiecte magice. El era răspunzător de moartea Filippei – de suferinţa lui Célie. Am deschis ochii, silindu-mă să revin la prezent.

Există o vreme când jeleşti şi o vreme când mergi mai departe.

— Ştiam că Lou îl caută cu disperare, a reluat *madame* Labelle. I-am spus lui Babette să ia legătura cu ea şi s-o ajute să tragă cu urechea la discuţia dintre mine şi Tremblay. Ca să-i uşurez sarcina, l-am întrebat chiar şi unde l-a ascuns. Mai târziu – după ce Babette mi-a confirmat că plănuiţi să-l furaţi – l-am anunţat pe arhiepiscop unde va fi fiica lui în acea seară.

— Ce-ai făcut? a sărit Coco.

Madame Labelle a ridicat delicat din umeri.

— Se auzise că o caută de ani buni – multe vrăjitoare credeau că din cauza ei era atât de pornit să ne vâneze. Voia s-o găsească. Eu prefer să cred că ne omora dintr-un soi de dorinţă perversă de a-şi ispăşi păcatele, dar asta contează prea puţin. Eram aproape convinsă că nu o va omorî. În definitiv, e tatăl ei şi nu avea cum să nege asta după ce o vedea. Sunt leiţi. Şi ce ascunzătoare mai bună îi putea găsi decât în Turnul Vânătorilor?

Coco a clătinat uluită din cap.

— Ne-ar fi ajutat enorm dacă ne spuneai adevărul.

Madame Labelle şi-a pus mâinile în poală, cu un zâmbet satisfăcut.

— Când a reuşit să fugă din casa lui Tremblay, m-am temut că e totul pierdut, dar, după incidentul de la teatru, arhiepiscopul n-a mai avut de ales. Lou a primit atât protecţia lui, cât şi a soţului ei. Şi nu orice soţ – ci însuşi căpitanul Vânătorilor, a spus ea, arătând spre mine, cu un zâmbet larg. Lucrurile s-au aranjat mult mai bine decât aş fi putut eu vreodată…

— De ce? am zis, uitându-mă la inelul cu piatră de sidef de pe degetul ei. De ce să depui atâtea eforturi? Ce-ţi pasă dacă Auguste Lyon moare? Eşti vrăjitoare. Ai avea numai de câştigat de pe urma morţii lui.

Am ridicat încet ochii spre faţa ei. Părul ei roşu. Ochii albaştri, miraţi.

Mi-am amintit ceva. Cuvintele lui Lou îmi răsunau în minte.

Ce tot îndrugi? Vrăjitoarele nasc şi băieţi.

Încetul cu încetul, lucrurile începeau să capete noimă.

I-a dispărut zâmbetul de pe buze.

— Nu pot să stau cu mâinile-n sân şi să privesc cum sunt ucişi oameni nevinovaţi.

— Regele nu e tocmai nevinovat.

— Nu doar el va avea de suferit. Zeci de oameni vor muri…

— Copiii lui, mai exact?

— Da, copiii lui.

Şovăia, uitându-se când la mine, când la prinţ. Îşi făcea reproşuri.

— Nu va supravieţui niciunul dintre urmaşii lui. Luptele pentru succesiune vor distruge monarhia. Reputaţia arhiepiscopului a avut deja de suferit – la fel şi autoritatea lui, ţinând seama că eşti aici şi nu alături de el. Nu m-ar surprinde să aflu că regele l-a chemat deja să-l mustre. În curând, Vânătorii vor rămâne fără conducător. Iar Morgane va profita de haosul creat şi va da lovitura de

graţie.

Aproape că nu o auzeam. Lucrurile deveneau tot mai limpezi. Adevărul căpăta formă şi făcea să-mi clocotească furia în vene.

— Te-ai îndrăgostit de el, nu-i aşa?

— Dragule, a spus ea, cu o voce mai piţigăiată decât înainte, lucrurile sunt un pic mai complicate…

Am lovit cu pumnul în masă şi a tresărit. M-am uitat la expresia descurajată de pe chipul ei, cu un amestec de mânie şi ruşine.

— Da, m-am îndrăgostit de el.

S-a lăsat tăcerea la masă. Cuvintele ei se izbeau de mine ca un potop. Se revărsau în mine. Beau şi-a încreţit fruntea, parcă nevenindu-i să creadă.

— Nu i-ai spus că eşti vrăjitoare, am continuat, pe un ton tăios, necruţător, dar nu voiam să îl îndulcesc.

Femeia asta nu merita compasiunea mea.

— Aşa e, a recunoscut ea, cu ochii plecaţi şi buzele strânse. Nu i-am spus. Nu i-am spus ce sunt… de teamă să nu-l pierd.

— Dumnezeule mare, a mormăit Beau în barbă.

— Morgane v-a găsit… împreună? a întrebat Coco.

— Nu, a spus *madame* Labelle. Dar am rămas însărcinată la scurt timp după aceea şi am făcut greşeala de a mă destăinui ei. Am fost prietene pe vremuri. Cele mai bune prietene. Nici dacă eram surori n-am fi avut o relaţie mai strânsă. Am crezut că o să mă înţeleagă.

A înghiţit în sec şi a închis ochii. Îi tremura bărbia.

— Am fost o neroadă. Mi-a smuls copilul din braţe imediat ce s-a născut – băieţelul meu minunat. Nu i-am spus niciodată adevărul lui Auguste.

Pe faţa lui Beau a apărut o grimasă scârbită.

— Eşti mama unuia dintre fraţii mei?

Coco i-a tras un cot.

— Ce s-a întâmplat cu copilul?

Madame Labelle ţinea în continuare ochii închişi. Parcă nu îndrăznea să se uite la noi – la mine.

— N-am aflat. Băieţii sunt daţi unor familii iubitoare sau

la orfelinate, dacă au noroc, dar ştiam că Morgane n-o să-i arate asemenea mărinimie fiului meu. Ştiam că o să-l pedepsească pentru fapta mea şi a lui Auguste.

A scos un suspin, apoi a deschis ochii şi s-a uitat fix la mine.

— Ani în şir l-am căutat, dar pierdut a fost.

Pierdut. Am făcut o grimasă. E şi ăsta un fel de a spune.

S-a cutremurat, văzându-mi privirea duşmănoasă.

— Poate că va rămâne pe veci pierdut.

— Aşa cred şi eu, am zis, clocotind de ură.

M-am ridicat de la masă, fără să dau atenţie privirilor curioase îndreptate spre mine.

— Am zăbovit destul timp aici. Lou s-ar putea să fie aproape de Chateau le Blanc. Du-mă acolo, am zis, îndreptând pumnalul spre *madame* Labelle.

— *Ne* va duce acolo, a sărit Ansel. Vin şi eu.

— Şi eu, a spus Coco, ridicându-se de pe scaun.

S-a ridicat şi Beau, schimonosindu-se.

— Nu prea am de ales. Dacă moare Lou, mor şi eu.

— Bine, am spus, pe un ton răstit. Dar plecăm acum. Lou e deja la câţiva kilometri înaintea noastră. Trebuie să recuperăm cumva timpul pierdut, altfel moare înainte să ajungem noi la Castel.

— Nu moare, a spus *madame* Labelle, ştergându-şi lacrimile de pe obraji.

Apoi s-a ridicat şi şi-a îndreptat umerii.

— Morgane o să aştepte cel puţin două săptămâni până să o sacrifice.

— De ce?

Chiar dacă îmi doream nespus să nu mai vorbesc niciodată cu această femeie, era singura mea speranţă de a o găsi pe Lou. Un rău necesar.

— De unde ştii asta?

— O cunosc bine pe Morgane. Mândria ei a primit o lovitură imensă când a fugit Lou. Aşa ca va dori să fie cât mai multe vrăjitoare de faţă, martore la triumful ei. În ajunul Crăciunului, vrăjitoarele sărbătoresc Modraniht. Vin la Castel din tot regatul special pentru asta, a spus ea,

sfredelindu-mă cu privirea. Modraniht e noaptea în care îşi cinstesc mamele. Morgane va aprecia ironia.

— Păcat că n-am şi eu o mamă pe care s-o cinstesc.

I-am ignorat privirea jignită, m-am răsucit pe călcâie şi am pornit spre uşă, trecând printre dansatoarele cu ochi goi şi printre clienţii abţiguiţi.

— Ne întâlnim aici, peste o oră. Aveţi grijă să nu fiţi urmăriţi.

SUFLETUL NU UITĂ

Lou

PODEAUA DE LEMN DE SUB MINE S-A ÎNCLINAT BRUSC ŞI AM căzut în poala cuiva. M-au învăluit nişte braţe catifelate şi parfumul proaspăt şi răcoritor de eucalipt. Am încremenit. Parfumul care îmi apărea în coşmaruri de doi ani încoace.

Am deschis ochii şi am încercat să mă eliberez, dar – spre oroarea mea – corpul nu voia să mă asculte. Paralizată, nu aveam încotro decât să mă uit în ochii verzi şi strălucitori ai mamei. Mi-a zâmbit şi m-a sărutat delicat pe frunte. M-a trecut un fior.

— Mi-a fost dor de tine, scumpo.

— Ce mi-ai făcut?

S-a oprit şi a râs uşor.

— Extraordinare, injecţiile astea. Când *monsieur* Bernard mi-a adus una, am reuşit să perfecţionez medicamentul. Îmi place să cred că al meu e mai uman. Îţi afectează doar corpul, nu şi mintea, a zis, cu un zâmbet mai larg. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să testezi doctoria prietenilor tăi. Au lucrat din greu s-o creeze pentru tine.

Podeaua s-a hurducăit iar. M-am uitat în jur şi am văzut unde mă aflam. În căruţa cu coviltir a trupei de teatru. Nu pătrundea niciun pic de lumină prin pânza groasă, aşa că nu-mi dădeam seama de când eram pe drum. Am ciulit urechile, dar nu auzeam decât tropăitul cailor. Ieşiserăm din oraş.

Nu conta. Nu avea să-mi vină nimeni în ajutor. Reid îmi dăduse clar de înţeles.

M-a copleşit o tristeţe cumplită când mi-am adus aminte ultimele lui cuvinte. Oricât am încercat s-o opresc, o lacrimă răzleaţă mi s-a prelins pe obraz. Morgane mi-a şters-o cu un deget, apoi a dus-o la gură şi a gustat-o.

— Scumpa şi frumoasa mea fată. N-o să-l las să te mai

rănească vreodată. S-ar cuveni să-l ard pe rug pentru ce ţi-a făcut. N-am dreptate? Dacă vrei, te las pe tine să aprinzi focul. Ce zici de asta?

Am simţit că mi se scurge sângele din obraji.

— Să nu te atingi de el.

Şi-a arcuit sprâncenele albe.

— Ai uitat că Reid e duşmanul, Louise. Dar nu te teme… toate greşelile sunt iertate de Modraniht.

S-a oprit, ca să-mi dea ocazia să răbufnesc la auzul numelui lui Reid. N-am făcut-o. Nu voiam să-i ofer această satisfacţie.

— Sper că mai ţii minte sărbătoarea? Mă gândeam să organizăm ceva cu totul special, anul ăsta.

Un firicel de spaimă mi s-a strecurat în inimă. Da, ţineam minte Modraniht.

Noaptea mamelor. Dames Blanches din toată Belterra se adunau la Chateau pentru a chefui şi a-şi onora străbunele prin jertfe. Nu aveam nicio îndoială care va fi rolul meu, anul acesta.

Citindu-mi gândurile, mama m-a mângâiat drăgăstos pe gât. Am scos un geamăt, amintindu-mi durerea care mă săgetase prin cicatrice chiar înainte de a-mi pierde cunoştinţa. Mama a chicotit.

— Nu-ţi face griji. Ţi-am vindecat rana. Nu puteam lăsa să se risipească atât de mult sânge preţios, înainte să ajungem la Castel.

Părul ei mi-a gâdilat faţa în momentul în care s-a aplecat la urechea mea.

— Isteaţă vrajă şi foarte greu de dezlegat, dar nici măcar ea nu te va salva, de data asta. Mai avem puţin şi ajungem acasă.

— Casa mea nu e aici.

— Dintotdeauna ţi-a plăcut să dramatizezi.

Râzând pe înfundate, s-a aplecat şi mi-a tras un bobârnac peste nas. A îngheţat inima în mine când i-am văzut inelul de aur de pe deget. Şi-a dat seama la ce mă uit şi a zâmbit.

— Şi să te ţii de pozne, a adăugat.

— Cum ai…?

Bolborosind, am încercat să mă împotrivesc injecţiei care mă paraliza, dar membrele îmi erau în continuare dureros de inerte.

Inelul Angelicăi nu putea să ajungă pe mâna lui Morgane. *Nu putea.* Aveam nevoie de el ca să-i anihilez vraja. Dacă îl purtam când îmi vărsa sângele, sângele n-ar fi avut niciun efect. Vraja s-ar fi rupt. Aş fi murit, într-adevăr, dar familia Lyon ar fi rămas în viaţă. *Copiii nevinovaţi* ar fi rămas în viaţă.

M-am încordat atât de tare, încât era cât pe ce să-mi plesnească venele de la gât. Dar, cu cât mă împotriveam mai mult, cu atât îmi era mai greu să vorbesc – să respir – sub greutatea corpului meu. Aveam senzaţia că o să-mi cadă picioarele prin podeaua căruţei. Cuprinsă de panică, m-am străduit să creez o proiecţie – *orice* proiecţie –, dar firicelele aurii pâlpâiau sporadic, neclar şi haotic din pricina medicamentului.

Am înjurat cu foc şi toată hotărârea mea s-a transformat rapid în deznădejde.

— Îţi imaginai că n-o să-mi recunosc propriul inel? a zis Morgane, cu un zâmbet tandru, şi mi-a dat părul după ureche. Sunt curioasă totuşi să aud cum l-ai găsit. Sau chiar tu l-ai furat, de la bun început?

Văzând că nu îi răspund, a oftat adânc.

— Mă dezamăgeşti amarnic, scumpo. Ai fugit, te-ai ascuns, ai luat inelul. Nu-ţi dai seama cât e de absurd?

I-a dispărut zâmbetul în momentul în care m-a prins de bărbie şi s-a uitat în ochii mei cu o privire feroce.

— Pentru fiecare grăunte pe care pe care l-ai sădit tu, Louise, eu am mai sădit o mie. Eşti fiica mea. Te cunosc mai bine decât te cunoşti tu. N-ai cum să mă păcăleşti, n-ai cum să te ascunzi de mine şi nu poţi spera să mă învingi.

S-a oprit, parcă aşteptând un răspuns, dar nu i-am făcut pe plac. Îmi foloseam şi ultimul strop de concentrare ca să-mi mişc mâna, să îndoi încheietura, să ridic măcar un deget. Din cauza efortului, aveam vederea înceţoşată. M-a lăsat să mă chinuiesc câteva minute – ferocitatea din

privire preschimbându-se într-o melancolie stranie –, după care a început iar să-mi mângâie părul.

— Toţi murim la un moment dat, Louise. Împacă-te, te rog, cu acest gând. De Modraniht, viaţa ta îşi va îndeplini, în sfârşit, menirea, iar moartea ta ne va elibera poporul. Ar trebui să fii mândră. Puţini au parte de o soartă atât de glorioasă.

Cu o ultimă sforţare disperată, am încercat să mă dezlănţui asupra ei – s-o lovesc, s-o *răpesc,* să-i smulg cumva inelul de pe deget –, dar trupul mi-a rămas rece şi ţeapăn.

Deja mort.

★

Zilele se scurgeau într-o agonie. Deşi medicamentul îmi paraliza corpul, nu îmi atenua durerea surdă din oase. Faţa şi încheietura mâinii îmi erau încă umflate de la atacul vrăjitoarei, iar pe gât îmi crescuse o gâlmă, din cauza numeroaselor injecţii.

Nu-mi venea să cred că fusese o vreme când Andre şi Grue erau cea mai mare dintre problemele mele.

Degetele lui Morgane mi-au atins gâlma şi s-au plimbat în cerc pe lângă vânătăile în formă de deget din spatele urechii.

— Prieteni de-ai tăi, scumpo?

M-am încruntat şi mi-am concentrat atenţia asupra senzaţiei de arsură din braţe şi din picioare – primul semn că începea să treacă efectul medicamentului. Dacă eram rapidă, puteam să înşfac Inelul Angelicăi şi să sar din căruţă, înainte ca Morgane să apuce să reacţioneze.

— Foşti prieteni.

— Şi acum?

Am încercat să-mi mişc degetele. Tot inerte.

— Sunt morţi.

Parcă ghicindu-mi gândurile, a scos o seringă de oţel din traistă. Am închis ochii, străduindu-mă zadarnic să-mi opresc tremurul bărbiei.

— Surorile tale o să-ţi vindece corpul când ajungem la Chateau. Până la Modraniht, trebuie să dispară vânătăile

astea oribile. Trebuie să fii din nou pură şi nevătămată.

Mi-a masat gâlma de pe gât, pregătind-o pentru o nouă înţepătură.

— Imaculată precum Fecioara.

Am deschis ochii.

— S-au dus vremurile când eram fecioară.

I-a dispărut zâmbetul mieros de pe faţă.

— Nu-mi spune că te-ai culcat cu Vânătorul ăla mizerabil?

M-a adulmecat uşor şi a strâmbat din nas.

— Vai, Louise! Ce dezamăgire! Îi simt mirosul în tot corpul tău.

S-a uitat repede la burta mea, a înclinat capul şi a inspirat adânc.

— Sper din tot sufletul că ţi-ai luat măsuri de precauţie, scumpo. Oricât de ispititoare ar fi Mama, menirea ta e alta.

Îmi zvâcneau degetele de nervi.

— Nu te preface că n-ai fi în stare să-ţi omori nepotul.

În loc de răspuns, mi-a înfipt acul în gât. M-am muşcat de obraz, ca să nu ţip, şi degetele mi-au amorţit din nou.

— *Sângele tău este jertfa,* a zis, mângâindu-mi gâtul cu duioşie. Ai pântecul gol, Louise. Cu tine se va sfârşi neamul meu. Aproape că-mi pare rău...

S-a aplecat şi mi-a sărutat gingaş cicatricea. Mi s-a pus un nod în stomac, amintindu-mi că, exact acolo, mă sărutase Reid cu doar câteva zile în urmă.

— Cred că mi-ar fi făcut plăcere să omor progenitura Vânătorului.

★

— Trezeşte-te, scumpo!

Am clipit la auzul şoaptei lui Morgane la ureche. Deşi nu aveam de unde să ştiu cât timp trecuse – minute, ore, zile –, coborâseră în sfârşit coviltirul şi am văzut că e noapte. N-am încercat să mă ridic în capul oaselor.

Morgane a arătat spre ceva în zare.

— Mai avem puţin şi ajungem acasă.

Vedeam doar stelele deasupra mea, dar vuietul bine-cunoscut al valurilor îmi spunea unde suntem. Aerul din

jur îmi spunea. Nu duhnea a peşte precum cel pe care îl respiram în Cesarine. Era răcoros şi pătrunzător, cu miresme de pini, de sare şi de pământ... şi un vag iz de magie. Am inspirat adânc şi am închis ochii. În ciuda tuturor celor întâmplate, inima încă îmi tresălta de bucurie la gândul de a fi atât de aproape. De a reveni, în sfârşit, acasă.

Câteva minute mai târziu, roţile căruţei au zuruit pe stinghiile podului de lemn.

Podul.

Legendara intrare în Chateau le Blanc.

Am ciulit urechile. Râsete stinse au început să răsune în jurul nostru, iar vântul stârnea vârtejuri de zăpadă în aerul rece al nopţii. Ar fi fost o senzaţie stranie, dacă nu ştiam că totul e doar un spectacol. Lui Morgane îi plăceau reprezentaţiile fastuoase.

N-ar fi trebuit să se deranjeze. Doar vrăjitoarele puteau găsi Castelul. Era înconjurat de o vrajă veche şi foarte puternică – o vrajă la care îşi aduceau aportul, de sute de ani, toate Reginele Vrăjitoarelor. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, într-o zi aş fi contribuit şi eu la consolidarea ei.

M-am uitat la Morgane, care le făcea cu mâna femeilor îmbrăcate în alb, ce alergau desculţe pe lângă căruţă. Tălpile lor nu lăsau urme în zăpadă. Năluci tăcute.

— Dragi surori, le-a salutat ea, pe un ton călduros.

M-am încruntat. Erau temutele păzitoare ale podului. Actriţe din piesa lui Morgane, care, spre a se amuza, ademeneau din când în când bărbaţi pe pod, în toiul nopţii.

Şi îi înecau în apele tulburi de dedesubt.

— Uite cine-i aici, scumpo, a zis Morgane, sprijinindu-mă în braţele ei. Manon. Ţi-o mai aduci aminte, nu? Eraţi nedespărţite când eraţi mici.

Îmi ardeau obrajii, iar capul îmi atârna într-o parte. Dar cel mai rău era că Manon asista la umilinţa mea şi ochii negri îi sticleau de bucurie, în timp ce alerga pe lângă noi. În timp ce zâmbea şi arunca flori de iasomie peste căruţă.

Iasomia. Un simbol al iubirii.

Simţeam că mă podidesc lacrimile. Voiam să plâng – să

plâng şi să urlu şi să ard Castelul până la temelii, cu tot cu locuitoarele lui. Cândva... îmi spuseseră că mă iubesc. Pe de altă parte, la fel zisese şi Reid.

Dragoste.

Detestam acest cuvânt.

Manon s-a agăţat de căruţă şi a urcat. Avea o coroniţă de ilice pe cap, iar bobiţele roşii semănau cu nişte picături de sânge pe părul şi pielea ei negre.

— În sfârşit, te-ai întors, Louise! a spus ea, cuprinzându-mă de gât, şi corpul meu nevolnic s-a prăvălit peste ea. Mi-era teamă că n-o să te mai văd niciodată.

— Manon s-a oferit să-ţi ţină companie până la Chateau, a spus Morgane. Nu e minunat? O să vă distraţi grozav!

— Mă îndoiesc profund, am mormăit.

Pe chipul de abanos al lui Manon a trecut o umbră de tristeţe.

— Ţi-a fost dor de mine? Am fost surori, cândva.

— O soră nu încearcă să te omoare, am replicat.

Manon a avut bunul-simţ să tresară, iar Morgane m-a ciupit de obraz.

— Nu fi răutăcioasă, Louise! E teribil de plictisitor.

A întins mâna spre Manon, care a şovăit o secundă, s-a uitat la mine, apoi s-a grăbit s-o sărute.

— Gata. Fugi, copilă, şi pregăteşte baia în camera lui Louise! Trebuie să scoatem sângele şi mirosul ăsta oribil de pe ea.

— Imediat, stăpână.

Manon mi-a sărutat mâna fără vlagă, m-a întins la loc în poala lui Morgane şi a sărit din căruţă. Am aşteptat-o să dispară în noapte, după care am spus:

— Lasă prefăcătoria. Nu vreau să-mi ţină nimeni companie. Pune-mi pază la uşă şi gata.

Morgane a luat câteva flori de iasomie de pe podeaua căruţei şi mi le-a prins în păr.

— Foarte urât din partea ta! E sora ta, Louise, şi vrea să petreacă un timp împreună cu tine. Nu aşa îi răsplăteşti dragostea.

Nu suportam să mai aud cuvântul ăsta.

— Deci *dragostea* a făcut-o să privească liniştită cum sunt legată cu lanţuri de un altar?

— Îi porţi ranchiună. Foarte interesant.

Îşi trecea degetele prin părul meu încâlcit şi îl împletea, ca să nu-mi mai cadă pe faţă.

— Poate, dacă era rug şi nu altar, te căsătoreai cu ea.

Am simţit un junghi în stomac.

— Reid nu m-a rănit niciodată.

Cu toate defectele şi prejudecăţile lui rigide, nu încercase nicio clipă să mă lovească, după atacul vrăjitoarei. Ar fi putut, dar n-a făcut-o. Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat, dacă aş fi rămas. M-ar fi legat pe rug? Poate că i-ar fi fost milă de mine şi mi-ar fi împlântat cuţitul în inimă.

Dar asta făcuse deja.

— Dragostea ne prosteşte pe toţi, scumpo.

Chiar dacă ştiam că încearcă să mă întărâte, n-am putut să-mi ţin gura.

— Ce ştii tu despre dragoste? Ai iubit vreodată pe altcineva în afară de tine?

— Ai grijă ce spui, a zis şi degetele i s-au oprit în părul meu. Nu uita cu cine vorbeşti.

În clipa aceea, nu mă simţeam deloc înclinată spre prudenţă. La vederea siluetei albe şi impozante a Castelului – şi a Inelului Angelicăi pe degetul mamei – mă simţeam exact pe dos.

— Sunt fiica ta, am spus, furioasă şi nesăbuită. Dar eşti dispusă să mă sacrifici ca pe o vacă preţioasă...

Mi-a tras capul pe spate.

— O vacă foarte guralivă şi obraznică.

— Ştiu că ţi se pare că asta e singura soluţie.

Vocea mi-a devenit brusc disperată, gâtuită de emoţii pe care nu doream să le analizez. Emoţii pe care le reprimasem în momentul în care ajunsesem suficient de matură să înţeleg ce îmi pregătea mama.

— Dar nu e. Am trăit alături de Vânători. Sunt capabili să se schimbe, să dea dovadă de toleranţă. Am văzut asta cu ochii mei. Putem să le arătăm că există şi altă cale.

Putem să le arătăm că nu suntem aşa cum cred ei...

— Te-au corupt, *fata mea.*

Şi-a accentuat ultimele cuvinte, trăgându-mă violent de păr. Durerea mi-a săgetat pielea capului, dar nu îmi păsa. Morgane trebuia să vadă adevărul. Trebuia să *înţeleagă.*

— Mă temeam că aşa se va întâmpla. Ţi-au otrăvit mintea aşa cum ne-au otrăvit pământul natal, a zis ea şi mi-a ridicat bărbia. Uită-te la ele, Louise, uită-te la surorile tale!

N-am avut de ales şi a trebuit să mă uit la vrăjitoarele care încă dănţuiau în jurul nostru. Unele feţe îmi erau cunoscute. Altele, nu. Toate mă priveau cu o bucurie sinceră. Morgane a arătat spre două cu pielea cafenie şi părul împletit.

— Rosemund şi Sacha. Mama lor a fost executată după ce a moşit copilul unui aristocrat. Fetele aveau şase, respectiv patru ani atunci.

A arătat spre o femeie măruntă, cu piele măslinie şi cicatrice argintii care îi desfigurau jumătate de faţă.

— Viera Beauchêne a reuşit să fugă, după ce au încercat să le ardă pe ea şi pe soţia ei. Cu acid, în cazul lor, nu cu foc. Un experiment.

A arătat spre alta.

— Genevieve a plecat din ţară, cu cele trei fiice ale ei, ca să se mărite cu un preot, rupând orice legătură între fete şi străbunele noastre. Fiica mijlocie s-a îmbolnăvit la scurt timp. Când şi-a rugat soţul s-o lase să vină aici, ca să o vindece, el a refuzat. Fata a murit, iar celelalte două au ajuns s-o dispreţuiască.

M-a strâns de bărbie îndeajuns de tare cât să mă învineţească.

— Ce ziceai despre toleranţa lor? Mai povesteşte-mi despre monştrii pe care îi numeşti prieteni. Povesteşte-mi cum ai trăit printre ei şi ai scuipat pe suferinţa surorilor tale!

— *Maman,* te rog, am zis şi lacrimile îmi şiroiau pe obraji. Ştiu că ne-au persecutat – ştiu că-i urăşti – şi te înţeleg. Dar nu poţi face aşa ceva. Nu putem schimba

trecutul, dar *putem* să ne continuăm viaţa şi să ne vindecăm rănile – împreună. Putem împărţi pământul acesta. Nu e nevoie să moară cineva.

M-a strâns şi mai tare de bărbie şi s-a aplecat la urechea mea.

— Eşti *slabă,* Louise, dar fii liniştită. N-o să stau la îndoială. N-o să ezit. O să-i fac să sufere aşa cum am suferit şi noi.

Mi-a dat drumul, a tras aer în piept şi şi-a îndreptat umerii. M-am prăbuşit pe podeaua căruţei.

— Familia Lyon va regreta amarnic ziua în care ne-a furat aceste pământuri! Supuşii lor se vor zvârcoli în flăcări, iar regele şi progeniturile lui vor muri în agonie, sufocându-se cu sângele tău. *Soţul* tău va muri sufocându-se cu sângele tău.

După un scurt moment de nedumerire, m-a cuprins o deznădejde atât de profundă, încât îmi întuneca şi ultima fărâmă de raţiune. Aici erau mama mea – *mama* – şi poporul ei. Acolo erau soţul meu şi poporul lui. Fiecare tabără mai infamă decât cealaltă, o pervertire hidoasă a ceea ce ar fi trebuit să fie. Fiecare tabără suferea. Fiecare tabără era capabilă de cruzimi inimaginabile.

Iar la mijloc eram eu.

Sarea din lacrimi se unea cu iasomia din păr, două feţe ale aceleiaşi monede nenorocite.

— Dar pe mine, *maman?* Pe mine m-ai iubit vreodată?

S-a încruntat. În întuneric, ochii îi păreau mai degrabă negri decât verzi.

— Nu contează.

— Contează pentru mine!

— Eşti o neghioabă, mi-a zis, pe un ton glacial. Dragostea e o boală. Disperarea asta a ta de a fi iubită e o boală. Văd în ochii tăi cum te mistuie, îţi slăbeşte forţele. Ţi-a corupt deja spiritul. Tânjeşti după dragostea soţului aşa cum tânjeşti şi după a mea, dar nu vei avea parte de niciuna. Ai ales calea pe care vrei să mergi, a adăugat, cu o grimasă. Bineînţeles că nu te iubesc, Louise. Eşti fiica duşmanului meu. Ai fost zămislită pentru un scop înalt şi

nu voi pângări acel scop cu *dragoste.* Prin naşterea ta, am lovit Biserica. Prin moartea ta, voi lovi monarhia. Ambele se vor prăbuşi curând.

— *Maman...*

— Destul.

Cuvântul a sunat calm, ucigător, ca un avertisment.

— Mai avem puţin şi ajungem la Castel.

Neputând îndura nepăsarea de pe chipul mamei mele, am închis ochii, înfrântă. Mi-am regretat rapid gestul. Altă faţă mi-a apărut în minte, batjocoritoare şi crudă.

Nu eşti soţia mea.

Dacă agonia aceasta se numea dragoste, poate că Morgane avea dreptate. Poate că îmi era mai bine fără ea.

★

Chateau le Blanc se înălţa pe o stâncă la malul mării. Demn de numele lui, era construit din piatră albă care strălucea în lumina lunii precum un far. M-am uitat la el cu nostalgie – la turnurile subţiri şi ascuţite care se pierdeau printre stele. Acolo, sus – în turnul vestic cel mai înalt, cu vedere la plaja stâncoasă –, era camera mea din copilărie. Mi-a tresăltat inima.

În momentul în care căruţa s-a apropiat de postul santinelei, am coborât privirea. Blazonul familiei le Blanc era sculptat în uşile vechi: un corb cu trei ochi. Unul pentru Fecioară, unul pentru Mamă şi unul pentru Babă.

Dintotdeauna urâsem păsăroiul ăla oribil.

M-a trecut un fior de groază când uşile s-au închis în urma noastră, cu un bufnet ameninţător. Domnea o linişte deplină în curtea acoperită de zăpadă, dar ştiam că vrăjitoarele stau la pândă. Le simţeam privirile aţintite asupra mea – curioase, cercetătoare. Aerul era încărcat de prezenţa lor.

— Manon o să te însoţească zi şi noapte, până la Modraniht. În cazul în care încerci să fugi, m-a avertizat Morgane, cu o privire rece şi neîndurătoare, îţi ciopârţesc Vânătorul şi-ţi dau să-i mănânci inima. Ai priceput?

Spaima mi-a îngheţat răspunsul pe limbă.

Morgane a legănat din cap, cu un zâmbet mieros.

— Tăcerea ta e nepreţuită, scumpo. Nici nu-ţi imaginezi cât de mult o apreciez în discuţiile noastre.

Apoi şi-a îndreptat atenţia spre o firidă pe care nu o vedeam şi a strigat ceva. În câteva secunde, au apărut două femei cocoşate, pe care mi le aminteam vag. Fostele mele doici.

— Conduceţi-o în camera ei, vă rog, şi ajutaţi-o pe Manon să-i îngrijească rănile.

Cele două au dat zeloase din cap. Una dintre ele a venit la mine şi mi-a strâns faţa în mâinile ei veştejite.

— În sfârşit, te-ai întors, *maîtresse*[15]. De când te aşteptam!

— Mai sunt doar trei zile, a zis cealaltă şi mi-a sărutat mâna, până când te vei alătura Zeiţei în Împărăţia Verii.

— Trei? am spus, uitându-mă alarmată la Morgane.

— Da, scumpo. Trei. În curând, îţi vei îndeplini menirea. Surorile noastre vor petrece şi vor dansa veşnic în onoarea ta.

Menire. Onoare.

Ce frumos sunau în această exprimare, ca şi când aveam să câştig un premiu fabulos, legat cu fundiţă roşie. M-a apucat un chicotit isteric. Sângele măcar o să fie roşu.

Una dintre doici s-a uitat la mine, cu o figură îngrijorată.

— Eşti bine?

Eram încă suficient de lucidă cât să-mi dau seama că *nu* eram bine deloc.

Trei zile. Atât îmi mai rămăsese. M-a pufnit râsul şi mai tare.

— Louise, a spus Morgane, pocnind din degete la nasul meu. E ceva amuzant?

Am clipit şi râsul mi-a pierit la fel de repede pe cât începuse. Peste trei zile, o să fiu moartă. *Moartă.* Bătăile inimii, adierea răcoroasă a vântului pe faţă – toate acestea vor înceta să existe. Eu voi înceta să exist – cel puţin, în forma actuală. Cu piele pistruiată şi ochi albaştri-verzui şi cu durerea aceasta cumplită în piept.

— Nu, am spus, înălţând ochii spre cerul senin, unde

[15] Stăpână (lb. fr.).

stelele se întindeau la infinit.

Pfui, şi când te gândeşti că fusese o vreme când priveliştea de aici mi se părea mai frumoasă decât aceea de la Soleil et Lune.

— Nu e nimic amuzant.

N-o să mai râd niciodată împreună cu prietena mea Coco. N-o să-l mai tachinez pe drăguţul de Ansel. N-o să mai mănânc rulouri cu scorţişoară şi nici n-o să mă mai caţăr pe acoperişul teatrului, ca să admir răsăritul. Oare existau răsărituri în viaţa de apoi? Iar, dacă existau, o să am ochi ca să le pot vedea?

Nu ştiam, iar gândul acesta mă îngrozea. Mi-am întors ochii de la stele, cu genele înrourate de lacrimi.

Peste trei zile, mă voi despărţi de Reid pe vecie. În clipa în care sufletul îmi va părăsi trupul, ne vom rupe definitiv unul de altul… căci, acolo unde mergeam eu, Reid nu mă putea urma. Iar asta mă speria mai mult ca orice.

Unde mergi tu, vreau să merg şi eu. Unde locuieşti tu, vreau să locuiesc şi eu.

Dar Vânătorii nu erau primiţi în Împărăţia Verii, aşa cum nici vrăjitoarele nu erau primite în Rai. Dacă cele două locuri existau cu adevărat.

O să-şi mai amintească sufletul meu de el? O părticică din mine se ruga să-l uite, cealaltă parte ştia că nu va fi aşa. Îl iubeam. Profund. O iubire ca aceasta nu ţinea doar de minte şi de inimă. Nu era un lucru pe care să-l simţi şi apoi să îl uiţi, pe care să-l atingi, fără să te atingă şi el, la rândul lui. Nu… iubirea aceasta era altceva. Ceva irevocabil. Ceva ce aparţinea sufletului.

Ştiam că îl voi ţine minte. Îi voi simţi lipsa chiar şi după moarte, voi tânji să-l am lângă mine aşa cum nu se va mai putea niciodată. *Acesta* era destinul meu – suferinţă eternă. Oricât de tare mă durea să mă gândesc la el, înduram bucuroasă durerea, dacă, în felul acesta, păstram cu mine o bucăţică din el. Durerea însemna că legătura noastră fusese reală.

Moartea nu mi-l putea răpi. Eu eram el. Sufletele noastre erau unite. Chiar dacă el nu mă voia, chiar dacă eu

îi blestemam numele, eram o singură persoană.

Am simţit vag două braţe care m-au cuprins, ridicându-mă şi purtându-mă cu ele. Nu-mi păsa unde mă duceam. Reid nu avea să fie acolo.

Şi totuşi... avea să fie.

PIAZA

Reid

— MI-E ATÂT DE FRIG! S-A TÂNGUIT BEAU.

Ne instalaserăm tabăra într-o dumbravă de pini bătrâni şi noduroşi din La Forêt des Yeux. Norii nu lăsau să treacă nici măcar fărâmă de lumină oferită de lună şi de stele. Ceaţa se lipea de paltoanele şi păturile noastre. Grea. Stranie.

Zăpada de pe jos mi se îmbibase în pantaloni. M-am înfiorat şi am aruncat o privire spre însoţitorii mei. Şi ei resimţeau efectele frigului: lui Beau îi clănţăneau violent dinţii, Ansel avea buzele vinete, iar Coco era mânjită cu sânge de iepure la gură. Am încercat să nu mă uit spre stârvul de la picioarele ei. N-am reuşit.

— Sângele lor este mai cald decât al nostru, a zis ea, observându-mi privirea şi ridicând din umeri.

Incapabil să tacă, Ansel s-a apropiat de ea.

— Foloseşti... foloseşti întotdeauna sânge de animal la farmece?

— Nu întotdeauna. Vrăji diferite necesită ingrediente diferite. Aşa cum fiecare Dame Blanche vede proiecţii magice unice, fiecare Dame Rouge simte ingrediente unice. Petalele de lavandă pot induce somn, dar la fel şi sângele de liliac, vişinele sau un milion de alte lucruri. Depinde de vrăjitoare, i-a răspuns ea, după ce l-a măsurat atent cu privirea.

— Adică... a clipit Ansel, confuz, strâmbându-se în momentul în care s-a uitat la iepure. Adică e suficient să *mănânci* vişinele? Sau...?

— Magia mea e în sângele meu, Ansel. Fără ea, vişinele sunt simple vişine, a zis Coco, râzând, apoi a ridicat mâneca pentru a-i arăta cicatricele care îi acopereau pielea.

După care s-a încruntat, îngrijorată parcă de faptul că spusese prea multe. Ansel nu era singurul care asculta cu

mare atenţie. *Madame* Labelle şi Beau fuseseră foarte atenţi la fiecare cuvânt al ei, şi – spre ruşinea mea – chiar şi eu mă apropiasem să aud mai bine.

— De unde curiozitatea asta bruscă? a întrebat ea.

— Voiam doar să ştiu mai multe despre tine, a zis Ansel, ferindu-şi ochii şi roşind.

Neputându-se abţine, a reîntors privirea spre faţa ei.

— Toate... toate vrăjitoarele de sânge arată ca tine? a adăugat el, câteva secunde mai târziu.

— Te interesează dacă toate sunt frumoase? a spus ea, cu un zâmbet pieziş, ridicând din sprânceană.

Ansel a încuviinţat dând din cap, cu ochi mari şi nerăbdători.

— Bineînţeles că nu. Suntem de toate felurile şi culorile, la fel ca Dames Blanche – şi ca Vânătorii, a adăugat ea, chicotind.

Şi-a întors brusc capul spre mine şi mi-am ferit ochii în grabă.

— Nu-mi mai simt degetele de la picioare, s-a plâns Beau din nou.

— Da, ai mai spus, a zis *madame* Labelle iritată, trăgând butucul pe care stătea mai aproape de mine.

Spre disperarea mea, se agăţase scai de mine în această călătorie. Părea hotărâtă să mă facă să mă simt cât mai stânjenit.

— De mai multe ori, chiar, dar tuturor ne este *frig,* Smiorcăielile nu ajută la nimic, a adăugat ea.

— Un foc ar ajuta, a bombănit el.

— Nu, a zis ea apăsat, fără foc!

Pe cât de mult nu-mi plăcea s-o admit, avea dreptate. Un foc ar fi atras atenţia asupra noastră şi nu ne doream asta. Tot soiul de creaturi malefice sălăşluiau prin aceste păduri. Deja o pocitanie de pisică neagră se ţinea după noi – semn de ghinion. Deşi se ţinea la distanţă, în prima noapte se strecurase în rucsacurile noastre şi ne mâncase aproape toate proviziile.

Aproape ca o întărire a gândului meu nerostit, burta lui Ansel a scos un chiorăit puternic. Abătut, am scos şi ultima

bucată de brânză din rucsac şi i-am aruncat-o. A deschis gura să protesteze.

— Mănânc-o! i-am poruncit scurt.

S-a lăsat o linişte tristă peste întregul grup, iar el s-a conformat. Deşi era foarte târziu, nimeni nu dormea. Era prea frig. Coco s-a mutat mai aproape de Ansel, oferindu-i o parte din pătura ei. Şi-a ascuns mâinile în ea, gemând. Beau le-a aruncat o privire iritată.

— Suntem foarte aproape, a spus *madame* Labelle. Mai avem de îndurat doar câteva zile.

— Trei până la Modraniht, a subliniat Beau. Dacă nu murim de foame sau de frig între timp.

— O să ajungem la ţanc, a recunoscut *madame* Labelle.

— Pierdem timpul, am spus. Ar trebui să ne continuăm drumul, oricum nu doarme nimeni.

La doar câteva ore după ce începuserăm călătoria, *madame* Labelle observase două vrăjitoare care ne urmăreau. Iscoade. Eu şi Coco ne descotorosiserăm de ele cu uşurinţă, dar *madame* Labelle a insistat să schimbăm traseul.

— Drumul e păzit, a spus ea, sumbru. Morgane nu vrea să aibă surprize.

Negăsind o soluţie care să nu implice uciderea rudelor lui Lou, a trebuit să fiu de acord.

Madame Labelle a aruncat o privire spre locul în care pisica neagră reapăruse. Se furişa printre crengile de pin din apropierea ei.

— Nu. Rămânem aici. Nu e înţelept să călătorim noaptea prin pădurile astea, a zis ea.

S-a uitat şi Beau în aceeaşi direcţie. A făcut ochii mici şi s-a ridicat în picioare.

— O să omor pisica asta, a spus el.

— Nu te-aş sfătui, l-a avertizat *madame* Labelle.

A şovăit, cu o figură mai încruntată decât înainte.

— În pădure, lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi, Înălţimea Ta, a adăugat ea.

— Nu-mi mai spune aşa. Fac pe mine de frig aici, la fel ca voi, nu-i nimic *înălţător* în asta… a zis el, trântindu-se la

loc pe pământ, cu un pufnet exasperat.

S-a oprit în clipa în care Coco a ridicat capul brusc. Ochii îi erau fixaţi pe ceva în spatele meu.

— Ce e? a murmurat Ansel.

Nu l-a băgat în seamă, şi-a dat pătura la o parte şi s-a apropiat de mine. S-a uitat îngrijorată la mine, fără să spună nimic.

M-am ridicat, încet, în picioare.

Pădurea era nemişcată. Prea nemişcată. Ceaţa ne învăluia... pândind, aşteptând. M-a trecut un fior prin tot corpul. Şi m-a avertizat că nu mai suntem singuri. Undeva, în faţa noastră, s-a auzit trosnind o crenguţă. M-am ghemuit, am înaintat încet şi am dat la o parte o ramură de pin, chinuindu-mă să străpung întunericul cu privirea. Coco mi-a urmat exemplul.

În faţă – la nicio aruncătură de băţ de noi – mărşăluia un grup de douăzeci de Vânători. Se mişcau în linişte prin ceaţă, cu Balisardele scoase. Priviri vigilente. Muşchi încordaţi. L-am recunoscut imediat pe bărbatul cu păr negru care îi conducea.

Jean Luc.

Nenorocitul.

Ca şi cum ne-ar fi simţit privirile, ochii lui s-au întors spre noi. Ne-am dat înapoi.

— Opriţi-vă! a murmurat el către tovarăşii mei de arme, în liniştea sinistră.

Aceştia s-au oprit imediat.

— E ceva acolo, a spus, arătând cu pumnalul în direcţia noastră.

La sugestia lui, trei Vânători au plecat în cercetare. Am scos pumnalul din teacă, încet, fără zgomot, deşi nu ştiam ce-o să fac cu el. Jean Luc nu trebuia să afle că suntem aici. Ar fi încercat să ne reţină, sau şi mai rău – să ne urmărească. Am strâns pumnalul în mână. Aş fi în stare să-mi rănesc tovarăşii? Aş fi putut încerca să-i dezarmez, dar... erau prea mulţi. Nu ajungea să-i dezarmez. Poate că, dacă le-aş distrage atenţia îndeajuns cât să aibă ceilalţi timp să fugă...

Până să mă hotărăsc eu, pisica neagră a trecut pe lângă mine, mieunând puternic.

La naiba! Şi eu, şi Coco am încercat s-o prindem, dar a ţâşnit drept spre Vânători. Celor trei aproape că le-a sărit inima din piept, apoi au pufnit în râs şi s-au aplecat s-o mângâie pe cap.

— E doar o pisică inofensivă, Vânător Toussaint.

Jean Luc o urmărea suspicios cum se freacă de gleznele lor.

— Nimic nu-i inofensiv în La Forêt des Yeux, a spus el.

Auzind un murmur nemulţumit, le-a făcut semn Vânătorilor să-şi continue drumul.

— Castelul ar putea fi aproape. Fiţi cu ochii în patru şi cu pumnalele pregătite, a adăugat el.

N-am îndrăznit să respir decât după câteva minute. Am aşteptat până când zgomotul paşilor s-a îndepărtat suficient de mult. Până când ceaţa ne-a învăluit netulburată din nou.

— Am scăpat ca prin urechile acului, am zis.

Madame Labelle şi-a împreunat degetele şi s-a aplecat. Pisica – neaşteptata noastră salvatoare – se freca de picioarele ei, iar ea a mângâiat-o, în semn de recunoştinţă.

— Nu ştiu ce să spun, poate era mai bine să ne fi descoperit, a zis ea.

— Adică?

— Nu ştim ce ne aşteaptă la Castel, căpitane Digorry. Cu cât suntem mai mulţi, cu atât...

— Nu, am clătinat vehement din cap şi m-am dus spre locul meu de lângă copac. Ar omorî-o pe Lou.

Odată ce trecuse pericolul, Ansel s-a vârât şi mai mult sub pătură.

— Nu cred că arhiepiscopul i-ar lăsa. E fata lui, a zis el.

— Dar ceilalţi? am spus, amintindu-mi de zâmbetul înfricoşător al lui Jean Luc, de felul în care îi străluciseră ochii, ca şi cum ştia.

Oare le spusese fraţilor noştri sau păstrase secretul, mulţumit de recenta lui promovare? Sau aştepta momentul prielnic lui pentru a face dezvăluirea?

— Dacă suspectează cineva că e vrăjitoare, nu vor ezita. Poţi tu să garantezi că nu va păţi nimic?

— Dar Arhiepiscopul i-a avertizat, a continuat Ansel. A spus că, dacă moare ea, murim toţi. Nimeni nu cred că ar risca să-i facă vreun rău.

— Doar dacă nu află adevărul, a zis Coco, frecându-şi mâinile de frig, şi s-a aşezat înapoi lângă el.

Ansel i-a oferit jumătate din pătură, iar ea şi-a învelit umerii.

— Dacă Lou moare înainte de ceremonie, n-ar mai *exista* nicio ceremonie. N-ar mai fi niciun pericol. Familia regală ar fi în siguranţă şi o vrăjitoare ar fi moartă. Ar omorî-o doar ca să scape de sângele ei.

— Ar fi naiv să ne închipuim că arhiepiscopul s-ar acuza singur spunând adevărul! a pufnit *madame* Labelle. Pun rămăşag pe frumuseţea mea că nu le-a spus că-i vrăjitoare. Nu după întâmplarea cu Ye Olde Sisters. Consecinţele ar fi prea incriminatoare – dar asta contează mai puţin. Auguste va fi forţat să-l pedepsească. Probabil tocmai de aceea arhiepiscopul şi şleahta lui de zeloţi au pornit imediat prin pădure. Nu face altceva decât să amâne inevitabilul.

Abia auzeam ce spune. Zâmbetul lui Jean Luc mă bântuia. Fusese aproape, prea aproape.

Fiţi cu ochii în patru şi cu pumnalele pregătite.

Încruntat, m-am ridicat iar în picioare şi am început să mă plimb în sus şi-n jos. Mi-am trecut degetele peste fiecare cuţit din bandulieră şi peste Balisarda din dreptul inimii.

— Jean Luc ştie, am zis.

— Nu-i el cel mai bun prieten al tău? a zis Coco, ridicând din sprâncene. Chiar ar fi în stare s-o omoare pe femeia pe care o iubeşti?

— Da. Nu, am zis, scuturând din cap, şi mi-am trecut mâna îngheţată peste ceafă, neliniştit. Nu ştiu. Dar nu vreau să risc.

— Nu fi încăpăţânat, dragule, a oftat *madame* Labelle. Fără ei, o să fim într-o dureroasă inferioritate numerică. Sunt sigură că noi, ăştia cinci, vom putea s-o facem

dispărută pe Lou, înainte ca Jean Luc să pună mâna pe ea.

— Nu, i-am tăiat-o, cu un gest rapid. Am spus că nu vreau să-mi asum un asemenea risc. Discuţia asta s-a încheiat.

Madame Labelle a mijit ochii, dar n-a spus nimic. Înţeleaptă decizie. S-a aplecat să scarpine pisica după ureche şi a mormăit ceva. Animalul a încremenit – ca şi cum ar fi ascultat-o –, apoi a zbughit-o, dispărând în ceaţă.

ÎN DERIVĂ

Lou

CÂND M-AM TREZIT, MANON MĂ MÂNGÂIA PE PĂR.

— Bună, Louise! a zis.

Deşi am încercat să-i dau mâna la o parte, corpul meu nu s-a mişcat. Mai mult decât atât – vedeam puncte luminoase şi mi se învârtea capul. Am tras aer în piept şi mi-am concentrat privirea pe o frunză de aur de deasupra capului meu. Era una dintre multele flori metalice care se întindeau pe tavan şi foşneau în bătaia vântului. Chiar dacă fereastra era deschisă, aerul din cameră era înmiresmat şi cald, fiecare fulg de nea învârtejindu-se şi strălucind ca un bob argintiu când trecea de pervaz.

Pe vremuri, îl numeam praf de lună. Morgane mi-l dăruise, într-o zi geroasă de Samhain.

— Uşor, a zis Manon, tamponându-mă cu o cârpă rece pe frunte. Eşti încă slăbită. Morgane a zis că n-ai mâncat de câteva zile.

Cuvintele ei m-au săgetat prin capul care plesnea de durere, urmate de un nou val de greaţă. N-aş mai fi mâncat niciodată nimic, numai să tacă din gură. Încruntată, m-am concentrat la lumina strălucitoare care se cernea în cameră. Aşadar, era dimineaţă. Mai rămâneau două zile.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Manon.

— Dacă m-aş putea mişca, ţi-aş vomita în poală.

— Morgane a zis că s-ar putea să suferi o reacţie adversă la tratament. Nu e făcut să fie folosit pe o perioadă aşa de lungă, a spus ea compătimitor.

— Aşa îl numiţi? Tratament? Interesantă denumire pentru otravă.

N-a răspuns, dar, imediat după asta, mi-a trecut pe sub nas o brioşă de ovăz şi coacăze. Am închis ochii şi am rezistat impulsului de a vomita.

— Pleacă de aici! i-am zis.

— Trebuie să mănânci, Lou, a zis ea, ignorându-mi protestele, şi s-a aşezat pe marginea patului, cu un zâmbet timid. Am făcut chiar şi o cremă de ciocolată – cu zahăr, de data asta, nu din cele scârboase, pe care le făceam de obicei cu sare.

Când eram copii, nimic nu ne plăcea mai mult, lui Manon şi mie, decât să facem farse, de obicei legate de mâncare. Prăjituri cu sare în loc de zahăr. Ceapă caramelizată în loc de mere. Pastă de izmă în loc de glazură.

Nu i-am răspuns la zâmbet.

A oftat şi m-a mângâiat cu o mână pe frunte. Am încercat să mă feresc, dar efortul a fost zadarnic. Simţeam că mi se învârte capul. M-am concentrat din nou asupra frunzei de aur, inspirând şi expirând adânc. Aşa cum făcea Reid ca să-şi recapete calmul.

Reid.

Am închis ochii, copleşită de tristeţe. Fără Inelul Angelicăi, nu puteam proteja pe nimeni. Familia Lyon va muri. Biserica se va prăbuşi. Vrăjitoarele vor distruge regatul. Nu puteam decât să sper că Reid şi Ansel vor reuşi să scape. Poate i-ar putea ajuta Coco – să plece departe de Belterra, să traverseze marea până la Amaris sau Lustere...

Dar eu tot aş muri. Aseară, când castelul dormea, mă împăcasem cu soarta. Chiar dacă Morgane nu m-ar fi otrăvit – chiar dacă n-ar fi pus străji la uşa mea –, eram convinsă că şi-ar fi ţinut promisiunea în privinţa lui Reid, în cazul în care aş fi reuşit cumva să fug. Mi se întorcea stomacul pe dos la gândul c-aş fi silită să gust sângele lui Reid. Să mă înec cu inima lui. Am închis ochii şi am încercat să-mi regăsesc resemnarea de seara trecută.

Mă săturasem să tot fug, să mă ascund. Eram... *vlăguită.*

Ca şi cum mi-ar fi simţit suferinţa, Manon a întins mâinile.

— Cred că te pot ajuta să scapi de durere, a zis.

Năpădită de greaţă, i-am aruncat o privire scurtă şi am acceptat. A început să-mi examineze rănile cu atingeri

uşoare, iar eu am închis ochii.

— Unde te-ai dus, după ce ai fugit din Castel? a întrebat.

Am deschis ochii, fără niciun chef.

— La Cesarine, am spus.

Cu o mişcare din degete a făcut ca durerea din cap şi din burtă să-mi scadă foarte, foarte puţin.

— Şi cum ai reuşit să te fereşti? De Vânători? De noi?

— Mi-am vândut sufletul, am zis.

— Ce? a gemut ea, ducând îngrozită mâna la gură.

Am dat ochii peste cap şi i-am explicat.

— Am devenit tâlhar, Manon. Am dormit în teatre mizere, am furat mâncare de la brutari nevinovaţi. Am făcut lucruri rele unor oameni buni. Am ucis. Am minţit, am înşelat, am fumat, am băut şi chiar m-am culcat cu o prostituată. Ceea ce e cam acelaşi lucru. Oricum voi arde în Iad.

Văzându-i figura consternată, mi-am ieşit din sărite. S-o ia naiba, cu părerea ei cu tot! S-o ia naiba, cu *întrebările* ei!

Nu voiam să vorbesc despre asta. Nu voiam să-mi amintesc. Acea viaţă – lucrurile pe care le făcusem ca să supravieţuiesc, oamenii pe care îi iubisem şi îi pierdusem – se încheiase. Ca şi viaţa mea de la Castel. Toate arseseră şi nu mai rămăseseră decât cenuşă neagră şi amintiri şi mai negre în urma lor.

— Ce altceva mai vrei să ştii? am întrebat, enervată. Hai să depănăm amintiri. Doar suntem cele mai bune prietene. Te mai culci cu Madeleine? Ce mai face sora ta? Presupun că încă e mai frumoasă ca tine?

Imediat ce mi-au ieşit pe gură aceste cuvinte, am ştiut că nu trebuia să le spun. S-a întunecat la faţă, a lăsat mâinile jos şi gâfâia de parcă o înjunghiasem. În ciuda furiei, simţeam cum mă încearcă un sentiment de vinovăţie. La naiba! *La naiba!*

— Nu mă înţelege greşit, am adăugat fără chef, sora ta e mai frumoasă şi decât mine…

— E moartă.

La auzul acelor cuvinte, furia mea s-a transformat în

ceva întunecat şi premonitoriu. Ceva rece.

— Au prins-o Vânătorii, anul trecut, a zis Manon, râcâind cu unghia o pată de pe cearşaf, cu o privire îndurerată. Arhiepiscopul venise în vizită la Amandine. Fleur ştia că trebuie să fie atentă, dar... prietenul ei din sat îşi rupsese mâna. L-a vindecat. Vânătorilor nu le-a luat mult să simtă mirosul. Fleur s-a speriat şi a fugit.

Nu puteam să respir.

— Au ars-o. Avea doar unsprezece ani.

A scuturat din cap, închizând ochii, ca şi cum ar fi încercat să oprească un potop de imagini.

— N-am putut să ajung la ea la timp. Nici mama nu a reuşit. Am plâns în timp ce vântul îi împrăştia cenuşa.

Unsprezece ani. Arsă de vie.

M-a apucat brusc de mână, cu ochii strălucind de lacrimi fierbinţi, nevărsate.

— Ai şansa să îndrepţi răul din această lume, Lou. Cum poţi să întorci spatele unei asemenea oportunităţi? a zis ea.

— Deci încă îţi doreşti să fiu omorâtă.

Cuvintele mi-au ieşit fără patimă, goale şi lipsite de orice emoţie, ca hăul din pieptul meu.

— Aş muri de o mie de ori, dacă asta ar însemna ca sora mea să se întoarcă, a spus Manon cu asprime.

Mi-a dat drumul la mână şi a expirat adânc. Apoi a continuat, mai liniştită.

— Ţi-aş lua locul dacă aş putea, *ma sœur* – oricare dintre noi ar face-o. Dar nu putem. Nimeni nu-ţi poate lua locul.

Lacrimile au început să-i şiroiască pe obraji.

— Ştiu că-ţi cer prea mult. Ştiu că n-am niciun drept... dar, te rog, Lou. Te rog, nu fugi iar! Eşti singura care poate să pună capăt tuturor acestora. Eşti singura care ne poate salva. Promite-mi că nu vei încerca să fugi.

Îi priveam lacrimile ca şi când mă aflam în alt corp. Mă apăsa o greutate care nu avea nimic de-a face cu injecţiile. Mă apăsa pe piept, pe nas, pe gură – mă sufoca, mă trăgea în jos, ispitindu-mă să uit. Să renunţ. Să mă odihnesc.

Eram aşa de obosită!

— Promit.

Cuvântul mi-a ieşit din gură fără voia mea.

— P-promiţi?

— Da, promit.

În ciuda presiunii uşoare, a întunericului ademenitor, m-am forţat s-o privesc în ochi. Strălucea în ei o speranţă atât de limpede şi de fierbinte, că ar fi putut să mă ardă.

— Îmi pare rău, Manon! N-am vrut să se ajungă aici, n-am vrut să moară nimeni. Când o să... după ce se o să se încheie... promit s-o caut pe Fleur în lumea de apoi – care-o mai fi şi aceea. Şi, dacă o găsesc, îi voi spune ce dor îţi este de ea. Cât de mult o iubeşti.

Lacrimile au început să-i curgă şi mai năvalnic, mi-a prins mâinile între ale ei şi le-a strâns cu putere.

— Mulţumesc, Lou! *Mulţumesc.* Nu voi uita niciodată ce faci pentru mine. Pentru noi. Toată această durere va dispărea curând.

Toată această durere va dispărea curând.

Tânjeam să dorm.

★

În următoarele două zile, n-am avut nimic altceva de făcut decât să plutesc în derivă prin întuneric.

Am fost curăţată şi lustruită, toate semnele şi amintirile ultimilor doi ani mi-au fost şterse de pe corp. Un cadavru perfect. Doicile veneau în fiecare dimineaţă, în zori de zi, să o ajute pe Manon să mă spele şi să mă îmbrace, dar, cu fiecare răsărit de soare, vorbeau mai puţin.

— Moare sub ochii noştri, a murmurat una dintre ele, într-un final, neputând ignora privirea tot mai goală din ochii mei şi paloarea bolnăvicioasă a pielii.

Bănuiam că e adevărat. Mă simţeam mai aproape de Estelle şi de Fleur, decât de Manon şi de doici. Eram cu un picior în lumea de apoi. Chiar şi durerea de cap şi de stomac amorţise. Era încă prezentă, încă mă paraliza, dar cumva... îndepărtată. Ca şi cum eu existam separat de ea.

— E timpul să te îmbrăcăm, Lou, a zis Manon, mângâindu-mă pe păr, cu o privire tulburată în ochii ei negri.

N-am încercat să mă feresc de atingerea ei. Nici măcar n-am clipit. Am continuat să mă uit fix la tavan.

— Asta e noaptea cea mare.

Mi-a scos cămaşa de noapte şi m-a spălat în grabă, dar a evitat să se uite la mine. După două săptămâni în care abia dacă mâncasem ceva, îmi ieşeau oasele prin piele. Eram costelivă. Un schelet ambulant.

Tăcerea a continuat şi când m-a îmbrăcat în rochia albă de ceremonie, aleasă de Morgane. O copie identică a celei pe care o purtasem la aniversarea de şaisprezece ani.

— Întotdeauna m-am întrebat, a zis Manon şi a înghiţit în sec, uitându-se la gâtul meu, cum ai reuşit să fugi, data trecută.

— Am renunţat la viaţa mea, i-am răspuns.

— Dar... n-ai făcut-o. Ai trăit, a zis ea după o scurtă pauză.

— Am renunţat la viaţa mea, am repetat cu o voce stinsă. Nu aveam de gând să mă mai întorc aici.

M-am uitat la ea, înainte de a-mi întoarce privirea către praful de lună de pe pervaz.

— Să te văd pe tine, pe mama sau pe oricine altcineva de aici.

— Ai găsit o portiţă de scăpare, a chicotit ea. Genial. Ai renunţat la viaţa ta simbolică în schimbul celei fizice.

— Stai liniştită, am zis cu un efort supranatural. A doua oară nu mai merge.

Cuvintele mi-au ieşit din gură – cleioase, grele şi otrăvite –, vlăguindu-mă de puteri. M-a sprijinit pe pernă şi am închis ochii.

— De ce nu?

Am deschis un ochi.

— Nu pot să renunţ la el.

Privirea i-a căzut pe inelul cu piatră de sidef de pe degetul meu, ca o întrebare nerostită, dar n-am răspuns, ci doar am închis ochii din nou. Ca prin vis, am auzit pe cineva bătând la uşă, dar sunetul mi se părea foarte îndepărtat.

Paşi. O uşă care s-a deschis şi s-a închis.

— Louise? a întrebat Manon.

Am deschis ochii... nu ştiam dacă trecuseră secunde sau ore.

— Stăpâna te cheamă în camera ei.

Când a văzut că nu răspund, m-a apucat de subsuori şi m-a ridicat din pat.

— Pot să te conduc doar până în anticameră, a şoptit.

Surorile mele se dădeau în lături, surprinse, în timp ce străbăteam coridoarele. Cele mai tinere îşi lungeau gâturile ca să mă vadă mai bine.

— Se pare că a venit cineva să te vadă.

Un musafir? În mintea mea au început imediat să apară imagini înceţoşate cu Reid legat fedeleş. Dar groaza din pieptul meu era amorţită. Nici pe departe atât de dureroasă pe cât era altădată. Eram mult prea epuizată.

Sau aşa îmi imaginam.

Pentru că, atunci când Manon m-a lăsat singură în anticameră – şi s-a deschis uşa care dădea în camera lui Morgane –, inima a început să-mi tremure iarăşi din cauza a ceea ce am văzut acolo.

A *celui* pe care l-am văzut acolo.

Nu era Reid legat fedeleş pe canapeaua mamei mele.

Era arhiepiscopul.

Uşa s-a trântit în urma mea.

— Bună, dragule! a zis Morgane.

Era aşezată lângă el şi îşi plimba uşor un deget pe obrazul lui.

— Cum te simţi în după-amiaza asta?

Mă uitam fix la el, neputând auzi altceva decât bătăile înnebunite ale inimii mele. Ochii lui – albaştri, dar mai închişi la culoare decât ai mei – erau holbaţi de groază. Sângele dintr-o rană de pe obraz i se scursese pe căluşul din gură, îmbibând cârpa.

M-am uitat mai atent. Căluşul era făcut din materialul rupt de la mâneca odăjdiilor lui. Morgane îl amuţise literalmente cu veşmintele lui sfinte.

Altădată, într-o altă viaţă, poate aş fi râs de situaţia

nefericită în care se găsea arhiepiscopul. Poate că aş fi râs până când m-ar fi durut burta şi mi s-ar fi învârtit capul. Dar asta, înainte. Acum, capul mi se învârtea din alte motive. Nu era nimic amuzant. Mă îndoiam că avea să mi se mai pară ceva amuzant vreodată.

— Apropie-te, Louise.

Morgane s-a ridicat şi m-a îmbrăţişat.

— Arăţi extenuată. Ia loc şi încălzeşte-te lângă foc.

M-a aşezat lângă arhiepiscop pe canapeaua decolorată, iar ea s-a trântit în partea cealaltă. Canapeaua nu era îndeajuns de mare pentru toţi trei, aşa că ni se atingeau picioarele într-o intimitate oribilă. Fără să-i pese de disconfortul meu, m-a cuprins de umeri şi mi-a sprijinit capul pe gâtul ei. Mirosul de eucalipt mi-a înăbuşit toate simţurile.

— Manon spune că nu vrei să mănânci. Urât din partea ta.

— N-o să mor de foame până diseară, am spus, incapabilă să ridic capul.

— Ai dreptate. Dar îmi displace profund să te văd suferindă, scumpo. Tuturor ne displace.

N-am spus nimic. Deşi încercam cu disperare să mă retrag în acel întuneric plăcut al inconştienţei, piciorul arhiepiscopului care se rezema de mine era prea solid. Prea real. O ancoră care mă ţinea aici.

— Am dat peste nemernicul ăsta azi-dimineaţă, a zis Morgane, uitându-se la el cu o bucurie nedisimulată. Umbla prin La Forêt des Yeux. Mare noroc a avut că nu s-a înecat în L'Eau Mélancolique. Mă rog, recunosc că sunt un pic dezamăgită.

— Nu… nu înţeleg.

— Serios? Credeam că e destul de evident. Te căuta pe tine, bineînţeles. Dar s-a îndepărtat cam mult de şleahta lui pestriţă de Vânători, a continuat ea.

Deşi abia îndrăzneam să sper, mi-a tresăltat inima la auzul acestor cuvinte.

— Al tău nu era printre ei, Louise. Se pare că a renunţat la tine, a adăugat ea, cu un rânjet crud.

A durut mai puţin decât mi-am imaginat – poate pentru că mă aşteptasem. Bineînţeles că Reid nu era printre ei. Speram ca el, Coco şi Ansel să fie în siguranţă, undeva pe mare – undeva departe, departe de moartea care dădea târcoale pe aici.

Morgane mi-a urmărit reacţia cu mare atenţie. Nemulţumită de expresia goală de pe faţa mea, a arătat spre arhiepiscop.

— Să-l omor? Te-ar mai înveseli? a întrebat ea.

Ochii arhiepiscopului s-au întors spre mine. În rest, corpul i-a rămas complet nemişcat. Aşteptând ceva.

L-am privit. Cândva, visasem să-l ucid în cele mai crunte feluri. O merita cu vârf şi îndesat pentru toate vrăjitoarele pe care le arsese. Pentru Fleur. Pentru Vivienne. Pentru Rosemund şi Sacha şi Viera şi Genevieve.

Şi, iată, Morgane mi-l dădea pe tavă, dar...

— Nu.

Ochii arhiepiscopului s-au bulbucat şi pe faţa lui Morgane a apărut încet un zâmbet răutăcios, ca de pisică examinând un şoricel suculent. Ca şi cum se aşteptase la un asemenea răspuns din partea mea.

— Interesant. Ai pomenit de toleranţă, mai devreme. Demonstrează-mi, te rog, a zis ea.

Cu o mişcare lină i-a tras căluşul din gură, iar el a gemut.

— Întreabă-l orice, a zis ea, uitându-se la mine cu înflăcărare.

Întreabă-l orice.

Când a văzut că nu spun nimic, m-a bătut uşor pe genunchi, în semn de încurajare.

— Hai! Sigur ai întrebări. Ar fi o prostie să nu profiţi de ocazie. Alta n-o să mai ai. Deşi eu îţi voi respecta rugămintea de a nu-l omorî, suratele noastre nu vor fi la fel de miloase. Va fi primul care va arde când vom recuceri Belterra.

Zâmbetul ei a încheiat ideea pe care cuvintele nu o rostiseră. *Dar tu vei fi deja moartă.*

M-am întors încet către el.

Nu stătuserăm niciodată atât de aproape. Nu văzusem niciodată petele verzi din ochii lui, pistruii aproape minusculi de pe nasul lui. Ochii mei. Pistruii mei. Sute de întrebări mi-au invadat gândurile. *De ce nu mi-ai spus? De ce nu m-ai omorât? Cum ai putut să faci acele lucruri îngrozitoare – cum ai putut să omori copii nevinovaţi? Mame şi surori şi fiice?* Ştiam deja răspunsul la întrebările astea, dar altceva mi-a ieşit de pe buze, fără să vreau:

— Mă urăşti?

Morgane a chicotit, strângându-şi mâinile, încântată.

— Oh, *Louise!* Nu eşti pregătită să auzi răspunsul la întrebarea asta, scumpo. Dar acum îl vei auzi.

Şi-a înfipt degetul în tăietura de pe obrazul arhiepiscopului, iar el s-a schimonosit de durere.

— Răspunde-i!

Îndeajuns de aproape cât să văd fiecare emoţie care i se perinda pe faţă, am aşteptat să vorbească. Mi-am spus că n-o să-mi pese, indiferent ce va spune, şi poate aşa era – căci războiul din spatele ochilor lui era şi al meu. Îl uram. Îmi doream să plătească pentru crimele lui abominabile – pentru ura lui, pentru *bestialitatea* lui –, şi totuşi o părticică din mine nu putea să-i dorească răul.

Buzele au început să i se mişte, dar nu-i ieşea niciun sunet. M-am tras mai aproape şi l-am auzit murmurând. Murmurul avea o cadenţă, ca şi cum ar fi recitat ceva. Un verset. Mi s-a strâns inima.

— „După ce vei intra în ţara pe care ţi-o dă Domnul Dumnezeul tău”, a rostit în şoaptă, „să nu te înveţi să faci după urâciunile neamurilor acelora. Să nu fie la tine nimeni care să-şi treacă pe fiul sau pe fiica lui prin foc, nimeni care să aibă meşteşugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor.”

A ridicat ochii spre mine, plini de ruşine şi părere de rău.

— „Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului şi din pricina acestor lucruri va izgoni Domnul Dumnezeul tău pe aceste neamuri dinaintea ta.”

Mi s-a pus un nod în gât. Am înghiţit cu greutate,

auzind-o vag pe Morgane care chicotea din nou.

Bineînţeles că nu te iubesc, Louise. Eşti fiica duşmanului meu. Ai fost creată pentru o cauză înaltă, nu voi otrăvi acea cauză cu dragoste.

Urâciune. Domnul Dumnezeul meu te va izgoni dinaintea mea.

Nu eşti soţia mea.

— Dar, a reluat arhiepiscopul, cu mai mare hotărâre în voce, „dacă cineva nu are grijă de ai săi, mai ales de cei din familia sa, atunci s-a lepădat de credinţă şi este mai rău decât un necredincios.”

O lacrimă mi s-a scurs pe obraz. Văzând asta, Morgane a început să râdă şi mai tare.

— Cât de emoţionant! Se pare că toţi sunt necredincioşi, nu-i aşa, Louise? Mai întâi soţul tău, apoi tatăl tău. Amândoi ţi-au oferit doar durere. Unde-i toleranţa de care vorbeai?

S-a oprit, aşteptând ca unul dintre noi să răspundă. Când a văzut că n-o facem, s-a ridicat în picioare, cu un zâmbet uşor dezamăgit.

— Mă surprinzi, Louise. Mă aşteptam să opui mai mare rezistenţă.

— Nu voi cerşi dragostea lui, nici îndurare pentru viaţa lui.

Morgane a pufnit dispreţuitor.

— Nu pentru a lui... Eu vorbeam de a preţiosului *tău Vânător*.

M-am încruntat. Ceva parcă important rămăsese blocat într-un colţişor al minţii. Ceva ce-mi scăpa. O informaţie crucială, pe care nu mi-o puteam aminti.

— Nu... nu mă aştept să vină după mine, dacă la asta te referi.

— Nu, nu la asta, a zis, cu o lucire veninoasă în ochi.

Acel ceva se zbătea să iasă la lumină.

— Atunci, la ce?

M-am albit la faţă. Reid.

Cuvintele lui Morgane, pe care le uitasem, au ieşit la lumină prin ceaţa din mintea mea. În timpul suferinţei

mele – al furiei, al neputinţei şi al disperării mele –, nu încercasem nicio clipă să le descopăr înţelesul.

Familia Lyon va regreta amarnic ziua în care ne-a furat aceste pământuri! Supuşii lor se vor zvârcoli în flăcări, iar regele şi progeniturile lui vor muri în agonie, sufocându-se cu sângele tău. Soţul *tău va muri sufocându-se cu sângele tău.*

Dar asta însemna…

— Ştiu că ţi-am promis că vei avea ocazia să-i aprinzi rugul, a zis Morgane, răvăşindu-mi gândurile. Din păcate, nu cred că vei mai avea această şansă. Sângele regelui curge prin venele Vânătorului tău.

Nu. Am închis ochii şi m-am concentrat să respir, dar i-am deschis repede pentru că întunericul din spatele pleoapelor începuse să se învârtă. Doar prin puterea voinţei – nu, puterea disperării – mi-am forţat membrele neputincioase să se pună în mişcare. Au zvâcnit şi s-au zbătut, iar eu m-am prăbuşit spre braţele întinse ale lui Morgane, spre inelul salvator al Angelicăi…

M-a prins la pieptul ei, într-o îmbrăţişare îngreţoşătoare, şi mi-a şoptit:

— Nu-ţi face griji, scumpo. O să-l revezi în curând.

A fluturat din mână şi totul s-a întunecat în jurul meu.

ÎN CÂRDĂŞIE CU DUŞMANUL

Reid

MADAME LABELLE A ARĂTAT ÎN ZARE.

— Castelul Le Blanc este acolo!

I-am urmărit degetul spre muntele care se înălţa în depărtare, cam la două ore distanţă.

— Ar trebui să ajungem la timp pentru sărbătoare, a zis ea.

Trebuia s-o credem pe cuvânt. Noi, ceilalţi, vedeam doar copaci. Când Beau a mormăit ceva în legătură cu asta, *madame* Labelle a ridicat din umeri şi s-a aşezat graţios pe butucul ei, împreunându-şi palmele în poală.

— De vină e magia Castelului. Doar o Dame Blanche poate să-l vadă înainte să trecem prin porţiunea fermecată, a spus, după care, văzând privirea nedumerită a lui Beau, a adăugat: Mă refer la pod.

Beau a deschis gura să răspundă, dar eu nu eram atent, îndreptându-mă spre marginea taberei noastre ascunse. În pădure, izul magiei atingea totul. Dar aici era mai puţin sufocant, amestecat cu mirosul de sare şi copaci. Am închis ochii şi am inspirat adânc. Zgomotul valurilor se auzea în depărtare. Deşi nu mai fusesem niciodată aici, locul mi se părea cunoscut... ca Lou.

Esenţa ei umplea totul în jur – lumina soarelui care trecea printre pini, izvorul care clipocea în apropiere, în ciuda frigului.

Până şi vântul părea că dansează. Mă înfăşura în parfumul ei, calmându-mi simţurile extenuate ca un balsam.

Iată-te, părea să spună. N-am crezut că vei veni.

Am jurat să te iubesc şi să te ocrotesc.

Iar eu am jurat să te iubesc şi să mă supun ţie. Suntem amândoi nişte mincinoşi...

Am deschis ochii. Simţeam o durere în piept şi am văzut-o pe Coco, lângă mine. Se uita cu atenţie spre copaci, ca şi

cum şi ea ar fi purtat o conversaţie în tăcere.

— O simt aici, a zis, scuturând din cap. Melancolică, a continuat. O ştiu din copilărie, şi totuşi... uneori... mă întreb dacă am cunoscut-o cu adevărat.

Am clipit surprins.

— Tu şi Lou vă cunoaşteţi de când eraţi mici?

Ochii ei s-au întors către mine, analizându-mi faţa, ca şi cum se gândea ce să-mi răspundă.

Într-un final, a oftat şi şi-a reîntors privirea spre copaci.

— Ne-am cunoscut când aveam şase ani. Mă... înstrăinasem de clanul meu. Eu şi mătuşa mea nu ne înţelegeam prea bine. Ea era...

S-a oprit brusc.

— Nu contează. Lou m-a găsit. A încercat să mă înveselească, mi-a împletit flori în păr, ca să mă simt mai bine. Când, într-un final m-am oprit din plâns, mi-a aruncat cu noroi în faţă.

Un zâmbet i-a trecut pe buze, dar a dispărut repede.

— Am ţinut ascunsă prietenia noastră. Nici măcar mătuşii mele nu i-am spus. N-ar fi fost de acord. Le detesta pe Morgane şi pe Dames Blanche.

— Se pare că Lou are darul de a se face plăcută duşmanilor ei, am spus.

Coco nu a părut să mă audă. Deşi avea privirea îndreptată spre copaci, era clar că nu-i mai vedea.

— N-am ştiut ce pun la cale Vrăjitoarele Albe. Lou nu mi-a spus. N-a zis nimic – nici măcar un cuvânt – ani de-a rândul. Într-o zi... a dispărut.

Vocea îi tremura de furie, a lăsat capul în jos şi s-a uitat în pământ.

— Dacă ştiam, le-aş fi oprit, cumva. Dar n-am ştiut. Am crezut că a murit.

Deodată, m-a cuprins o dorinţă inexplicabilă de a o consola, dar m-am abţinut. Nu era momentul pentru aşa ceva. Acum trebuia s-o ascult.

— Dar ai găsit-o.

A chicotit veselă, ridicând iar capul.

— Nu. Ea m-a găsit pe mine. În Cesarine. Când am

rămas fără Lou, am hotărât că trebuie să stau un timp departe de... clanul meu. Am vrut să văd cum e să fii hoţ de buzunare în East End. Nu mă pricepeam deloc, a adăugat ea. Poliţia m-a arestat a doua zi. Lou a apărut din senin şi m-a salvat.

S-a oprit, scuturând din cap.

— Parcă vedeam o fantomă. O fantomă cu gâtul rănit. Coaja tocmai îi căzuse de pe rană, dar încă era înfricoşătoare la vedere, a zis, suflecându-şi mâneca şi arătându-mi cicatricele ei. Chiar şi pentru mine.

Am întors capul. Mi-o aduceam aminte atât de clar! Cicatricea ei argintie mi-a apărut brusc în minte – urmată imediat de rana deschisă de la gâtul vrăjitoarei moarte. Am încercat să trec peste aceste imagini, pentru că mă întristau.

— Îmi venea s-o omor, a zis Coco, plină de tristeţe. Sau s-o sărut.

— Te înţeleg foarte bine, am spus.

— Nici după toate astea – după tot ce i se întâmplase – nu a vrut să-mi spună nimic. Până în ziua de azi, adică doi ani mai târziu, nu ştiu ce s-a întâmplat în noaptea aia. Nu ştiu cum a scăpat. Nu ştiu absolut nimic.

O singură lacrimă i s-a scurs pe obraz, dar a şters-o furioasă.

— A ţinut totul închis în ea.

Mi-a aruncat o privire imploratoare. Nu ştiam exact ce voia de la mine.

— Trebuie s-o salvăm.

Vântul se înteţise şi îi flutura părul.

— Trebuie să-i cer iertare, a continuat.

— Pentru ce? am întrebat mirat.

Lou nu-mi spusese nimic despre vreo neînţelegere cu Coco. Dar acum îmi dădeam seama că Lou nu vorbea aproape deloc despre ea. Era o persoană extrem de discretă. Zâmbetele, râsetele, farsele, limbajul obscen şi sarcasmul... toate erau mecanisme de apărare. Tertipuri. Menite să abată atenţia tuturor celor care ar fi vrut să o cunoască mai bine. Chiar şi lui Coco.

Chiar şi mie.

— Trebuia să fiu lângă ea când Morgane a dat atacul. Trebuia s-o ajut... s-o apăr. Dar n-am fost. Din nou.

A deschis ochii şi s-a întors spre mine, înflăcărându-se brusc.

— Ne-am certat la balul dat în onoarea ta. I-am spus să nu se îndrăgostească de tine.

— De ce? am întrebat încruntat, neputându-mă abţine.

— Nu-i niciun secret că Vânătorii omoară vrăjitoarele. Nu te plac, Diggory, şi nu-ţi cer scuze pentru asta.

S-a oprit, părând că dă o luptă în suflet, apoi a oftat adânc.

— Dar până şi eu văd că te străduieşti, iar noi doi suntem singura ei şansă. Nici măcar ea nu cred că poate scăpa din locul ăla a doua oară, a adăugat.

— N-o subestima.

— N-o fac! s-a răstit ea. Sunt realistă. Nu le cunoşti pe Vrăjitoarele Albe aşa cum le cunosc eu. Sunt nişte fanatice. Nimeni nu poate şti la ce torturi a supus-o Morgane.

M-a cuprins un sentiment de nelinişte, o simţeam ca pe un bolovan în stomac.

— Orice s-ar întâmpla, a continuat ea cu o voce tăioasă, tu trebuie s-o scapi de acolo. Eu mă ocup de ceilalţi.

A aruncat o privire peste umăr, spre locul unde stătea *madame* Labelle, alături de Ansel şi de Beau.

— *Madame* Labelle nu are nevoie de prea mare ajutor, dar ceilalţi doi vor fi vulnerabili.

— Ansel e pregătit pentru luptă.

Dar până şi eu mi-am dat seama că nu credeam ce spun. La şaisprezece ani, băiatul încă nu luptase în afara terenului de antrenament.

— Şi Beau e pregătit, a zis ea, dându-şi ochii peste cap. Dar o să fie primul care o să-şi piardă cumpătul când va înfrunta magia unei vrăjitoare. Niciunul dintre ei nu e protejat de un pumnal de Vânător ca al tău, iar vrăjitoarele astea nu sunt ca Lou. Ea şi-a pierdut îndemânarea, pentru că şi-a ascuns magia ani de zile. Vrăjitoarele astea sunt bine pregătite şi gata să ne atace. Nu vor ezita să ne

omoare.

Toată lumea spunea asta. Toată lumea spunea că Lou e slabă. Neliniştea mi s-a răspândit prin tot corpul. Nu părea slabă, atunci când folosise magia împotriva mea – când aproape îmi rupsese şira spinării în două şi îmi încolăcise membrele ca pe ale unei păpuşi de cârpă. Dacă ea era slabă, însemna că vrăjitoarele celelalte aveau puterea lui Dumnezeu.

— Ce şuşotiţi voi acolo? a zis *madame* Labelle, venind în spatele nostru.

Nedorind să reiau o conversaţie atât de dureroasă, am urmat exemplul lui Lou şi am schimbat subiectul.

— Cum ne putem face un plan, dacă nici măcar nu vedem zidurile peste care trebuie să trecem?

— Dragul meu băiat, am răspuns deja de peste zece ori la întrebarea asta. Nu vom trece peste nimic. Vom intra pe poarta principală, a zis ea, aruncându-şi părul peste umăr.

— Iar eu ţi-am spus deja că n-o să ne schimbi feţele.

— Prea târziu, a zis ea ridicând din umeri şi uitându-se spre Ansel şi Beau, cu prefăcută degajare.

Oftând iritat – sau poate resemnat –, i-am urmărit privirea. Doi tineri stăteau în spatele nostru, dar nu-i cunoşteam. Totuşi, când cel mai înalt dintre ei mi-a zâmbit timid, l-am recunoscut pe Ansel. Avea acelaşi nas drept şi păr cârlionţat – acum negru, în loc de castaniu –, dar asemănările se terminau aici. Nici Beau nu mai era acelaşi. Doar zâmbetul dispreţuitor îi rămăsese neschimbat.

— Îţi place ce vezi? a întrebat el cu voce tare, văzând că-i studiez.

— Taci, a şuierat Ansel. Vrei să ne audă vrăjitoarele?

— Nu-ţi face griji, dragă, a zis *madame* Labelle. Am creat o sferă protectoare care să ne ascundă, o perioadă. În această clipă, am încetat să existăm.

S-a întors către mine. M-am uitat la ea de parcă îi mai crescuse un cap.

— Acum, dragule, lasă-mă să-ţi explic pentru ultima oară: n-avem nicio şansă să intrăm în castel aşa cum doreşti tu. Să escaladăm zidurile sau mai ştiu eu ce altă

nebunie îţi trece prin cap nu au cum să dea rezultate. Întregul castel este protejat de o vrajă veche de o mie de ani tocmai pentru a preîntâmpina asemenea încercări. Mai mult decât atât, asta este exact ce se aşteaptă Morgane de la voi, *têtes carrées.* Putere brută. O demonstraţie de forţă. Am pica fix în ghearele ei.

— Chiar are gheare? a întrebat Beau, apropiindu-se.

Am simţit o satisfacţie sălbatică descoperind că *madame* Labelle îl cadorisise cu un nas borcănat şi un neg pe bărbie.

— Cum ne va ajuta să intrăm faptul că ne-am schimbat înfăţişarea? a întrebat Coco, ignorându-l.

— Sunteţi uşor de recunoscut cu înfăţişarea actuală, a zis *madame* Labelle, arătând spre noi. În special voi doi.

— De ce el? a întrebat Beau, suspicios.

— Are peste doi metri înălţime şi părul arămiu, a spus ea. Şi şi-a câştigat o notorietate pentru că a omorât-o pe Estelle – şi pentru că a pângărit-o pe preţioasa lor prinţesă. Vrăjitoarele au auzit cu siguranţă despre el.

A pângărit-0 pe preţioasa lor prinţesă. Fiecare cuvânt mi s-a înfipt în inimă ca un cuţit, dar am încercat să-mi păstrez concentrarea.

— Bărbaţii nu au voie la Chateau, aşa că, dacă nu cumva te-ai gândit să ne transformi pe toţi în femei...

— Nu-i da idei, a bombănit Beau.

— Oricât de mult m-ar distra asta, dragă Reid, bărbaţii au voie să intre în Castel ca însoţitori – mai ales în perioada sărbătorilor ca Modraniht. Toate vrăjitoarele care vor participa vor avea aproape sigur pe cineva special la braţ, a zis ea, bătându-mă uşor pe mână. Nu-ţi face griji, a adăugat, uitându-se la Coco. Majoritatea vrăjitoarelor preferă compania femeilor. Sinceră să fiu, mi-ar fi mai uşor să te strecor pe tine înăuntru, decât pe brutele astea.

— Ştiu. Şi eu sunt tot vrăjitoare, în caz că ai uitat, a zis Coco, încrucişându-şi braţele la piept şi aruncându-i o privire tăioasă. Dar ce te aştepţi să facem, să mergem la poarta principală şi să întrebăm dacă e vreo vrăjitoare liberă pentru noaptea asta?

— Bineînţeles că nu. Sunt destule vrăjitoare disponibile care merg prin pădure chiar acum, a zis *madame* Labelle, arătând printre copaci către un grup de trei vrăjitoare care tocmai îşi făcuseră apariţia.

Tinere. Zvelte. Cu trăsături de păpuşă, părul negru şi pielea ca de chihlimbar. Râdeau nestingherite – fără să-şi dea seama că sunt văzute.

— Dar trebuie să ne grăbim. Nu suntem singurii aspiranţi care cutreieră astăzi coasta muntelui.

Ca pentru a-i confirma spusele, un tânăr subţire a apărut încet în spatele vrăjitoarelor şi a scos la vedere un buchet de flori de iarnă. Ele au chicotit – încântate şi crude – înainte să se îndepărteze rapid de el.

— Oh, a suspinat *madame* Labelle, urmărindu-l pe tânăr cum aruncă buchetul. Aproape că-mi pare rău de amărâtul ăsta. E nevoie de mai mult de atât ca să impresionezi o vrăjitoare. Avem gusturi impecabile.

— Şi cum voi reuşi eu să impresionez una cu o faţă ca de broască râioasă? a întrebat Beau, indignat.

— Având prieteni extrem de frumoşi, bineînţeles.

Madame Labelle a făcut cu ochiul, apoi, cu o viteză pe care nu o credeam posibilă, mi-a şterpelit Balisarda din bandulieră. A pocnit din degete către mine când m-am repezit după ea şi o senzaţie ciudată mi-a cuprins faţa, răspândindu-se dinspre centru spre margini – ca şi cum cineva îmi spărsese un ou pe nas. M-am oprit, stupefiat, simţind cum îmi alunecă peste obraji. Peste ochi. Peste gură. Când am simţit cum îmi alunecă pe gât, m-am repezit din nou la *madame* Labelle, strângând din dinţi ca să înfrunt magia.

— Încă puţin, a zis ea veselă, ferindu-se graţios din calea mea.

Ceilalţi îmi urmăreau fascinaţi transformarea. Nici măcar Beau nu mai avea grimasa dispreţuitoare obişnuită.

După ce mi-a acoperit şi vârfurile firelor de păr, vraja a dispărut. S-a aşternut liniştea.

— Ei bine? am explodat, respirând iar.

— Ce aiureală, a zis Beau.

Părul mi se înnegrise. O barbă scurtă şi ţepoasă îmi crescuse pe obraji. Deşi nu puteam vedea restul transformărilor, unghiul din care priveam lumea era diferit. Ca şi cum... aş fi intrat la apă. Scrâşnind din dinţi, mi-am recuperat furios Balisarda de la *madame* Labelle, am băgat-o în teacă şi am pornit apăsat spre Castelul vrăjitoarelor.

— Stai puţin! a strigat ea.

M-am întors şi a întins mâna spre mine.

— Dă-o înapoi.

— Nu prea cred, am zis, privind-o neîncrezător.

— Poate-ţi închipui că pumnalele voastre au fost create în apă sfinţită, dar nu-i aşa. Balisarda a fost făcută în aceeaşi apă ca Inelul Angelicăi, a zis ea, întinzând mâna insistent. În L'Eau Mélancolique. De o vrăjitoare, a continuat ea, arătând cu degetul peste umărul ei.

— Nu-i adevărat. A fost făurit de Sfântul Constantin...

— A fost făurit de iubita Sfântului Constantin, Angelica, mi-a tăiat-o ea scurt. Împacă-te cu ideea.

— De unde ştii? am zis, încruntându-mă.

— Magia lasă întotdeauna o urmă. Faptul că noi n-o putem sesiza pe Balisarda ta sau pe Inelul Angelicăi, nu înseamnă că o vrăjitoare deşteaptă n-o va detecta – iar Morgane e o vrăjitoare deşteaptă. Chiar eşti dispus să rişti să fim descoperiţi? a spus ea, ridicând din umeri.

Mâna mi s-a dus spre bandulieră, iar degetele mi s-au încleştat pe mânerul cu safir din dreptul inimii. I-am simţit cu plăcere fineţea... solemnitatea liniştitoare. Pumnalele noastre nu puteau fi magice. Ele ne apărau de magie. Pe de altă parte, totul în viaţa mea se dovedise a fi o minciună. De ce n-ar fi fost şi asta?

Am scos lama din teacă şi m-am uitat încruntat la cer.

— Te aştepţi să intrăm în Chateau le Blanc complet neînarmaţi? a întrebat Beau, suspicios.

— Bineînţeles că nu. Luaţi cu voi orice armă neatinsă de magie. Dar lăsaţi Balisardele în tabără, a zis, zâmbind. Le recuperăm după ce o salvăm pe Louise.

— Ţi-ai pierdut minţile! a răbufnit el, îndepărtându-se, în timp ce eu am pus Balisarda în mâna întinsă a lui *madame* Labelle.

Fără să mai spun ceva, m-am întors şi am pornit pe urmele vrăjitoarelor.

Mi-au aruncat o singură privire şi au început să scoată nişte ţipete ascuţite.

— Poţi să tai sticlă cu maxilarul lui, a zis, încântată, una dintre ele.

Cu voce tare. Ca şi cum n-aş fi fost acolo. Nu – ca şi cum aş fi fost un taur de prăsilă, incapabil să înţeleagă un cuvânt din ce spuneau. Am încercat să nu mă încrunt, dar n-am reuşit.

— Ohh, uită-te la genele lui! a suspinat a doua.

Aceasta a avut curajul să întindă mâna şi să-mi atingă faţa. Am încercat din răsputeri să nu fac nicio mişcare. Să mă abţin să-i rup încheietura mâinii.

— Ai cumva o soră, frumosule?

— E al meu, a zis repede a treia, îndepărtându-i mâna. Nu-l atinge!

— Eu sunt cea mai în vârstă, a intervenit prima, aşa că eu aleg prima.

În spatele meu, Ansel şi Beau abia îşi stăpâneau hohotele de râs. Îmi venea să-i dau cap în cap şi am blestemat-o pe *madame* Labelle că mă pricopsise cu ei.

— *Mademoiselles,* îmi permiteţi să vă fac cunoştinţă cu fraţii mei? am zis, cu cea mai plăcută voce de care eram în stare.

I-am împins pe amândoi în faţă, apucându-i de ceafă, şi zâmbetele le-au dispărut.

— Acesta este Antoine, am spus, îmbrâncindu-l pe Ansel spre una dintre ele. Iar acesta este Burke, am zis, împingându-l pe Beau spre alta.

Vrăjitoarea spre care îl îndreptasem pe Beau a strâmbat din nas. Deşi lui *madame* Labelle i se făcuse milă de el şi îi înlăturase negul, rămăsese fără îndoială cel mai puţin atrăgător dintre noi. Sigur pe el – sau doar idiot –, i-a

aruncat vrăjitoarei un surâs fermecător, dezvelindu-şi strungăreaţa. Vrăjitoarea s-a îndepărtat, dezgustată.

Prima vrăjitoare m-a prins de braţ, încercând să mă tragă mai aproape de ea.

— Cum te cheamă, frumosule?

— Raoul.

— Încântată să te cunosc, Raoul, eu sunt Elaina. Ai mai fost vreodată la Chateau? a zis ea, plimbându-şi degetele peste bicepsul meu.

M-am străduit să păstrez o mină politicoasă. Interesată.

— Nu, dar am auzit că este superb.

— La fel ca şi locuitorii ei, a zis Beau, făcându-le şiret cu ochiul.

Nimeni nu l-a băgat în seamă.

— Te aşteaptă o surpriză foarte plăcută, a zis vrăjitoarea de lângă Ansel, trecând pe lângă sora ei şi apucându-mă de celălalt braţ. Eu sunt Elodie. Eşti sigur că n-ai o soră? a întrebat ea, uitându-se în spatele meu.

— Hei! a protestat cea de-a treia, dându-şi seama că nu mai am şi un al treilea braţ.

— Ea e Elinor, a spus Elaina, cu indiferenţă. Dar Elodie are dreptate, nu puteai alege o noapte mai bună ca să-ţi oferi serviciile. În noaptea asta e Modraniht, iar mâine este Yule. Regina noastră a pregătit un mare festin anul ăsta...

— Venim tocmai de la Sully să sărbătorim, a adăugat Elodie.

— ...pentru că, în sfârşit, s-a întors Louise, a încheiat Elinor. L-a luat pe Ansel de braţ şi ne-a urmat printre copaci.

Inima mi s-a oprit în loc şi m-am împiedicat. Două perechi de braţe s-au mişcat rapid să mă ajute să nu cad.

— Eşti bine? a întrebat Elaina.

— Eşti cam palid, a zis Elodie.

— Cine este Louise? a întrebat Beau, aruncându-mi o privire încruntată.

— Louise le Blanc. Fiica şi moştenitoarea Reginei Vrăjitoarelor. Eşti tâmpit? a zis Elinor, uitându-se spre el şi strâmbând din nas.

— Aşa se pare, a zis Beau, cu o privire buimacă. Deci, *mademoiselles* – ce ne-a pregătit iubita noastră Regină în seara asta? Mâncare? Dansuri? Vom avea şansa s-o cunoaştem pe minunata Louise?

— Tu nu, a zis Elinor. Tu nu vii cu noi.

— Unde merg eu, merge şi el, am spus, oprindu-mă brusc.

— Dar niciuna dintre noi nu-l vrea, s-a bosumflat Elaina.

— Dacă mă vreţi pe mine, vine şi el, am insistat eu.

M-am îndepărtat puţin de ea, iar ea a ţuguiat buzele. M-am mustrat în gând.

— Te rog, am continuat, dându-i după ureche o şuviţă de păr răzleaţă şi încercând să zâmbesc. E fratele meu.

S-a lăsat mângâiată, fruntea i s-a descreţit şi a scos un geamăt.

— Bine, dacă insişti.

Ne-am reluat drumul.

— Deci la ce să ne aşteptăm, în noaptea asta? a reluat Ansel, tuşind uşor.

— Nu-ţi face griji, Antoine. O să am mare grijă de tine, a spus Elinor, zâmbindu-i ispititor.

— Nu, nu asta... voiam să spun... s-a bâlbâit Ansel, roşindu-se ca racul.

Elinor a râs şi s-a dat mai aproape de el.

— Vor fi obişnuitele cadouri şi micile ofrande. Mama noastră a murit acum câţiva ani, aşa că o vom cinsti pe Regină în locul ei, a zis ea.

— Şi pe Zeiţa noastră, bineînţeles, a adăugat Elodie.

— Apoi, a continuat Elaine, nerăbdătoare, după festin şi dansuri, la miezul nopţii, Morgane îi va aduce ofrandă Zeiţei.

Miezul nopţii. Am simţit că îmi amorţesc picioarele.

— Ce ofrandă?

— Pe fiica ei. Crudă situaţie, dar asta se va întâmpla, mi-a şoptit ea aplecându-se spre mine, ca şi când mi-ar fi împărtăşit un secret. În noaptea asta, vom fi martorii unui eveniment istoric, noi doi.

Elodie şi Elinor au început să protesteze pentru că nu

fuseseră şi ele incluse, dar nu le mai auzeam. Urechile au început să-mi ţiuie şi am strâns pumnii. Beau m-a lovit uşor peste călcâi cu o mişcare ce părea neintenţionată. M-am împiedicat, desprinzându-mă din braţele vrăjitoarelor, şi m-am întors furios spre el.

— Scuză-mă, Raoul, mi-a zis, zâmbind uşor şi ridicând din umeri, dar în ochii lui se citea un avertisment. Nu-mi vine să cred ce împiedicat sunt.

Am tras adânc aer în piept. O dată, de două ori. Am încercat să-mi descleştez pumnii.

Unu.

Doi.

Trei...

— Priviţi! a zis Elinor, arătând în stânga.

Un mic grup apăruse dintre copaci.

— Ivette şi Sabine! Nu le-am mai văzut de când eram mici.

Elaina şi Elodie au scos nişte chiote fericite şi ne-au tras pe mine şi pe Ansel spre grup. Beau s-a ţinut după noi.

Când ne-am apropiat, am recunoscut-o pe Coco la braţul uneia dintre vrăjitoare. Ceea ce însemna că singura care încă lipsea era *madame* Labelle. În momentul în care Coco mi-a aruncat pe furiş o privire neliniştită, am înclinat uşor din cap.

Ţineţi-vă gura închisă şi ochii deschişi, ne spusese *madame* Labelle. *Vă găsesc eu, înăuntru.*

Instrucţiuni vagi şi nesatisfăcătoare. Nicio altă explicaţie. Niciun plan de rezervă. Un Vânător, un cadet, un prinţ al casei Lyon şi o vrăjitoare de sânge urmau să intre în Chateau le Blanc fără un plan de acţiune. Dacă lucrurile ieşeau prost, nu murea doar Lou în noaptea asta.

Elaina m-a prezentat prietenelor ei, apoi şi-a împletit degetele cu ale mele şi şi-a rezemat capul pe umărul meu. Am zâmbit, imaginându-mi că în locul ei e Lou.

Lou, tulburătoare şi plină de viaţă. Dându-mi bobârnace şi ocărându-mă drăgăstos. Mi-am amintit faţa ei şi m-am agăţat cu disperare de imaginea asta.

Era singurul mod în care puteam continua fără să strâng

pe cineva de gât.

Elodie s-a uitat, vizibil fascinată, la una dintre femeile de lângă Coco.

— Scuze, frumuşelule, dacă aveai o soră... mi-a zis, bătându-mă uşor pe obraz.

S-a îndepărtat fără să se mai uite înapoi.

Ansel a venit lângă mine. Profitând de flecăreala fetelor, m-a tras uşor de mânecă, făcându-mi semn în faţă, spre locul unde copacii se răreau.

— Priveşte!

În faţa noastră se întindea un pod. Incredibil de lung. Din lemn. Ca de poveste. La capătul lui, pe culmea muntelui, se înălţa impunător Chateau le Blanc.

Ajunseserăm.

MODRANIHT

Reid

ERA PLIN DE VRĂJITOARE PESTE TOT.

Mi s-a tăiat respiraţia când companioanele mele m-au tras după ele în curtea înzăpezită. Era aproape imposibil să te mişti. În orice direcţie mă întorceam, mă loveam de cineva. Erau cotoroanţe şi copile, femei de toate vârstele, formele şi culorile – toate cu ochii strălucitori şi plini de entuziasm. Toate erau îmbujorate. Toate râdeau. Toate aduceau slavă Zeiţei lor păgâne.

O femeie cu părul negru a venit alergând spre mine, s-a ridicat pe vârfuri m-a sărutat pe obraz.

— Bun venit! a chicotit ea, înainte să dispară iar în mulţime.

O vrăjitoare bătrână şi ramolită, ţinând în braţe un coş cu ramuri cu frunze verzi, a fost următoarea. I-am aruncat o privire bănuitoare, amintindu-mi de cotoroanţa din piaţă, dar ea n-a făcut altceva decât să-mi pună pe cap o coroniţă de ienupăr şi a croncănit o binecuvântare din partea Zeiţei. Fetiţe mici alergau printre picioarele noastre, chiuind, jucându-se leapşa. În picioarele goale şi murdare pe faţă. Cu panglici în păr.

Era o nebunie.

Elaina şi Elinor – care îl abandonaseră pe Ansel, când şi-au dat seama că Elodie găsise altceva mai bun – trăgeau de mine fiecare în altă direcţie, hotărâte să mă prezinte tuturor celor pe care le cunoşteau. Nu mi-am bătut capul să le reţin numele. Cu o lună în urmă, le-aş fi dorit tuturor moartea. Acum, un soi de prăpastie adâncă mi se căsca în capul pieptului în timp ce făceam cunoştinţă cu ele. Aceste femei – cu zâmbetele lor drăguţe şi feţele strălucitoare – îi doreau moartea lui Lou. Se aflau aici ca să sărbătorească moartea lui Lou.

Acest gând a devenit repede insuportabil. Ca şi miasma de magie pură, cum nu mai simţisem vreodată.

Am încercat să mă îndepărtez de Elaina şi, cu un zâmbet încordat, i-am spus:

— Trebuie să merg la baie.

Deşi o căutam cu privirea pe *madame* Labelle, n-aveam idee ce faţă îşi luase – nici măcar dacă reuşise să intre.

— Nu mai poţi, mi-a zis Elaina, trăgându-mă şi mai aproape de ea.

Soarele coborâse în spatele Castelului, alungind umbrele în curte.

— Festinul e pe cale să înceapă.

Chiar în acel moment, vrăjitoarele au început să se mişte spre porţi de parcă ar fi răspuns unei chemări mute. Dacă mă concentram îndeajuns, aproape că simţeam şoaptele surde pe piele. M-am cutremurat.

— Bineînţeles, am zis, în timp ce ea mă trăgea înainte. Mai pot aştepta.

Ansel şi Beau se ţineau aproape de mine. Coco dispăruse imediat ce trecuserăm podul şi n-o mai văzusem de atunci. Absenţa ei mă neliniştea.

Beau a împins cu cotul o vrăjitoare durdulie, ca să fie cât mai aproape de noi.

— Participă şi Regina la festin?

— Ai grijă pe unde mergi, a zis grăsuna, aproape trântindu-l la pământ drept răzbunare.

Beau s-a izbit de mine şi şi-a regăsit echilibrul.

— Dumnezeule mare! a murmurat Beau, uitându-se la spatele ei lat, în timp ce şarja printr-o pereche de uşi de piatră.

Deasupra lor, era sculptată o reprezentare detaliată a fazelor Lunii: Primul Pătrar, Lună Plină, Ultimul Pătrar.

— Cred că ai greşit divinitatea, i-am şoptit eu.

— Vii sau nu? a strigat Elaina, trăgându-mă după ea.

N-am opus rezistenţă.

Sala în care am pătruns era mare şi veche – chiar mai mare decât sanctuarul de la Saint-Cécile –, cu tavanul boltit şi grinzi mari, acoperite de zăpadă şi frunze, ca şi cum curtea interioară s-ar fi revărsat în interior. Plante agăţătoare se strecurau înăuntru pe la marginile

ferestrelor arcuite. Gheaţa strălucea pe pereţi. Mese lungi se întindeau în toată sala, acoperite de licheni şi de lumânări pâlpâitoare. Cu miile. Aruncau o lumină blândă peste vrăjitoarele care stăteau în apropierea lor. Nimeni nu se aşezase încă. Toată lumea se uita spre capătul îndepărtat al încăperii cu mare atenţie. Le-am urmărit privirile. Până şi aerul din jurul nostru părea să fi încremenit.

Acolo, pe un tron făcut din trunchiul unui copac, stătea Morgane le Blanc.

Şi lângă ea, cu ochii închişi, şi braţele atârnând moi, plutea Louise.

Un icnet mi-a scăpat din piept când am văzut-o. Trecuseră doar două săptămâni şi, cu toate astea, era costelivă şi suferindă. Părul ei ciufulit fusese pieptănat şi împletit frumos, iar pistruii îi dispăruseră. Pielea ei – aurie, înainte – părea acum albă. Lividă.

Morgane o suspendase în aer, culcată cu faţa în sus, cu spatele arcuit. Degetele de la picioare şi de la mâini aproape atingeau podiumul. Capul îi atârna pe spate, expunându-i gâtul lung şi subţire. Etalându-i cicatricea.

M-a cuprins o furie cum nu mai simţisem vreodată.

Îşi băteau joc de ea.

De soţia mea.

Două perechi de mâini m-au înşfăcat de haină, dar nu era nevoie. Am rămas într-o stare de nemişcare supranaturală, cu ochii fixaţi pe corpul inert al lui Lou.

Elinor s-a ridicat pe vârfuri ca să vadă mai bine.

— Nu e aşa de drăguţă pe cât îmi aminteam, a chicotit ea, acoperindu-şi gura cu mâna.

— Dar uite ce slabă e, a suspinat Elaina.

M-am întors spre ele. Mâinile de pe spatele meu s-au încordat.

— Uşurel, a şoptit Beau, nu e încă momentul.

Am tras aer în piept. *Nu încă,* am repetat în gând.

Nu încă, nu încă, nu încă.

— Aţi înnebunit? s-a auzit vocea Elainei, răsunând în liniştea deplină din sală, stridentă şi nesuferită.

N-am apucat să spunem nimic, fiindcă Morgane s-a ridicat. Murmurele din sală au încetat imediat. Ne-a zâmbit, ca o mamă care îşi priveşte copilul preferat.

— Surorilor, a zis ea, deschizând braţele larg, fiţi binecuvântate!

— Fii binecuvântată! au răspuns vrăjitoarele în cor.

O veselie exagerată le-a aprins feţele. Neliniştea mi-a temperat furia. Unde era *madame* Labelle?

Morgane a coborât o treaptă a podiumului. Am privit neputincios cum Louise plutea alături de ea.

— Binecuvântate fie picioarele care v-au adus în aceste locuri! a strigat Morgane.

— Fie binecuvântate! au răspuns vrăjitoarele, aplaudând şi bătând cu picioarele în podea.

Un fior de gheaţă mi-a trecut pe şira spinării.

Morgane a mai făcut un pas.

— Binecuvântaţi fie genunchii, pentru că ei vor îngenunchea în faţa altarului sacru!

— Fie binecuvântaţi!

Lacrimile şiroiau pe obrajii vrăjitoarei durdulii. Beau o privea fascinat, dar ea n-a observat. Nimeni n-a observat.

— Binecuvântat fie pântecul, fără de care nu am exista! a continuat regina, făcând încă un pas. Binecuvântaţi fie sânii zămisliţi din frumuseţe!

Morgane coborâse de pe podium.

— Fie binecuvântaţi! a răspuns adunarea.

Regina a deschis braţele larg şi a lăsat capul pe spate, iar pieptul îi tresălta.

— Şi binecuvântate fie buzele, pentru că ele vor rosti Numele Sacre ale zeilor!

Glasurile vrăjitoarelor au răsunat precum tunetul:

— Fie binecuvântate!

Morgane şi-a coborât braţele, încă respirând greu, şi, încetul cu încetul, în sală s-a făcut linişte.

— Bine aţi venit, surorilor, şi Modraniht fericit! le-a urat ea.

Zâmbetul îngăduitor i-a revenit când s-a apropiat de capul mesei din mijloc.

— Veniţi aproape de mine, vă rog, mâncaţi şi beţi pe săturate! Pentru că în noaptea asta sărbătorim! a adăugat.

Vrăjitoarele au ovaţionat încă o dată, apoi s-au îmbulzit să ocupe un loc cât mai apropiat de ea.

— Partenerii n-au voie la masă, mi-a zis Elaina peste umăr şi s-a grăbit să-şi ajungă surorile din urmă. *Va-te'n!*[16] Mergi şi stai lângă perete cu ceilalţi!

Cu un sentiment de uşurare, m-am alăturat grăbit mulţimii partenerilor de lângă peretele din spate.

Beau ne-a condus la una dintre ferestre.

— Hai să stăm aici. Mă doare capul de la mirosul ăsta.

Locul în care ne aflam îmi oferea o vedere directă către Morgane. A făcut semn să fie adusă mâncarea. Numaidecât, clinchetul tacâmurilor s-a adăugat râsetelor care umpleau sala. O parteneră din apropierea noastră s-a întors spre noi şi a spus, plină de admiraţie:

— La Dame des Sorcières este atât de frumoasă, că nici nu te poţi uita la ea.

— Atunci, nu te mai uita la ea! m-am răstit.

Fata a clipit speriată, apoi s-a îndepărtat de noi.

Mi-am întors din nou privirea spre Morgane. Nu semăna deloc cu portretele din Turnul Vânătorilor. Femeia era, într-adevăr, frumoasă, dar rece şi nemiloasă – ca un sloi de gheaţă. Nu avea nimic din căldura lui Lou. Nu avea nimic din Lou. Ele două erau ca noaptea şi ziua – ca vara şi iarna – şi, cu toate astea, era ceva asemănător în înfăţişarea lor. În maxilarul ferm. Un soi de încăpăţânare. Amândouă credeau că au capacitatea de a supune întreaga lume voinţei lor.

Dar Lou nu mai arăta aşa. Acum plutea în apropierea lui Morgane, parcă dormind. O altă vrăjitoare stătea pe lângă ea. Era înaltă şi avea pielea ca abanosul. Îşi împletise nişte rămurele de ilice în părul negru.

— Surogatul lui Cosette, am auzit o voce murmurând lângă mine.

Era Coco. Le privea pe Lou şi pe vrăjitoarea de abanos cu o expresie impenetrabilă.

[16] Şterge-o! Du-te de-aici! (lb. fr.).

O mână micuţă mi-a atins braţul prin fereastră.

— Nu te întoarce!

M-am oprit brusc, dar nu înainte să întrezăresc părul blond-roşcat al lui *madame* Labelle şi ochi ei albaştri, tulburător de familiari.

— Arăţi neschimbată, am murmurat spre ea, încercând să-mi mişc buzele cât mai puţin posibil.

Eu şi Coco ne-am dat înapoi, încetişor, până când ne-am lipit de pervazul ferestrei. Ansel şi Beau s-au aşezat de o parte şi de cealaltă, astfel încât *madame* Labelle să nu poată fi văzută.

— De ce nu te-ai deghizat? Pe unde ai umblat?

— Până şi puterile mele au limite, a pufnit ea iritată. Vraja de protecţie a taberei şi transformarea voastră – şi *menţinerea* acestor transformări – m-au epuizat. N-aş putea nici să-mi deschid părul la culoare, ceea ce înseamnă că nu pot intra. Sunt prea uşor de recunoscut.

— Ce tot spui? a şoptit Coco. Lou n-a trebuit niciodată *să menţină* proiecţiile când se antrena în infirmerie. Pur şi simplu le... nici nu ştiu cum să mă exprim... *le făcea.*

— Ai fi vrut să vă schimb înfăţişarea pentru totdeauna? a spus *madame* Labelle, aruncându-i o privire furioasă. Dacă asta vrei, nicio problemă. Mi-ar fi mult mai uşor să mă opresc şi să vă las să arătaţi ca nişte cretini libidinoşi pentru tot restul vieţii...

— Lou a făcut vrăji în biserică? am zis, simţind cum mi se încing obrajii.

— Deci, care-i planul? a şoptit Ansel.

Am încercat să-mi revin şi să-mi concentrez atenţia asupra meselor. Festinul se apropia rapid de final. De undeva de afară pătrundeau acorduri de muzică. O parte dintre vrăjitoare se ridicaseră deja de la masă şi îşi recuperau partenerii. Cât de curând, Elaina şi Elinor aveau să mă caute.

— Planul este să aşteptaţi semnalul meu, a zis scurt *madame* Labelle. Am pregătit ceva.

— Ce? am spus, abţinându-mă cu greu să mă întorc şi s-o strâng de gât.

Nu era nici momentul, nici locul pentru instrucţiuni vagi şi inutile. Trebuia să ne concentrăm. Să trecem la acţiune.

— Ce-ai pregătit? Care-i semnalul?

— Nu am timp să explic, dar o să ştiţi care este când o să-l vedeţi. Ei aşteaptă afară...

— Cine?

M-am oprit brusc, văzând-o pe Elinor că se apropia de noi.

— Ha! a strigat ea, triumfătoare.

Respiraţia îi mirosea dulce, a vin. Obrajii îi erau rozalii.

— Am ajuns prima! Deci cu mine dansezi mai întâi, a zis ea.

M-am urnit cu greu, când m-a tras după ea, şi am aruncat o privire furişă peste umăr, dar *madame* Labelle dispăruse.

O învârteam pe Elinor prin luminiş, fără să mă uit la ea. Ne luase un sfert de oră să ajungem în locul ăsta mistic, ascuns adânc în umbra muntelui. Aceeaşi ceaţă groasă din La Forêt des Yeux acoperea şi aici pământul. Se răsucea în fuioare în jurul picioarelor noastre când dansam, pe ritmurile muzicii. Aproape că vedeam spiritele vrăjitoarelor moarte făcând piruete prin ea.

Ruinele unui templu – îngălbenite, gata să se prăbuşească – se înălţau spre cerul nopţii în mijlocul luminişului. Acolo stătea Morgane, cu Lou încă leşinată lângă ea, şi supraveghea sacrificiile mai mărunte. În apropierea lor, se ridica din pământ o piatră de altar. Strălucea imaculată sub razele lunii.

Între mintea şi corpul meu se dădea o luptă. Prima urla s-o aşteptăm pe *madame* Labelle. Al doilea îşi dorea să se repeadă spre Lou şi Morgane. Nu mai suportam să mă uit la trupul ei fără viaţă. S-o văd cum dispare, puţin câte puţin, ca şi cum ar fi fost deja un spirit din ceaţă.

Cât despre Morgane – niciodată nu-mi dorisem mai mult să ucid o vrăjitoare, să-mi înfig cuţitul în gâtul ei şi să-i separ capul de corp. Nu aveam nevoie de Balisardă ca s-o omor. I-aş fi vărsat sângele şi fără ea.

Nu încă. Aşteaptă semnalul.

Dacă *madame* Labelle ne-ar fi spus măcar care e semnalul!

Muzica nu se oprea, dar muzicanţii nu se vedeau nicăieri. Elinor m-a cedat Elainei fără tragere de inimă, iar eu am pierdut noţiunea timpului. Nu mai simţeam nimic, doar bătaia speriată a inimii şi aerul rece al nopţii. Cât de mult credea *madame* Labelle că sunt în stare să mai aştept? Unde era? *Pe cine* aştepta?

Prea multe întrebări şi niciun răspuns. Iar *madame* Labelle nu dădea niciun semn.

Panica s-a preschimbat în disperare atunci când a fost sacrificată şi ultima oaie, iar vrăjitoarele au început să-i aducă daruri lui Morgane. Sculpturi în lemn. Mănunchiuri de ierburi. Podoabe de hematit.

Morgane le urmărea pe fiecare cum îşi aşază ofranda la picioarele ei. Cu privirea visătoare, o mângâia pe păr pe Lou. Atunci, din templu, a venit vrăjitoarea cu pielea ca abanosul. N-am auzit ce i-a şoptit, dar Morgane s-a înviorat. Apoi vrăjitoarea neagră s-a întors în templu şi m-a trecut un fior.

Dacă a înveselit-o pe Morgane, nu putea fi de bine pentru noi.

Elaina şi Elinor m-au părăsit ca să-şi depună darurile în grămada celorlalte. Mi-am lungit gâtul, încercând să văd dacă se petrecea ceva neobişnuit, ceva ce putea fi interpretat drept semnal, dar n-am văzut nimic.

Ansel şi Coco s-au furişat lângă mine. Neliniştea lor era aproape palpabilă.

— Nu mai durează mult, a murmurat Ansel. E aproape miezul nopţii.

Am încuviinţat din cap, amintindu-mi zâmbetul diabolic al lui Morgane. Urma să se întâmple ceva.

Nu mai puteam aştepta. Chiar dacă *madame* Labelle dăduse sau nu semnalul, era momentul să trecem la fapte.

— Ne trebuie o diversiune. Ceva care să-i distragă atenţia lui Morgane de la Lou, am zis, uitându-mă spre Coco.

— Cum ar fi, de pildă, o vrăjitoare de sânge?

Ansel a deschis gura să protesteze, dar l-am întrerupt.

— Este periculos, am zis.

Cu o mişcare rapidă a degetului şi-a crestat încheietura mâinii. Sângele închis la culoare a început să curgă şi un miros înţepător şi neplăcut a străpuns aerul dulceag.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, a zis ea, apoi ne-a întors spatele şi a dispărut în ceaţă.

Mi-am verificat discret banduliera de sub haină.

— Ansel... înainte să facem asta... aş vrea să-ţi spun că...

M-am oprit şi am înghiţit în sec. Am început din nou:

— Aş vrea să-ţi spun că îmi pare rău. În legătură cu ceea ce s-a întâmplat în Turn. N-aveam voie să te lovesc.

— E de înţeles, Reid, a clipit el mirat. Erai supărat...

— Nu, nu e de înţeles, am spus, tuşind încurcat. Ce arme ai la tine?

Înainte să poată răspunde, muzica s-a oprit brusc şi peste luminiş s-a lăsat liniştea. Toţi ochii s-au întors către templu. Am privit îngrozit cum Morgane s-a ridicat în picioare. Ochii îi scânteiau diabolic.

Gata, sosise momentul. Nu mai aveam timp.

Ca moliile atrase de lumină, vrăjitoarele s-au apropiat de ea. Le-am urmat. Cu mâna pe un pumnal de sub haină, m-am strecurat prin mulţime cât mai în faţă. Ansel mă urma îndeaproape, şi imediat mi s-a alăturat şi Beau.

Bine. Se puteau ajuta unul pe celălalt. Deşi, dacă eu nu reuşeam, oricum erau ca şi morţi.

Morgane era ţinta.

Un cuţit înfipt în piept i-ar fi distras atenţia la fel de mult ca prezenţa lui Coco. Dacă aveam noroc, o omoram. Dacă nu, câştigam îndeajuns timp cât s-o înşfac pe Lou şi să fug. M-am rugat ca şi ceilalţi să reuşească să treacă neobservaţi.

— Multe dintre voi aţi călătorit de foarte departe ca să vă aduceţi omagiul în noaptea de Modraniht, a spus Morgane, pe un ton scăzut, dar vocea ei răsuna limpede în tot luminişul.

Vrăjitoarele aşteptau cu sufletul la gură.

— Sunt onorată de prezenţa voastră. Sunt copleşită de darurile voastre. Voioşia voastră din seara asta mi-a redat entuziasmul.

S-a uitat la fiecare faţă cu atenţie, privirea ei părând să zăbovească o clipă pe a mea, înainte de a trece mai departe. Abia respiram.

— Dar voi ştiţi că noaptea aceasta e mai mult decât un festin, a continuat cu o voce şi mai uşoară. Este o noapte în care ne cinstim străbunele. Este noaptea în care o venerăm şi îi aducem omagiu Zeiţei noastre – cea care aduce lumină şi întuneric, cea care respiră viaţă şi moarte. Cea care este adevărata Mamă a noastră, a tuturor.

A făcut o nouă pauză, de data asta mai lungă, insistentă.

— Mama noastră este mânioasă.

Durerea de pe faţa ei aproape că m-a păcălit şi pe mine.

— Suferinţa s-a abătut asupra copiilor ei, adusă de mâna omului. Am fost vânate, a spus ea, ridicând tonul. Am fost arse, am pierdut surori, mame şi fiice din cauza urii şi a fricii lor.

Vrăjitoarele au început să se agite. Am strâns mai tare pumnalul în mână.

— În noaptea asta, a strigat cu înflăcărare, ridicând braţele spre cer, Zeiţa va răspunde rugilor noastre.

Apoi şi-a coborât brusc braţele, iar Lou – încă plutind, încă fără cunoştinţă – s-a înclinat. Picioarele ei atârnau neajutorate deasupra podelei templului.

— Prin sacrificiul fiicei mele, Zeiţa va pune capăt asupririi noastre.

A încleştat pumnii şi capul lui Lou s-a ridicat brusc. Am simţit că mi se face rău.

— Prin moartea ei, vom făuri pentru noi o nouă viaţă, a zis Morgane.

Vrăjitoarele au început să bată din picioare şi să urle.

— Dar, mai întâi, a zis ea, aproape imperceptibil, un dar pentru fiica mea.

Cu o ultimă fluturare a mâinii, ochii lui Lou s-au deschis.

Am ezitat doar o clipă, cât să văd acei ochi albaştri-verzui – frumoşi, vii – căscându-se de spaimă. Apoi am

ţâşnit spre ea.

— Reid! a zis Ansel şi m-a apucat de braţ cu o putere surprinzătoare.

Am şovăit la auzul vocii lui. Imediat după aceea, am înţeles de ce m-a oprit: vrăjitoarea cu pielea de abanos reapăruse, târând din templu o a doua femeie – neputincioasă şi imobilizată. O femeie cu păr blond-roşcat şi ochii de un albastru pătrunzător, care se uita deznădăjduită prin mulţime.

Am încremenit ca lovit de trăsnet. Incapabil să mă mişc.

Mama mea.

— Priviţi-o pe această femeie! a strigat Morgane peste vacarmul de voci care se stârnise. Priviţi-o pe această trădătoare!

A apucat-o de păr pe *madame* Labelle şi a aruncat-o pe treptele templului. Această femeie – care a fost cândva sora mea, inima mea – a conspirat cu regele oamenilor. I-a născut fiul bastard.

Urlete de furie au umplut aerul.

— Străjile noastre au prins-o în seara asta, când încerca să intre pe ascuns în Chateau. Voia să fure preţiosul dar închinat Mamei noastre, luând chiar ea viaţa fiicei mele. Şi-ar fi dorit să ardem toate sub domnia regelui tiran.

Urletele au devenit asurzitoare, iar ochii lui Morgane străluceau triumfător, în timp ce cobora treptele.

— Louise le Blanc, fiică şi moştenitoare a Reginei Vrăjitoarelor, te voi onora cu moartea ei, a zis Morgane, scoţând un pumnal foarte ascuţit de la cingătoare.

— Nu! a strigat Lou, în timp ce corpul i se zbătea, încercând din răsputeri să se mişte.

Lacrimile şiroiau pe obrajii lui *madame* Labelle.

M-am smuls din strânsoarea lui Ansel şi m-am năpustit spre treptele templului – căutând cu disperare să ajung la ele, să le salvez pe cele două femei de care aveam cea mai mare nevoie – exact în clipa în care Morgane a împlântat pumnalul în pieptul mamei mele.

PROIECŢIA

Reid

— NU! AM URLAT ŞI M-AM ARUNCAT LA PĂMÂNT, LÂNGĂ EA, scoţându-i pumnalul din piept, încercând să-i opresc sângerarea.

Dar ştiam deja că e prea târziu. Sângera atât de tare, încât nu putea fi decât o rană mortală. M-am oprit din eforturile mele zadarnice şi i-am strâns mâinile. Nu-şi dezlipea ochii de pe faţa mea. Ne uitam cu nesaţ unul la altul, ca şi când în clipa aceea retrăiam o mie de alte clipe.

În una, ea strângea în mână un degeţel dolofan. În alta, oblojea o rană la genunchi. În alta, râdea de primul meu sărut cu Célie şi îmi spunea că nu mă pricep.

Apoi clipa s-a stins. Fiorul rece al magiei sale mi-a părăsit chipul. A scos un geamăt şi a închis ochii.

Am simţit lama unui cuţit pe gât.

— Ridică-te! a poruncit Morgane.

Am ţâşnit în picioare, am apucat-o de încheietura mâinii şi i-am rupt-o cu uşurinţă – cu o plăcere sălbatică. A scos un ţipăt şi a scăpat pumnalul, dar nu m-am oprit. Cu mâna liberă, am prins-o de gât şi am strâns până am simţit că i se frânge traheea, după care am împins cuţitul cu piciorul spre Ansel.

Cealaltă mână a ei m-a izbit în plex – năucindu-mă – şi nişte legături invizibile s-au încolăcit în jurul corpului meu, imobilizându-mi braţele. Cu cât mă zbăteam mai tare, cu atât se înfăşurau mai strâns. Îmi tăiau în carne, până la sânge.

— Opreşte-te, mamă! a strigat Lou, zvârcolindu-se, tremurând de efortul de a ajunge la mine, dar corpul i-a rămas suspendat. Nu-l răni!

Morgane n-o asculta. Părea să bâjbâie prin aer după ceva. Şi-a întors ochii spre mulţime, unde a găsit ceea ce căuta. Cu o smucitură violentă, a tras în faţă două persoane cunoscute. Mi-a îngheţat inima. Morgane a tras

şi mai tare, iar Beau şi Ansel s-au prăvălit pe treptele templului, fiecare luptându-se cu propriile legături invizibile. Îşi recăpătaseră înfăţişarea dintotdeauna.

— Complicii ei! a strigat Morgane, cu o sticlire nebună în ochi.

Însetate de sânge, vrăjitoarele au început să tropăie şi să urle şi s-au năpustit spre templu. O vrajă mi-a trecut vâjâind ca o săgeată prin faţa ochilor. Ansel a scos un ţipăt în momentul în care alta i-a tăiat obrazul.

— Fiii şi Vânătorii regelui! Vor fi martorii triumfului nostru! Vor vedea cum stârpim dinastia Lyon de pe faţa pământului!

A mişcat din mâna rănită şi Lou a căzut pe altar. Vrăjitoarele au izbucnit în urale. M-am aruncat spre ea. M-am târât şi m-am zbătut din toate puterile să ajung la altar. Legăturile din jurul corpului meu s-au strâns şi mai aprig.

— Universul cere echilibru! a spus Morgane, aplecându-se să ia pumnalul de pe trepte.

În continuare, vocea ei a căpătat un timbru grav, nepământean, plin de reverberaţii, ca şi când mii de vrăjitoare vorbeau prin gura ei.

— Louise le Blanc, sângele tău este jertfa!

Vraja s-a revărsat peste templu, arzându-mi nările şi înceţoşându-mi mintea. Am scrâşnit din dinţi. M-am sforţat să văd prin ea.

Beau s-a moleşit imediat. Ochii i-au devenit opaci în vreme ce pielea lui Morgane a început să strălucească. Doar Ansel se chinuia să înainteze, dar şi el a cedat, în scurt timp.

— Să umple pocalul neamului Lyon, iar cel ce va bea să-şi găsească moartea!

Morgane s-a îndreptat agale spre Lou, cu părul fluturând în bătaia unui vânt inexistent.

— Astfel a vestit profeţia: leul va fi devorat de miel!

A întors-o pe Lou pe burtă. Apoi a tras-o de coada împletită, în aşa fel încât să-i întindă gâtul deasupra vasului de pe altar. Lou mi-a căutat privirea.

— Te iubesc, mi-a şoptit.

Nicio lacrimă nu îi păta chipul frumos.

— N-o să te uit.

— Lou…

A fost un sunet deznădăjduit şi sugrumat. O rugăminte şi o rugăciune. Mă zbăteam nebuneşte să rup legăturile. Un junghi m-a săgetat prin tot corpul în clipa în care am reuşit să eliberez un braţ. L-am întins până la doar câţiva centimetri de altar, dar nu era de ajuns. Am privit – scena parcă desfăşurându-se cu încetinitorul – cum Morgane ridică pumnalul. Era încă mânjit de sângele mamei mele.

Lou a închis ochii.

Nu!

A răsunat un ţipăt ascuţit şi Coco s-a năpustit la gâtul lui Morgane.

A implântat cuţitul în carnea moale dintre gât şi umăr. Morgane a scos un zbieret şi a încercat să o dea la o parte, dar Coco s-a ţinut bine şi a înfipt lama mai adânc. Se chinuia să ducă sângele lui Morgane la buze. Morgane, înţelegând, bulbucase ochii de uluire şi spaimă.

A trecut o secundă până să mă dumiresc că legăturile nevăzute care mă imobilizau se rupseseră odată cu atacul lui Coco. Am sărit în picioare şi, dintr-un pas, am ajuns la Lou.

— Nu! a strigat ea, când am vrut s-o iau în braţe. Ajut-o pe Coco! Ajut-o pe ea!

Orice s-ar întâmpla, tu o iei pe Lou de acolo.

— Lou, am spus printre dinţi, dar un ţipăt strident mi-a retezat vorba.

M-a întors exact când Coco s-a prăbuşit. Nu s-a mai ridicat.

— Coco! a ţipat Lou.

În clipa aceea, s-a dezlănţuit haosul. Vrăjitoarele s-au repezit spre noi, dar Ansel le-a tăiat calea – o siluetă singuratică împotriva câtorva sute. Spre disperarea mea, Beau i-a urmat exemplul – dar el nu avea armă. În schimb, şi-a dat jos haina şi cizmele şi s-a uitat atent prin mulţime. În momentul în care a dat cu ochii de vrăjitoarea durdulie, care îl îmbrâncise, a arătat-o cu degetul şi a strigat în gura

mare:

— ŢÂŢOASA LIDDY!

Aceasta a rămas cu gura căscată. Beau şi-a dat jos pantalonii şi a început să cânte din toţi rărunchii:

— „ŢÂŢOASA LIDDY NU ERA PREA FRUMOASĂ, DAR AVEA PIEPTUL CÂT CASA.”

Vrăjitoarele din apropierea lui – printre care şi Elinor, şi Elaina – s-au oprit în loc. Stupoarea le-a mai domolit furia, în timp ce Beau şi-a scos cămaşa peste cap, continuând să cânte.

— „SÂNII EI ALBI ZĂPĂCEAU BĂRBAŢII, DAR EA NU AVEA OCHI PENTRU EI.”

Morgane şi-a dezvelit dinţii şi s-a întors spre el cu sângele şiroindu-i pe umăr. Era diversiunea de care aveam nevoie. Am tăbărât pe ea, înainte să apuce să ridice mâinile, şi i-am pus cuţitul la gât.

— Reid!

Era ultima voce pe care m-aş fi aşteptat s-o aud, singura care m-ar fi putut face să şovăi în clipa aceea. Şi am şovăit.

Era vocea arhiepiscopului.

Morgane a dat să se răsucească, dar i-am apăsat şi mai tare cuţitul pe gât.

— Îndrăzneşte numai să mişti!

— Trebuia să te fi înecat în mare! a mârâit ea, dar n-a mai mişcat mâinile.

M-am întors cu prudenţă. Vrăjitoarea de abanos revenise, iar în faţa ei plutea neputincios arhiepiscopul. Avea o privire înnebunită – un amestec de teamă şi altceva. Ceva arzător.

— Reid, a spus el, gâfâind. Nu le asculta. Orice s-ar întâmpla, orice-ţi vor spune…

Vrăjitoarea de abanos a mârâit şi cuvintele arhiepiscopului s-au încheiat cu un urlet.

Mi-a alunecat mâna, iar Morgane a scos un şuierat în momentul în care i s-a prelins sânge pe gât. Vrăjitoarea de abanos venea spre noi.

— Dă-i drumul, altfel îl omor!

— Manon! a rugat-o Lou. Nu face asta, te implor.

— Gura, Lou!

Avea în ochi o sticlire nebună – lipsită de orice urmă de raţiune. Arhiepiscopul continua să ţipe. I s-au înnegrit venele, deopotrivă cu limba şi unghiile. Mă uitam la el îngrozit.

N-am observat că Morgane mişcă mâinile până ce nu m-a prins de încheieturi. O arsură ca de fier înroşit în foc mi-a topit carnea şi am scăpat cuţitul din mână.

Înainte să reacţionez, Morgane l-a luat de jos şi s-a repezit spre Lou.

— NU!

Urletul mi-a erupt din gât – deznădăjduit şi sălbatic –, dar ea împlântase deja cuţitul şi i-a sfâşiat gâtul lui Lou.

Am rămas fără aer. Un vuiet asurzitor mi-a umplut urechile şi m-am prăbuşit – un hău uriaş s-a căscat în timp ce Lou gemea şi se sufoca, iar sângele i se scurgea în vasul de pe altar. A început să se zbată, în sfârşit eliberată de vraja care o ţinuse paralizată – încă lupta cu ultima fărâmă de energie –, dar corpul i s-a liniştit repede. A mişcat o dată din pleoape... apoi le-a închis.

Am simţit că se cutremură pământul sub tălpile mele. În depărtare, răsunau strigăte şi zgomot de paşi, dar parcă nici nu le auzeam. Nu vedeam nimic. Era doar beznă – un vid imens rămas acolo unde ar fi trebuit să fie Lou şi nu mai era. Mă uitam în adâncul lui, implorându-l să mă înghită.

Şi asta a făcut. M-am prăbuşit în întuneric împreună cu ea, şi totuşi... ea nu era acolo. Dispăruse. Rămăseseră doar un înveliş frânt şi o mare de sânge.

Eram singur.

Din întuneric s-a întrupat un firicel auriu. A plutit din pieptul lui Lou către arhiepiscop, pulsând ca o inimă. Cu fiecare bătaie, îşi pierdea din lumină. M-am uitat la el preţ de o secundă. Ştiam ce este, aşa cum îmi ştiam sunetul vocii sau reflexia în oglindă. Cunoscut şi totuşi străin. Previzibil şi totuşi surprinzător. Ceva ce făcuse mereu parte din mine, dar nu conştientizasem niciodată pe deplin.

În beznă, s-a deşteptat ceva în mine.

N-am şovăit. N-am stat să mă gândesc. Cu o mişcare rapidă, am scos un al doilea cuţit din bandulieră şi am trecut în goană pe lângă Morgane. A ridicat mâinile – bice de foc îi ieşeau din degete –, dar nu-i simţeam flăcările. Lumina aurie îmi învăluia pielea, ocrotindu-mă. Gândurile însă îmi erau împrăştiate. După efortul istovitor, mintea a renunţat la luptă. M-am poticnit, dar firul de aur mi-a arătat drumul. Am sărit peste altar, după el.

Arhiepiscopul mi-a ghicit intenţia şi a deschis ochii. Un murmur implorator i-a ieşit din gură, dar a fost tot ce-a putut face înainte să mă reped la el.

Şi să-i înfig cuţitul în inimă.

O viaţă în schimbul unei vieţi. O iubire în schimbul unei iubiri.

S-a prăvălit în braţele mele, cu ochii mari şi nedumeriţi.

Lumina aurie a dispărut şi lumea a devenit din nou clară. Strigătele s-au înteţit. Mă uitam la trupul neînsufleţit al arhiepiscopului, dar urletul turbat al lui Morgane m-a făcut să mă întorc. Mi-a redat speranţa. Mi s-au umplut ochii cu lacrimi de bucurie la ceea ce mi se înfăţişa înainte.

Cu toate că Lou era încă palidă, încă nemişcată, rana de la gât începea să se închidă. Pieptul îi tresărea.

Trăia.

Cu un ţipăt sălbatic, Morgane a ridicat cuţitul să redeschidă rana, dar prin aer a şuierat o săgeată şi s-a oprit în pieptul ei. A mai ţipat o dată şi s-a întors furioasă, dar am recunoscut imediat vârful albastru.

Vânătorii.

Conduşi de Jean Luc, s-au revărsat în luminiş cu zecile. Vrăjitoarele au izbucnit în urlete sălbatice şi au luat-o la fugă care încotro, dar alţi tovarăşi de-ai mei aşteptau în copaci. N-au cruţat pe nimeni, ucigând femei şi copii deopotrivă. Pretutindeni vedeai corpuri care se prăbuşeau în ceaţă şi dispăreau. Din pământ s-a înălţat un vaiet sinistru şi, în scurt timp, au început să dispară şi Vânătorii.

Cu faţa schimonosită de furie, Jean Luc a mai pus o

săgeată în arc şi a luat-o la goană spre templu. Ochii lui însă nu mai erau aţintiţi la Morgane, ci la mine. Prea târziu mi-am dat seama că strâng în mână cuţitul înfipt în inima arhiepiscopului. I-am dat repede drumul – şi corpul arhiepiscopului a căzut odată cu el –, dar răul era deja făcut.

Jean Luc a ochit şi a tras.

LA FORÊT DES YEUX

Reid

AM LUAT-O PE LOU ŞI NE-AM ASCUNS ÎN SPATELE altarului. Ansel şi Beau au venit după mine, cărând-o pe Coco, care abia se ţinea pe picioare. O ploaie de săgeţi vâjâia pe deasupra noastră. Morgane le-a făcut scrum pe majoritatea dintr-o simplă mişcare a mâinii, dar una i s-a înfipt în gât. A scos un urlet de furie.

— Pe acolo, a bolborosit Coco, arătând spre templu. Mai e... o ieşire.

Am ezitat doar o clipă. O nouă rafală de săgeţi îi dădea lui Morgane de lucru, aşa că asta era şansa noastră.

— Scoate-i de-aici, am zis şi am pus-o pe Lou în braţele lui Beau. Vă prind din urmă.

Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să protesteze, am ţâşnit din spatele altarului către trupul lui *madame* Labelle. Nu o nimerise nicio săgeată, dar norocul nostru nu avea să dureze la nesfârşit. Pe măsură ce Vânătorii se apropiau, tirul lor devenea mortal pentru noi. O săgeată mi-a zbârnâit pe la ureche. Am luat-o pe *madame* Labelle de mână şi am ridicat-o în braţe. Am încercat să-i protejez pe cât posibil corpul cu al meu. Flăcări şi săgeţi s-au năpustit după mine când am intrat în templu. O durere intensă mi-a străfulgerat umărul, dar n-am îndrăznit să mă opresc.

Zăngănitul luptei s-a stins în clipa în care am păşit în liniştea stranie din templu. În faţă, Ansel, Coco şi Beau alergau spre ieşire. Am luat-o la fugă după ei, străduindu-mă să nu bag în seamă lichidul cald care mi se prelingea pe braţ. Din gâtul lui *madame* Labelle au ieşit câteva gemete slabe.

E vie. Trăieşte.

Nu m-am uitat înapoi să văd dacă mă urmăresc Jean Luc sau Morgane. Mă uitam doar la micul dreptunghi de lumină din capătul templului, la părul fluturând al lui Coco

în momentul în care a trecut prin el.

Coco.

Coco putea s-o vindece.

I-am prins din urmă exact când intrau în pădure. N-au încetinit. Am făcut un salt şi am apucat-o pe Coco de braţ. Avea ochii goi şi sticloşi când s-a întors spre mine. I-am întins corpul lui *madame* Labelle.

— Ajut-o, te rog!

Îmi tremura vocea – şi îmi ardeau ochii –, dar nu-mi păsa. I-am pus-o pe mama în braţe.

— Te rog!

Ansel s-a uitat peste umăr, gâfâind.

— Nu e timp, Reid...

— Te rog! am implorat, fără să-mi dezlipesc ochii de la faţa lui Coco. E pe moarte.

Coco a clipit încet.

— Încerc.

— Eşti mult prea slăbită, Coco! a spus Beau, mutând-o pe Lou în braţe, epuizat şi roşu la faţă. Abia te ţii pe picioare.

În replică, Coco a ridicat încheietura mâinii la gură şi şi-a sfâşiat pielea. Mirosul înţepător s-a răspândit în aer când a tras capul înapoi. Avea buzele acoperite de sânge.

— În felul ăsta, câştigăm timp până ajungem la tabără.

Apoi a dus încheietura la pieptul lui *madame* Labelle. Priveam hipnotizaţi picăturile de sânge care sfârâiau la atingerea pielii lui *madame* Labelle.

Beau se uita buimăcit la rana care începea să se închidă.

— Cum nai...?

— Nu acum.

Coco şi-a îndoit încheietura şi a clătinat din cap, cu o privire vigilentă, în clipa în care, de dincolo de templu, a răsunat ţipătul unui bărbat. Cel mai probabil, vrăjitoarele se regrupaseră după panica iniţială. Deşi nu mai vedeam luminişul, îmi imaginam că foloseau singurele arme pe care le aveau la îndemână: partenerii lor. Scuturi umane împotriva Balisardelor tovarăşilor mei.

Coco s-a uitat la trupul palid al lui *madame* Labelle.

— Trebuie să găsim repede tabăra, altfel moare.

N-a fost nevoie să ne spună de două ori. Am rupt-o la fugă prin pădure, în bezna nopţii.

Întunericul învăluia încă pinii când am găsit tabăra părăsită. Deşi *madame* Labelle era tot mai palidă, încă răsufla. Încă îi bătea inima.

Coco s-a scotocit prin traistă şi a scos un borcan în care se afla un lichid gros, de culoare chihlimbarie.

— Miere, mi-a explicat, văzându-mi privirea îngrijorată. Sânge şi miere.

Am aşezat-o pe *madame* Labelle în iarbă şi am privit cu fascinaţie cum Coco îşi redeschide rana de la încheietura mâinii şi amestecă sângele cu mierea. După care a aplicat amestecul pe cicatricea zbârcită de pe pieptul lui *madame* Labelle. Aproape instantaneu, răsuflarea acesteia s-a înviorat. I-a revenit culoarea în obraji. M-am prăbuşit în genunchi, hotărât să nu o scap din priviri. Nici măcar pentru o secundă.

— Cum ai reuşit?

Coco s-a lăsat pe spate şi a închis ochii, masându-şi tâmplele.

— Ţi-am spus. Magia mea vine din interior. Nu e ca a lui Lou.

Lou.

Am sărit în picioare.

— E bine, a spus Ansel, care se aşezase în capătul celălalt al taberei şi îi ţinea capul în poală.

M-am dus iute la ei şi i-am cercetat chipul. Gâtul sfâşiat. Obrajii supţi.

— Încă respiră. Inima îi bate cu putere.

În ciuda asigurărilor lui Ansel, m-am întors spre Coco.

— Poţi s-o vindeci şi pe ea?

— Nu.

A ţâşnit în picioare, de parcă ar fi conştientizat brusc ceva, şi a scos din traistă un mănunchi de ierburi, un pistil şi un mojar. Apoi s-a apucat să piseze ierburile.

— Ai vindecat-o tu deja.

— Atunci, de ce nu se trezeşte? am întrebat, răstit.

— Ai răbdare. O să se trezească atunci când va considera de cuviinţă.

Răsuflând greu – înecat şi neregulat –, şi-a lăsat sângele să picure peste praful de ierburi şi şi-a uns degetele cu amestecul obţinut. După care a venit lângă Lou.

— Dă-te la o parte. Are nevoie de protecţie. Ca noi toţi, de altfel.

M-am uitat scârbit la amestec, ghemuindu-mă între ele. Mirosea oribil.

— Nu.

Coco a pufnit exasperată, m-a împins cât colo şi şi-a trecut degetul plin de sânge pe fruntea lui Lou. Apoi pe a lui *madame* Labelle. Apoi pe a lui Beau şi a lui Ansel. M-am uitat furios la ei şi i-am dat mâna la o parte când a ridicat-o la fruntea mea.

— Nu fi tâmpit, Reid! E salvie, a spus ea, iritată. E tot ce pot face împotriva lui Morgane.

— Prefer să risc.

— Termină! Eşti primul pe care o să-l caute Morgane, când n-o va găsi pe Lou... *dacă* n-o va găsi pe Lou.

S-a uitat la trupul inert al lui Lou şi s-a clătinat pe picioare. Beau şi Ansel au întins imediat mâinile să o sprijine.

— Nu ştiu dacă am destulă forţă să vă protejez împotriva ei.

— Orice lucru cât de mic contează, a murmurat Beau.

O platitudine fără rost. Se pricepea la magie la fel de puţin ca mine. Mă pregăteam să i-o spun când Ansel m-a bătut pe umăr, oftând adânc.

— Reid, fă-o pentru Lou, m-a rugat.

Nu m-am clintit când Coco m-a uns cu sângele ei pe frunte.

★

Am căzut de acord să părăsim tabăra cât mai repede cu putinţă, dar coasta muntelui nu era mai puţin primejdioasă decât Castelul. Vânători şi vrăjitoare cutreierau prin pădure, cu gânduri ucigaşe. În mai multe rânduri, am fost

nevoiţi să ne ascundem în copaci, neştiind cât de solidă e vraja lui Coco. Ne transpirau palmele şi ne tremurau picioarele.

— Dacă o scapi cumva, te omor, m-a ameninţat Coco, uitându-se la trupul moale al lui Lou din braţele mele.

De parcă i-aş mai fi dat vreodată drumul de lângă mine.

În tot acest timp, Morgane nu s-a arătat.

Îi simţeam prezenţa în aer, dar nimeni nu îndrăznea să pomenească de asta – ca şi când ne gândeam că, dacă am da glas temerilor, s-ar abate asupra noastră. N-am discutat nici despre fapta pe care o comisesem la templu. Dar amintirea continua să mă bântuie. Senzaţia oribilă din momentul în care împlântasem cuţitul în pieptul arhiepiscopului. Efortul de a înfige lama printre oase până la inimă.

Ochii arhiepiscopului – mari şi nedumeriţi – în clipa în care cel pe care-l considera fiul lui îl trădase.

Aveam să ard în iad pentru fapta mea. Dacă exista un asemenea loc.

★

Madame Labelle s-a trezit prima.

— Apă, a bolborosit ea.

Ansel şi-a căutat plosca, iar eu am venit repede lângă ea.

Am lăsat-o să bea pe săturate, fără să spun nimic. O priveam. O studiam. Încercam să-mi calmez bătăile inimii. Ca şi Lou, era încă palidă şi slăbită şi avea vânătăi în jurul ochilor ei albaştri.

Când, în sfârşit, a lăsat plosca din mână, s-a uitat la mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Am fugit.

— Asta e evident, a zis ea, neaşteptat de sarcastică. Mă interesează *cum* aţi reuşit.

— Am…

M-am uitat la ceilalţi. Cât o fi înţeles din cele întâmplate? Cât o fi văzut? Ştiau că îl ucisesem pe arhiepiscop şi că Lou scăpase cu viaţă, dar făcuseră oare legătura între acestea două?

A fost de ajuns să mă uit la Coco şi am aflat răspunsul. A oftat adânc şi a întins braţele spre Lou.

— Lasă-mă s-o ţin eu.

Văzând că ezit, mi-a aruncat o privire severă.

— Ia-ţi mama, Reid, şi mergeţi la o plimbare. Spune-i... altfel îi spun eu.

M-am uitat pe rând la feţele celor din jur, dar niciunul nu părea mirat de cuvintele ei. Ansel îşi ferea privirea. În momentul în care Beau mi-a făcut semn din cap, şoptindu-mi „Hai odată”, m-a cuprins deznădejdea.

— Bine, fie, am zis şi am pus-o pe Lou în braţele lui Coco. Nu ne ducem prea departe.

Ne-am îndepărtat cât să nu audă nimeni ce vorbim, am aşezat-o pe *madame* Labelle pe un petic de pământ cât mai moale, apoi am luat loc lângă ea.

— Deci? a spus ea, netezindu-şi agitată fusta.

M-am încruntat. Din câte îmi dădeam seama, faptul că fusese la un pas de moarte o făcuse pe mama foarte irascibilă. Nu mă deranja. Iritarea ei mă ajuta să mai uit de stânjeneala mea. Schimbaserăm multe lucruri nerostite între noi, în momentul în care trăgea să moară.

Vinovăţie. Furie. Dor. Regret.

Iritarea era mult mai uşor de înfruntat decât toate acestea.

I-am povestit ce se întâmplase la templu, pe un ton aspru şi răspicat, fără să dau prea multe detalii despre contribuţia mea la evadare. *Madame* Labelle însă era o femeie teribil de perspicace şi m-a mirosit imediat.

— Îmi ascunzi ceva, a zis, aplecându-se spre mine şi strâmbând din buze. Ce ai făcut?

— N-am făcut nimic.

— Serios? a zis, înălţând sprâncenele şi rezemându-se în braţe. Din ce spui tu reiese că ţi-ai ucis patriarhul – omul pe care l-ai iubit – fără niciun motiv.

L-ai iubit. Mi s-a pus un nod în gât auzind că vorbeşte la trecut. Am tuşit uşor.

— Ne-a trădat...

— După care, în mod inexplicabil, soţia ta s-a trezit la

viaţă.

— Nu era moartă.

— De unde ştii?

— Ştiu, pentru că...

M-am oprit, dându-mi seama prea târziu că nu puteam explica firul vrăjii întins între Lou şi arhiepiscop. Ar fi însemnat să mă dau de gol. Văzându-mă că şovăi, a mijit ochii. Am oftat adânc.

— Am... văzut-o... cumva.

— Cum?

Mă uitam în pământ şi mă dureau umerii de atâta încordare.

— A apărut un firicel. Şi i-a... unit. Pulsa în ritm cu inima ei.

Madame Labelle s-a ridicat brusc, cu o grimasă de durere.

— Ai văzut o proiecţie.

N-am zis nimic.

— Ai văzut o proiecţie magică, a repetat, ca şi cum ar fi vorbit singură. Şi ţi-ai dat seama ce e. Te-ai folosit de ea. Cum?

S-a aplecat spre mine şi m-a strâns de braţ cu o forţă surprinzătoare, deşi îi tremurau mâinile.

— De unde-a apărut? Vreau să-mi povesteşti tot ce-ţi aminteşti.

Îngrijorat, i-am petrecut un braţ pe după umeri.

— Trebuie să te odihneşti. Avem timp să vorbim mai târziu.

— *Spune-mi!* a insistat, înfigându-şi unghiile în antebraţul meu.

I-am aruncat o privire furioasă. Mi-a aruncat şi ea una la fel. Într-un final, dându-mi seama că nu-i chip să mă înţeleg cu ea, am pufnit exasperat.

— Nu-mi amintesc. Totul s-a întâmplat foarte repede. Morgane i-a tăiat gâtul lui Lou şi am crezut că a murit, după care... după care s-a lăsat bezna. M-a înghiţit şi nu reuşeam să mai gândesc limpede. Doar... reacţionam, am spus, înghiţind în sec. De acolo a apărut firicelul, din

întuneric.

Mă uitam în pământ şi îmi reaminteam locul acela hidos. Eram singur acolo... cu desăvârşire singur. Vidul acela îmi amintea despre cum îmi imaginam că e iadul. Am strâns pumnii. Deşi mă spălasem de sângele arhiepiscopului, unele pete rămân pe vecie.

— Uimitor, a spus *madame* Labelle, dându-mi drumul la braţ şi lăsându-se pe spate. Nu credeam că e posibil aşa ceva, dar... altă explicaţie nu există. Firicelul... echilibrul pe care l-a atins – totul se potriveşte. Nu numai că *ai văzut* proiecţia, dar ai reuşit şi *s-o manevrezi.* N-am mai auzit aşa ceva. E uluitor, a zis, uitându-se fascinată la mine. Ai puteri magice, Reid.

Am deschis gura să neg, dar am închis-o imediat la loc. N-ar fi trebuit să fie posibil aşa ceva. Lou îmi spusese cu gura ei. Dar iată că era posibil. Eram pângărit. Întinat de magie şi de moartea inevitabil legată de aceasta.

Ne-am uitat unul la celălalt, preţ de câteva secunde tensionate.

— Cum? am întrebat, pe un ton mai deznădăjduit decât mi-aş fi dorit, dar, în clipa aceea, răspunsul era mai important decât orgoliul. Cum e posibil aşa ceva?

I-a dispărut fascinaţia din privire.

— Nu ştiu. Se pare că moartea iminentă a lui Lou ţi-a declanşat cumva puterile, a spus, strângându-mi mâna. Ştiu că ţi-e greu să înţelegi, dar asta va schimba totul, Reid. Eşti primul despre care am aflat, dar dacă mai sunt şi alţii ca tine? Dacă ne-am înşelat în privinţa fiilor noştri?

— Nu există bărbat cu puteri magice, am zis, fără prea mare convingere.

Un zâmbet trist i-a apărut pe buze.

— Uite că totuşi există.

Am întors capul, neputând să-i înfrunt privirea compătimitoare. Mă simţeam îngreţoşat. Mai mult decât îngreţoşat – mă simţeam *înşelat.* Toată viaţa urâsem vrăjitoarele. Le vânasem. Le omorâsem. Iar acum – printr-o întorsătură crudă a sorţii – descopeream că sunt din neamul lor.

Prima vrăjitoare de sex masculin.

Dacă Dumnezeu exista, avea un simţ al umorului deplorabil.

— Morgane şi-a dat seama? a întrebat în şoaptă *madame* Labelle.

— Habar n-am.

Am închis ochii, dar am regretat imediat. Prea multe feţe mi-au răsărit deodată în spatele pleoapelor. Mai cu seamă una cu ochi mari. Speriaţi. Nedumeriţi.

— Vânătorii m-au văzut când l-am omorât pe arhiepiscop.

— Mda, asta ar putea fi problematic.

Am deschis ochii, săgetat de o nouă durere. Aspră. Usturătoare. Brutală.

— Problematic? Jean Luc a încercat să mă omoare.

— Şi, cu siguranţă, va mai încerca. La fel şi vrăjitoarele. Multe au murit în noaptea asta, în încercarea lor disperată de a se răzbuna. Nimeni nu va uita ce rol ai jucat – mai ales Morgane, a spus, oftând, şi mi-a strâns mâna. Pe lângă asta, mai e şi problema cu tatăl tău.

M-am posomorât şi mai tare.

— Ce-i cu el?

— O să afle ce s-a întâmplat la templu. O să afle de tine... şi de Lou.

— Lou n-are nicio vină.

— Nu contează cine e de vină. Sângele soţiei tale are puterea de a-i nimici toată spiţa. Crezi că îşi va permite s-o lase liberă?

— Dar e nevinovată, am zis, simţind cum îmi zvâcneşte sângele în urechi. Nu poate s-o condamne la închisoare pentru fărădelegile lui Morgane.

— Cine-a zis că o s-o condamne la închisoare?

A ridicat din sprâncene şi m-a mângâiat pe obraz. De data asta, nu m-am mai ferit.

— O să vrea s-o omoare, Reid. S-o ardă pe rug, mai exact, ca nicio picătură din sângele ei să nu poată servi scopului monstruos al lui Morgane.

M-am uitat lung la ea. Convins că n-am auzit bine.

Convins că o să pufnească în râs sau că o să se aprindă brusc *un feu follet,* care o să mă transporte înapoi la realitate. Dar nici gând de aşa ceva. Asta era noua mea realitate. M-a cuprins o furie atât de aprigă, încât am uitat de orice bună-cuviinţă.

— De ce *mama dracului* toţi din regatul ăsta vor să-mi omoare soţia?

A pufnit-o râsul pe *madame* Labelle, deşi mie nu mi se părea nimic amuzant.

— Ce facem acum? Unde mergem?

— Veniţi cu mine, fireşte, a zis Coco, ieşind din spatele unui pin, cu un rânjet larg. Scuze că am tras cu urechea, dar mă gândeam că nu vă supăraţi, având în vedere...

A arătat cu capul spre Lou, pe care o ţinea în braţe.

Lou.

Orice fărâmă de furie – orice îndoială, orice întrebare, orice *gând* – mi-a pierit din minte la vederea ochilor ei de peruzea.

Se trezise. Se trezise şi se uita la mine de parcă nu mă mai văzuse vreodată. M-am dus spre ea, rugându-mă din tot sufletul să nu-i fi fost afectată mintea. Să îşi aducă aminte de mine. Să nu-mi fi jucat Dumnezeu încă o farsă crudă...

— Reid, a spus ea, şocată. Mi s-a părut mie sau ai înjurat?

După care s-a aplecat peste braţul lui Coco şi a vomitat în iarbă.

LA VOISIN

Lou

— SUNT BINE, CHIAR SUNT BINE, AM REPETAT PENTRU A suta oară, deşi nu eram sigură că sunt, într-adevăr, bine.

Din câte-mi dădeam seama, gâtul mi se ţinea doar în cicatricea hidoasă, stomacul îmi era întors pe dos de la drogul odios al mamei, picioarele îmi erau amorţite după atâta nemişcare, iar mintea îmi era încă zdruncinată de ceea ce tocmai auzisem.

Reid era aici.

Şi era vrăjitor.

Şi tocmai ce spusese *mama dracului.*

Poate că totuşi murisem. Cu siguranţă era mai plauzibil decât ca Reid să înjure cu atâta poftă.

— Sigur te simţi bine? a insistat el.

În graba de a ajunge la mine, nici nu băgase de seamă vărsătura din iarbă. Dragul de el. Iar Coco – simţind probabil că mai are puţin şi explodează – m-a pus în braţele lui aproape de bunăvoie. Am încercat să nu le port pică pentru că mă tratau ca pe un sac de cartofi. Ştiam că sunt bine intenţionaţi, dar eram în stare să merg şi singură.

Deşi e drept că mi se învârtea capul, după ce mă trezisem deodată atât de aproape de Reid, aşa că era, probabil, o idee bună să mă ducă el pe sus. Am strâns şi mai tare braţele în jurul gâtului lui şi i-am inspirat mirosul.

Da. O idee *foarte* bună.

— Sunt sigură.

Reid a oftat uşurat, după care a închis ochii şi şi-a lipit fruntea de a mea.

Madame Labelle i-a aruncat lui Coco un zâmbet şiret.

— Aş vrea să-mi dezmorţesc puţin picioarele, draga mea. Eşti drăguţă să mă însoţeşti?

Coco s-a învoit şi a ajutat-o să se ridice de jos. Deşi îi

susţinea mare parte din greutate, *madame* Labelle s-a albit la faţă în urma efortului. Reid a deschis imediat ochii şi s-a dus spre ea, îngrijorat.

— N-ar trebui să mergi la plimbare acum, a spus el.

Madame Labelle l-a amuţit cu o privire încruntată. Lucru care m-a impresionat şi am decis să memorez privirea, ca s-o pot şi eu folosi în viitor.

— Aiurea, a zis ea. Corpul meu are nevoie să-şi aducă aminte ce înseamnă să fie viu.

— Foarte adevărat, am murmurat.

— Vrei şi tu să te plimbi? a spus el, încruntându-se la mine.

— Nici gând. Sunt foarte fericită unde sunt acum, mulţumesc.

— Vorbim mai târziu, a zis Coco, dând ochii peste cap, dar rânjind cu gura până la urechi. Fiţi amabili şi mergeţi ceva mai departe, de data asta. N-am chef să vă aud discuţiile intime.

— Sau, poate, o să auzi altceva, am spus, dând din sprâncene.

Madame Labelle a făcut o grimasă dezgustată.

— Ăsta-i semnalul că e cazul să mă retrag. Te las să mă conduci, Cosette, numai hai să plecăm mai repede.

Imediat ce s-au îndepărtat, mi-a dispărut zâmbetul. Era prima oară când eu şi Reid eram singuri după… după toate câte se întâmplaseră. Şi el părea să fi remarcat schimbarea de dispoziţie. I se încordaseră toţi muşchii. De parcă se pregătea de fugă – ori de ceartă.

Dar ar fi fost ridicol. N-aveam chef să mă cert. După câte îndurasem, după câte înduraserăm amândoi, nu voiam să mă mai cert niciodată. Am ridicat din sprâncene şi i-am pus o mână pe obraz.

— Ce te frământă?

S-a uitat la mine, cu ochii lui albaştri ca marea, dar n-a zis nimic.

Din păcate – pentru Reid, cel puţin –, nu eram genul care să suporte tăcerea. M-am încruntat şi mi-am retras mâna.

— Ştiu că ţi-e greu, Reid, dar hai să nu complicăm şi mai mult lucrurile.

S-a trezit la viaţă.

— De ce nu eşti furioasă pe mine?

Of, Reid. I se citea ura în ochi, dar nu faţă de mine, cum mă temusem la un moment dat, ci faţă de el. Mi-am rezemat capul pe pieptul lui.

— N-ai greşit cu nimic.

A clătinat energic din cap şi m-a strâns mai tare în braţe.

— Cum poţi să spui asta? Din cauza mea s-a ajuns aici.

S-a uitat în jur, cu o privire îndurerată, apoi la cicatricea de la gâtul meu. A înghiţit în sec şi a dat din cap dezgustat.

— Am jurat să te apăr, dar te-am abandonat cu prima ocazie.

— Reid, am spus şi i-am luat faţa între palme. Ştiam cine eşti. Ştiam ce crezi. Cu toate astea, m-am îndrăgostit de tine.

A închis ochii, continuând să clatine din cap, şi pe obraz i s-a prelins o lacrimă. Mi s-a frânt inima.

— Nu ţi-am purtat nicio clipă ranchiună. Sincer. Reid, ascultă-mă. Ascultă-mă.

A deschis ochii până la urmă şi l-am forţat să se uite la mine, încercând cu disperare să-l fac să înţeleagă.

— Când eram mică, vedeam lumea în alb şi negru. Vânătorii erau duşmanii. Vrăjitoarele erau prietenele. Noi eram bune, ei erau răi. Nu exista cale de mijloc. Până când, într-o zi, mama a vrut să mă omoare, iar asta mi-a fărâmat lumea aceea clară şi sigură într-o mie de bucăţele, am spus şi i-am şters lacrima de pe obraz. Îţi imaginezi ce-a fost în sufletul meu, în momentul în care un Vânător înalt şi cu părul arămiu a intrat în viaţa mea şi a fărâmat tot ce mai rămăsese din bucăţelele alea.

S-a prăbuşit la pământ, cu mine cu tot. Dar nu terminasem ce aveam de zis. Riscase totul ca să vină după mine la Castel. Renunţase la viaţa – la idealurile – lui şi mă alesese pe mine. Nu meritam, dar i-am mulţumit totuşi lui Dumnezeu.

— După ce te-am tras prin cortina de la teatru, am continuat în şoaptă, ţi-am zis că trebuia să te aştepţi să mă comport ca o infractoare. Nu ţi-am spus că sunt vrăjitoare, pentru că-mi urmam propriul sfat. M-am aşteptat să te comporţi ca un Vânător – dar n-ai făcut-o. Nu m-ai omorât. M-ai lăsat să plec.

Am vrut să las mâna jos, dar mi-a prins-o şi a ţinut-o lipită de obraz.

— Trebuia să fi venit după tine când ai plecat, a zis, cu glasul înecat de emoţie.

I-am pus şi cealaltă mână pe faţă şi m-am lipit de el.

— Nu trebuia să te mint.

— Ţi-am spus lucruri oribile, a murmurat.

— Aşa este, am spus, încruntându-mă puţin.

— Unul singur era adevărat.

Mi-a prins faţa în mâini şi s-a uitat în ochii mei, de parcă vedea până în străfundurile sufletului. Poate chiar vedea.

— Te iubesc, Lou, a spus şi i s-au umplut ochii de lacrimi. N-am văzut pe nimeni care să savureze *totul* aşa ca tine. Mă simt viu alături de tine. Prezenţa ta e ca un drog de care nu te mai saturi. Tu eşti ca un drog. Nu contează că eşti vrăjitoare. Vreau să văd lumea aşa cum o vezi tu. Vreau să fiu mereu lângă tine, Lou. Nu vreau să ne mai despărţim vreodată.

Îmi şiroiau lacrimile pe obraji şi nu le puteam opri.

— Unde mergi tu, vreau să merg şi eu.

Încet, cu blândeţe, mi-am lipit buzele de gura lui.

Am reuşit să mă întorc pe picioarele mele, dar am obosit repede.

Când am ajuns în tabără, ceilalţi pregăteau mâncarea. Coco se ocupa de un foc mic, iar *madame* Labelle împrăştia fumul cu degetele. Doi iepuri graşi se rumeneau într-o frigare. Mi s-a strâns stomacul şi am dus mâna la gură, ca să nu vomit.

Ansel a fost primul care ne-a văzut. Cu un zâmbet larg, a aruncat oala din mână, a venit fuga la noi şi m-a îmbrăţişat strâns. I-am răspuns cu aceeaşi căldură.

— Mulţumesc, i-am şoptit la ureche. Pentru tot.

A roşit şi s-a desprins din îmbrăţişare, dar a continuat să mă ţină de talie. Reid făcea eforturi să nu zâmbească.

Beau s-a sprijinit de un copac, cu braţele încrucişate.

— Nu la asta mă gândeam când ţi-am propus să ne distrăm împreună, doamnă Diggory.

Am ridicat din sprâncene şi mi-am amintit de pieptul lui gol, care tremura sub clar de lună.

— Nu ştiu ce să zic. A avut şi părţi distractive seara asta.

— Ţi-a plăcut reprezentaţia, nu?

— Foarte mult. Se pare că frecventăm aceleaşi cârciumi.

Degetele lui *madame* Labelle continuau să se mişte încet prin aer. Firicele de magie se prelingeau din ele şi fumul dispărea.

— Îmi pare rău că vă întrerup, dar se ard iepurii.

Rânjetul de pe faţa lui Beau a dispărut şi s-a repezit să scoată friptura din foc, bombănind nervos.

— A durat o veşnicie să-i prind.

Coco şi-a dat ochii peste cap.

— Poate vrei să spui că te-ai uitat la mine cum îi prind!

— Ba, pardon, a zis, ridicându-l indignat pe cel mai mic dintre iepuri. Pe ăsta eu l-am nimerit cu săgeata.

— Da, în lăbuţă. A trebuit să alerg după biata creatură şi să-i curm suferinţa.

Când Beau a deschis gura să-i dea replica, m-am întors spre Reid:

— Am pierdut eu ceva?

— Aşa se poartă de când am plecat, a zis Ansel.

I-am remarcat satisfacţia din glas şi zâmbetul arogant.

— Înălţimea Sa nu a reuşit să se adapteze la viaţa în sălbăticie, a spus Reid. Coco a rămas… neimpresionată.

Am chicotit. Cum ciondăneala nu se mai termina, căci niciunul dintre ei nu voia să cedeze, am fluturat din mână, ca să le atrag atenţia.

— Mă scuzaţi! am strigat, făcându-i să se întoarcă spre mine. Oricât de amuzant ar fi să vă privesc, avem lucruri importante de discutat.

— Cum ar fi? a întrebat Beau, iritat.

Nesimţitul. Era cât pe ce să rânjesc, dar m-am abţinut în ultima clipă, văzând privirea feroce din ochii lui Coco.

— Nu ne putem ascunde în pădure la infinit. Morgane vă cunoaşte şi o să vă ucidă pe toţi din răzbunare că m-aţi ajutat să fug.

Beau a pufnit dispreţuitor.

— Tata o să-i înfigă capul într-un par, când o să afle ce a pus la cale.

— Şi pe al meu odată cu al ei, am spus apăsat.

— Probabil.

Mare nesimţit. *Madame* Labelle a oftat.

— De zeci de ani, Auguste se chinuieşte zadarnic s-o prindă pe Morgane – aşa cum nici predecesorii lui n-au prins nici măcar o Regină a Vrăjitoarelor de-a lungul istoriei lor sângeroase. E puţin probabil să reuşească acum, iar ea va fi în continuare o ameninţare pentru noi toţi.

— Acum Vânătorii ştiu unde se află Castelul, a remarcat Reid.

— Dar tot nu pot intra fără o vrăjitoare.

— Au intrat deja o dată.

— Hm, a zis *madame* Labelle, tuşind uşor, şi şi-a netezit fusta şifonată şi mânjită de sânge, cu ochii aţintiţi în depărtare. Asta pentru că i-am condus eu.

— Ce-ai făcut? a zis Reid şi i s-a înroşit gâtul. Te-ai... te-ai întâlnit cu Jean Luc? Cum? Când?

— După ce v-am trimis la plimbare cu cele trei guralive, a zis, aplecându-se să scarpine buturuga neagră de la picioarele ei.

În clipa în care aceasta s-a mişcat şi a deschis doi ochi galbeni, mi-a sărit inima din piept. Nu era buturugă. Nu era nici măcar o pisică. Era... era...

— Matagotul le-a transmis un mesaj tovarăşilor tăi, la scurt timp după ce ne-am certat. Nu i-a convenit lui Jean Luc să-i umble un spirit prin cap, dar nu-mi putea refuza oferta. Ne-am întâlnit pe plaja de lângă Chateau şi i-am ajutat să treacă de vrajă. Trebuia să aştepte semnalul meu. Dar, când a văzut că nu mai apar, Jean Luc a luat iniţiativa.

A dus mâna la corsetul tare, parcă simţind cum i se înfige cuţitul lui Morgane în piept. Gâtul meu rănit pulsa la unison.

— Slavă Zeiţei că a procedat aşa!

— Aşa e, am zis repede, ca să nu o întrerupă Reid.

Roşeaţa de pe gât i se întinsese până în vârful urechilor în timp ce o asculta pe *madame* Labelle şi părea gata să sugrume pe cineva.

— Dar am căzut din lac în puţ, am adăugat.

— De ce? a întrebat Ansel, încruntat. Vânătorii au omorât zeci de vrăjitoare. Ceea ce înseamnă că Morgane e mai slabă.

— Se poate, a murmurat *madame* Labelle. Dar o fiară rănită e mai primejdioasă.

Văzând că Ansel tot nu s-a dumirit, l-am strâns de mijloc.

— Tot ce s-a întâmplat – tot ce-am făcut noi – o va înverşuna şi mai tare. Şi pe ea, şi pe celelalte vrăjitoare. Războiul e departe de a se fi încheiat.

S-a lăsat o tăcere sumbră, în timp ce toată lumea medita la acestea.

— Bun, a zis Coco, ridicând bărbia. Nu ne rămâne decât un lucru de făcut. Să veniţi cu mine la clanul meu. Morgane n-are cum să se atingă de voi acolo.

— Coco, am spus, uitându-mă la ea cu îndoială.

A ridicat ţanţoşă umerii şi şi-a pus mâna în şold.

— Sunt şanse mari ca surorile tale să ne omoare, am remarcat.

— Nu-i adevărat. Veţi fi sub ocrotirea mea. Niciuna dintre ele nu va îndrăzni să se atingă de voi.

Ne-am uitat unii la alţii în tăcere.

— Alte soluţii nu prea ai, draga mea Louise, a spus, în cele din urmă, *madame* Labelle. Nici măcar Morgane nu este atât de nesăbuită încât să te atace în sălaşul unor vrăjitoare de sânge. Iar Auguste şi Vânătorii n-au cum să te găsească acolo.

— Nu vii cu noi? a întrebat-o Reid, îngândurat.

Pielea de la ceafă i se roşise, aproape că i se confunda cu părul arămiu, şi îşi ţinea pumnii strânşi. Cu o atingere,

l-am convins să descleşteze unul şi mi-am strecurat degetele printre ale lui. A tras aer în piept şi s-a mai liniştit.

— Nu, a spus *madame* Labelle, înghiţind în sec, iar matagotul şi-a frecat capul de genunchiul ei ca o pisică domestică. Au trecut mulţi ani de când nu l-am mai văzut, dar cred că e momentul să port o discuţie cu Auguste.

Beau s-a încruntat.

— Sper că nu eşti atât de tâmpită încât să-i spui că eşti vrăjitoare.

Eu şi Reid l-am săgetat cu o privire furioasă, dar *madame* Labelle a ridicat din umeri cu nonşalanţă.

— Din fericire, nu sunt atât de tâmpită. Înălţimea Ta mă va însoţi, desigur. Nu pot intra în palat după bunul plac. Împreună, poate reuşim să-l convingem să renunţe la planul prostesc pe care sigur îl pune la cale.

— Ce te face să crezi că ai vreo influenţă asupra lui?

— M-a iubit cândva.

— Mda. Şi sunt sigur că mama va fi încântată să afle asta.

— Scuze, dar eu tot nu pricep, a zis Ansel, scuturând buimăcit din cap, cu ochii la Coco. De ce crezi că vom fi în siguranţă la clanul tău? Dacă Morgane e atât de puternică pe cât spune toată lumea… ne vor putea proteja suratele tale de ea?

Coco a pufnit în râs.

— Nu ştii cine e mătuşa mea.

— Nu, a zis Ansel, încruntat.

— Atunci, dă-mi voie să te luminez, a spus ea, rânjind cu gura până la urechi, în razele muribunde ale soarelui la asfinţit, iar ochii îi scânteiau ca rubinele. Mătuşa mea e vrăjitoarea La Voisin.

Reid a scos un geamăt.

— Drace!

VIRTUAL
VP
site
PROJECT

MULŢUMIRI

ACEASTĂ POVESTE A TRECUT PRIN MULTE MÂINI ÎNAINTE de publicare, ceea ce înseamnă că trebuie să mulţumesc multor oameni care m-au ajutat să o transform în ceva deosebit.

Soţului meu, R. J. – cu siguranţă, n-aş fi putut scrie *Şarpe şi porumbel* fără tine. Îţi mulţumesc pentru răbdarea de care ai dat dovadă pe parcursul acestui proces – pentru fiecare seară în care i-ai ajutat pe copii să se spele pe dinţi şi i-ai dus la culcare, în timp ce eu scriam, pentru fiecare weekend în care te-ai retras cu ei la subsol, în timp ce eu mă dădeam cu capul de laptop. Pentru toate rufele şi vasele pe care le-ai spălat când eu corectam textul şi pentru toate drumurile pe care le-ai făcut la magazin când rămâneam fără 5-Hour Energy. Nici nu-ţi poţi imagina cât de mult înseamnă ajutorul tău pentru mine. Te iubesc! (P. S. Acum ai în mână cartea, ceea ce înseamnă… CĂ A SOSIT OFICIAL MOMENTUL S-O CITEŞTI!)

Copiilor mei, Beau, James şi Rose – dacă eu am reuşit, şi voi puteţi!

Părinţilor mei, Zane şi Kelly – mi-aţi cultivat dragostea pentru lectură şi, mai important, m-aţi încurajat să mă iubesc pe mine însămi. Fără aprecierile voastre – şi încrederea voastră absolută în abilităţile mele – nu cred că aş fi reuşit vreodată să-mi fac curajul să public ceva. Nu vă pot mulţumi îndeajuns pentru dragostea şi sprijinul vostru necondiţionate.

Fraţilor mei, Jacob, Justin, Brooke, Chelsy şi Lewie – cred că v-a fost greu să luaţi în serios poeziile despre Peter Pan scrise de o fetiţă de opt ani, dar voi aşa aţi făcut. N-aţi râs niciodată de visurile mele de scriitoare. Entuziasmul vostru înseamnă totul pentru mine.

Socrilor mei, Dave şi Pattie – vă mulţumesc pentru toate zilele în care v-aţi oferit să aveţi grijă de copii. Vă iubim!

Prietenilor mei, Jordan, Spencer, Meghan, Aaron, Adrianne, Chelsea, Riley, Courtney, Austin şi Jon – vă

mulţumesc că vă place ciudăţenia mea şi mi-aţi rămas alături, în pofida acesteia. Viaţa e grea – iar să publici e şi mai greu –, dar ştiu că-mi veţi fi alături mereu. Ne vedem la petrecere!

Primilor mei scriitori-parteneri, Katie şi Carolyne – fiind primele care aţi crezut în povestea mea, voi două veţi avea întotdeauna un loc special în inima mea. Vă mulţumesc pentru încurajări şi critici – şi că m-aţi ajutat când eram în pană de idei ori trebuia să descâlcesc intrigile secundare, şi pentru că mi-aţi reamintit că aceste personaje sunt speciale. Datorită vouă am terminat prima variantă; *Şarpe şi porumbel* nu ar fi existat fără voi.

Primilor cititori ai manuscrisului meu final, Mistique_ballerina, Somethings-Here, fashionablady, BadlandsQueenHalsey, drowsypug, Djwestwood, Arzoelyn, Mishi_And_Books, Icholand-82700, laia233, Saturday–, JuliaBattles şi BluBByGrl – vă mulţumesc pentru toate opiniile, comentariile şi mesajele. Vă apreciez pe toţi.

Pentru Brenda Drake, Heather Cashman şi întreaga echipă de la Pitch Wars – incredibilul vostru program de îndrumare mi-a pornit cariera de scriitor. Mulţumesc!

Mentorului meu de la Pitch Wars, Jamie Howard – fără viziunea ta, *Şarpe şi porumbel* ar fi fost o carte complet diferită – şi nu într-un mod pozitiv. Îţi mulţumesc că ai crezut în mine şi în povestea mea, precum şi pentru timpul şi energia pe care ni le-ai acordat.

Colegelor mele, Abby şi Jordan – vă ador pe amândouă. Aţi apărut în viaţa mea într-un moment de cotitură şi, cu toate că am început ca parteneri-critici, relaţia noastră este mult mai profundă acum. Vă consider surorile mele. Vă mulţumesc că aţi fost alături de mine în această călătorie nebunească şi că m-aţi ţinut de mână, când eram nesigură, încurajându-mă să continui, când mi se părea mai uşor să renunţ. Scrisul poate fi o carieră singuratică, dar voi mă faceţi să nu mă simt singură.

Prietenilor mei, Lindsay Bilgram, Madeline Johnston, Destiny Murtaugh, Abigail Carson, Kate Weiler, Jessica Bibi Cooper, Hannah Whitten, Layne Fargo, Allison L. Bitz,

Laura Taylor Namey, Monica Borg, E.K. Thiede, Kimberly Vale, Elora Cook, Christina Wise, Isabel Cañas, Kylie Schachte, Luke Hupton, Rachel Simon şi Lily Grant – vă mulţumesc că sunteţi o comunitate online atât de unită. Sunteţi toţi minunaţi şi mă simt nespus de recunoscătoare că v-am cunoscut.

Francofilei mele, Cathrine Bakewell – cunoştinţele tale de limbă şi cultură franceză au îmbogăţit această poveste – în special înjurăturile! Eu şi Lou îţi vom rămâne pe veci îndatorate pentru gura ta spurcată.

Minunatei mele agente, Sarah Landis – la nici trei secunde după convorbirea noastră telefonică, am ştiut că tu vei fi agenta mea. Entuziasmul tău este contagios şi, mai mult decât atât, ai darul de a mă linişti – o sarcină dificilă când ai de-a face cu o persoană prăpăstioasă ca mine! Sinceritatea şi căldura ta mi-au fost un ajutor nepreţuit în a naviga prin industria editorială.

Fraţilor agentei mele, Erin A. Craig, Jessica Rubinkowski, Meredith Tate, Julie Abe, Jennie K. Brown, Ron Walters, Elisabeth Funk – cunoştinţele şi experienţa voastră în domeniul editorial au reprezentat o sursă de inspiraţie pentru mine. Vă mulţumesc că mi-aţi împărtăşit cele ştiute şi m-aţi încurajat.

Cititorilor mei beta, Erin Cotter, Margie Fuston, Megan McgGee Lysaght, Lindsey Ouimet, Kylie Schachte, Emily Taylor, E. K. Thiede, Carol Topdjian, Kimberly Vale şi Christina Wise – nu vă pot mulţumi îndeajuns pentru că v-aţi făcut timp să citiţi primele versiuni ale cărţii. Feedbackul vostru – atât laudele, cât şi criticile – a fost vital în modelarea poveştii.

Fenomenalei mele editoare, Erica Sussman – nu voi găsi niciodată cuvintele potrivite ca să-ţi mulţumesc pentru răbdarea şi imaginaţia fără limite. Ca scriitor, ai întotdeauna o mică temere atunci când îi înmânezi povestea altcuiva. Mie, o astfel de temere mi-a dispărut după prima noastră întâlnire. Am deplină încredere să-mi las povestea pe mâinile tale – de la personaje, la sistemul de magie, la felul în care am construit lumea în care se

desfăşoară acţiunea. Eşti extraordinară! Îţi mulţumesc că ai îndrăgit această poveste la fel de mult ca mine.

Echipei mele de la HarperTeen: Sarah Kaufman, Alison Donalty, Jessie Gang, Alexandra Rakaczki, Ebony LaDelle, Michael D'Angelo, Bess Braswell, Olivia Russo, Kris Kam şi Louisa Currigan – *vă mulţumesc* că aţi crezut în această poveste. Nu o dată m-aţi uimit cu priceperea voastră şi mă consider deosebit de norocoasă să fiu înconjurată de oameni atât de talentaţi. Vă mulţumesc că mi-aţi împlinit visul de-o viaţă!

O VRĂJITOARE ȘI UN VÂNĂTOR DE VRĂJITOARE.
UNIȚI ÎNTR-O SFÂNTĂ CĂSĂTORIE.
POVESTEA ASTA NU SE POATE SFÂRȘI
DECÂT ÎNTR-UN SINGUR FEL...

UN RUG ȘI UN BĂȚ DE CHIBRIT.

În urmă cu doi ani, Louise le Blanc a fugit din clanul ei, adăpostindu-se în orașul Cesarine, renunțând la magie și ducându-și zilele din ce putea fura. În oraș, vrăjitoarele ca Lou sunt temute, de aceea sunt vânate și arse pe rug.

Ca membru al Vânătorilor, ordin aflat sub egida Bisericii, Reid Diggory și-a trăit viața călăuzindu-se după un singur principiu: *pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască*. Dar când Lou, încolțită, îi întinde o capcană, cei doi sunt siliți să facă un compromis – să se căsătorească. Lou, care nu-și poate ignora sentimentele din ce în ce mai puternice, dar care nu are cum să schimbe ceea ce este, trebuie să facă o alegere.

IAR DRAGOSTEA NE PROSTEȘTE PE TOȚI.

ODATĂ PĂTRUNȘI ÎN LUMEA FEMEILOR PUTERNICE, A MAGIEI NEGRE ȘI A IUBIRILOR INCREDIBILE DIN ACEST PRIM VOLUM, CITITORII VOR ARDE DE NERĂBDARE SĂ-ȘI CONTINUE PERIPLUL.

„Personaje bine realizate și o lume fascinantă, cu aer franțuzesc, alcătuiesc un fundal consistent, dar centrul de interes al acestui roman *fantasy* este povestea de dragoste, complicată și adesea fierbinte, dintre Lou și Reid." — *Booklist*

ISBN: 978-606-793-749-7
14+
www.edituracorint.ro